

12. ULUSLARARASI KAMU YÖNETİMİ SEMPOZYUMU (KAYSEM 12)

BİLDİRİ ÖZETLERİ

| 25-27 Ekim 2018 |

Kırıkkale Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü

Editör: Doç. Dr. Hasan YAYLI

12. ULUSLARARASI KAMU YÖNETİMİ SEMPOZYUMU (KAYSEM 12)

Kırıkkale Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü

Editör
Doç. Dr. Hasan YAYLI

| 25-27 Ekim 2018 |

Grafik Tasarım
Ali Buğra Küçük

BİLDİRİ ÖZETLERİ

12. ULUSLARARASI KAMU YÖNETİMİ SEMPOZYUMU **KAYSEM 12**

—|25-27 EKİM 2018|—

Kırıkkale Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi

“Türkiye’de Toplum, Yerleşim ve Yönetim Tartışmaları”

Özet Metinlerin Gönderileceği Son Tarih :29 AĞUSTOS 2018

Kabul Edilen Bildirilerin İlanı :7 EYLÜL 2018

Kongre Katılım Ücretinin Ödemesi İçin Son Tarih :18 EYLÜL 2018

Kongre Programının İlanı :25 EYLÜL 2018

Kongreye Kayıt İçin Son Tarih :30 EYLÜL 2018

Kongre Tarihleri :25-27 EKİM 2018

Tam Metin İçin Son Tarih :2 KASIM 2018

DESTEKLEYENLER

TÜBİTAK

AHİLER
Kalkınma Ajansı
Geleceğe Yön Verir

Adres :Kırıkkale Üniversitesi İktisadi ve İdari
Bilimler Fakültesi

E-posta:kaysem12kirikkale@gmail.com

Web :kaysem12.kku.edu.tr

DESTEKLEYENLER

**KAYSEM12, TÜBİTAK BİDEB
2223-B Yurtiçi Bilimsel Etkinlik
Düzenleme Desteği Programı
tarafından desteklenmektedir.**

SUNUŞ

Türkiye’de Toplum, Yerleşim ve Yönetim ana temasıyla Kırıkkale Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü ev sahipliğinde ve yerel paydaşların katkılarıyla düzenlenen KAYSEM 12’de 2 gün boyunca toplam 29 oturum ve bir açılış oturumu düzenlenmiş ve toplamda 151 bildiri sunulmuştur.

Kamu yönetimi camiasını her kuşaktan temsil eden akademisyen ve uygulamacıların bir araya geldiği ana tema çerçevesinde kamu yönetimi disiplini, örgütlenmesi ve işleyişine ilişkin temel ve güncel konular tartışmaya açılmıştır.

Bu bağlamda esas olarak Türk kamu yönetimi sistemindeki yeniden yapılanma ve reform süreci sempozyumun ana eksenini belirlemiştir. Bir yandan merkezi yönetim sisteminde Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi diğer yandan yerel yönetim sisteminde başta 6360 sayılı Kanun olmak üzere diğer yasal düzenlemeler bu ana eksenin iki önemli çerçevesini oluşturmaktadır.

Bunun yanı sıra Türkiye’de devlet, kamu yönetimi, kamuoyu ve kamu politikaları anlamında güncel ve önemli görülen birçok konu katılımcılar tarafından ele alınmıştır. Başta Suriye’den olmak üzere Irak, Afganistan ve diğer Ortadoğu ülkelerinden Türkiye’ye olan yaklaşık 4 milyon civarındaki göçmen/sığınmacı/mülteci gibi devasa bir sorunun ortaya çıkmasına ve haliyle tartışmalar yaşanmasına yol açmıştır.

Diğer yandan dış politikada ve ekonomide yaşanan son gelişmeler sempozyumun ana teması olan toplum ve yönetim ilişkisini belirleyen ve etkileyen birer olgudur.

Az önce belirtilmiş olan yönetim sistemindeki reform süreci, iç ve dış göçler, yerel düzeydeki sorunlar ile ekonomi ve dış politikadaki gelişmeler, bu sempozyumda olduğu gibi bundan sonraki süreçte de kamu yönetimi alanındaki temel tartışma noktaları olacaktır.

Bu konuların yanı sıra katılım, imar ve planlama düzeni, çevre sorunları, liderlik, kamu personel sistemi, kentsel hizmetler, kadın ve çocuk, teknoloji gibi genelde kamu yönetimi özelde yerel yönetimlerin temel sorun alanlarını içeren konular sempozyumda etraflıca ele alınmış ve tartışılmıştır.

Genel anlamda toplum, yerleşim ve yönetim olgularının her üçünün de etkileşim halinde olduğu gerçeği göz önünde bulundurularak düzenlenen sempozyumun çağrı metninde ifade edilen “içinde yaşadığımız çağın siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel boyutlarda tüm temel dinamiklerini belirleyen yeni sorunları ve tartışma alanlarını, bunların kamu yönetimine ve kamu politikalarına doğrudan ve dolaylı etkilerini, politika üretme süreçlerinin doğal sonucu olarak ortaya çıkan kurumsal yapıları ve bu yapıların kamu yönetimine getirdiği yeni yaklaşımları, yeni bakış açılarını, özgürleştirici ve kısıtlayıcı yönlerini, yeni kamu politikalarının üretim süreçlerini, sistem performansı, performans ölçümleri ve geri besleme gibi konularda uygulanan yöntemleri, bunların yeni toplumsal hareketler üzerindeki etkileri ve sonuçlarını interdisipliner bir bakış açısıyla incelemek, tartışmak, paylaşmak, yeni yol ve yöntemler keşfetmeye çabalamak ve bu amaçlar doğrultusunda oluşmakta olan literatüre katkıda bulunmak” amacına ulaşılmış olması sempozyumun en önemli kazanımlarından biri olmuştur.

12. Uluslararası Kamu Yönetimi Sempozyumunun tüm süreçlerinde, başta paydaşlarımız olmak üzere emeği geçen herkese ve bildirileri ile katkıda bulunan kıymetli katılımcılara çalışma arkadaşlarıma teşekkürü borç bilirim. Sizleri Kırıkkale’de ve Üniversitemizde ağırlamaktan onur duyduğumuzu ifade ederek, bir sonraki sempozyumda yeniden bir araya gelebilme umut ve arzusunu dile getirmek istiyorum.

Doç. Dr. Hasan YAYLI

Kırıkkale Üniversitesi

Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü

ÇAĞRI METNİ

Değerli bilim insanları, araştırmacılar, uzmanlar, uygulamacılar ve öğrenciler,

KAYSEM 12, 25-27 Ekim 2018 tarihlerinde Kırıkkale Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü ev sahipliğinde yapılacaktır. **KAYSEM 12**'nin ana teması "Türkiye'de Toplum, Yerleşim ve Yönetim Tartışmaları" olarak belirlenmiştir.

Toplumsal dinamik, zamana, konjonktüre ve coğrafyaların özgül şartlarına uygun olarak sürekli evrilmektedir. Bu dinamiğin nabzını tutabilmek, toplumu doğrudan veya dolaylı ilgilendiren etkenleri saptayabilmek, haritalayabilmek ve nihayet her bir yeni sorunla baş edebilmeyi sağlayan kamu politikaları oluşturabilmek ya da bu politikaların üretim süreçlerine bir şekilde katkıda bulunabilmek tüm sosyal bilimlerin pratik amaçlarından biri olmuştur. Yine bununla doğrudan ilişkili olarak yerleşim politikaları, nüfus hareketlerinin stabilizasyonu, çevre sorunları gibi konular da siyaset bilimi, kentleşme ve kamu yönetimi gibi disiplinlerin odağında olmak durumundadır. Toplum yaşayışına içkin sorunların tespiti ve bu sorunları çözüme ulaştırabilmek amacını taşıyan politika yapım süreçleri, üretilen politikaların uygulanması, geribildirim ve kontrol mekanizmalarının kurulması ise yönetim biliminin alanına girmektedir.

KAYSEM 12, içinde yaşadığımız çağın siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel boyutlarda tüm temel dinamiklerini belirleyen yeni sorunları ve tartışma alanlarını, bunların kamu yönetimine ve kamu politikalarına doğrudan ve dolaylı etkilerini, politika üretme süreçlerinin doğal sonucu olarak ortaya çıkan kurumsal yapıları ve bu yapıların kamu yönetimine getirdiği yeni yaklaşımları, yeni bakış açılarını, özgürleştirici ve kısıtlayıcı yönlerini, yeni kamu politikalarının üretim süreçlerini, sistem performansı, performans ölçümleri ve geri besleme gibi konularda uygulanan yöntemleri, bunların yeni toplumsal hareketler üzerindeki etkileri ve sonuçlarını interdisipliner bir bakış açısıyla incelemek, tartışmak, paylaşmak, yeni yol ve yöntemler keşfetmeye çabalamak ve bu amaçlar doğrultusunda oluşmakta olan literatüre katkıda bulunmak amacıyla organize edilmiştir.

KAYSEM 12, toplum, yerleşim ve yönetim tartışmaları üzerinden siyaset bilimi, kamu yönetimi, uluslararası ilişkiler, ekonomi vb. disiplinler üzerine çalışan akademisyenlerin, araştırmacıların, doktora ve yüksek lisans öğrencilerinin, yerel ve merkezi yönetimlerde görevli uzmanlar ve iş dünyası temsilcilerinin tüm bu tartışmaları odağına alarak inceleyen çalışmaları ile katılımlarına açıktır.

BİLİM VE HAKEM KURULU

- Prof. Dr. Aliikram ABDULLAYEV (Azerbaycan Devlet İdarecilik Akademisi)
- Prof. Dr. Ali ACAR (Selçuk Üniversitesi)
- Prof. Dr. Muhittin ACAR (Hacettepe Üniversitesi)
- Prof. Dr. Onur Ender ASLAN (TODAİE)
- Prof. Dr. Hamza ATEŞ (Medeniyet Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ahmet Hamdi AYDIN (Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi)
- Prof. Dr. Halil İbrahim AYDINLI (Sakarya Üniversitesi)
- Prof. Dr. Burhan AYKAÇ (Gelişim Üniversitesi)
- Prof. Dr. Veysel K. BİLGİÇ (Kırıkkale Üniversitesi)
- Prof. Dr. Kamil Ufuk BİLGİN (TODAİE)
- Prof. Dr. Ömer Cüneyt BİNATLI (Nişantaşı Üniversitesi)
- Prof. Dr. Geert BOUCKEART (Leuven University)
- Prof. Dr. Recep BOZLAĞAN (Marmara Üniversitesi)
- Prof. Dr. Yakup BULUT (Mustafa Kemal Üniversitesi)
- Prof. Dr. Hilde BJORNA (Tromso University)
- Prof. Dr. Bayram COŞKUN (Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi)
- Prof. Dr. Abdullah ÇELİK (Harran Üniversitesi)
- Prof. Dr. Güven DELİCE (Kırıkkale Üniversitesi)
- Prof. Dr. Berkan DEMİRAL (Trakya Üniversitesi)
- Prof. Dr. Mehmet DİKKAYA (Kırıkkale Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ahmet Alpay DİKMEN (Ankara Üniversitesi)
- Prof. Dr. Musa EKEN (Sakarya Üniversitesi)
- Prof. Dr. Hüseyin EMİROĞLU (Kırıkkale Üniversitesi)
- Prof. Dr. Veysel EREN (Mustafa Kemal Üniversitesi)
- Prof. Dr. Bilal ERYILMAZ (Medeniyet Üniversitesi)
- Prof. Dr. Fatma Neval GENÇ (Adnan Menderes Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ömer Faruk GENÇKAYA (Marmara Üniversitesi)
- Prof. Dr. Gülise GÖKCE (Selçuk Üniversitesi)
- Prof. Dr. Orhan GÖKCE (Selçuk Üniversitesi)
- Prof. Dr. Korel GÖYMEN (Sabancı Üniversitesi)
- Prof. Dr. Hüseyin GÜL (Süleyman Demirel Üniversitesi)
- Prof. Dr. Mahmut GÜLER (Trakya Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ahmet GÜRBÜZ (Bingöl Üniversitesi)
- Prof. Dr. Sabine KAHLMANN (University of Postdam)
- Prof. Dr. Selma KARATEPE (İstanbul Gelişim Üniversitesi)
- Prof. Dr. Hikmet KAVRUK (İstanbul Gelişim Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ali KAYA (Erciyes Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ruşen KELEŞ (Ankara Üniversitesi)
- Prof. Dr. Selim KILIÇ (Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi)
- Prof. Dr. Arif Burhanettin KOCAMAN (Ankara Üniversitesi)
- Prof. Dr. Önder KUTLU (Necmettin Erbakan Üniversitesi)
- Prof. Dr. Doğan Nadi LEBLEBİCİ (Hacettepe Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ayşegül MENGİ (Ankara Üniversitesi)
- Prof. Dr. Riccardo MUSSARI (University of Siena)
- Prof. Dr. Ahmet MUTLU (Ondokuz Mayıs Üniversitesi)
- Prof. Dr. Gökhan ORHAN (Bandırma Onyedil Eylül Üniversitesi)
- Prof. Dr. Zaneta OZOLINA (Letonia Univesity)
- Prof. Dr. Uğur ÖMÜRGÖNÜLŞEN (Hacettepe Üniversitesi)
- Prof. Dr. Hüseyin ÖZGÜR (Pamukkale Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ömür Neczan ÖZMEN (Dokuz Eylül Üniversitesi)
- Prof. Dr. Nail ÖZTAŞ (İstanbul Gelişim Üniversitesi)
- Prof. Dr. Namık Kemal ÖZTÜRK (Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi)
- Prof. Dr. Bekir PARLAK (Uludağ Üniversitesi)
- Prof. Dr. Constantin Marius PROFIORIU (Bucharest University)
- Prof. Dr. Miguel Angelo RODRIGUES (Minho University)
- Prof. Dr. Ali ŞAHİN (Selçuk Üniversitesi)
- Prof. Dr. Yusuf ŞAHİN (Aksaray Üniversitesi)
- Prof. Dr. Akif TABAK (İzmir Katip Çelebi Üniversitesi)
- Prof. Dr. Nafiz TOK (Aksaray Üniversitesi)
- Prof. Dr. Harald TORSTEINSEN (Harstad University)
- Prof. Dr. Emil TURC (Marseille University)
- Prof. Dr. Zerrin TOPRAK KARAMAN (İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi)
- Prof. Dr. Turgay UZUN (Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi)
- Prof. Dr. Hilmi ÜNSAL (Gazi Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ahmet YATKIN (Fırat Üniversitesi)
- Prof. Dr. Mete YILDIZ (Hacettepe Üniversitesi)
- Prof. Dr. Abdullah YILMAZ (Anadolu Üniversitesi)
- Prof. Dr. Helmut WOLLMAN (Berlin)

- Doç. Dr. Rasim AKPINAR (Celal Bayar Üniversitesi)
- Doç. Dr. Emre AKSOY (Kırıkkale Üniversitesi)
- Doç. Dr. İlhan AKSOY (Ondokuz Mayıs Üniversitesi)
- Doç. Dr. Murat AKTAŞ (Muş Alparslan Üniversitesi)
- Doç. Dr. Erbay ARIKOĞA (Marmara Üniversitesi)
- Doç. Dr. Seda H. BOSTANCI (Namık Kemal Üniversitesi)
- Doç. Dr. Elif ÇOLAKOĞLU (Atatürk Üniversitesi)
- Doç. Dr. Can Umut ÇİNER (Ankara Üniversitesi)
- Doç. Dr. Çiğdem ERDEM (Gazi Üniversitesi)
- Doç. Dr. Fatih ERTUGAY (Nuh Naci Yazgan Üniversitesi)
- Doç. Dr. Ali Fuat GÖKÇE (Kilis 7 Aralık Üniversitesi)
- Doç. Dr. Mehmet GÜNEŞ (Ufuk Üniversitesi)
- Doç. Dr. Murteza HASANOĞLU (Azerbaycan Cumhuriyeti Devlet İdarecilik Akademisi)
- Doç. Dr. Deniz İŞÇİOĞLU (Doğu Akdeniz Üniversitesi)
- Doç. Dr. Ferit İZCİ (Van Yüzcüncü Yıl Üniversitesi)
- Doç. Dr. Mithat Arman KARASU (Harran Üniversitesi)
- Doç. Dr. Fatih KIRIŞIK (Dumlupınar Üniversitesi)
- Doç. Dr. Mustafa KOCAOĞLU (Ahi Evran Üniversitesi)
- Doç. Dr. Özer KÖSEOĞLU (Sakarya Üniversitesi)
- Doç. Dr. Mustafa LAMBA (Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi)
- Doç. Dr. Tuncay ÖNDER (Gazi Üniversitesi)
- Doç. Dr. Barış ÖVGÜN (Ankara Üniversitesi)
- Doç. Dr. Yunus Emre ÖZER (Dokuz Eylül Üniversitesi)
- Doç. Dr. Ahmet ÖZKIRAZ (Gaziosmanpaşa Üniversitesi)
- Doç. Dr. İsmail SEVİNÇ (Necmettin Erbakan Üniversitesi)
- Doç. Dr. Özcan SEZER (Bülent Ecevit Üniversitesi)
- Doç. Dr. Esra Banu SİPAHİ (Necmettin Erbakan Üniversitesi)
- Doç. Dr. İlyas SÖĞÜTLÜ (Karabük Üniversitesi)
- Doç. Dr. Köksal ŞAHİN (Sakarya Üniversitesi)
- Doç. Dr. Savaş Zafer ŞAHİN (Atılım Üniversitesi)
- Doç. Dr. Bilge Kağan ŞAKACI (Eskişehir Osmangazi Üniversitesi)
- Doç. Dr. İbrahim Ethem TAŞ (Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi)
- Doç. Dr. Azize Serap TUNÇER (Ahi Evran Üniversitesi)
- Doç. Dr. A. Menaf TURAN (Van Yüzcüncü Yıl Üniversitesi)
- Doç. Dr. Hasan YAYLI (Kırıkkale Üniversitesi)
- Doç. Dr. Nilay YAVUZ (ODTÜ)
- Doç. Dr. İbrahim Güray YONTAR (Dokuz Eylül Üniversitesi)
- Doç. Dr. Nazlı YÜCEL BATMAZ (Kırıkkale Üniversitesi)

- Dr. Öğr. Üy. Atik ASLAN (Muş Alparslan Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Aziz BELLİ (Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Vasfiye ÇELİK (Kırıkkale Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Veysel ERAT (Bitlis Eren Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Tahsin GÜLER (Balıkesir Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Özlem İngün KARKIŞ (Doğuş Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Aygül KILINÇ (Artvin Çoruh Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Selcen KÖK (Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Cemal ÖZTÜRK (Bitlis Eren Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Yusuf PUSTU (Gazi Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Kamil ŞAHİN (Kırıkkale Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Volkan TATAR (İstanbul Arel Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Refik YASLIKAYA (Kırıkkale Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Tuğba YOLCU (Osmaniye Korkut Ata Üniversitesi)

SEM12

2018

ULUSLARARASI KAMU YÖNETİMİ SEMPOZYUMU

Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü
BİLİMLER FAKÜLTESİ

DÜZENLEME KURULU

- Doç. Dr. Hasan YAYLI (Kırıkkale Üniversitesi, Düzenleme Kurulu Başkanı)
- Prof. Dr. Veysel Kareni BİLGİÇ (Kırıkkale Üniversitesi)
- Doç. Dr. Nazlı Yücel BATMAZ (Kırıkkale Üniversitesi)
- Doç. Dr. Menaf TURAN (Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Refik YASLIKAYA (Kırıkkale Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Kamil Şahin (Kırıkkale Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Vasfiye ÇELİK (Kırıkkale Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Alper GÜRER (Kırıkkale Üniversitesi)
- Dr. Öğr. Üy. Yusuf PUSTU (Gazi Üniversitesi)
- Arş. Gör. Zeynep Ceren AKYÜZ (Kırıkkale Üniversitesi)
- Arş. Gör. Fatma Duygu ARSLAN (Kırıkkale Üniversitesi)
- Arş. Gör. Hazan GÜLER (Kırıkkale Üniversitesi)
- Arş. Gör. Ali Buğra KÜÇÜK (Kırıkkale Üniversitesi)
- Arş. Gör. Pelin ŞAŞMAZ (Kırıkkale Üniversitesi)
- Arş. Gör. Meryem YILMAZ (Kırıkkale Üniversitesi)
- Öğr. Gör. Yasin Can GÖNÜLTAŞ (Kırıkkale Üniversitesi)
- Öğr. Gör. Hasan KAYA (Kırıkkale Üniversitesi)
- Öğr. Gör. Atilla ALTUN (Kırıkkale Üniversitesi)
- Emre ÖZDEŞ (Sosyal Medya Uzmanı, Kırıkkale Üniversitesi)
- Abdullah ÖZBAŞ (Ahiler Kalkınma Ajansı)

OLAĞAN KURUL

- Prof. Dr. Muhittin ACAR (Hacettepe Üniversitesi)
- Prof. Dr. Onur Ender ASLAN (TODAİE)
- Prof. Dr. Hamza ATEŞ (Medeniyet Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ahmet Hamdi AYDIN (Sütçü İmam Üniversitesi)
- Prof. Dr. Halil İbrahim AYDINLI (Sakarya Üniversitesi)
- Prof. Dr. Burhan AYKAÇ (Gelişim Üniversitesi)
- Prof. Dr. Veysel K. BİLGİÇ (Kırıkkale Üniversitesi)
- Prof. Dr. Kamil Ufuk BİLGİN (TODAİE)
- Prof. Dr. Recep BOZLAĞAN (Marmara Üniversitesi)
- Prof. Dr. Yakup BULUT (Mustafa Kemal Üniversitesi)
- Prof. Dr. Bayram COŞKUN (Alparslan Üniversitesi)
- Prof. Dr. Berkan DEMİRAL (Trakya Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ahmet Alpay DİKMEN (Ankara Üniversitesi)
- Prof. Dr. Musa EKEN (Sakarya Üniversitesi)
- Prof. Dr. Veysel EREN (Mustafa Kemal Üniversitesi)
- Prof. Dr. Bilal ERYILMAZ (Medeniyet Üniversitesi)
- Prof. Dr. Fatma Neval GENÇ (Adnan Menderes Üniversitesi)
- Prof. Dr. Kemal GÖRMEZ (Gazi Üniversitesi)
- Prof. Dr. Korel GÖYMEN (Sabancı Üniversitesi)
- Prof. Dr. Hüseyin GÜL (Süleyman Demirel Üniversitesi)
- Prof. Dr. Eyyüp Günay İSBİR (Aydın Üniversitesi)
- Prof. Dr. Zerrin Toprak KARAMAN (Dokuz Eylül Üniversitesi)
- Prof. Dr. Selma KARATEPE (İstanbul Gelişim Üniversitesi)
- Prof. Dr. Hikmet KAVRUK (İstanbul Gelişim Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ali KAYA (Erciyes Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ruşen KELEŞ (Ankara Üniversitesi)
- Prof. Dr. Önder KUTLU (Necmettin Erbakan Üniversitesi)
- Prof. Dr. Doğan Nadi LEBLEBİCİ (Hacettepe Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ayşegül MENGİ (Ankara Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ahmet MUTLU (Ondokuz Mayıs Üniversitesi)
- Prof. Dr. Uğur ÖMÜRGÖNÜLŞEN (Hacettepe Üniversitesi)
- Prof. Dr. Hüseyin ÖZGÜR (Pamukkale Üniversitesi)
- Prof. Dr. Nail ÖZTAŞ (Gazi Üniversitesi)
- Prof. Dr. Namık Kemal ÖZTÜRK (Muğla Üniversitesi)
- Prof. Dr. Bekir PARLAK (Uludağ Üniversitesi)
- Prof. Dr. Yusuf ŞAHİN (Aksaray Üniversitesi)
- Prof. Dr. Turgay UZUN (Muğla Üniversitesi)
- Prof. Dr. Ahmet YATKIN (Fırat Üniversitesi)
- Prof. Dr. Abdullah YILMAZ (Anadolu Üniversitesi)

ONUR KURULU

- Dr. Mehmet İlker HAKTANKAÇMAZ (Kırıkkale Valisi)
- Mehmet SAYGILI (Kırıkkale Belediye Başkanı)
- Prof. Dr. Erşan ASLAN (Kırıkkale Üniversitesi Rektörü)
- Mimar Ahmet VARLI (KTSO Başkanı)
- Prof. Dr. Ruşen KELEŞ (Ankara Üniversitesi)
- Prof. Dr. Eyüp Günay İSBİR (İstanbul Aydın Üniversitesi)
- Prof. Dr. Can HAMAMCI (Ankara Üniversitesi)
- Prof. Dr. Korel GÖYMEN
- Prof. Dr. Burhan AYKAÇ (İstanbul Gelişim Üniversitesi)

ULUSLARARASI KAMU YÖNETİMİ
SEMPOZYUMU
2018

Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü

İDARİ BİLİMLER FAKÜLTESİ

12. ULUSLARARASI KAMU YÖNETİMİ SEMPOZYUMU KAYSEM 12

|25-27 EKİM 2018|

Kırıkkale Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi

“Türkiye’de Toplum, Yerleşim ve Yönetim Tartışmaları”

SEMPOZYUM PROGRAMI

25 EKİM 2018 PERŞEMBE

KOCATEPE SALONU – HUKUK FAKÜLTESİ

08:30-10:00

KAYIT

10:00-11:00

AÇILIŞ & PROTOKOL KONUŞMALARI

11.00-12:30

AÇILIŞ OTURUMU

“Türkiye’de Toplum, Yerleşim ve Yönetim Tartışmaları”

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Eyüp Günay İSBİR

Davetli Konuşmacılar:

Prof.Dr. Kemal GÖRMEZ

Prof Dr. Uğur ÖMÜRGÖNÜLŞEN

Dr. M. İlker HAKTANKAÇMAZ

12.30-14.00 ÖĞLE YEMEĞİ

25 EKİM 2018 PERŞEMBE EŞ ZAMANLI OTURUMLAR

KIRIKKALE ÜNİVERSİTESİ İKTİSADİ VE İDARİ BİLİMLER FAKÜLTESİ YAHŞİHAN

14:00 -15:30	AMFİ 216	AMFİ 214	AMFİ 212	DERSLİK 215
	PANEL: Bürokrasi ve Siyasal Politika Uygulamaları	PANEL: Kadın ve Çocuk Olmak I	PANEL: Kadın ve Çocuk Olmak II	PANEL: Etkinlik ve Performans I
	Oturum Başkanı: : Prof.Dr.Önder KUTLU	Oturum Başkanı: Doç. Dr. Esra Banu SİPAHİ	Oturum Başkanı: Doç.Dr.Ali Fuat GÖKÇE	Oturum Başkanı: Prof.Dr.Yakup BULUT
	Öğr.Gör.Dr.Rifat KARAKOÇ Türkiye’de Siyasi Parti Üyeliği: Yükseköğretim Elemanlarının Siyasi Parti Üyeliği Özelinde Bir Değerlendirme	Dr.Öğr.Üyesi Sevcan GÜLEÇ SOLAK, Dr.Öğr.Üyesi Şerife PEKKÜÇÜKŞEN, Prof.Dr.Ercan OKTAY Kamu Politikası Nesnesi Olarak "Çocuk": Hükümet Programları Üzerinden Bir Analiz	Doç.Dr.Ali Fuat GÖKÇE, Arş.Gör.Elif DÖLEK 1991 Sonrası Türk Siyasetinde Kadın: TBMM Örneği	Prof.Dr.Yakup BULUT, Muhammed Miraç ASLAN Yerel Yönetimde İnsan Kaynakları Yönetiminin Etkin Kullanımı Üzerine Bir Çalışma: Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi Örneği
	Dr.Öğr.Üyesi Recep AYDIN Bürokrasi ve Siyasal İktidar Arasındaki Çelişki: Devlet Planlama Teşkilatı Örneği	Dr.Öğr. Üyesi Esra ÇIKMAZ Türk Kamu Örgütlerinde Kadın Yönetici Olmak: Gaziantep İli Örneği	Doç.Dr.Mustafa LAMBA, Arş.Gör.İzan Meriç TATLISU Temsili Bürokrasi Yaklaşımı Bakımından Üniversitelerin Karar ve Yürütme Organlarında Kadın Temsilinin İncelenmesi	Dr.Öğr.Üyesi Cemal ÖZTÜRK Afet Yönetimi Özelliklerinin Yönetim Fonksiyonları Bağlamında Değerlendirilmesi
	Arş.Gör.Uğur ÜLGER Doğru Yol Partisi’nin Kurumsallaşma Sorunu	Asime Dilara ERDEM, Canan Öykü DÖNMEZ KARA Belediye Meslek Edindirme Kurslarının Türkiye’de Kadınların Ekonomik ve Sosyal Hayata Katılmalarındaki Rolü	Hasan Ege SÖĞÜT, Arş.Gör.İpek SÜRMELİ Türkiye’de Kent Konseylerinin Kadın Odaklı Politikaları: Eskişehir Kent Konseyi Örneği	Dr.Öğr.Üyesi Ahmet TUNÇ, Dr.Öğr.Üyesi Aziz BELLİ, Dr.Öğr.Üyesi Abdullah AYDIN Türkiye’de Kamu Yönetimi Politikalarına Yansıması Açısından Sosyal Devlet Uygulamalarının Değerlendirilmesi
	Dr.Aziz KÜÇÜK Hayırseverliğin Ötesi: Türkiye’de Nüfus ve Tarım Politikalarında Rockefeller Etkisi (1950-1983)	Arş.Gör.Selcen ALTINBAŞ, Arş.Gör.Tülay DEMİR Yerel Yönetimlerde Cinsiyet Eşitliği Politikaları: Kadın Meclisleri Üzerine Bir Değerlendirme	Aslı BEK, Güler KAYA Kadının Siyasal Söyleminde Eril Siyasetin Etkisi: Çanakkale İli Parti Kadın Kolları İncelemesi	Dr. Hasan Hüseyin DOĞAN Ekonomik Dönüşümlere Duyarlı Kent Planları İçin Bölge Planlaması
	Sebahattin PUL 1930-1940 Döneminde Uygulanan Devlet Politikalarının Gençlik Hareketlerine Etkisi	Öğr.Gör.Dilek TOPCU, Öğr.Gör.Hülya KÜÇÜK Türkiye’de Taşımali Eğitim Uygulamaları Hakkında Bir İnceleme	Öğr.Gör.Çağatay ALAN, Öğr.Gör.Hülya KÜÇÜK Sosyal Devlet Anlayışının Türkiye Yansıması: Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakıfları	Doç. Dr. A. Menaf TURAN, Zeynep Damla KARANUH Belediye Personel Sisteminde Yeni Eğilimler
	Pavlenko IRINA Finding Competitive Advantages Of The Actors in The Hospitality Industry	Araz KADIMALIYEV The Doctrine of Modern Constitutional Law of the Republic of Azerbaijan	Vatral A.V. The Influence Of The Reflexive Management Theory For The State Mechanism Functioning	Ostovskaya Anastasia ANDREEVNA Relevance Of State Regulation Of Business Activity I

15:30 – 15:45 ÇAY KAHVE ARASI

25 EKİM 2018 PERŞEMBE EŞ ZAMANLI OTURUMLAR

KIRIKKALE ÜNİVERSİTESİ İKTİSADİ VE İDARİ BİLİMLER FAKÜLTESİ YAHŞİHAN

15:45 -17:15

AMFİ 216	AMFİ 214	AMFİ 212	DERSLİK 215
PANEL: Kamu Yönetiminde Değişim	PANEL: Liderlik	PANEL: Katılım I	PANEL: Katılım II
Oturum Başkanı: Doç. Dr.Özcan SEZER	Oturum Başkanı: Prof.Dr.Selma KARATEPE	Oturum Başkanı: Prof. Dr. Kemal GÖRMEZ	Oturum Başkanı: Doç.Dr.Nilay YAVUZ
Doç.Dr. Rasim AKPINAR, Doç.Dr. Ahmet UÇAR, Fatih IŞIK Belediye İktisadi Teşekküllerinin Özelleştirilme Sürecindeki Sorunlar ve Çözüm Önerileri	Salim KURNAZ, Prof.Dr.Selma KARATEPE Dönüştürücü Liderlik Tarzı ve Örgütsel Sessizlik İlişkisi: Kamu Kurumları Açısından Bir Değerlendirme	Dr.Osman SÜMER Katılımcı Yapıların Temsili Yapıları İkame Edici Yapılar Olarak Algılanması Sorunsalında: “Kent Konseyi”	Doç.Dr.Nilay YAVUZ Yerel Katılım Yöntemi Olarak Mahalle Komiteleri: Bursa Nilüfer Belediyesi Üzerinden Bir Değerlendirme
Dr.Öğr. Üyesi Mehmet Murat PAYAM Kamu Yöneticilerinin Zihin Temelli Hizmet İçi Eğitimi	Dr.Öğr.Üyesi Kamil ŞAHİN Uyum ve Yabancılaşma Bağlamında Kentliler ve Göçmenler	Öğr.Gör.Yücel ÖZDEN Türkiye’deki Toplumsal Değişim ve Siyasal Katılım: 24 Haziran Seçimleri Üzerine Bir Değerlendirme	Öğr.Gör.Gamze UZUN Kalkınma-Çevre İkileminde Türkiye’de Çevre Politikası Oluşum Süreçlerinde Katılımcılık
Dr.Öğr.Üyesi Firdevs KOÇ Yerel Yönetimlerin Personel Sisteminde Gerçekleşen Dönüşümlerin Analizi	Dr.Öğr.Üyesi Osman SAVAŞKAN Türkiye’de Belediyecilik: Belediye Başkanları ve Yerel Siyasetin Dinamikleri	Dr.Öğr.Üyesi Yeliz POLAT Türkiye’de Yerel Demokrasi ve Katılım: Gençlik Meclisleri	Doç. Dr. Mustafa KOCAOĞLU, Doç. Dr. Sefa USTA, M. Fatih Bilal ALODALI Mahalle Yönetiminde Hemşehri Katılımı: Karaman İlinde Bir Araştırma
Dr.Öğr.Üyesi Osman Kürşat ACAR Kamu Personel Politikalarında Yeniden Yapılandırma Sorunu: Kamuda Taşeron Çalışanlara Yönelik Oluşturulan Politikalar Üzerinden Bir Analiz	Prof.Dr.Yakup BULUT, Dr.Öğr.Üyesi Serdar Vural UYGUN Vizyoner Liderliğin Kamu Personelinin Çalışma Motivasyonuna Etkisi: Nevşehir Örneği	Doç.Dr.Harun KIRILMAZ, Dr.Öğr.Üyesi Selma KILIÇ KIRILMAZ, Yusuf MARAKÇI Üniversite Öğrencilerinin Küresel Sosyal Sorumluluk Düzeyleri Üzerine Bir Araştırma	Dr.Öğr.Üyesi Vasfiye ÇELİK Katılım Kavramı ve Bu Kavramın Türk Kamu Yönetiminde Karşılığı
Prof. Dr. Cemal FEDAYİ Arş. Gör. Onur YILDIRIM Bir (D)Evrimin Anatomisi: Yasemin (D)Evrimi	Dr.Öğr.Üyesi Cemal ÖZTÜRK Performans Yönetiminin Yöneticiye Etkileri	Öğr.Gör.Atilla ALTUN, Dr.Öğr.Üyesi Kamil ŞAHİN Kent Vatandaşlığı Katılım Ölçeğinin Geliştirilmesi Üzerine Bir Çalışma	Burcu BÜYÜKEKMEKÇİ, Arş. Gör. Ali Buğra KÜÇÜK Türkiye Büyük Millet Meclisi İhtisas Komisyonlarının Beşeri Sermayesi: Elit Teorisi Çerçevesinden Bir Değerlendirme

17:15 – 17:30 ÇAY KAHVE ARASI

25 EKİM 2018 PERŞEMBE EŞ ZAMANLI OTURUMLAR

KIRIKKALE ÜNİVERSİTESİ İKTİSADİ VE İDARİ BİLİMLER FAKÜLTESİ YAHŞIHAN

17:30 -19:00

AMFİ 216	AMFİ 214	AMFİ 212	DERSLİK 215
PANEL: Metropolitan Alan Yönetimi	PANEL: Avrupa Birliği ve Kalkınma Ajansları	PANEL: Etik	PANEL: Yönetişim
Oturum Başkanı: Doç.Dr.Savaş Zafer ŞAHİN	Oturum Başkanı: Prof. Dr. Eyüp Günay İSBİR	Oturum Başkanı: Doç.Dr.Sefa USTA	Oturum Başkanı: Prof Dr. Veysel Kareni BİLGİÇ
Prof.Dr.Yakup BULUT, Öğr.Gör.Dr.Demet DÖNMEZ, Dr.Öğr.Üyesi Soner AKIN Büyükşehir Belediyeleri ile İlçe Belediyeleri Arasında Yetki, Hizmet ve Kaynak Paylaşımında Yaşanan Sorunlar ve Çözümler	Dr.Öğr.Üyesi Aziz BELLİ, Dr.Öğr.Üyesi Abdullah AYDIN, Dr.Öğr.Üyesi Ahmet TUNÇ Güncel Gelişmeler Bağlamında, Avrupa Birliği Uyum Sürecinde Türk Yerel Yönetim Sisteminin İncelenmesi	Prof.Dr.Ahmet Hamdi AYDIN, Arş.Gör.Sadegül DURGUN Yolsuzlukların Önlenmesinde Yönetişim Anlayışının Önemi	Dr.Öğr.Üyesi Canan ÇAKIR Yeni Kamu Yönetiminden Yönetişime: Dünya Bankası Raporları Üzerine Bir İnceleme ve Türkiye İzdüşümleri
Doç.Dr.Savaş Zafer ŞAHİN Metropolitan Yeniden Yapılanma ve Metropolitan Planlama İlişkisinin Dönüşümü: Kim Planlıyor	Dr.Öğr.Üyesi Zişan KORKMAZ ÖZCAN Yerel Kalkınma Stratejisi Olarak Cittaslow Faaliyetinin Toplumsal Yapıya Etkisi	Prof.Dr.Selma KARATEPE, Arş. Gör. Nazlı NALCI ARIBAŞ, İfşa (Whistleblowing) veya Sessiz Kalma: Türk Kamu Yönetiminde Gözlemlenen Yasa/Etik Dışı Davranış Karşısında Seçilen Yol ve Nedenleri	Arş.Gör.Eyüp ŞEN, Dr.Öğr.Üyesi Ceray ALDEMİR Yerel Yönetimlerde Denetim ve İyi Yönetişim İlişkisi: Muğla Büyükşehir Belediyesi Örneği
Doç. Dr.Özcan SEZER, Doç. Dr.H. Alpay KARASOY Türkiye’de Yeni Büyükşehir Belediye Sisteminde Kırsal Alanların Yönetimi ve Ekolojik Sürdürülebilirliği	Melahat ÇETİN Türkiye’nin AB’ye Uyum Sürecinde Bölgesel Kalkınma Ajanslarının Gelişimi	Doç.Dr.Sefa USTA, Ali YILDIRIM Türk Yönetim Geleneğinde Ahlaki Değerler ve Etik İlkeler: Kutadgu Bilig Üzerinden Bir İnceleme	Dr.Öğr. Üyesi Tekin AVANER, Arş.Gör. Erdal BİLGİÇ İşteş Yönetimin E- Hali ve Eğitim: Türk Milli Eğitimi ve E-Yönetişim
Doç.Dr. Rasim AKPINAR, Doç.Dr. Ahmet UÇAR, Dr. İsmail BAŞARAN, Fatih IŞIK 6360 Sayılı Kanun Sonrası Köy Tüzel Kişiliğinin Kaldırılmasıyla Büyükşehir Belediyelerinin Tarımsal Görevleri: Manisa Örneği	Öğr.Gör. Bahriye ESELER, Prof. Dr. A. Baran DURAL Düzenleyici Devlet Kavramı Işığında Türkiye- Ab İlişkilerine İlişkin Bir Değerlendirme	Dr.Öğr.Üyesi Yusuf PUSTU Yolsuzluğun Kamu Yönetimine Etkisi	Dr.Öğr.Üyesi Kadir Caner DOĞAN Disiplinlerarası Bir Yaklaşımla Kamu Yönetiminde Değişimin Yönü: Türk Kamu Yönetiminden İzlenimler
Arş.Gör. Aysema Pelin ŞAŞMAZ Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlıklarının Hukuki Statüsü ve Uygulamada Karşılaşılan Sorunla		Dr.Öğr.Üyesi Ümmühan KAYGISIZ, Dr.Öğr.Üyesi Gökhan KALAĞAN Türkiye’de Kentleşme Sürecinde Sınıfsal Farklılaşmanın Demokratik Kültür/Hak Kullanımı ve Sistem Krizlerine Etkileri Üzerine Bir Tartışma	Dr. Öğr. Üyesi Seyida ERKEK Vatandaş Odaklı Kamu Yönetimi ve "Açık Kapı Projesi" Konya Valiliği Örneği

19:30 GALA YEMEĞİ (EYPARK)

26 EKİM 2018 CUMA EŞ ZAMANLI OTURUMLAR

KIRIKKALE ÜNİVERSİTESİ İKTİSADİ VE İDARİ BİLİMLER FAKÜLTESİ YAHŞIHAN

09:15 -10:45

AMFİ 216	AMFİ 214	AMFİ 212	DERSLİK 215
PANEL: Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi I	PANEL: Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi II	PANEL: Güvenlik I	PANEL: Ekonomi Üzerine
Oturum Başkanı: Doç.Dr. Fatih KIRIŞIK	Oturum Başkanı: Prof.Dr. Bayram COŞKUN	Oturum Başkanı: Prof.Dr.Ahmet Hamdi AYDIN	Oturum Başkanı: Prof.Dr.Güven DELİCE
Dr.Öğr.Üyesi Recep FEDAI Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'nde Bakanlıkların İşlevi	Prof.Dr.Bayram COŞKUN, Arş.Gör.Çiğdem PANK Türkiye'de Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi ile Kamu Personel Rejiminde Meydana Gelen Değişim	Prof.Dr.Ahmet Hamdi AYDIN Sınır Ötesi Askeri Harekatlar ve Güvenlik Diplomasisi	Prof.Dr.Erşan SEVER Döviz Kuru ve Döviz Kuru Dalgalanmalarının Turizm Sektörüne Etkisinin Ekonometrik Analizi: Türkiye Örneği
Öğr.Gör. Mehmet KAPUSIZOĞLU, Doç.Dr. Hayriye ŞENGÜN Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sisteminde Cumhurbaşkanlığı Kararnamelerinin Hukuki Durumu	Öğr.Gör.Dr.Erkan ARSLAN, Öğr.Gör.Ali ÇİÇEK, Öğr.Gör.Ömer Nabi BAYKAL Farklı Hükümet Sistemleri Yerel Yönetimlerde Değişimi Gerektirir Mi?	Dr.Öğr.Üyesi Gökhan DÖNMEZ Türk Hukukunda Zorunlu Askerlik Hizmeti ve Vicdanî Ret	Doç.Dr.Ali SOMEL Ekonomik Kriz ve Sağlık Turizmi: Uluslararası Sağlık Hizmetleri Anonim Şirketi Neden Kuruldu?
Dr.Öğr.Üyesi Vehbi Alpay GÜNAL, Ayşegül GÜLER, Emre Aydemirhan ÜÇHÖYÜK Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sisteminde Merkezi Yönetim-Yerel Yönetimler İlişkisi Üzerine Bir Deneme	Arş.Gör. Meryem ÇAKIR KANTARCIOĞLU Son Kanun Hükmünde Kararnameden İlk Cumhurbaşkanlığı Kararnamesine: Cumhurbaşkanlığı Sistemi Üzerine Bir Değerlendirme	Öğr.Gör.Dr.Harika UÇAR ALTINIŞIK Güncelliğini Yitirmeyen Bir Sorun: Kentsel Güvenlik	Nyadera Israel Nyaburi, Prof.Dr.Murat Önder, Prof. Dr. Adnan AKIN Non -Economic Drivers Of Economic Growth & Development Planning: The Case Of South Korea And Turkey
Dr.Öğr.Üyesi Ali YILDIRIM, Arş.Gör.Dr.Kürşad Emrah YILDIRIM Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sisteminin Kamuda İnovasyon Açısından Değerlendirilmesi	Dr.M.İlker HAKTANKAÇMAZ, Doç.Dr.Hasan YAYLI, Arş.Gör.Meryem YILMAZ Yeni Kamu Yönetimi Bağlamında Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi ile Değişen Türk Kamu Yönetimi Örgütlenmesi	Prof.Dr.Önder KUTLU, Arş.Gör.Selçuk KAHRAMAN, Arş.Gör.Selçuk DİNÇER Sınır Politikalarının Güvenlik Özgürlük Dengesi Üzerinden Analizi	Dr.Öğr.Üyesi Paşa BOZKURT Hesap verme Sorumluluğu ve Kurumsal Performans Bağlamında DSİ 2017 Yılı Faaliyet Raporunun İncelenmesi
Doç.Dr.Fatih KIRIŞIK, Kübra ÖZTÜRK Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemiyle Kamu Yönetiminin Geliştirilmesi			Arş.Gör.Dr.Fatma Pınar EŞSİZ 2008 Küresel Krizinin Ardından: Para Politikaları ve Makro İhtiyati Politikalar Arasındaki Etkileşim

10:30 – 10:45 ÇAY KAHVE ARASI

26 EKİM 2018 CUMA EŞ ZAMANLI OTURUMLAR

KIRIKKALE ÜNİVERSİTESİ İKTİSADİ VE İDARİ BİLİMLER FAKÜLTESİ YAŞIHAN

11:00 -12:30

AMFİ 216	AMFİ 214	AMFİ 212	DERSLİK 215
PANEL: Uluslararası Siyaset I	PANEL: İktidar ve Yönetim	PANEL: Uluslararası Siyaset II	PANEL: Yerel Hizmetler
Oturum Başkanı: Prof.Dr.Erşan SEVER	Oturum Başkanı: Prof.Dr. Mahmut GÜLER	Oturum Başkanı: Prof.Dr.Mehmet DİKKAYA	Oturum Başkanı: Prof.Dr.Ahmet MUTLU
Prof.Dr.Abdulkadir BAHARÇİÇEK, Dr.Öğr.Üyesi Osman AĞIR Türkiye-Rusya İlişkilerinin Suriye Krizi Bağlamında Değerlendirilmesi	Prof. Dr. Önder KUTLU, Arş. Gör. Selçuk KAHRAMAN, Arş Gör. Niyazi KARABULUT Sistem Teorisi ve Yeni Kamu İşletmeciliği Kuramının Mukayeseli İzdüşümlerinin Türk Kamu Yönetimi Açısından İncelenmesi	Prof.Dr.Namık Kemal ÖZTÜRK, Zafer KOCA Emperyalizmin Yeni Yüzü: İnsani Müdahale Kisvesi New Face Of Imperialism: Humanitarian Intervention Guise	Prof.Dr.Ahmet Hamdi AYDIN, Abdullah AKYOL Yerel Yönetimlerde Sosyal Demokratik Bir Yaklaşım Olarak Toplumcu Belediyecilik
Prof.Dr.Erşan SEVER Türkiye’de Eğitim ve Sağlık Harcamaları ile Ekonomik Büyüme Arasındaki İlişkinin Ekonometrik Analizi	Dr. Öğr. Üyesi İsmail DURSUNUOĞLU 15 Temmuz Darbe Bildirisi Üzerinden Sosyo-Politik Bir Analiz	Prof.Dr.Mehmet DİKKAYA, Öğr.Gör. B. Ali KAZANCI Türk Birliği Algısı Üzerine Bir Araştırma	Prof.Dr.Mehmet DİKKAYA, Ümit GENÇER, İbrahim AYTEKİN Endüstri 4.0 Devriminin Ekonomik Etkileri Üzerine
Mesut Can AKÇAY, Kaan AKMAN, Metin ÖZ Uluslararası Örgüt-Devlet İlişkileri Bağlamında Birleşmiş Milletler-Türkiye İlişkileri: Suriye Krizi Örneği	Doç.Dr.Celalettin GÜNGÖR Antik Çağ’dan Modernliğe Değişimin Kimyası: Yönetenler ve Yönetilenler	Dr.Öğr.Üyesi Osman AĞIR, Zehra AKSU Avrasya’da Bölgesel Bütünleşme Çabaları: Şanghay İşbirliği Örgütü	Öğr.Gör.Dr.Adnan SÖYLEMEZ, Prof.Dr.Ali ŞAHİN Ermenek Belediye Hizmetleri ve Vatandaş Memnuniyeti Üzerine Bir Uygulama
Yunus KUTVAL, Ümit GENÇER İslami Bir Ekonomide Kripto Para Birimlerinin Kullanımı Üzerine Bir İnceleme	Öğr. Gör.Abdullah TURAN, Öğr. Gör. Dr. Vedat YILMAZ, “Siyaset-Ahlak-Liyakat” İlişkisi Temelinde Seçilmişlerin Kendilerini Nasıl Değerlendirdiğini ve Gerçekte Nasıl Olduklarını Belirlemeye Yönelik Bir Araştırma	Esra KÖSE Mısır Örneği Üzerinden Kuzey Afrika ve Ortadoğu Coğrafyasında Siyasal Yönetim Sorunu ve Demokrasi Anlayışı	Noraddien MASROR, Doç.Dr.Mehmet Çağlar MEŞHUR Toplu Taşıma Sistemlerinin Bisiklet Kullanımı ile Bütünleştirilmesi
Dr.Öğr.Üyesi Gökhan KALAĞAN, Dr.Öğr.Üyesi Ümmühan KAYGISIZ Sosyo-Kültürel Kent Kimliği/Hafızası Oluşumunda Kanaat Önderlerinin Rolü	Ülkü Nur ZENGİN AK Parti Döneminde Asker Sivil İlişkileri	Prof.Dr. İlhana AKSOY, Siyaset ve Söylem: Toulmin Metodu Bağlamında Bir Analiz	Dr.Öğr.Üyesi Refik YASLIKAYA, Öğr.Gör.Emre EKİNCİ Tasarıdan Uygulamaya: 6360 Sayılı Yasa’ya İlişkin Literatür Taraması
Doç.Dr.Murteza HASANOĞLU Bağımsızlık Sonrası Dönemde Gürcistan’ın Siyasi Görünümü ve Devlet Yapılanması	Rahu SHIRINOVA The characteristics of the geopolitical development of the Republic of Azerbaijan	Baidrakhmanov DOSSYM Conceptual and Legal Bases of Migration Policy of the Republic of Kazakhstan	Radovetska L.V Theoretical-Legal Model Of Public Security Ensuring Subjects (Authorities) In Ukraine

12:30 – 14:00 ÖĞLE YEMEĞİ (KIRIKKALE ÜNİVERSİTESİ SOSYAL TESİSLERİ VE KONUKEVİ)

26 EKİM 2018 CUMA EŞ ZAMANLI OTURUMLAR

KIRIKKALE ÜNİVERSİTESİ İKTİSADİ VE İDARİ BİLİMLER FAKÜLTESİ YAHŞİHAN

14:00 -15:30

AMFİ 216	AMFİ 214	AMFİ 212	DERSLİK 215
PANEL: Güvenlik II	PANEL: Kent(lı) Hakları ve İmar Uygulamaları	PANEL: Etkinlik ve Performans II	PANEL: Kent, Kimlik ve Göç I
Oturum Başkanı: Prof.Dr.Hüseyin GÜL	Oturum Başkanı: Doç.Dr. Nazlı YÜCEL BATMAZ	Oturum Başkanı: Doç.Dr.A. Menaf TURAN	Oturum Başkanı: Doç.Dr.Pınar SAVAŞ YAVUZÇEHRE
Müslüm KAVUT Popüler Kültür Metinleri Nasıl Okunmalı: Ernst Bloch Adana Hürriyet Mahallesi'nde	Doç.Dr.Nilüfer NEGİZ, Özkan YALÇIN Kentli Haklarının Türkiye Eksenindeki Yeri	Doç.Dr.Fatih KIRIŞIK, Veysel EROL Kamu Yönetiminde Kurum Birleştirmeleri Yoluyla Kamu Yönetiminin Geliştirilmesi	Doç.Dr.Pınar SAVAŞ YAVUZÇEHRE Kimlik Bunalımında Bir Kent: Denizli
Doç.Dr.Mehmet GÜNEŞ Uluslararası İnsan Hakları Açısından Kamu Güvenlik Yönetiminde Otoritenin Sınırı	Doç.Dr.Azize Serap TUNÇER, Cazibe AYDOĞAN, Demet CEYHAN Yerleşim Politikaları İçinde Tarihi Koruma Bölgelerinin Önemi	Haydar PEKDOĞAN Kamu Kurumlarının İşlevselliği Algısı Bakımından Jandarma-Halk İlişkileri Üzerine Bir Uygulama	Öğr.Gör.Dr. Vedat YILMAZ, Dr.Öğr.Üyesi Sedat KARAKAYA Muş İlinde İç Göçe Sebep Olan Etkenlerin Değerlendirilmesi
Dr.Öğr.Üyesi Ahmet BARBAK Türkiye'de Özel Güvenlik Hizmetleri Yönetimi: Hesapverebilirlik Örgütlenmesi Üzerine Bir İnceleme	Dr.Mustafa ÇİÇEK Devletin Konut Sektöründeki Rolü Noksan Oligopol Koşullarında Kamunun Konut Üretimi	Harun POLAT Belediye Hizmetlerinin Sunumunda Mülki Sınıra Dayalı Büyükşehir Belediye Modelinin Etkenliği: Adana Büyükşehir Belediyesi Örneği	Öğr.Gör.Ali ÇİÇEK, Dr.Öğr.Üyesi Erkan ARSLAN, Öğr.Gör.Ömer Nabi BAYKAL 2018 Seçim Beyannamelerinde Suriyeli Göçmenler Sorununun Ele Alınışı ve Çözüm Önerileri
Azize ÖKTEN, Dr.Serkan ÖKTEN, Prof.Dr.Hüseyin GÜL Geçici Koruma Altındaki Suriyeli Göçmenlerin Türkiye'de Kentlere Sosyoekonomik Etkisi	Arş.Gör.Hülya SAĞLAM 18. Madde Uygulaması ve İmar Haklarının Transferi Sistemi Üzerine Bir İnceleme	Sinan GÜRCÜOĞLU Milli Eğitim Bakanlığı Performans Değerlendirme Uygulamalarının İdareci ve Öğretmenlerce Kabullenme Düzeyleri	Mustafa Mohamed ALİ, Prof.Dr.Murat ÖNDER, Prof.Dr.Adnan AKIN Performance Management in the Public Sector of Somalia and Turkey
Öğr.Gör.Erdal GÜLER, Prof.Dr.Ahmet MUTLU Türkiye'de Biyokaçakçılık Sorunu: Küre Dağları Milli Parkı Örneği		Prof.Dr.Namık Kemal ÖZTÜRK, Zafer KOCA Örgütsel Değişimin Hizmet Kalitesine Etkisi: Muğla İli Kamu Hastaneleri Örneği	Gökhan COŞKUN Will Kymlicka Teorileri ve Çok Kültürlülük

15:30 – 15:45 ÇAY KAHVE ARASI

26 EKİM 2018 CUMA EŞ ZAMANLI OTURUMLAR

KIRIKKALE ÜNİVERSİTESİ İKTİSADİ VE İDARİ BİLİMLER FAKÜLTESİ YAHŞIHAN

15:45 - 17:15

AMFİ 216	AMFİ 214	AMFİ 212	DERSLİK 215	DERSLİK 106
PANEL: Çevre, Yenilenebilir Enerji ve Sürdürülebilirlik	PANEL: Kent, Kimlik ve Göç II	PANEL: E Uygulamalar ve Teknoloji	PANEL: Küreselleşme ve Kent	PANEL: Kentsel Altyapı ve Yerel Yönetimler
Oturum Başkanı: Prof.Dr. Hikmet KAVRUK	Oturum Başkanı: Prof.Dr.Bekir PARLAK	Oturum Başkanı: Prof.Dr.Mete YILDIZ	Oturum Başkanı: Prof.Dr.Ali ŞAHİN	Oturum Başkanı: Doç.Dr.Hasan YAYLI
Gaye SANATCI, Doç.Dr.Mustafa KARA Miyon ve Vizyon Bildirimleri Bağlamında Türkiye'deki Devlet ve Vakıf Üniversitelerinin Çevre Duyarlılıkları	Prof.Dr.Bekir PARLAK, Öğr.Gör.Gürcü Kaya ÇIRAK Lise Öğrenimi Gören Gençlerin Yerel Farkındalık Kazanmasında Yerel Yönetimlerin Rolü: Finike İlçesi Örneği	Prof.Dr.Önder KUTLU, Doç.Dr.İsmail SEVİNÇ, Emine ÇELİK Klasik Diplomasinin Evrimi: Kamu Diplomasinden Dijital Diplomasiye Geçiş	Prof.Dr.Ali ŞAHİN, Arş.Gör.Mücahit NAVRUZ, Arş.Gör.Harun Fırat YILMAZ Küresel Isınmaya Dayanıklı Kentler; Hollanda Kentleri Üzerine Bir Değerlendirme	Doç.Dr.Hasan YAYLI, Öğr.Gör.Yasin Can GÖNÜLTAŞ HABİTAT Konferanslarına Tarihsel Bir Bakış
Prof.Dr.Ayşe ÖZCAN, Şebnem KÖSE Türkiye'de Yenilenebilir Enerji Hakları Açısından Kentsel Planlama Mevzuatının Değerlendirilmesi	Prof.Dr.Mahmut GÜLER, Servet SÜT Girişimci Kent Uygulamaları, Kent Kimliği ve Yerel Kalkınma	Prof.Dr.Mete YILDIZ, Dr.Öğr.Üyesi Cenay BABAOĞLU Kamu Yönetiminde Yeni Teknolojik Devrim: Blok Zincirler	Doç. Dr. Esra Banu SİPAHİ, Arş. Gör. Mihrimah ŞENALP Küresel Kent Ağlarının Türkiye'deki Yansımaları Üzerine Bir Değerlendirme	Doç.Dr.Hasan YAYLI, Arş.Gör. Meryem YILMAZ Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'nde Yerel Yönetimler
Dr.Canan KARAKAŞ ULUSOY Yenilenebilir Enerji Kaynaklarının Kullanımındaki Gelişmeler; Güneş Enerji Sistemleri ve Finansman Modelleri	Doç.Dr.Hayriye ŞENGÜN Kent Kültürüne ve Kentleşmeye, Küreselleşme ve Göç Perspektifinden Bakmak	Dr.Öğr.Üyesi Esmeray ALACADAĞLI, Dr.Tülin UYGUR E-Demokrasi Uygulamaları ve Doğrudan Demokrasinin Sağlanmasında Toplumsal Kültürün Rolü	Gökhan ALIŞKAN, Dr.Öğr.Üyesi Şermin ATAK ÇOBANOĞLU Küresel Kent Olgusu ve Ortadoğu'daki Yansımaları	Shamsi RZALI Hazar Denizi'nin Statüsü Anlaşması: Yeni Fırsatlara Doğru The Agreement On Caspian's Legal Status: Towards New Opportunities
Doç.Dr.Şafak KAYPAK, Muzaffer BİMAY, Öğr.Gör.Dr.Vedat YILMAZ Belediyelerin Sürdürülebilir Kentleşme Sürecinde Çevrenin Korunmasına Yönelik Faaliyetleri: Batman Belediyesi Örneği	Dr.Öğr.Üyesi İsmail BAŞARAN, Arş.Gör.Ayşe EFE Kentsel Mekân Bağlamında Akyaka ve Yenipazar Sakin Kentlerinin (Cittaslow) Karşılaştırılması	Dr.Öğr.Üyesi İsmail DURSUNOĞLU Siyasal iletişimde İnovasyon: E Miting	Dr.Öğr.Üyesi Hicran HAMZA ÇELİKİYAY Yerel ile Küresel Arasında Önemli Bir Bağ: Aracı Şehirler	Oleksiy KRESIN Key Aspects Of Studying The History Of Legal Sciences: Some Views
Fatma HIRLAK, Doç.Dr.Mustafa KARA Türkiye'de Kent ve Çevre Bağlamında Yerel Yöneticilerin Küresel Isınma Algıları	Doç.Dr.Azize Serap TUNÇER, Demet CEYHAN, Cazibe AYDOĞAN Kent Ekonomisinde Yerleşim Politikaları	Eren DELİCE Siber Alanın Ekonomi-Politiği Bağlamında Kişisel veri Piyasasının Oluşumu ve Düzenlenmesi	Dr.Öğr.Üyesi Çiğdem AKSU ÇAM Adana'da Kentsel Mekânın Dönüşümü	

17:15 – 17:30 ÇAY KAHVE ARASI

26 EKİM 2018 CUMA

AMFİ 214

17:45- 18:15

GENEL DEĞERLENDİRME VE SONUÇ BİLDİRİSİ

18:30 KAPANIŞ YEMEĞİ (EYPARK)

27 EKİM 2018 CUMARTESİ

SOSYAL PROGRAM

10:00

NUR CAMİİ ÖNÜ BULUŞMA VE KISA BİR KIRIKKLALE EVLERİ TURU

10:30

SİLAH FABRİKASI GEZİSİ

11:30

HASANDEDE KASABASI ZİYARETİ

12:30

KESKİN RAHİMİ PEHLİVANLI MÜZESİ GEZİSİ

13:00

KESKİN TAŞ MEKTEP ÖĞLE YEMEĞİ VE TAŞAN KARDEŞLER KONSERİ

15:00 KIRIKKALE'YE DÖNÜŞ VE PROGRAM SONU

TÜRKİYE'DE SİYASİ PARTİ ÜYELİĞİ: YÜKSEKÖĞRETİM ELEMANLARININ SİYASİ PARTİ ÜYELİĞİ ÖZELİNDE BİR DEĞERLENDİRME*

*THE MEMBERSHIP OF POLITICAL PARTY IN TURKEY: AN
EVALUATION OF ACADEMIC PERSONNEL'S POLITICAL PARTY
MEMBERSHIP*

Özet:

Siyasi partiler modern demokratik sistemlerde vazgeçilmez ve temel unsurlar olarak kabul edilmektedir. Öyle ki bir siyasal sistemin demokratik olarak tanımlanabilmesinin en temel koşullarından biri; siyasi partilerin özgür ve serbest bir biçimde kurulabilmeleri ve faaliyetlerini de yine serbestçe yürütebilmeleridir. Demokrasi için bu denli önem taşıyan siyasi partilerin günümüzde her ne kadar oldukça farklı işlevler yerine getirirler de bazı temel ve ortak işlevleri bulunmaktadır. Bu ortak işlevlerden biri; devlet ve toplum arasındaki ilişkiyi kuracak bağın oluşturulmasıdır. Bu işlev hem siyasal katılmanın artmasını sağlayacak hem de siyasal toplumun meşru zeminini oluşturacaktır.

Hiç şüphesiz siyasi partiler işlevlerini yerine getirmek için bir örgüte ihtiyaç duymakta ve bu örgütler de siyasi partilerin temel nüvesini oluşturmaktadır. İşte bu örgüt yapısı içerisinde de temel unsur; siyasi partilerin üyeleridir. Üyeler hem parti içinde etkinlik göstermekte hem de parti dışında partinin hedef ve ilkeleri çerçevesinde faaliyet yürütmektedirler. Zira üyeler, partilere oy veren seçmenlerden daha fazla bir biçimde partilerine aidiyet geliştirmekte ve siyasal yaşamda daha aktif olarak yer almaktadırlar.

Diğer ülke örneklerinde olduğu gibi Türkiye’de de siyasi partiler ve siyasi parti üyeliği kavramı yasa koyucu tarafından özenle ele alınmış ve hem anayasada hem de ilgili diğer kanunla da oldukça kapsamlı bir çerçeve çizilerek konunun hukuki niteliği belirlenmiştir. Bu çerçevede gerek anayasa hükmü gerekse ilgili kanun hükümlerince kimlerin siyasi parti üyesi olabileceği, kimlerin ise siyasi partilere üye olamayacağı net bir biçimde ortaya konmuştur.

Siyasi parti üyeliğine ilişkin konumuz itibarıyla daha ayrıntılı olarak ele alacağımız düzenlemeler ise; yükseköğretim elemanlarının siyasi parti üyeliğine yöneliktir. Bu hususla ilgili dikkat çekici ve belki de en önemli esas; yükseköğretim elemanlarının siyasi parti üyeliklerinin oldukça kesin ve net bir biçimde sınırlandırılmış oluşudur. Gerek ilgili anayasa hükmünce gerekse de ilgili kanun hükümlerince bu sınır kesin bir biçimde belirlenmiştir. Öyle ki yükseköğretim elemanları için oldukça sınırlı bir siyasi parti üyeliği getirilmiş, partilerin merkez organları ve onlara bağlı araştırma ve danışma birimleri ile görev alabilecekleri alan sınırlandırılmış ve Yükseköğretim Kurulu ve Yükseköğretim Denetleme Kurulu üyeliği, rektörlük, dekanlık, enstitü ve yüksekokul müdürlüğü ve bölüm başkanlığı gibi idari görevler, siyasi parti üyeliği durumunda kendilerine yasaklı hale gelmiştir. Belirlenen bu oldukça sınırlı çerçeve için şunu söyleyebiliriz ki; bu düzenlemeler hem siyasal katılmanın daralmasına yol açmış hem de toplum içerisindeki daha eğitimli bir kitlenin siyasal yaşama katılmasını engellemiştir.

Bu çalışmada yukarıda sayılan esaslarla birlikte; genel anlamı ile siyasi parti üyeliği kavramı, siyasi parti üyeliğinin hukuki niteliği ve sonrasında yükseköğretim elemanlarının siyasi parti üyeliğine yönelik anayasal ve yasal düzenlemeler ele alınarak mevcut duruma ilişkin bulgular sunulacak ve son olarak da tarafımızca geliştirilen eleştiri ve önerilere yer verilecektir.

Anahtar Kelimeler: Siyasi Partiler, Siyasi Parti Üyeliği, Yükseköğretim Elemanları.

* Rıfat KARAKOÇ, Öğr. Gör. Dr., Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, karakocrifat@hotmail.com

Abstract:

Political parties are considered indispensable and essential elements in modern democratic systems. One of the basic conditions for democratic definition of a political system is; that political parties can be established freely and freely and that their activities can also be carried out freely. Political parties of such importance for democracy today have some basic and common functions, although they perform quite different functions. One of these common functions; is the creation of a bond that will create a relationship between the state and society. This function will not only increase the political participation but also constitute the legitimate ground of the political society.

Undoubtedly, political parties need an organization to fulfill their functions, and these organizations form the basis of political parties. This is the basic element in the structure of the organization; members of political parties. Members are active both within the party and within the framework of the goals and principles of the party outside the party. Because members are more active in their political life than in voting voters, they are more inclined to belong to their party.

Like in other countries as Turkey also it has been elaborated by the political parties and political party membership concept legislator and has been identified in a fairly comprehensive framework of legal nature of plotting issues with both the constitution other relevant law. In this framework, both constitutional provision and the provisions of the relevant law clearly define who can be a political party member, and who cannot become a member of political parties.

Regulations that we will deal with in more detail as to our position regarding political party membership; it is aimed at the political party membership of academic personnel. The most striking and perhaps most important point about this issue is; the formation of political party membership of academic personnel is quite precisely

and precisely defined. This limit has been determined definitively either by the relevant constitutional provisions or by the provisions of the relevant law. These arrangements have both led to a contraction of political participation and prevented the participation of a more educated population in society into political life.

In this study; the concept of political party membership in general terms, the legal nature of political party membership, and the constitutional and legal regulations on the academic personnel' political party membership of will be examined and findings about the current situation and finally criticism and suggestions will be presented.

Keywords: Political Parties, Membership of Political Party, Academic Personnel.

BÜROKRASI VE SİYASAL İKTİDAR ARASINDAKİ ÇELİŞKİ: DEVLET PLANLAMA TEŞKİLATI ÖRNEĞİ*

THE CONFLICT BETWEEN BUREAUCRACY AND POLITICAL POWER: THE CASE OF STATE PLANNING ORGANIZATION

Özet:

Devlet Planlama Teşkilatı (DPT), kuruluşundan ilgisine kadar Türkiye idare tarihinin önemli ve aynı zamanda tartışmalı kurumlarından biri olma vasfını sürdürmüştür. Çalışmanın konusunu, tam da bu tartışmalı pozisyonundan kaynaklanan siyasal iktidar ve bürokrasi arasındaki *çelişki* oluşturmaktadır. Amacımız, siyasal iktidar ile bürokrasi arasındaki ilişkinin kimi zaman uyumlu kimi zamansa çeşitli çelişkiler barındıran hatta krizlere neden olan bir niteliği haiz olduğunu göstermektir. Bunu yaparken DPT odaklı iki önemli siyasal ve yönetsel kriz, örnek-olay olarak ele alınacaktır. Çalışmada bürokrasi, siyasal iktidarlar ve farklı toplumsal kesimlerin krizlerdeki konumları açısından, Poulantzas'ın bürokrasi kavrayışından türetilmiş bir kuramsal çerçeveden yararlanılarak ele alınacaktır.

Bürokrasi kavramı 1980'li yıllarla beraber daha çok kırtasiyecilik, verimsizlik gibi anlamlarla birlikte anılmaya başlamıştır. Bu tavrın ağırlığı, bürokrasinin toplumsal ve siyasal boyutunun ihmal edilmesine neden olabilmektedir. Oysa bürokrasi olgusu Sosyoloji, Tarih, Siyaset Bilimi gibi pek çok toplumsal bilimin önemli konularından olagelmıştır. Yönetim Bilimleri/Kamu Yönetimindeki tartışmalar ise bürokrasinin, verimlilik, bürokrat ya da hukuksal/örgütlenme boyutuna odaklanmıştır. Bürokrasi bunlardan başka devlet, iktidar, otorite, modernleşme ve modernlik gibi pek çok temel kavramla ilişkili olarak ele alınmıştır/alınabilir. Bu çalışma, bürokrasinin toplumsal ve siyasal doğasını biraz daha öne çıkarmak niyetini taşımaktadır.

Bu niyeti gerçekleştirebilmek için bürokrasiyle siyasal iktidar arasındaki ilişkiye odaklanmak gerekecektir. Bürokrasiyi ele alan kuramsal yaklaşımlar,

onu hükümetin tüm emir ve talimatlarını doğrudan yerine getiren bir uzuv olarak kavramaktadır. Buna göre, idare/bürokrasi, siyasal iktidarın talimatlarını uygulayan bir alet/makine olmalıdır. Oysa işleyişte bürokrasi ile siyasal iktidar arasında kimi durumlarda uyumsuzluklar ortaya çıkar.

Hükümetler, temsil ettikleri halk kesimlerinin çıkarları ve kendi siyasal varlıklarını sürdürebilmek için idareyi kullanırlar; ancak bürokrasi de politika süreçlerinde aldığı karar ve faaliyetleriyle toplumun farklı kesimlerinin çıkarlarını etkiler. Politikaların uygulanmasında idarenin yapısal bir kusuru veya bürokratların siyasal-yönetsel direnişleri, siyasal iktidarların temsil kabiliyetini ve siyasal istikrarlarını tehlikeye sokar. İşte hükümetler ile bürokrasi arasındaki temel çelişki de böyle dönemlerde doğar. Bu çelişkiler genellikle aşılabilir veya geçici mahiyettedir. Aksi durumda siyasal iktidarlar iktidardan düşebilir veya yönetemez hale gelebilirler. Bu nedenle çelişkinin bürokrasi "aleyhine" aşılması beklenir.

DPT tam da bu çelişki durumunun ortaya çıktığı ve bir biçimde aşıldığı iki krize sahne olmuştur. Bunlardan ilki hemen kuruluş ve ilk plan dönemine denk düşen 1962 yılı ve takip eden dönemdir. İkincisi ise 1970'li yılların sonundaki ekonomik ve siyasal kriz esnasında, hükümetin kendi atadığı bürokratlarla sorun yaşadığı çelişkidir. İlk krizde 27 Mayıs darbesi sonrasında kurulan koalisyon hükümeti için hazırlanan planda öngörülen, tarım faaliyetlerinin vergilendirilmesi konusu odaktadır. Planın, sanayi lehine büyük toprak sahiplerinin daha çok vergilendirilmesine dönük hazırlanması amaçlanmakta olsa da toplumsal baskılar nedeniyle bu amaçtan vazgeçilmiştir. Kriz DPT bürokratlarının ("ilk planlar"ın) istifalarıyla sonuçlanmış, 1965'te DPT teşkilatlanmasında bir değişikliğe gidilmiştir.

İkinci kriz ise 1970'li yılların sonunda ortaya çıkacak, dönemin ekonomik ve siyasal krizinin içinde döviz ve kredi bulma konusunda siyasal iktidar, kendi atadığı planlılarla anlaşamayacaktır. Bu kriz de hükümetin devrilmesiyle birlikte aşılabilecek, sonrasında kurulan hükümet DPT'yi hem yapısal olarak dönüştürerek hem de başka yollarla etkisizleştirerek tasfiye edecektir.

Anahtar Kelimeler: Bürokrasi, Siyasal İktidar, Devlet Planlama Teşkilatı.

* **Recep AYDIN**, Dr. Öğr. Ü., Hitit Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi; recepaydin@hitit.edu.tr.

Abstract:

The State Planning Organization (DPT) had been one of the crucial and much-debated institutions for the administrative history of Turkey from its foundation in 1960 to abolition in 2011. The subject of this study is precisely the conflict between the political power and bureaucracy which rooted in the critical position of the DPT. This study aims to analyze the paradoxical relationship between political power and bureaucracy that is harmonious in sometimes and, at the same time, conflictual, which even cause crises. Within this context, this study focuses on two political and administrative crises as a case study. This study aims to analyze the bureaucracy within the context of positioning of bureaucracy, political power and different groups of society by using a theoretical framework which derived from Poulantzian understanding of bureaucracy.

The concept of bureaucracy began to be mentioned with the concepts of red-tape and inefficiency in the 1980s, which caused negligence of social and political dimensions of bureaucracy. On the other hand, this concept is highly related to main topics of the social sciences including sociology, history and political science. Moreover, debates in Administrative Sciences and Public Administration focused on different dimensions of bureaucracy including performance, bureaucrat and legal organization. Bureaucracy is also discussed with many basic concepts including the state, power, authority, modernization and modernity. In this regard, this study aims to highlight the social and political dimensions of bureaucracy.

In order to realize this aim, one has to focus on the relationship between political power and bureaucracy. The theoretical approaches which are interested in this relationship usually take bureaucracy as an instrument of the government that follows the directives of the cabinet. The administration or the bureaucracy ought to perform the orders of the political power as a neutral device or a machine. However, there are conflicts between the government and bureaucracy in some cases.

Governments use the administrative system to provide the interests of people they represent and their own political maintenance. Bureaucracy, also, influences the interests of the different parts of the society through decisions and actions taken in political processes. Structural deficiencies of the

administration or political-administrative oppositions of bureaucrats jeopardize representation of political powers and their political stabilities. Contradictions between the governments and bureaucracy emerge in this period. These contradictions are usually negotiable and temporary. However, the governments may overthrow and lose their abilities to govern if this kind of a conflict widens. Therefore, it is expected that contradictions will be solved “against” the interests of bureaucracy.

The DPT is witnessed to two crises that contradictions emerged and solved. The first one is the crisis emerged after the foundation of the organization and maintained until 1962. The second one is the crisis emerged during the economic and political depressions in the 1970s, when the government had problems with the bureaucrats it assigned. In the first crisis, the suggested policy about agricultural reform and taxing was the main problem because of the plan was prescribing more taxation from landowners in support of the industrial development. This plan was abandoned due to the social pressures. This tension ended with the resignations of the high-level bureaucrats, called as “the first planners”, and the structure of the DPT had changed with several regulations in 1965. The second crisis emerged due to the economic and political turmoil at the end of the 1970s, and the government had a conflict with the bureaucrats it assigned. This crisis also ended with fall of the government and the new government neutralized the DPT through changing its structure.

Keywords: Bureaucracy, Political Power, the State Planning Organization.

DOĞRU YOL PARTİSİ'NİN KURUMSALLAŞMA SORUNU*

THE TRUE PATH PARTY'S INSTITUTIONALIZATION PROBLEM

Özet:

Kurumsallaşma, örgüt veya yöntemlerin değer ve istikrarlılık kazanmasıdır. Başka bir tanıma göre ise bir uygulamanın ya da örgütün yerleşik bir hale gelmesini ve evrensel bir şekilde olmasa bile genel olarak kabul görmesini anlatmaktadır. Siyasi partilerin kurumsallaşmasından da siyasi partinin ideolojisi, örgütü ve seçmen tabanıyla yerleşik bir hale gelmesi ve istikrarlılık kazanması anlaşılabilir. Kurumsallaşma tanımı konusunda, herkes tarafından az çok kabul gören bir tanım bulmak mümkünken, siyasi partilerin kurumsallaşmasını ölçme konusunda ise tek bir ölçüt yoktur. Huntington uyum sağlama, karmaşıklık, özerklik ve tutarlılık unsurlarını ele alırken, Levitsky değer aşılama ve tutumsal kalıplaşma unsurlarına vurgu yapmıştır. Basedau ve Stroh toplumsal taban, özerklik, örgütsel büyüklük, tutarlılık unsurlarını ele almıştır. Basedau ve Stroh'un da kendi ölçütlerini geliştirirken atfı yaptıkları Randall ve Svâsand'ın geliştirmiş olduğu yaklaşım ise dört kavramı içeren bir şemadan oluşmaktadır: Sistemlilik, kararsal özerklik, değer aşılama ve somutlaşma.

Sistemlilik kavramı, partiyi yapısal olarak oluşturan ilişkilerin düzenliliğini ve yoğunluğunu anlatmaktadır. Bu kavram partinin bürokratik yapısını incelemek amacı ile kullanılmaktadır. Değer aşılama kavramı herhangi bir hedefin gerçekleştirilmesi gibi bir amacın ötesinde, örgütün kendisi için değerli hale gelmesini anlatmaktadır. Kararsal özerklik kavramı örgüte dair kararların alınma sürecinde partinin sahip olduğu özerkliği anlatmaktadır. Somutlaşma ise partinin kamusal tahayyülde, diğer örgütlerden ayırt edilebilir bir şekilde var olmasıdır ve politik aktörün davranışlarının çerçevesini oluşturur. Somutlaşma süreci partinin tarihsel konumuna ve de temsil etmeye çalıştığı sembolik değerlere bağlıdır.

Türkiye'deki siyasi partiler incelendiğinde belli başlı bazı partiler dışında belirgin bir kurumsallaşma sorunu olduğu görülür. Yaşanan darbelere, parti kapatmalara, lider değişimlerine ve toplumsal dönüşümlere rağmen Milliyetçi Hareket Partisi ve Cumhuriyet Halk Partisi ayakta kalabilmiş, az çok diğer partilerden ayırt edilebilir ve belli seçmen kitlesine sahip partiler olarak kurumsallaşabilmişlerdir. Merkez sağa bakıldığında uzun yıllardır siyasal hayata dahil olmuş bir parti yoktur. Bugün için etkin olarak faaliyet gösteren Adalet ve Kalkınma Partisi ve İyi Parti'nin kendisini devam ettirip ettiremeyeceği ise tam olarak belli değildir. Çünkü liderlik işlevi hala ilk nesil liderleri tarafından devam ettirilen partilerin ileride yaşanacak toplumsal dönüşümlere ya da parti içi yaşanacak sıkıntılara karşı uyum sağlayabileceği şüphelidir. Milli Görüş Hareketi ve Kürt Siyasal Hareketi'nin partileri ise defalarca kapatıldığı için kurumsallaşma sorunu yaşamıştır. Bugünkü Saadet Partisi çok düşük miktarda oy almakta, Halkların Demokrasi Partisi'nin geleceği ise belirsizdir.

Bu çalışmada Türkiye'deki merkez sağda eksik olan kurumsallaşma sürecini anlayabilmek için Demokrat Parti'nin geleneğini sürdürmeye çalışan Adalet Partisi'nin halefi olan Doğru Yol Partisi (DYP)'ne odaklanılacaktır. Çalışma için öncelikle siyasi partilerin kurumsallaşma süreçlerine dair bir yazın taraması yapılacak, kavramsal ve teorik açıklamalarda bulunulacaktır. Kurumsallaşma konusunda temel ölçüt olarak ise Randall ve Svâsand'ın yaklaşımı temel alınacaktır. Daha sonra bu kavramsal ve teorik çerçeve içinde DYP'nin kuruluşundan kapanışına kadar geçen süre incelenecektir. Bu inceleme sırasında DYP'ye dair bir yazın taraması yapılacak ve basından elde edilen belli başlı haberlerle birlikte DYP'nin yaşamış olduğu kurumsallaşma sorunu yorumlanacaktır.

Anahtar Kelimeler: Doğru Yol Partisi, DYP, Siyasi Partiler, Kurumsallaşma, Randall ve Svâsand.

* Uğur ÜLGER, Arş. Gör., Gaziantep Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, ugurulger@gantep.edu.tr

Abstract:

Institutionalization is a process by which organizations and procedures becomes established and valued. According to another definition, institutionalization refers to a process for an organization or a practice to be well established and widely known, if not universally accepted. It is possible to describe institutionalization for political parties as being well established and stable with their ideology, organization and constituencies. There is relatively higher consensus about the definition of institutionalization then how to measure it. Huntington focuses on adaptability, complexity, autonomy and coherence of the organization or the procedure while measuring level of institutionalization. Levitsky focuses on value infusion and behavioral routinization. Basedau and Stroh identifies institutionalization process in four dimensions with reference to Randall and Svâsand: roots in society, level of organization, autonomy and coherence. Randall and Svâsand uses four-cell matrix which includes systemness, decisional autonomy, value infusion and reification.

Systemness is used as density and regularity of the interactions that constitute the party as a structure. The term is used to examine bureaucratic structure of the party. Value infusion refers for an organization to be valued for itself, beyond any particular target. Decisional autonomy is used to stress importance of the autonomy in decisional level. Reification refers to party's existence on public imagination, and it draws a frame for behavior of the political actor. Reification depends on the historical place and symbolic value of the party.

In Turkey there is a problem of institutionalization for political parties except of few examples. Although there were coup d'états, party bans, leader changes and social transformations, Nationalist Movement Party and Republican People's Party survived and established themselves as more institutionalized parties than others. There is no any political party which remained itself for long period of time until today in central right. Also, there is no substantial proof to show that Justice and Development Party or Good Party can remain themselves. Because, it is susceptible for an organization to survive when it is led by its first-generation leaders. Political parties of National Order Movement and Kurdish Political Movement are banned several times thus they

had institutionalization problem. Felicity Party has really small share of votes. Future of the People's Democratic Party is ambiguous.

This work is focusing True Path Party (TPP) which is successor of the Justice Party to examine causes of institutionalization in central right. For the work, first, theoretical background will be examined via literature review. Frame of Randall and Svâsand's will be the basement of measuring institutionalization. Then, under the theoretical concept life of TPP is going to be examined. During the study another literature review about TPP will be made and the problem of institutionalization will be evaluated by the help of the review.

Keywords: True Path Party, TPP, Political Parties, Institutionalization, Randall and Svâsand.

HAYIRSEVERLİĞİN ÖTESİ: TÜRKİYE’DE NÜFUS VE TARIM POLİTİKALARINDA ROCKEFELLER ETKİSİ (1950-1983)*

*BEYOND PHILANTHROPY: ROCKEFELLER EFFECTS ON
POPULATION AND AGRICULTURAL POLICY IN TURKEY (1950-1983)*

Özet:

Rockefeller Vakfı (bundan sonra vakıf olarak anılacaktır) 1913 yılında kurulan dünyanın en büyük genel amaçlı vakıflardan biridir. Kuruluşunun erken dönemlerinde halk sağlığı alanında öne çıkan Vakfın programları, 1950 sonrası tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de beşeri ve sosyal bilimler, tıbbi eğitim ve zirai bilimler alanlarında yoğunlaşmıştır. 1980 sonrası ise bir nevi rolünü Dünya Bankası’na devreden Vakıf, birkaç program desteği dışında Türkiye’de herhangi bir faaliyette bulunmamıştır. Bu nedenle çalışmanın konusunu da 1950-1983 dönemi Vakfın yoğunlaştığı tıbbi eğitim, nüfus kontrol ve tarım politikalarının dönüşümünde oynadığı işlev oluşturmaktadır. İkinci Dünya Savaşı sonrası kapitalist gelişme sonucu ortaya çıkan ve siyasi istikrarsızlık kaynağı olarak görülen işsizlik, yoksulluk ve açlık gibi sorunlara Vakfın yaklaşımı “aile planlaması” ve “tarımsal üretim artışı” stratejilerini hayata geçirmek olmuştur. Bu kapsamda çalışmada Vakfın tarım ve sağlık politikalarının, Amerikan kapitalizminin ekonomik ve siyasi çıkarlarını arttırma çabasının bir ürünü olduğu ileri sürülmektedir. Çalışmada materyal olarak literatür taraması yanında Rockefeller arşiv merkezi, Vakıf yıllıkları, devlet arşivleri ile meclis tutanakları başta olmak üzere birçok birincil kaynaktan yararlanılmıştır.

Vakfın 1950 sonrası en dikkat çekici programlarından biri, tıbbi eğitim ve ana-çocuk sağlığı alanındadır. 1955 yılında Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Bölüm Başkanı olan Prof. İhsan Doğramacı’nın, Vakfın desteği ile ABD ve Meksika’da anne ve çocuk sağlığı enstitülerini ve pediatri kliniklerini ziyaret etmesi bu alandaki programların

başlangıcı sayılabilir. Vakıf 1956 yılından itibaren Ankara Üniversitesi Çocuk Sağlığı Kliniği, Çocuk Sağlığı Araştırma Enstitüsü, Hemşirelik ve Sağlık Bilimleri Okulu ile Hacettepe Tıp Fakültesinin geliştirilmesi başta olmak üzere çeşitli yardımlarda bulunarak ana-çocuk sağlığını geliştirmeyi, tıbbi personeli eğitmeyi ve mevcut sistemin yerine modern Amerikan eğitim sistemini getirmeyi hedeflemiştir. Bu çalışmalarla eşanlı olarak Türkiye’de nüfus planlaması çalışmaları ise Rockefeller desteği ile kurulan BM Nüfus Konseyi ile işbirliği içinde yürütülmüştür. Nitekim 1965 yılında yasalaşan Nüfus Planlaması Kanunu sonrası Vakıf, nüfus planlaması çalışmaları için kurulan Hacettepe Bilim Merkezine de finansal katkı sağlamıştır. 1956 ve 1967 yılları arasında bu alandaki programlar için Vakıf bir milyon doların üzerinde bir bağış yapmıştır.

Vakfın bir diğer programı olan ve “yeşil devrim” olarak da adlandırılan “açlıkla mücadele programı”, tarımsal üretimi arttırmak üzere tarımda biyoteknolojinin kullanımını ifade etmektedir. Bu programın kökeni, 1943 yılında Vakıf tarafından Meksika hükümeti ile işbirliği içinde Uluslararası Mısır ve Buğday Geliştirme Merkezinin (CIMMYT) kurulmasına dayanmaktadır. 1966 yılında uluslararası boyuta taşınan çalışmalar kapsamında aynı yıl Türkiye’ye 60 ton Meksika buğdayı getirilmiştir. Alınan başarılı sonuçlar üzerine 1968 yılında Türkiye, Vakıftan buğdayın geliştirilmesi ve Türk bilim adamlarının eğitilmesi için ulusal bir program yapmasını istemiştir. Bunun üzerine Vakıf ile Türk Hükümeti arasında 1969 yılında “Ortadoğu Buğday Araştırma ve Eğitim Programı” adı altında bir işbirliği antlaşması yapılmıştır. Türkiye’nin tarımsal araştırma kapasitesini de güçlendiren program 1978 yılından sonra aşamalı olarak küçülmeye başlamıştır. 1969-1983 yılları arasında Türkiye’deki tarım programlarına bir milyon dolara yakın bir bağışta bulunan Vakıf, aynı zamanda tarım alanındaki 24 bilim insanını da bursiyer (*fellowship*) olarak yurtdışına göndermiştir. 1983 yılı sonlarında UNDP ile imzalanan “Buğday Islah Projesi” sonrası Vakıf etkisini azaltmıştır.

Anahtar Kelimeler: Hayırseverlik, Tarım Programları, Nüfus Araştırmaları ve Aile Planlaması, Rockefeller Vakfı, Türkiye.

* Aziz KÜÇÜK, Dr., Sağlık Bakanlığı, aziz.kucuk@yahoo.com.

Abstract:

The Rockefeller Foundation (hereinafter referred to as foundation) which was founded in 1913, is one of the world's largest general-purpose foundations. Foundation's early programs came forward to public health, after 1950 it has focused on humanities and social sciences, medical education and agricultural sciences in Turkey as well as all over the world. After 1980, transfer to sort of role to World Bank, Foundation does not have activities in Turkey to except support to few programs. For this reason, the subject of the study is Foundation's act to transforming medical education, population control and agriculture policies in 1950-1983 period. After the Second World War The Foundation's approach to problems such as unemployment, poverty and hunger, which emerged as a result of capitalist development and was a source of political instability, was to realize the "family planning" and "agricultural production increase" strategies. In this context, it is suggested that the Foundation's agriculture and population policies are a product of an effort to increase the economic and political interests of American capitalism. In the study, many primary sources were utilized, including literature review, Rockefeller archive center, Foundation's annual reports, state archives and parliamentary records.

Since 1950 one of the most striking programs of the Foundation is field of medical education and maternal and child health. In 1955, with the support of the Foundation, Professor Ihsan Dogramaci who is head of Department of Child Health and Pediatrics, Faculty of Medicine of the University of Ankara, visit to departments of pediatrics and institutes of maternal and child health in the United States and Mexico can be considered as the beginning of this program. Since 1956, the Foundation had been aimed to improving maternal and child health, educate medical personnel and bring modern American education system instead of the current system by providing various assistance, especially the development of the Ankara University Children's Health Clinic, Child Health Research Institute, School of Nursing and Health Sciences, Hacettepe Faculty of Medicine. In addition to this works, family planning programs simultaneously conducted by cooperation with the UN Population Council in Turkey. As a matter of fact, after the Law on Population Planning enacted in 1965, the Foundation provided grant to the Hacettepe Science Center established for population planning studies. Between 1956 and

1967, this programs with which Dogramaci was associated received more than one million dollars in grants from the Foundation.

Another program of the Foundation, the so-called "green revolution", is a "conquest of hunger" that refers to the use of biotechnology in agriculture to increase agricultural production. The roots of this program are based on establish of the International Maize and Wheat Improvement Center (CIMMYT) in 1943 by the Foundation in cooperation with the Mexican government. This programs carried an international level in 1966, the same year imported from Mexico to Turkey 60 tons of wheat. On of showing good results, in 1968 the Foundation was requested by Turkish government to design a national wheat improvement program and for training Turkish scientists. Upon this, "The Mid-East Wheat Research and Training Program" was begun in 1969 under a cooperative agreement between the Foundation and the Turkish government. This program that has also strengthened agricultural research capacity in Turkey, after 1978 began to phasing down. Between the years 1969-1983 the Foundation had granted nearly a million dollars in agricultural programs in Turkey, but had been also sent abroad to as fellowship 24 scientists in the agricultural field. After the "Project of Wheat Improvement in Turkey" signed with UNDP in late 1983, the Foundation reduced the effect.

Keywords: Philanthropy, Agricultural Program, Population Research and Family Planning, Rockefeller Foundation, Turkey.

1930-1940 DÖNEMİNDE UYGULANAN DEVLET POLİTİKALARININ GENÇLİK HAREKETLERİNE ETKİSİ*

THE EFFECT OF STATE POLICIES APPLIED IN THE PERIOD OF
1930-1940 ON YOUTH MOVEMENTS

Özet:

Gençlik hareketlerinin kökenleri çok eskilere dayanmakla birlikte gençlik hareketleri içinde yaşanan dönemin toplumsal, siyasal ve ekonomik koşullarından etkilenmiş ve bu doğrultuda şekillenmiştir. Dünya üzerinde ideolojileri ve rejimleri farklı olmasına rağmen birçok devlet gençliğe büyük bir önem vermiş ve devlet politikaları doğrultusunda çeşitli görevler yüklemiştir. Bu duruma gençliğin dinamik bir güç olarak ortaya çıkması, devleti yönetenler tarafından bu dinamik gücün fark edilmesi ve gençlerin gelecek nesilleri oluşturacak yurttaş profilini yansıtmaları da başlıca etken olmuştur. Türkiye'deki gençlik hareketlerinin kökenleri Osmanlı Devleti'ne dayanmakla beraber Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla birlikte hareketlerin seyrinde önemli değişiklikler meydana gelmiştir. Gençlik hareketlerinde yaşanan bu değişiklikler devlet politikaları ile doğru orantılı olmuştur.

Bu bağlamda Türkiye Cumhuriyeti'nde özellikle Mustafa Kemal Atatürk'ün öncülüğünde gençliğe büyük bir önem verilmiştir. Bu nedenle Atatürk, devrimleri ve Türkiye Cumhuriyeti'ni, "gençliğe hitabe" ile özel olarak gençlere emanet etmiş ve onlar tarafından korunmasını istemiştir. Ayrıca 19 Mayıs'ın resmi düzeyde "gençlik bayramı", olarak kutlanması da bu konuda dünyada istisnai bir örnek

oluşturmaktadır. Atatürk tarafından sergilenen bu tavır kuşkusuz olarak gençlere verilen önemi gösterir niteliktedir. Nitekim bu dönemde yaşanan gençlik hareketleri incelendiği zaman gençlerin bu sorumlulukları kabul ettiği ve milli duygular ile hareket ettiği görülmüştür.

Türkiye Cumhuriyeti'nde 1930-1940 yılları arasında, uygulanan politikaların gençlik hareketleri üzerine etkisi farklı alanlarda ve çeşitli şekillerde ortaya çıkmıştır. Bu etkiler; kendisini devletin ekonomi politikaları, dil politikaları bazen de dış politika üzerinden gençlik hareketlerine yansımaları şeklinde olmuştur. Nitekim bu dönemde bizzat gençlerin müdahil olduğu Vagon-Li, Razgard, Yerli Malı Mitingleri ve Hatay Mitingleri gibi çeşitli hareketler, devlet politikalarının, gençlik hareketlerine etkileri ve yansımaları olarak karşımıza çıkmıştır. Bu bağlamda Türkiye Cumhuriyeti'ndeki 1930-1940 yılları arasında gençlik hareketleri devlet politikalarını destekler bir biçimde gelişmiştir.

Bu çalışma ile 1930-1940 yılları arasında uygulanan devlet politikaları incelenmiş ve bu dönemde; vatandaşlık bağlarının güçlendirilmesi, milli kimliğin ve ulus devletin inşasına yönelik politikaların gençlik hareketleri üzerinde en etkili politikalar olduğu görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Gençlik Hareketleri, Ulus Devlet, Politika, Kimlik.

* **Sebahattin PUL**, Yüksek Lisans Öğrencisi, Giresun Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, s.oguz28@hotmail.com.tr

Abstract:

Although the origins of the youth movements are very old, they are influenced and shaped in this direction by the social, political and economic conditions of the period experienced in the youth movements. Although their ideology and regimes are different in the world, many states have given great importance to youth and have undertaken various tasks in line with state policies. The emergence of youth as a dynamic power, the realization of this dynamic power by the rulers of the state, and the reflection of the citizen profile that will create the future generations of youth have also been the main factors. Although the origins of youth movements in Turkey are based on the Ottoman state, significant changes have occurred in the course of the movements with the establishment of the Turkish Republic. These changes in youth movements have been directly proportional to state policies.

In this context, in the Republic of Turkey, especially under the leadership of Mustafa Kemal Atatürk, a great importance has been given to youth. Therefore, Atatürk revolution and the Republic of Turkey, "the youth discourse" with a specially entrusted by young people and they want to protect. Moreover, the celebration of May 19 as the "youth feast" at the official level is an exceptional example in this regard in the world. This attitude displayed by Atatürk undoubtedly shows the importance given to young people. As a matter of fact, when youth movements in this period were examined, it was seen that young people accepted these responsibilities and acted with national feelings.

In the Republic of Turkey between the years 1930-1940, the impact of policies on youth movements have emerged in different areas and different ways. These effects are; it reflects itself in the youth movements through the state's economic policies, language policies and sometimes foreign policy. As a matter of fact, various movements such as Vagon-Li, Razgard, Domestic Goods Rallies and Hatay Rallies, in which young people themselves were involved in this period, came

out as the effects and reflections of state policies, youth movements. In this context, youth movements in the Republic of Turkey between 1930-1940 developed in a way that supports state policies.

With this study, the state policies applied between 1930 and 1940 were examined and in this period; strengthening the bonds of citizenship, politics of national identity and the construction of the nation-state have been seen as the most effective policies on youth movements.

Keywords: Youth Movements, Nation State, Politics, Identity.

FINDING COMPETITIVE ADVANTAGES OF THE ACTORS IN THE HOSPITALITY INDUSTRY*

Abstract:

On the current stage of development characterized by global and intensive innovative processes in the hospitality industry, the theory of comparative advantage has been subject to alteration and supplementation, i.e. advantage has lost its strategic orientation while feeling the impact of the innovation (changes in service technology, management techniques, modes of service distribution, etc.); thus, regular innovation is required to have competitive advantages. Subsequently, the innovation implementation time shall equal or exceed that of the competitors.

Globalization in business makes companies consult national and international interests, therefore a country and a territory are not solely considered as an arena of business activity but also as a base of strategy development.

Over the last decades competition in the hospitality industry has been markedly a competition of strategies rather than resources. For this reason, the database for adequate, economically sufficient and rational decision-making in management shall originate from the results of the systematic research of competitive landscape, consumer portfolio building, singling out responsive groups of consumers and development of communications policy as an additional competitive advantage.

Out of the many factors fostering competitiveness of the products in the hospitality industry (image, staff, financing, location, management, pricing, rating, quality of economic performance and engineering infrastructure, hotel accommodation facilities, their disposition and condition, etc.), security might as well be the most important one as long as it directly concerns human life and health.

All such factors can be divided into four key groups, i.e. the factors defining the actor, the factors defining the service, the factors defining customer service and the factors defining marketing. Providing for the fact that the actor is engaged in the hospitality industry, it is only appropriate to consider the factors from the point of view of the customer as well as from the point of view of the hospitality service provider, for such approach allows a much better response to risks connected with the effects of the factors and taking a more beneficial competitive position. Choice, verification, grouping and ranging impact of the factors on the competitiveness of a hospitality industry actor shall be carried out with respect to the specifics of its activity.

Taking into account such specifics allows a better grounded and systemic process of managing competitiveness of a hotel, resource conservation and development of the strategy and tactics of the competition.

Keywords: Hospitality, Competitive Advantages, Globalization, Competition.

* **Pavlenko IRINA**, Candidate of Economic Sciences, Associate Professor of the Department of Business Management, V.I. Vernadsky Crimean Federal University, 11irin@rambler.ru

KAMU POLİTİKASI NESNESİ OLARAK "ÇOCUK": HÜKÜMET PROGRAMLARI ÜZERİNDEN BİR ANALİZ*

*"CHILD" AS AN OBJECT OF PUBLIC POLICY: AN ANALYSIS ON A
BASIS OF GOVERNMENT PROGRAMS*

Özet:

Kamu politikaları, toplulukları etkileyen kararların hazırlanması ve uygulanması olarak tanımlanmakta ve devletlerin yol haritalarının önemli dönüm noktalarını oluşturmaktadır. Bu yol haritalarının hazırlanması ve uygulamasında siyasi otoritelerin aldığı bağlayıcı kararlar ve konulan kurallar kimi zaman temel kamu politikalarının kendisi olmakta kimi zamanda uygulanan/uygulanacak olan kamu politikalarının sınırlarını belirlemektedir. Kamu politikaları, hükümetlerin yapmayı veya yapmamayı seçtikleri şey olarak tanımlanmakta; hükümetler kurulduktan sonra hazırlanan ve parlamentoda tebliğ edilen hükümet programları da kamu politikaları ile ilgili temel belgelerden birisi olarak kabul edilmektedir. Hükümetlerin yönetimleri süresince ne yapmak istedikleri veya yapmak istemedikleri, önem verdiği temel alanlar, geleceğe yönelik faaliyet ve eylemlere yönelik ipuçları hükümet programlarında yer almaktadır. Çünkü kamu politikasının oluşturulmasında ve uygulanmasında yer alan temel aktörler yasama, yürütme ve yargı organlarıdır ve ikincil politika oluşturucular olan kamu kurum ve kuruluşları yetkilerini bu temel aktörden alırlar.

Kamu politikaları, kamusal/toplumsal veya kamusalılık özelliği taşıyan toplumdaki diğer kişi ve grupları da etkileyen toplumun alt kümeleriyle de ilgili sorunları analiz edip çözüm aramayı amaçlar. Bu bağlamda çocuklar da

toplumu oluşturan ve toplumun geleceğini inşa eden en önemli alt kümelerinden biri ve kamu politikalarında hak sahibi en önemli sosyal aktörlerdir. Çocuğa verilen önem tarihsel süreç içerisinde sürekli değişim göstermiş, "çocuk" bir dönem olarak çocukluğun yok sayıldığı zamanlardan, çocuğun kendi başına hak sahibi bir birey olarak tanımlandığı ve yerel, ulusal ve küresel politikaların nesnesi durumuna taşınmıştır. Bir çocuğun doğumundan itibaren sağlıklı bir çevrede, yeteneklerinin ön plana çıkartılmasını ve geliştirilmesini sağlayacak bir eğitim programıyla yetişmesine yönelik şartların oluşturulması, ortaya çıkabilecek sorunların tanımlanıp önlenmesine yönelik olarak yapılması gerekenlerin tümü çocuk politikası olarak adlandırılabilir. Çocuk politikası, çocuğu ilgilendiren tüm diğer politikalarla birlikte ele alınmalıdır. Çocukların fiziksel, ruhsal ve sosyal açıdan gelişimlerinin desteklenmesine ve olası risklere yönelik koruyucu/önleyici politikalar; ekonomik ve sosyal olumsuzluklardan en kolay etkilenen grup olarak çocukların sağlıklı gelişimi için son derece önemlidir.

Bu çalışmanın temel konusu kamu politikası alanı/nesnesi olan "çocuk" olarak belirlenmiştir. Bu kapsamda temel politika belgelerinden biri olan hükümet programlarında "çocuk/çocuklara" ne kadar/ne şekilde yer verildiği incelenecektir. Araştırmada, 1923-2018 yılları arasında kurulan 67 hükümetin TBMM'ne sunulup kabul edilen programlarının içerik analizi yöntemiyle incelenmesi suretiyle çocuklara yönelik oluşturulan kamu politikaları, kavram haritalarıyla belirlenmeye çalışılacaktır. Böylelikle geçmişten bugüne nüfusumuzun üçte birini oluşturan çocuklara hükümetlerin bakış açısı görülebilecek; Türkiye'nin Çocuk Hakları Sözleşmesi'ni imzaladığı 1995 yılı öncesi ve sonrası programlarda bir farklılığın olup olmadığı değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Kamu Politikası, Çocuk, Hükümet Programları, İçerik Analizi.

* Sevcan Güleç SOLAK, Dr. Öğr. Ü., Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi İİBF Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, gulecsevcan@hotmail.com
Şerife PEKKÜÇÜKŞEN, Dr. Öğr. Ü., Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi İİBF Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, serifepotuk@yahoo.com
Ercan OKTAY, Prof. Dr., Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi İİBF Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ercanoktay@hotmail.com

Abstract:

Public policies are defined as the preparation and implementation of decisions affecting communities. It also constitutes important milestones of the state road maps. The binding decisions and rules adopted by the political authorities in the preparation and implementation of these road maps sometimes define the boundaries of public policies, which are sometimes the main public policies themselves. Public policies are defined as what governments choose to do or not to do; and government and notified in parliament are considered as one of the basic documents of public policy. What to do or not to do during the governance of the governments, basic areas that they care about and tips for future actions and activities take place in the government programs of the governments. Because the main actors involved in the formulation and implementation of public policy are legislative, executive and judicial bodies. Public authorities and organizations that are secondary policy makers receive their authority from this main actor.

Public policies aim to analyze and find solutions to the problems of the sub-groups of society affect other people or groups in the society that have public/social or public character. In this context, children are also one of the most important sub-clusters forming the society and building the future of society, and are the most important social actors in the public policy. The importance given to the child has changed constantly in the historical process. The child, as a period, has been moved from childhood to childhood as an object of local, national and global policies defined by the child as a rightful individual. Child policy is all about what needs to be done in order to define and prevent the problems that may arise from the birth of a child in a healthy environment through the development of a training program that will ensure that their skills are brought to the forefront and developed. Child policy should be considered together with all other policies that concern the child. Protective and preventive policies for supporting the physical, mental and social development of children and for the possible risks; it is extremely important for the healthy development of children, the most easily affected group from economic and social negativity.

The main theme of this study was defined as a child who is a public policy field. In this context, it will be examined how much children are included in government programs which is one of the main policy documents.

In the research, the programs of 67 governments established between 1923-2018 will be analyzed by means of content analysis. Public policies created for children will be described with concept maps. Thus, the perspective of governments can be seen for children who constitute one-third of our population today. It will be evaluated whether there is a difference in Turkey's programs after and before 1995 which is the year of Turkey's signed Convention on the Rights of the Child.

Keywords: Public Policy, Child, Government Programs, Content Analysis.

TÜRK KAMU ÖRGÜTLERİNDE KADIN YÖNETİCİ OLMAK: GAZİANTEP İLİ ÖRNEĞİ*

TO BE A WOMEN ADMINISTRATOR IN TURKISH PUBLIC
ORGANIZATIONS: GAZİANTEP SAMPLE

Özet:

Bugün, kadınlar yaşamın her alanında yenilenmekte ve güç kazanmaktadır. Toplumun kadına bakış açısı eskiye göre olumlu bir şekilde değişmektedir. Dolayısıyla, kadının istihdamdaki yeri değer kazanmaktadır. Lakin, bu durum kadınların bazı sorunları yaşamasına yol açmaktadır. Bu sorunlar, kadınları hayatın her alanında olduğu gibi iş yaşantısında da etkilemektedir. Pek çok kadında, yapısı gereği var olan yöneticilik görevini yerine getirme isteği bulunmaktadır. Fakat bu görevin yerine getirilmesi sürecinde, kadın yöneticiler çeşitli sorunlarla karşılaşmaktadır.

Genel olarak, kadınların her alanda yaşadıkları sorunları dile getiren çeşitli araştırmalar yerli ve yabancı literatürde mevcuttur. Fakat, bu gerçekleştirilen araştırmada, Türk kamu kurum ve kuruluşlarındaki kadın yöneticilerin yöneticilik görevlerini yerine getirme sürecindeki zorluklar baz alınmıştır. Kadınların kamuda yöneticilik görevlerini yerine getirme süreçlerinde, karşılaştıkları bazı sorunların da çözülmesi gerekmektedir. Ve söz konusu sorunlar doğrultusunda çözüm yolları aranarak, literatüre katkı sağlamak hedeflenmiştir. Dolayısıyla, kadınların sorunlarının çözülmesi, gerek kamuda gerekse de özel sektör yönetiminde ülke ekonomisine sağlayacakları katkırı arttırmaktadır. Bu doğrultuda yönetici olmak isteyen kadınların gelişimine yön veren araştırmaların olması iş yaşantısındaki başarılarını etkilemesi açısından önemlidir.

Gerçekleştirilen bu araştırmanın amacı, Türk kamu örgütlerinde kadınların yöneticilik görevine gelme sürecinde karşılaştıkları sorunları belirlemek ve bu sorunlar üzerinde çözüm yolları üretmektir. Araştırmanın verileri, kamudaki kadın yöneticiler ile yapılan mülakatları içermektedir. Araştırmada ayrıntılı bilgi elde edilmesi bakımından, veri toplama sürecinde, tüm soruların önceden tanımlandığı bir soru kâğıdı üzerinden “yarı yapılandırılmış ve derinlemesine mülakat yöntemi” tercih edilmiştir. Bu amacın gerçekleştirilebilmesi için yarı yapılandırılmış görüşme formu hazırlanmış ve Gaziantep’te kamu kurumlarında yönetici olarak çalışan 40 kadın yöneticiyle görüşme gerçekleştirilmiştir. Yapılan araştırmanın nitel bir araştırma olması nedeniyle, görüşme soruları açık uçlu şekilde hazırlanmıştır. Elde edilen veriler, nitel araştırma yöntemlerinden olan “içerik analizi” yöntemi kullanılarak bulunmuştur. Veriler, MAXQDA nitel araştırma paket programı ile değerlendirilmiştir. Görüşmeler 2018 yılının Temmuz ayında gerçekleştirilmiştir. Görüşmelerin sonucunda, 120 ifade elde edilmiştir. İfadelerin değerlendirilmesi amacıyla elde edilen verileri derinlemesine incelemek ve geçerli çıkarımlar/temalar elde edebilmek için nitel veri toplama tekniklerinden birisi olan içerik analizi yöntemi kullanılmıştır. Araştırma sonucunda, kamudaki kadın yöneticilerin yöneticilik görevlerini yerine getirme süreçlerinde karşılaştıkları sorunlar belirlenmiştir. Bu sorunlar; bireysel, örgütsel ve sosyal faktörlerden kaynaklanan sorunlar olmak üzere toplam 3 başlık olarak ortaya çıkarılmıştır. Araştırmanın bulgular kısmı söz konusu 3 başlıktan oluşturulmuştur. Bulgulara ait tüm sorunlar ayrıntılı bir şekilde değerlendirilmiştir. Bu başlıklardaki sorunlar ayrıntılı olarak incelenerek, söz konusu sorunlara yönelik ve benzer araştırmalar yapan akademisyenlere çözüm yolları önerilmiştir. Buradan yola çıkarak, Türk kamu yönetimine katkı sağlanması amaçlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Türk Kamu Örgütleri, Kadın Yönetici, Sorunlar.

* Esra ÇIKMAZ, Dr. Öğr. Ü., Gaziantep Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi, esracikmaz@gantep.edu.tr

Abstract:

Today, women are renewing and empowering in every aspect of life. The perspective of society towards the woman changes positively according to the old one. Therefore, women's place in employment is appreciated. But this situation leads women to live some problems. These problems affect women in every aspect of life as well as in business life. Many women have a desire to fulfill their managerial responsibilities as a function of their nature. But in the process of fulfilling this task, women managers face various problems.

In general, a variety of researches are available in domestic and foreign literature that address the problems women experience in each area. However, this research was based on the difficulties in the management of women managers in Turkish public institutions. In the process of women's executive duties, some of the problems they face need to be resolved. And it is aimed to contribute to the literature by seeking solutions for the problems in question. Therefore, the solution of women's problems increases the contribution to the economy of the country, both in the public and private sectors. In this respect, it is important for the women who want to be the managers to lead the development of the researches in order to affect the successes in business life.

The purpose of this research is to identify the problems women face in the process of coming into office in Turkish public organizations and to find solutions to these problems. The data of the study includes interviews with female managers in the public organizations. In order to obtain detailed information in the survey, in the data collection process, a "semi-structured and in-depth interview method" was chosen over a pre-defined questionnaire of all questions. In order to achieve this aim, a semi-structured interview form was prepared and interviews were held with 40 female managers working in public institutions in Gaziantep. Because of the qualitative research being conducted, interview questions were prepared in an open-ended

manner. The obtained data were found by using "content analysis" method which is one of the qualitative research methods. The data were evaluated using the MAXQDA qualitative research package program. The talks were held in July 2018. As a result of the interviews, 120 expressions were obtained. Content analysis method, which is one of the qualitative data collection techniques, has been used in order to examine in depth the data obtained in order to evaluate the expressions and to obtain valid conclusions / themes. As a result of the research, the problems faced by female managers in the process of managing their duties were determined. These problems are; problems arising from individual, organizational and social factors. The findings of the research were composed of 3 titles. All the problems related to the findings were evaluated in detail. The problems in these topics have been examined in detail and solutions have been proposed to the academicians who are involved in similar researches. From here, it is aimed to contribute to the Turkish public administration.

Keywords: Turkish Public Organizations, Women Manager, Problems.

BELEDİYE MESLEK EDİNDİRME KURSLARININ TÜRKİYE'DE KADINLARIN EKONOMİK VE SOSYAL HAYATA KATILIMLARINDAKİ ROLÜ*

*THE ROLE OF MUNICIPAL VOCATIONAL TRAINING PROGRAMS
OVER PARTICIPATION OF WOMEN INTO ECONOMIC AND SOCIAL LIFE
IN TURKEY*

Özet:

Türkiye’de kadınların ekonomik ve sosyal hayata katılma mücadelesi Osmanlı Devleti’nin son zamanlarında başlamış, Cumhuriyet Dönemi’nde ekonomik, sosyal ve siyasal hakların tanınmasıyla devam etmiştir. Bununla birlikte, ataerkil toplum yapısı, dinsel ve geleneksel nedenlerle kadınların ekonomik ve sosyal hayata katılımları erkeklerin gerisinde kalmıştır. Kadınların ekonomik ve sosyal hayata katılımlarının önündeki en önemli engel ise aile içerisinde kadına biçilen annelik ve ev hanımlığı rolleri nedeniyle eğitim ve meslek edinme konularında kadınların geri plana itilmesidir. Annelik ve ev hanımlığı çocukların bakımı ve yetiştirilmesini de içeren tam zamanlı bir iş olup kadının hem çalışıp hem de bu rollerini sürdürmesi mümkün görünmemektedir. Devletin annelik durumunda kadınların iş hayatına devamı konusundaki destekleri son yıllarda yapılan yasal düzenlemelerle artırılmış olmakla birlikte henüz istenilen düzeyde olduğu söylenemez. Bu bağlamda araştırmanın problemi, “Türkiye’de belediye meslek edindirme kurslarının kadınların ekonomik ve sosyal hayata katılımındaki rolü nedir?” şeklinde ifade edilmiştir. Araştırmada, Türkiye’de belediye meslek edindirme

kurslarının kadınların “a) Ekonomik hayata katılımındaki rolü nedir? ve b) Sosyal hayata katılımlarındaki rolü nedir?” sorularına cevap aranmıştır. Araştırma kapsamına Türkiye’deki belediye meslek edindirme kursları girmekle birlikte, ekonomik ve zaman kısıtları nedeniyle araştırma Ankara Büyükşehir Belediyesi (ABŞB) Belediye Meslek Edindirme Kursları (BELMEK) ile sınırlandırılmıştır. Araştırma nitel araştırma desenlerinden örnek olay araştırması şeklinde tasarlanmıştır. Örnek olay araştırması, bir konu, olgu veya problemi anlamak için bir ya da birden fazla olay veya kişiler kullanılarak yapılan çalışmalardır. Örnek olay araştırmasında önem verilen verilerin analiz edilmesi ve neden-sonuç bağlantılarının kurulması değil, bu verilerin derinlemesine tanımlanması ve anlaşılmasını sağlamaktır. Araştırma verileri görüşme yöntemiyle toplanmıştır. Araştırmacılar tarafından hazırlanan yarı yapılandırılmış sekiz sorudan oluşan görüşme formları ABŞB BELMEK Kurslarına devam etmekte olan kadın katılımcılara uygulanmıştır. Belirlenen sekiz tema ile toplanan veriler içerik analizine tabi tutularak anlamlı bilgiler haline getirilmiştir. Analizde MAXQDA Analytics Pro 18 programının tanıtım sürümü kullanılmıştır. Sonuçta, ABŞB BELMEK Kurslarının el sanatları alanında yoğunlaştığı, kurslara genelde emekli ya da ileri yaştaki kadınların devam ettiği, iş kurma ve kredi edinme deneyimlerinin olmadığı görülmüştür. Belediye meslek edindirme kurslarının kadınların ekonomik ve sosyal katılımına katkısı için Türkiye İş Kurumu (İŞKUR) ve Küçük ve Orta Ölçekli İşletmeleri Geliştirme ve Destekleme İdaresi Başkanlığı (KOSGEB) ile işbirliği yapmaları gerektiği kanaatine ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Kadın, Katılım, Meslek Edindirme Kursları, Ankara, Türkiye.

* **Asime Dilara ERDEM**, Yüksek Lisans Öğrencisi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Kamu Yönetimi Anabilim Dalı, asimedilaraerdem@gmail.com
Canan Öykü DÖNMEZ KARA, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Biga İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölümü, oykudonmez@comu.edu.tr

Abstract:

Women's struggle to participate into the economic and social life in Turkey began in the late periods of the Ottoman Empire and continued following the obtainment of economic, social and political rights in the Republican Period. However, the status of women remained behind men in the economic, social and political areas due to the patriarchal society structure, religious and traditional customs of the country. One of the most significant factors that cause adverse effect on women's participation into economic and social life are the roles that are casted for women in the family and that cause women to be in the secondary place when educational and vocational programs are considered. Motherhood and housewifery, a fulltime task including child caring and child rearing, create difficulty for women to work and maintain these roles at the same time. Even though state supports towards working mother women have increased in the recent years with legal regulations, they are still not at the expected level. In this scope the problem of the research can be expressed as "discussing the roles of the municipality vocational training programs play in women's participation into economic and social life". The study also sought answers to the questions "a) what are the roles of vocational training programs in women's participation into economic life and b) what are the roles of vocational training programs in women's participation into social life?". Although all municipality vocational training programs could be included in the study due to time and economic constraints only Ankara Metropolitan Municipality (ABŞB) Vocational Training Programs (BELMEK) were included in the study. The study was designed as a case study, one of the qualitative research techniques. Case studies are conducted to interpret a subject, event or a problem by examining one or more case or individuals. In the case study, importance is given to the deep definition and understanding of data rather than the analysis of data and establishment of cause and effect relationship. Research data was collected by using interview technique. A questionnaire of 8 items was conducted over women who were

registered and had courses in ABŞB BELMEK Vocational Training Programs. Data were gathered based on 8 themes and they were made meaningful by applying content analysis. MAXQDA Analytics Pro 18 demo software was used to process the data. The study concluded that ABŞB BELMEK Vocational Training Programs were focused on handcraft, generally retired or elderly women participated in the programs and they did not have entrepreneurship or obtaining financial resource experience. It was proposed that municipal vocational training programs should operate their activities in collaboration with Turkey Job Institution (İŞKUR), Small and Medium Sized Enterprises Development and Support Administrative Agency (KOSGEB) in order to contribute women's participation into women's participation into economic and social life.

Keywords: Women, Participation, Vocational Training Program, Ankara, Turkey.

YEREL YÖNETİMLERDE CİNSİYET EŞİTLİĞİ POLİTİKALARI: KADIN MECLİSLERİ ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME*

GENDER EQUALITY POLICIES IN LOCAL GOVERNMENTS: AN
EVALUATION ON WOMEN ASSEMBLIES

Özet:

1992 yılında yapılan Rio Zirvesi sonucunda 21. Yüzyıla ilişkin çevre kirliliği ve kalkınma gibi iki ana küresel soruna çözüm bulmak amacı ile bir eylem planı oluşturulmuştur. Bu plan, "Gündem 21" başlığı ile "sürdürülebilir kalkınma" temelli bir eylem planı olarak şekillendirilmiştir. Küresel nitelikteki bu iki ana sorunun ancak yerelden hareketle gerçekleşeceğine inanan uluslararası aktörler, plan kapsamında yerel yönetimlere birtakım sorumluluklar yüklemiştir. Bir başka deyişle Birleşmiş Milletler çözüm önerilerini sivil toplum ve yerel yönetimler ortaklığı üzerinden inşa etmiştir. Bunun bir sonucu olarak da "Gündem 21" bağlamında, yerel yönetimlerin öncülüğünde sivil toplum ve yerel yönetimler gibi diğer paydaşların katılımının esas alındığı "Yerel Gündem 21" programları ortaya çıkmıştır. Böylece her ülkede kentlerin kendi "yerel gündem 21"lerini oluşturduğu bir dönem başlamıştır.

Gündem 21'de yer alan "Gündem 21'in desteklenmesinde yerel yönetimlerin girişimleri" başlıklı bölümde yerel otoritelere "kendi toplulukları ile bir danışma sürecine girmek ve Yerel Gündem 21 üzerinde bir uzlaşmaya varmak" konusunda çağrıda bulunulmasının ardından Türkiye için süreç, sınırlı ölçüde işlemeye başlamış olsa da 23278 sayılı Resmi Gazetede Türkiye'de "Yerel Gündem 21lerin Teşviki ve Geliştirilmesi" başlıklı Birleşmiş Milletler projesinin kabulüne ilişkin kararın yayınlanmasından sonra başta proje

kapsamında belirlenmiş kentlerdeki yerel yönetimler olmak üzere ülke çapındaki bütün kentlerde bu konuda çalışmalar hızlanmıştır.

Yerel yönetimler, insanların özgürleşmesi, toplumun kalkınması ve demokrasinin güçlenmesi için önemli işlevler üstlenmektedir. Yerel Gündem 21ini oluşturmaya ve bu süreci benimsemeye başlayan yerel yönetimler Rio'nun dikkat çektiği çevre ve kalkınma sorunlarını halkın doğrudan veya sivil toplum aracılığıyla katılım esasında yönetmek konusunda belli bazı mekanizmaları ortaya çıkarmak durumunda kalmıştır. Bu bağlamda yerel yönetimlerde halk katılımı ve denetimi, açıklık ve şeffaflık, yerel demokrasi ilkelerinin hayata geçirilmesinde kent konseyleri anahtar bir rol oynamaktadır. Nitekim Kent Konseyleri Yönetmeliği'nde "çocukların, gençlerin, kadınların ve engellilerin yerel karar alma mekanizmalarında aktif rol almalarını sağlamak" kent konseylerinin görevleri arasında sayılmaktadır. Kent konseyi çatısı altında oluşturulan kadın meclisleri, ilgili bölgede yaşayan kadınların sorunlarını gündeme getirmek ve çözüm aramak amacıyla örgütlenmektedir. Yereldeki örgütlü ve örgütsüz bütün kadınları bir araya getirmeyi amaçlayan bu meclislerin kent konseylerince desteklenerek ülkenin büyük çoğunluğunda oluşturulduğu da bilinmektedir. Dünya Ekonomi Forumu'nun her yıl yayınladığı Küresel Cinsiyet Eşitliği Raporu'na göre Türkiye'nin toplumsal cinsiyet eşitliğinde 144 ülke arasında 131, siyasal katılımı 118. sırada yer aldığı düşünüldüğünde, kadınları temsilci konumuna getirecek bu gibi mekanizmaların ayrıntılı olarak incelenmesinin önemi anlaşılmaktadır. Temsilinin yerelden başlanarak ülke çapında cinsiyetsizleştirilmesi ya da temsilde cinsiyet eşitliğinin sağlanabilmesi için kadın meclislerinin önemini anlamak amacıyla kaleme alınan çalışmada öncelikle Gündem 21 ve Yerel Gündem 21 incelenmekte, bu iki eylem planını hayata geçirmiş İstanbul, Ankara, İzmir, Antalya, Gaziantep, Erzurum, Samsun Büyükşehir Belediyeleri bünyesinde kurulan kadın meclislerinin mevzuatları ve pratikleri ele alınarak bu platformların kadının temsili açısından önemi değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Kadın Temsili, Kadın Meclisi.

* **Selcen ALTINBAŞ**, Arş. Gör., Türk Alman Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü, altinbas@tau.edu.tr
Tülay DEMİR, Arş. Gör., Artvin Çoruh Üniversitesi, Hopa İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, tulaydemir@artvin.edu.tr

Abstract:

As a result of The Rio Declaration on Environment and Development in 1992 an action plan that aims solving two main global problems in the 21th century such as pollution and development is composed. This plan has been shaped as an action plan based on "sustainable development" with the title of Agenda 21. International actors, who believe that these two main problems in the global nature will only happen with local action, have put some responsibilities in local administrations under the plan. In other words, United Nations has built solution offers through civil society and local government partnerships. As a consequence of Agenda 21, Local Agenda programs based on participation of stakeholders such as civil society came to exist. Thus, a new period, which all cities to carry out their "Local Agenda 21", started.

In the section titled "Enterprise of local governments about supporting Agenda 21" appeal to local governments come to agreement on Agenda 21 between local authorities. UN Project titled "Encouraging and development of local governments" published in Official Gazette of Turkey Law No. 23278 and then practices of Local Agenda 21 became widespread throughout the country.

Local governments have important functions for the emancipation of people, the development of society and the strengthening of democracy. Local governments, which started to adopt the Local Agenda 21 and embraced this process, had to uncover certain mechanisms to manage the environmental and development problems that Rio caught attention, either directly or through participation in civil society. In this context, city councils play a key role on carrying out principles of public participation, governance, transparency and local democracy. As a matter of fact, in the City Council Regulations, "ensuring that children, young people, women and disabled people take an active role in local decision-making" are considered as tasks of city councils. Women assemblies, which formed under city councils, are organized with the aim of getting a handle on women's problems. It is also known these councils, which aimed at bringing together all organized and unorganized women, have formed in the clear majority of the country supported by city councils. These assemblies are setting in great majority of the country. According to the WEF Global Gender Gap Report Turkey is ranked at the 131 in gender equality and 118 in political participation among 144 countries. Therefore, elaboration of representation mechanisms for women is considerable. This study emphasizes

importance of representation mechanisms such as women assembly. In this context, firstly, Agenda 21 and Local Agenda 21 will clarify and then regulations and practices of women assemblies which organized in Metropolitan Municipality of Istanbul, Ankara, Izmir, Antalya, Gaziantep, Erzurum and Samsun will evaluate.

Keywords: Local Governments, Women Representation, Women Assembly.

TÜRKİYE'DE TAŞIMALI EĞİTİM UYGULAMALARI HAKKINDA BİR İNCELEME*

AN INVESTIGATION ON TRAFFIC TRAINING PRACTICES IN
TURKEY

Özet:

Toplumsal yapının devamlılığında, yapıyı oluşturan kurumlar ve bu kurumların sürdürülebilir politikaları etkili olmaktadır. Eğitim, ekonomi, aile, siyaset, hukuk, din kurumları toplumsal yapıda değişim ve süreklilik ilişkisini ön plana çıkarmaktadır. Gelişmekte olan toplumlarda her bir kurumun ayrı bir yansıma alanı olduğu ve bu kurumlarla olan sosyal ilişkilerin toplumsal kalkınma boyutuyla ilişkilendirilmesi mümkün olmaktadır. Bu süreçte ön plana çıkan kurumlardan biri eğitim kurumudur.

Eğitim, birey verimliliğini olumlu yönde etkileyerek bireyin gelirini yükselten ve buna bağlı olarak toplumsal kalkınma boyutu olan bir kurumdur. İnsanın öğrenmeye dayalı olarak niteliklerinde değişim meydana getiren eğitim, toplumsal değişimi temel eğitim süreçlerinden başlayarak tüm toplumsal kesimlere aktarmayı sağlayan bir araçtır. Bu aracı rolü, eğitim kurumunun tüm toplumsal kesimler tarafından erişilebilir nitelikte olmasını gerektirmektedir. Özellikle farklı sosyo-ekonomik gelişme seviyelerine sahip olan yerleşim yerlerinde eğitime erişim süreçlerinde yaşanabilecek sorunların giderilmesi ve eğitimin tüm toplum için nitelikleri arttırmaya dönük bir araç olarak kullanılmasını sağlayacak uygulamalar hayata

geçirilmektedir. Türkiye özelinde de gerçekleştirilen bu uygulamalardan biri "Taşımali Eğitim"dir.

Bu çalışma, taşımali eğitim uygulaması hakkında genellenebilir bir tespiti ulaşma amacındadır. Eğitime erişim ve okullaşma oranlarının artırılması sürecinde uygulamaya konulan taşımali eğitime ilişkin alan-yazında yer alan çalışmalar üzerinden bir inceleme yapılmıştır. Çalışmada literatür taraması kapsamında; Milli Eğitim Bakanlığı, Avrupa Birliği İlerleme Raporları, Milli Eğitim Bakanlığı İstatistikleri (Örgün Eğitim), Türkiye İstatistik Kurumu verilerden faydalanılmış ve konuyla ilgili kaynak tarama yoluna gidilmiştir. Taşımali eğitim ve eğitime erişim ile ilgili birçok çalışmaya yapılan literatür taramasında rastlansa da taşımali eğitimin başladığı 1989-2017 yılları arasında eğitime erişimde kazanılan ivmeye yönelik genelleşici bir tespiti ulaşılammış, konuyla ilgili yapılan çalışmaların daha çok seçilmiş şehirler üzerinden bölgesel nitelikli çalışmalar olduğu görülmüştür.

Çalışma kapsamında belirlenen, taşımali eğitimle okullaşma oranı arasında pozitif doğrusal ilişki vardır/yoktur hipotezlerinin sınanmasında Türkiye İstatistik Kurumu ve Milli Eğitim Bakanlığı'nın yayınladığı; ilk ve ortaöğretim öğrenci sayısı, şube sayısı ve taşımali eğitim öğrenci ve şube sayıları üzerinden bir dağılım tablosu oluşturularak niceliksel bir araştırma süreci işletilmiştir. Çalışma, SPSS uygulaması kullanılarak, taşımali eğitim ile eğitime erişim arasında ilişki durumunu tespit etme hedefine bağlı kalan bir değerlendirmeyle sonuçlandırılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Taşımali Eğitim, Okullaşma, Eğitime Erişim.

* **Dilek TOPCU**, Öğr. Gör., İstanbul Ayvansaray Üniversitesi, Plato Meslek Yüksekokulu, Sosyal Hizmet ve Danışmanlık Bölümü, dilektopcu@ayvansaray.edu.tr
Hülya KÜÇÜK, Öğr. Gör., Kafkas Üniversitesi, Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu, Yönetim ve Organizasyon Bölümü, hulyakucuk2015@gmail.com.tr

Abstract:

In the continuity of social structure, the institutions that make up and the sustainable policies of these institutions are effective. Education, economics, family, politics, law, religion institutions are in the forefront of the relationship between change and continuity in the social structure. It is possible that in developing societies, each institution has a separate reflection area and social relations with these institutions can be related to social development dimension. One of the leading institutions in this process is the educational institution.

Education is an institution that increases the income of the individual by influencing the productivity of the individual positively and accordingly has the dimension of social development. Education, which is based on people's learning, is a tool that enables to transfer social change to all social segments, starting from basic education processes. This intermediary role requires that the educational institution be accessible to all social segments. Practices are being used to ensure that the problems that may be experienced during the access to education are resolved, especially in settlements with different levels of socio-economic development, and that education is used as a tool to increase qualifications for the whole society. Turkey is one of those practices carried out in private "Bussing Education".

The purpose of this study is to reach a general understanding of the practice of transport education. An examination was carried out on the field-summer studies on the transported education which was put into practice in the process of increasing the access and education rates. Within the scope of literature review in the study; The Ministry of Education, the European Union Progress Reports, Ministry of Education Statistics (Formal Education), Turkey Statistical Institute data have been utilized and have been made to the way literature on the subject. In the literature review of many studies related to transported education and access to education, it has been seen that during 1989-1997, when transport education started, there was no

generalization of the acceleration achieved in education access, and studies related to this topic were found to be mostly regional studies over selected cities.

Determined under study, bussed education and enrollment rates are positive linear relationship between / There is no published Turkey Statistical Institute and Ministry of National Education in testing the hypothesis; a quantitative research process has been carried out by creating a distribution chart on the number of primary and secondary school students, number of branches and number of students in education, and number of branches. The study concluded with an assessment based on the goal of establishing a relationship between transport education and educational access using SPSS application.

Keywords: Carriage Education, Schooling, Educational Access.

THE DOCTRINE OF MODERN CONSTITUTIONAL LAW OF THE REPUBLIC OF AZERBAIJAN*

Abstract:

The Constitution of the Republic of Azerbaijan adopted on 12 November 1995 as the first Basic Law of the independent state was a new impetus for the establishment and development of modern Azerbaijani statehood, as well as the evolution of the constitutional right of the country. The doctrine of the constitutional right of the Republic of Azerbaijan not only covers the country's nearest and future development perspectives, but also a clear indication of its current state. This doctrine is a sign of democratic and humanist universal values. The aim is to provide good living conditions for the people of Azerbaijan, to solve socio-economic problems and to realize the main aspects of the domestic and foreign policy of the state. Sustaining the centuries-old state traditions of the Azerbaijani people, taking the principles reflected in the Constitutional Act on the State Independence of the Republic of Azerbaijan as a key, desiring to ensure the well-being of all society and everyone, seeking the establishment of justice, freedom and security, understanding their responsibility in front of the past, present and future generations, using the sovereign rights solemnly declares the following intentions:

- to protect the independence, sovereignty and territorial integrity of the Azerbaijani state;
- to ensure the democratic structure within the Constitution;

- to ensure the establishment of civil society;
- to establish a legal, secular state that ensures the supremacy of laws as an expression of the will of the people;
- to ensure a decent standard of living in accordance with fair economic and social rules;
- to live in peace, friendship and tranquility with all peoples of the world, and to cooperate with them for the sake of universal values

As the axiological phenomenon in the paradigm of the world constitutionalism, the features of the doctrine of the modern constitutional right of the Republic of Azerbaijan. The aim of the study is to define the scientific foundations of the doctrine of the modern constitutional law of the Republic of Azerbaijan, the scientific-methodical evaluation of its constitutional bases, the study of the theories connected with the constitutional right doctrine and summarizing the results of scientific researches related to their application in practice.

The amendments and additions to the Constitution of the Republic of Azerbaijan, as well as other normative legal acts containing constitutional legal norms were investigated.

The doctrine of the modern constitutional right of the Azerbaijan Republic has been studied as an axiological phenomenon in the paradigm of the world constitutionalism. Both domestic and international experience on the subject has been studied, and attitude to the current problems has been reported. The current legal literature, a normative legal base has been analyzed, some recommendations and suggestions have been made.

Keywords: Constitution, Constitutional Law, Legal Reform, Human and Civil Rights, Rights and Freedoms, Law.

* Araz KADIMALIYEV, Associate Professor, The Academy of Public Administration under the President of the Republic of Azerbaijan

1991 SONRASI TÜRK SİYASETİNDE KADIN: TBMM ÖRNEĞİ*

WOMEN IN POST-1991 TURKISH POLITICS: THE CASE OF THE
GRAND NATIONAL ASSEMBLY OF TURKEY

Özet:

Siyaset bilimini ilgilendiren tüm unsurların içinde beşeri unsur ön plana çıkmaktadır. Toplumsal yapı, seçimler, siyasi partiler, kamuoyu, baskı ve çıkar gruplarını oluşturan ve onların işlevlerini yerine getiren daima beşeri unsurdur. Toplumsal yapının özellikleri, niteliği siyasetin temel kurumlarından biri olan siyasi partilerin oluşumunu, yapısını, düşünsel alt yapısını oluşturur. Aynı toplumsal yapının tercihleri ise siyasi partilerin iktidar olup olmayacağını belirlemektedir. Tercihlerin siyasal alana yansımaları ise demokratik ve demokratik olmayan yöntemlerle olurken, tercih edilen ve iktidarın meşruiyetini sağlayan hususlardan biri olan seçimlerdir.

Seçim, siyasal anlamda toplumu oluşturan bireylerin kendilerini yönetecek kişileri belirleme yöntemidir. Seçimler, sadece siyasal iktidar kapsamında devlet başkanı, başbakan, milletvekilleri ve yerel yöneticilerin belirlenmesi değil, başta siyasi partiler olmak üzere diğer örgütlerin de üyelerini ve yöneticilerini belirleme yöntemidir.

Siyasal iktidarların belirlenmesinde demokratik bir faktör olan “seçim” kavramının özünü oluşturan seçme ve seçilme hakkından bireylerin faydalanması ise siyasal katılımı açıklamaktadır. Siyasal katılım, bireylerin siyasal ve kamusal karar alma süreçlerinde farklı şekillerde ve yerlerde ifade edebilmesi, siyasal alanın devamlılığı ve değişimi üzerinde etkiye bulunmayı hedefleyen eylemler olarak siyaset biliminin çağdaş kavramlarındandır. Siyasal katılım sürecine kim, neye, nerede, nasıl ve ne zaman katılacağı sorularının cevabı katılım kavramının içeriğini ve sınırlarını belirlemektedir.

Siyasal katılım kavramında “nerede” sorusuna cevap olarak sivil toplum örgütleri, yerel gruplar, mahalle ve iş grupları ile siyasi partiler verilebilir. Bunlar arasında siyasi partiler siyasal katılımın gerçekleştirme araçlarından en etkili olanıdır. Demokrasinin vazgeçilmez unsurlarından olan siyasi partiler, bireyler ve grupların siyasal alanda kendilerini ifade etme platformudur.

Siyasal katılım kavramındaki “kim” sorusuna verilecek cevap ise bireylerdir. Ancak tüm bireylerin siyasal katılımında yer alması hususu ülkelere göre çeşitli düzenlemelere tabi olarak değişmektedir. Kadınlar, gençler bu siyasal katılımın en dezavantajlı grupları olarak bu düzenlemelere konu olmuşlardır. Seçme ve seçilme hakkından faydalanmanın tarihsel sürecinde ekonomik, cinsiyet ve yaş faktörleri ile toplumsal statü ön plana çıkarılarak siyasal katılımın esasları belirlenmiştir. Kadınlara ve belirli bir yaşın altındaki gençlere verilemeyen seçme ve seçilme hakkı siyasal katılımın toplumsal anlamda tabana yayılmasını ve iktidarların toplumsal meşruiyetini de sorgulanır hale getirmektedir. Süreç içinde her iki dezavantajlı gruba da seçme ve seçilme hakkı verilmiştir. Ancak siyasetin bazı toplumlarda halen yetişkin erkeklerin hegemonyasında olduğu, dolayısıyla kadınlar ve gençlerin yeteri kadar özellikle seçilme hakkından faydalanamadığı görülmektedir.

Seçilme hakkı yerel düzeyde olabileceği gibi ulusal düzeyde de olabilmektedir. Yerel yönetimler ile sivil toplum örgütleri ve siyasi partilerin taşra örgütlerine seçilme ile merkezde yasama meclislerine seçilme de bu kapsam içinde değerlendirilir.

Bu çalışmada bu dezavantajlı gruplardan biri olan kadınların seçilme hakkının yasama meclislerinde nasıl gerçekleştiğinin Türkiye örneğinden incelenmesi amaçlanmıştır. Bu doğrultuda, öncelikle siyasal katılma ile ilgili kuramsal bilgilere kısaca yer verildikten sonra 1991 seçimleri ve sonrasında Türkiye Büyük Millet Meclisi’nde grubu bulunan siyasi partilerin kadın milletvekillerinin sayısı, partilere göre dağılımı ve partilerin kadınların aday gösterildikleri seçim çevreleri incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Siyasal Katılım, Kadın, Siyasi Parti, TBMM.

* Ali Fuat GÖKÇE, Doç. Dr., Gaziantep Üniversitesi, Kamu Yönetimi Bölümü, afgokce@gantep.edu.tr
Elif DÖLEK, Arş. Gör., Gaziantep Üniversitesi, Kamu Yönetimi Bölümü, elifdolek@gantep.edu.tr

Abstract:

Within all elements that are concern political science, the human element comes to prominence. What forms social structures, elections, political parties, public opinion, pressure and interest groups and fulfills their functions is always the human element. The characteristics of the social structure and its quality constitute the formation, structure, intellectual sub-structure of political parties, one of the basic institutions of politics. The preferences of the same social structure determine whether or not political parties will be in power. Although reflection of preferences to the political sphere can be with democratic and non-democratic methods, elections which are the preferred and those which provide the legitimacy of power.

The election is determination method how individuals who constitute society in political terms will manage themselves. Elections are not only, determination of the president, prime minister, deputies and local administrators in scope political power, but also the way of determining the members and administrators of other organizations, political parties in particular.

Enjoyment of right to elect and be elected which is essence of the concept of "election" that is a democratic factor in the determination of political power explains political participation. Political participation, that individuals can express in different ways and places in the political and public decision-making processes is one of contemporary concepts of political science as actions aiming to influence on the continuity and change of the political sphere. The answer to the questions of who, what, where, how, and when to attend the political participation process determines the content and boundaries of the concept of participation.

Non-governmental organizations, local groups, neighborhoods and business groups and political parties can be given as an answer to the "where" question in the concept of political participation. Among these, political parties are the most effective means of realizing political participation. Political parties, which are indispensable elements of democracy, are platform for individuals and groups to express themselves in the political sphere.

As for the answer to "who" in the concept of political participation, it is the individual. However, the involvement of all individuals in political

participation varies according to the various regulations of the countries. Women and young people have been the subject of these regulations as the most disadvantaged groups of this political participation. In the historical process of benefiting from the right to be elected and elected, the economic, gender and age factors and the social status were set in the foreground and the principles of political participation were determined. The right to be elected and elected, which cannot be granted to women and young people under a certain age make it questionable that the spread of political participation in the social sense and the social legitimacy of powers. Within the process, that two disadvantaged groups were given the right to be selected and elected. However, it appears that politics is still under hegemony of adult men in some societies, and therefore women and young people are not able to take advantage of the right to be elected adequately.

The right to be elected may be at the local level or at the national level. Electing to local governments, non-governmental organizations and political parties to provincial organizations and electing to the central legislative councils are also evaluated within this scope.

This study aimed to investigate how the right of election of women, one of the disadvantaged groups, is realized in the legislative assemblies in the case of Turkey. In this direction, after the first brief discussion of theoretical knowledge about political participation, will be investigated 1991 elections. Thereafter, will be investigated distribution by parties and number of women deputies of political parties which they have a group in The Grand National Assembly of Turkey and and electoral districts in which women are nominated by the parties.

Keywords: Political Participation, Women, Political Party, National Assembly of Turkey.

TEMSİLİ BÜROKRASİ YAKLAŞIMI BAKIMINDAN ÜNİVERSİTELERİN KARAR VE YÜRÜTME ORGANLARINDA KADIN TEMSİLİNİN İNCELENMESİ*

EXAMINING THE REPRESENTATION OF WOMEN IN THE DECISION MAKING AND EXECUTIVE ORGANS OF UNIVERSITIES USING REPRESENTATIVE BUREAUCRACY APPROACH

Özet:

Temsil, siyaset ve yönetim bilimi alanlarında genellikle demokrasi ile ilişkilendirilen bir kavramdır. Bürokrasi kuramının temsil kavramı ile ilişkisi ise demokrasiye göre oldukça yenidir. Bürokraside temsil kavramını sistematik olarak analiz eden ilk çalışma John Donald Kingsley'in 'Temsili Bürokrasi' adlı çalışması olmuştur. Bu çalışmada Kingsley, Britanya bürokrasisi çerçevesinden bürokratik temsili, toplumsal sınıflar açısından ele alarak bürokratların çoğunlukla hakim sınıftan olduğunu oysa, bürokrasinin toplumun genel sınıfsal düzenini yansıtmayı gerektiğini savunmuştur. Kingsley'in çalışması bürokrasi teorisine oldukça tek yönlü bir bakış açısından yaklaşmış olsa da bu çalışmanın sorduğu soru, yani "toplumun bürokratik aygıt içerisinde temsil edilmesi" fikri Samuel Krislov'un (Kingsley'in çalışmasıyla aynı adı taşıyan) Temsili Bürokrasi adlı çalışmasında derinlemesine ele alınmıştır. Krislov çalışmasında, Kingsley'in yalnızca sınıf eksenli bakış açısından uzaklaşarak 'temsili bürokrasi' kavramını, toplumsal grupların bürokraside temsil edilmesi şeklinde tanımlamıştır.

Bürokrasi siyasal iradenin uygulayıcısı olan yönetsel bir mekanizmadır. Bürokrasinin ideal tipinde bürokratlar gayri şahsiliğe uygun davranmak durumundadırlar. Bundan dolayı bürokratlar, kanunların ve siyasetin belirlediği sınırlar çerçevesinde hareket etmek mecburiyetindedirler. Bürokratların uzmanlıklarından kaynaklanan asimetrik bilgi avantajı veya kanunların uygulayıcısı olmalarından kaynaklanan yönetime yön verme güçleri onların politika yapım süreçlerinde etkili

olmalarına sebep olabilmektedir. Ancak, gayri şahsiliğe ilkesinden dolayı bürokratların politika üretiminde siyasal iradenin dışında hareket etmeyecekleri varsayılmaktadır.

Bu önermeye karşın bürokratik örgütlerde yapılan araştırmalar, bürokratların gayri şahsiliğe konusunda kurama uygun davranmadıklarını ve bürokrasinin bütçelerini arttırmak veya kişisel pozisyonlarını yükseltmek gibi siyasal iradenin amaçları dışında hareket edebildiklerini göstermektedir. Temsili bürokrasi yaklaşımı, bürokrasinin gayri şahsiliği konusundaki araştırmalara dayanan bir yaklaşımdır. Temsili bürokrasi yaklaşımında bürokratların çalışmalarında yetiştiriliş, kültür, etnisite, cinsiyet vb. değişkenlerden oluşan demografik özelliklerin etkisi altında kaldıkları varsayılmaktadır. Literatürdeki araştırmalar, bürokratların temsili bürokrasi düşüncesine karşıt görüşlere sahip olduklarını belirseler bile karar alma süreçlerinde kendi demografiklerinden olan insanları daha çok gözettiklerini, başka bir deyişle temsili bürokrasi kuramına uygun davrandıklarını göstermektedir. Temsili bürokrasi yaklaşımına göre demografik özelliklerin toplumda bulunduğu oranlarda bürokraside temsilin sağlanması hem bürokrasinin ihtiyaçlara daha doğru cevap verebilmesine olanak sağlayacak hem de bu örgütlerin demokratikleşmesinde önemli bir rol oynayacaktır.

Bu çalışmada, Türkiye'deki üniversitelerin karar alma ve yürütme organları temsili bürokrasi yaklaşımı çerçevesinde cinsiyet açısından analiz edilmiştir. Üniversitelerin idari kadrolarının dışında akademisyenlerden oluşan bir bürokratik yapısı bulunmaktadır. Bu yapı rektör, üniversite senatosu ve üniversite yönetim kurulu şeklinde üç organdan oluşmaktadır. Çalışmada bu organlarda kadınların temsil oranları incelenmiştir. Akademisyenlerin cinsiyete göre dağılımı ile ilgili verilere Yüksek Öğretim Kurulu'nun istatistikleri üzerinden ulaşılmıştır. Rektörlerin, üniversite senatolarının ve yönetim kurullarının üyeleri ile ilgili veriler ise üniversitelerin kendi internet sayfalarından elde edilmiştir. Bulgular üniversitelerde kadınların bürokratik temsilin yetersiz olduğunu göstermektedir. Öğretim üyeleri içerisinde kadınların oranı %37,41 olduğu halde rektörlerde kadınların oranı %7,43'tür. Senatlarda kadın üyelerin oranı %20,69 iken yönetim kurullarında bu oran %18,95'e düşmüştür. Bunun yanı sıra rektörü kadın olan üniversiteler ile rektörü erkek olan üniversiteler arasında bir karşılaştırma yapıldığında kadın rektörlerin olduğu üniversitelerde senato ve yönetim kurullarında kadınların temsilin, erkek rektöre sahip üniversitelere göre daha yüksek oranda olduğu gözlenmiştir. Kadınların üniversite bürokrasisinin en üst ve etkin organı olan rektörlük düzeyinde temsilin onların bürokratik temsiline olumlu katkıda bulunması, temsili bürokrasi yaklaşımının önermelerine uygunluk göstermesi bakımından önemlidir.

* **Mustafa LAMBA**, Doç. Dr., Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, mlambda@mehmetakif.edu.tr

İzan Meriç TATLISU, Arş. Gör., Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, imtatlisu@mehmetakif.edu.tr

Anahtar Kelimeler: Temsili Bürokrasi, Kadın Temsili, Kamu Yönetimi, Üniversite Yönetimi.

Abstract:

In the fields of politics and administrative science, representation is a concept that is often used in tandem with democracy. However, associating representation with bureaucratic theory is a relatively new approach. The first study to systematically analyze representation within bureaucratic organizations is John Donald Kingsley's "Representative Bureaucracy". Kingsley inspected the origins of British bureaucrats and found that most of them are from ruling social classes. He then argued that this causes a disparity between the bureaucracy and the society and he purposes that the general class structure of British society should be represented within the bureaucratic workforce of British bureaucracy. While Kingsley approached bureaucratic representation only from the class perspective, the underlying question of his work, "representation of society within bureaucratic mechanisms" has been studied by Samuel Krislov in his work - which has the same name as Kingsley's book - "Representative Bureaucracy". Krislov studied the concept of representative bureaucracy not only from the class perspective but from multiple angles and defined the notion as the representation of broad social groups of society in bureaucratic organizations.

Bureaucracy is the administrative mechanism which executes the will of the government. In its ideal-type, bureaucrats follow the impersonality of the bureaucracy, therefore they act completely within the borders set by laws and governmental policies. The professional knowledge they possess or their function as instruments of law may grant them influence over the policy making processes. However, because the bureaucratic organizations are in principle impersonal, it is assumed that bureaucrats will not go over the borders.

Despite this assumption studies conducted at bureaucratic organizations show that bureaucrats may act outside of the borders of law and government by prioritizing their personal promotions or trying to maximize the budgets of the departments which they belong. Representative bureaucracy theory builds on the research on the impersonality of bureaucrats and purposes that bureaucrats also gets influenced by their defining demographic characteristics such as ethnicity, gender, culture etc. In policy and decision making processes bureaucrats may further the interests of these demographic groups. Research shows that even when the bureaucrats did not agree with the notion of representative bureaucracy, while making decisions they still prioritized people with demographic characteristics similar to theirs; in other words, they still acted accordingly to the theory of representative bureaucracy. Theory of representative bureaucracy also purposes that the representation of demographic makeup of society in the bureaucratic organizations will allow these organizations to make policies that addresses the issues of the society more accurately and will make these organizations more democratic.

This study analyzes the representation of genders in the academic bureaucracy of universities of Turkey using the representative bureaucratic approach. Universities have

an academic bureaucratic mechanism that is independent from their administrative branch. The academic bureaucracy consists of the rector, the university senate and the university board. This study analyzes the representation of women in these academic bureaucratic organs. The data regarding the genders of academicians have been gathered from Council of Higher Education (YÖK) statistics. Data regarding rectors, senates and boards have been gathered from universities' web sites. Findings show that women are insufficiently represented in the academic bureaucracy. While women make up 37,41% of faculty members, only 7,43% percent of the rectors are women. 20,69% of senate members are women. This figure falls to 18,95% in university boards. Findings also show that women are better represented in academic bureaucracy of the universities which women are rectors, compared to universities which men hold that position. The rector is the single most influential bureaucratic position in the universities of Turkey. Women rectors' positive effect on the representation of women in the academic bureaucracy is important as it affirms the assumptions of representative bureaucracy theory.

Keywords: Representative Bureaucracy, Representation of Women, Public Administration, Administration of Universities.

TÜRKİYE'DE KENT KONSEYLERİNİN KADIN ODAKLI POLİTİKALARI: ESKİŞEHİR KENT KONSEYİ ÖRNEĞİ*

*WOMEN-ORIENTED POLICIES OF CITY COUNCILS IN TURKEY:
THE CASE OF ESKİŞEHİR CITY COUNCILS*

Özet:

Yerel yönetimler, kanunlar çerçevesinde yerel halkın bir takım müşterek ihtiyaçlarını karşılamak üzere, kanunlarda belirlenen seçmenler tarafından seçilen kamu tüzel kişileridir. Yerel düzeyde halka en yakın kamu yönetimi birimleri olan yerel yönetimler, salt kamusal bir takım hizmetler sunumunun ötesinde yerel demokrasinin ve katılım kültürünün gelişip yerleşmesinde önemli roller almaktadır. Yerel yönetimlerde toplumun her kesiminin temsil edilmesi ve kararlara katılımının sağlanması demokrasinin ve insan haklarının da birer gereğidir.

Türkiye’de, Yerel Gündem 21’in etkisiyle 2005 yılında 5393 sayılı Belediye Kanunu ve 2006 yılında 26313 sayılı Kent Konseyi Yönetmeliği ile oluşturulan kent konseyleri, yerel halkın yönetsel karar ve süreçlere katılımına imkân veren, yönetim temelinde hemşehrilik bilinci ilkesine dayalı yerel bir kurumsallaşma modelini yansıtmaktadır. Yerelde demokratik katılımın geliştirilmesi, uzlaşma kültürü ve hemşehrilik bilincinin kazandırılması, çok taraflı yönetim anlayışının benimsenmesi, yerelde sürdürülebilir gelişme ve kalkınmaya yönelik stratejiler belirlenmesi, plan ve programlar hazırlanması gibi görevleri olan kent konseylerinin önemli bir görevi de çocuklar, gençler, kadınlar ve engelliler başta olmak üzere dezavantajlı toplumsal kesimlerin yerelde etkinliklerini artırmak, problemlerine karşı çözüm üretmek ve yereldeki karar alma mekanizmalarında aktif rol almalarını sağlamaktır.

Toplumsal kesimler içerisinde önemli yer tutan kadınların Türkiye’de hem merkezi hem de yerel siyasete katılımının yetersiz olduğu savı genel kabul görmüş durumdadır. Kadınlara seçme ve seçilme hakkının tanındığı 1934 yılından bugüne kadar geçen 84 yılın sonunda resmi istatistikî verilere göre Türkiye’de kadınların yerel yönetimlerde temsil oranı % 1,5-2 arasındadır. Kent konseylerinin işlevselliği, etkinliği ve verimliliği hususlarında tartışmaların olduğu bugünlerde, yerel siyaset-kadın ilişkisinin farklı bir boyutunu ortaya koyma açısından önem arz eden kent konseyleri bünyesinde kurulan kadın meclislerinin ve kadın çalışma gruplarının faaliyetlerinin, yerel kamusal alanda kadın çıkarlarının ve taleplerinin gerçekleştirilmesinde, yerel demokrasi ve katılım kültürü gibi değerlerin gerçekleştirilip sürdürülebilir kılınmasında katkı sağlayıp sağlamadığının incelenmesi ayrı bir önem kazanmaktadır.

Çalışmada, Eskişehir Kent Konseyi örneğinde Türkiye’de yerel yönetimlerde kadınların temsili ve yönetime katılımları konusundan hareketle, demokrasi, katılım ve yönetim anlayışının yereldeki kurumsallaşmış aktörü sayılabilecek kent konseylerinde kadın politikalarını belirleyen örgütsel yapının ve içeriğinin incelenmesi, faaliyetlerinin değerlendirilmesi, sorun alanlarının tespit edilmesi ve elde edilen bulgulardan hareketle bir takım öneriler geliştirilmesi amaçlanmıştır.

Çalışmanın amacına uygun olarak, ilk başta yerel demokrasi, yerel yönetimler, katılım kavramları tanımlanarak Türkiye’de yerel yönetimlerde kadınların temsili ve katılımı analiz edilecektir. Uygulama kısmında ise, Eskişehir Kent Konseyi örneğinde, kent konseylerinin kadınlara yönelik politika ve faaliyetlerinin başarı ve etkinliğini belirleyen politik, yasal, mali ve örgütsel problemlerin bulunduğu hipotezinden hareketle Eskişehir Kent Konseyi’nin kadınlara yönelik faaliyetleri ve uygulamaları incelenecektir. 2018 yılı Türkiye Kent Konseyleri Birliği dönem başkanlığını da yürüten Eskişehir Kent Konseyi Başkanı başta olmak üzere, kadın meclisi üyeleri ve kadın çalışma gruplarında yer alan kişilerle, nitel araştırma yöntemlerinden biri olan yapılandırılmış mülakat tekniği kullanılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Kent Konseyleri, Kadın Politikaları, Eskişehir Kent Konseyi

* Hasan Ege SÖĞÜT, Doktora Öğrencisi, Ankara Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü Kent, Çevre ve Yerel Yönetim Politikaları Anabilim Dalı, hasanege.ankara@gmail.com
İpek SÜRMEİ, Arş. Gör., Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ipekurmeli@kmu.edu.tr

Abstract:

Local authorities are public entities elected by the voters designated in the law to meet the common needs of local people within the framework of the law. Local governments, which are closest to the public at the local level, play an important role in the development of local democracy and participation culture, as well as in the provision of public services. Representation of all sections of society in local governments and their participation in decisions is also a requirement of democracy and human rights.

In Turkey, city councils, which were created with the effect of local Agenda 21 in 2005 with the municipality Law No. 5393 and the City Council Regulation No. 26313 in 2006, reflect a local institutionalization model based on the principle of citizenship consciousness on the basis of governance that allows local people to participate in managerial decisions and processes. The city councils, which have tasks such as developing democratic participation in the local area, gaining awareness of reconciliation culture and urbanism, adopting a multi-faceted governance approach, determining strategies for sustainable development and development in the local area, preparing plans and programs, and an important task of the city councils is to increase the effectiveness of disadvantaged social groups, especially children, young people, women and disabled, to solve their problems and to enable them to take an active role in decision-making processes in the local area.

It is generally accepted that women who occupy an important place in the social sector are inadequate to participate in both central and local politics in Turkey. At the end of the 84 years since 1934, when women were granted the right to elect and to be elected, according to official statistics, the proportion of women to represent in local administrations in Turkey is between 1.5 and 2%. In these days, the functions, efficiency and efficiency of city councils are being debated, the activities of women's councils and women's work groups, established in the city councils, which are important in terms of putting out a different dimension of local politics-women's relations, it is of special importance to examine whether it contributes to the achievement and sustainability of such values as participation culture.

In the study, in the case of Eskişehir City Council, considering the representation and participation of women in local administrations in Turkey,

it is aimed to examine the organizational structure and content of women's policies in cities which can be considered as an institutionalized actor of democracy, participation and governance, evaluate their activities, identify problem areas and develop some suggestions based on the findings obtained.

With the purpose of the study, at first, local democracy, local governments and participation concepts will be defined and women's representation and participation in local governments will be analyzed in Turkey. In the application part, in the case of Eskişehir City Council, the activities and practices of Eskişehir City Council for women will be examined based on the hypothesis that there are political, legal, financial and organizational problems that determine the success and effectiveness of city councils' policies and activities towards women. The structured interview technique, which is one of the qualitative research methods, will be used with the members of the women's Assembly and women's working groups, especially the chairman of Eskişehir City Council, who is currently the president of the Union of City Councils of Turkey in 2018.

Keywords: Local Governments, City Councils, Women Policies, Eskişehir City Council.

KADININ SİYASAL SÖYLEMİNDE ERİL SİYASETİN ETKİSİ: ÇANAKKALE İLİ PARTİ KADIN KOLLARI İNCELEMESİ*

*EFFECT OF MASCULINE POLITICS IN THE POLITICAL
DISCOURSE OF THE WOMEN: INVESTIGATION OF PARTY WOMEN'S
ORGANIZATIONS IN ÇANAKKALE*

Özet:

Toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin en çok görüldüğü alanların başında siyaset gelmektedir. Dünyada kadınların siyasal katılım oranı erkeklerin gerisindedir. Türkiye, kadınlara siyasete katılma hakkını birçok gelişmiş ülkeden önce vermiştir. Fakat günümüzde Türkiye’de kadın milletvekili oranı %17’dir. Bu oran Birleşmiş Milletler Kadın Birimi tarafından hazırlanan “Women in Politics: 2017” adlı raporunda verilen oran olan %23.4’ün altındadır.

Toplumsal cinsiyet eşitsizliğine maruz kalan kadınlar, kendilerine yüklenen toplumsal cinsiyet rolleri dışında var olabilmek için farklı rollere bürünme ihtiyacı hissetmektedirler. Siyasi arenada da bu durum gözlemlenmektedir. Siyaset, eril söylemlerden beslenen bir alandır. Gerek iktidar gerekse muhalefet kanadı, kolayca cinsiyetçi söylemler üzerinden çatışma yaratabilmektedir. Böylece, tartışma tarafları hakim bir hegemonik ortam oluşturarak bireylerin siyasi eylem ve kararlarını kontrol altında tutmaktadır. Dolayısıyla erkeklik siyasal aktörlerin elinde önemli bir araç haline gelmektedir. Siyasi alanda var olmaya çalışan kadınlar da eril söylemleri ve hegemonik erkekliğin kabullerini onaylamaktadır. Siyasi eylemlerini biçimlendirirken, “erkek gibi olma”, “erkek gibi hareket etme” kodlarını onaylayarak hareket etmektedirler. Kadınlar tarafından da siyasi alandaki hâkim erkeklik hegemonyasının ve üslubunun onaylanmasının ötesinde,

kadınlar tarafından içselleştirilerek yüceltilmesi, demokratik anlamda eşit siyasi temsili olumsuz etkileyecek bir durum meydana getirmektedir. Bu nedenle hem kadınların, hem erkeklerin siyasi alanda öncelikle dil farkındalıklarının olması, gelişmesi gerekmektedir.

Bu çalışmayla Çanakkale siyasetinde rakamsal olarak erkeğin gerisinde olan kadınların siyasi söylemlerinde eril siyasetin ne tür bir etkisi olduğu ve bu etkinin boyutlarının belirlenmesi amaçlanmıştır. Çalışmanın cevap aradığı temel sorun ise kadınların siyasal söylemini etkileyen erkek siyasetçilerin kadın siyasetçiler üzerinde ne kadar etki oluşturdıkları ve bu duruma hangi eylemleri ile etki ettikleridir.

Çalışma kapsamında Çanakkale İli Merkez İlçesinde faaliyette olan Adalet ve Kalkınma Partisi ve Cumhuriyet Halk Partisinin Kadın Kolları ile henüz Kadın Kolları teşkilatlanması oluşmamış olan İyi Partililerden toplam 14 kadın ile tarafımızca hazırlanan yarı yapılandırılmış görüşme ve gözlem yöntemi uygulanmış olup, araştırmada nitel araştırma tekniklerinden etnografi yöntemi kullanılmıştır. Araştırma verileri içerik analizi tekniğiyle çözümlenmiştir. Belirlenen temalar çerçevesinde araştırma bulguları Maxquda 2018 programı yardımıyla grafikler haline getirilmiş ve yorumlanmıştır.

Sonuç olarak; kadının siyasete katılımı sadece yasalarda olası görülmüşken uygulama aşamasında bunun oldukça sınırlı olduğu, çok az kadına siyasete katılma konusunda ailesinin destek olduğu, kadınların siyasete katılma amaçlarında kadın dayanışmasının büyük bir rolü olduğu ve siyasi arenada kadın siyasetçinin erkek siyasetçiye göre pasif olarak algılandığı sonuçlarına varılmıştır. Görüşmeler neticesinde kadınların erkeksi davranış ve erkeksi söylem kullanmalarında en büyük etkinin erkek siyasetçiler olduğu görülmüştür. Dikkate alınmama endişesi kadın siyasetçileri eril söyleme yöneltmektedir. Çalışmada, kadın siyasetçilerin erkeksi söylemlerini en aza indirebilmek için önerilere yer verilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Çanakkale, Eril Söylem, Kadın, Toplumsal Cinsiyet.

* Aslı BEK, Doktora Öğrencisi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kamu Yönetimi Anabilim Dalı, asliguzel@comu.edu.tr
Güler KAYA, Yüksek Lisans Öğrencisi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kamu Yönetimi Anabilim Dalı

Abstract:

Politics is at the leading of areas where social gender inequality is most visible. Women's political engagement worldwide is behind men. Turkey gave women the right to participate in politics before most of the developed countries. But nowadays, the ratio of women deputies in Turkey is about seventeen percent. This ratio is below the ratio (%23.4) stated in the report "Women in Politics: 2017" prepared by the United Nations Women's Unit. Women who are exposed to gender inequality feel the need to assume different roles in order to exist outside of their assigned gender roles. This is also observed in the political arena. Politics is a field fed by masculine discourses. Government and opposition can easily above gender pronouncement the argument. Thus, the parties to the debate control the political actions and decisions of the individuals by creating a dominant hegemonic environment.

Thus masculinity is becoming an important tool in the hand of political actors. Women who are trying to exist in the political arena also endorse the acceptance of masculine discourse and hegemonic masculinity. While shaping their political actions, they act by approving the codes of "being like men" and "acting like men". Women also in the political area of hegemony domination masculinity and beyond approve of the wording by women internalization and elevation, in a democratic sense a station that affects the equal political representation negatively. Therefore it is necessary both women's and men's to political area in the first be of language awareness and development.

With this study in Çanakkale politics of women who are behind the man in the political discourses of masculine politics what kind of effect and the dimensions of the effect determinations is aimed. The basic problem that the study is look for an answer in case women's political discourses effect man politician's over women political's how much effect and in this station with what actions they effect.

Semi-structured interview and observation method prepared by uses dis applied in scape of study in Çanakkale province to city center in action the Justice and Development Party and the women's branches of Republican People's Party and from have not yet organized women's branches Good Party with total 14 women. Ethnography method was used in the research qualitative research methods. The research data was analyzed with content analysis

technique. Research finding around specified themes graphics made and interpreted with helped MAXQUDA 2018 schedule.

As a result, while women's participation in politics is only possible in the legislature, it is very limited in practice, very few women's support their family in join politics, women's solidarity play o major role in women's participation in politics and in politics female politicians are passively perceived according to male politicians. As a result of interviews, it was seen that male politicians were the biggest influence in using masculine and masculine rhetoric. Concerns about not being taken into consideration lead women politicians to say masculine politics. In the study, the suggestions was made to reduce the masculine rhetoric of women politicians.

Keywords: Çanakkale, Social Gender, Masculine Discourse, Woman.

SOSYAL DEVLET ANLAYIŞININ TÜRKİYE YANSIMASI: SOSYAL YARDIMLAŞMA VE DAYANIŞMA VAKIFLARI*

**REFLECTION OF CONCEPT OF WELFARE STATE TO TURKEY:
SOCIAL ASSISTANCE AND SOLIDARITY FOUNDATIONS**

Özet:

Sosyal devlet; sağlık, eğitim, işsizlik ve barınma gibi sosyal sorunların ortadan kaldırılması noktasında sosyal hizmet politikaları geliştirerek profesyonel müdahalelerde bulunan; ayrıca vatandaşlarına günün yaşam koşullarına uygun standartları sağlamayı ve bunu geliştirmeyi hedefleyen bir devlet anlayışıdır. Bu tanımdan hareketle sosyal devletin bireysel sosyal hakların planlayıcısı olduğu ve yapıcı bir rol üstlendiğini belirtebiliriz. Türkiye’de sosyal devlet anlayışı noktasında söz sahibi olan kurum Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakıflarıdır.

Sosyal Haklar vatandaşa “Sosyal Devlet” ilkesi gereğince sağlanması gereken bir hak niteliğinde olup, bunun neticesinde vatandaşın söz konusu hakların sağlanmasını talep etme hakkının varlığından söz edilebilmektedir. Bundan dolayı ülkemizde Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakıfları, 3294 sayılı kanunun amacına uygun çalışmalar yapmak ve ihtiyaç sahibi vatandaşlara nakdi ve ayni yardımda bulunmak üzere her il ve ilçede 17.07.1986 tarihli ve 19167 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan 1986/11 sayılı Başbakanlık Genelgesi ekinde yer verilen resmi senetle kurulmuştur.

Bu çalışmada genel anlamda Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakıflarının kuruluş, işleyiş ve amaçları ile sosyal devlet anlayışının Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakıfları bağlamında değerlendirilmesi yapılacaktır. Aynı zamanda Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakıfları’nın

hukuki yapısı, gelirleri, giderleri, çalışanları, faaliyetleri, Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Teşvik Fonu ve vakfın sona ermesi ele alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: Sosyal Devlet, Sosyal Yardım, SYDV, Sosyal Güvenlik, Kamu Harcaması.

Abstract:

Social state; in the professional interventions by developing social service policies at the point of eliminating social problems such as health, education, unemployment and housing; it is also a state understanding aimed at providing and improving the standards that are appropriate for the citizens of the day and living conditions. With this definition, we can state that the social state is a planner of individual social rights and assumes a constructive role. Turkey's social state agencies that have a say in point are the Social Assistance and Solidarity Foundation.

Social rights are a right that must be provided to the citizen according to the principle of "social state", and the existence of the right of the citizens to demand such rights can be mentioned. Therefore, Social Assistance and Solidarity Foundations in our country are in the annex of the Prime Ministry Circular No. 1986/11 published in Official Gazette dated 17.07.1986 and numbered 19167 in each province and district in order to carry out appropriate studies for the purpose of law 3294 and to provide cash and in kind benefits to needy citizens was established with the official memorandum given.

In this study, the establishment, functioning and aims of Social Assistance and Solidarity Foundations will be evaluated in the context of Social Assistance and Solidarity Foundations of social state in general terms. At the same time, the legal structure, incomes, expenses, employees, activities, Social Assistance and Solidarity Encouragement Fund of the Social Assistance and Solidarity Foundations will be discussed.

Keywords: Social State, Social Assistance, SYDV, Social Security, Public Expenditure.

* Çağatay ALAN, Öğr. Gör., Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Almus Meslek Yüksekokulu Sosyal Güvenlik Bölümü
Hülya KÜÇÜK, Öğr. Gör., Kafkas Üniversitesi, Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu Yerel Yönetimler Bölümü

THE INFLUENCE OF THE REFLEXIVE MANAGEMENT THEORY FOR THE STATE MECHANISM FUNCTIONING*

Abstract:

Reflexive management is the influence on decisions made by the enemy through the imposition of such initial assumptions, on the basis of which he acts as desired for the controlling manner. In the modern information world, methods of reflexive control have found a wide application in various fields: management, advertising, public relations, military art, etc.

The theory of reflexive control was developed by Russian scientists is similar to the well-known in the US idea of management perception. The nature of reflexive control is to save the enemy from the freedom of choice, lead to the desired decision rigidly, retaining the confidence that his choice is free. On scientific this is called forced orientation. The quality of "reflection" depends on a large number of factors; the most important of them are analytical ability, general erudition and experience, the amount of knowledge about the enemy.

Reflective management is also seen as a means of information warfare by a large amount of researchers. The direct connection between special information operations, hybrid wars and reflexive control is obvious. Reflective management is an information weapon that is more important in achieving strategic goals than traditional methods. This is confirmed by the fact that the American use of information weapons during the Cold War made much more for the

Soviet Union defeat than any other weapon, and also directly caused its collapse.

The results of applying this kind of influence to the enemy decisions gives reason to talk about the theory of reflexive control as a method of achieving geopolitical superiority. For example, when developing an original deterrence theory, new means of smoothing confrontation between large-scale geopolitical groups were used. This theory attracts the means of information warfare, and more specifically the threat of causing unacceptable levels of destruction in the attack of information resources of the state or group of states.

The most difficult and dangerous use of reflexive control is its use to influence the processes of making state decisions with the help of carefully prepared information or disinformation. In any war where reflexive control is used, the party with the highest quality of "reflection", that is, more capable of imitating the thoughts of the other party, will have better chances to win. Therefore, the reflexive control theory as an intellectual method for the successful implementation of manipulation and deception is one of the most important areas of research.

Keywords: Reflexive Management, Function, State Mechanism, Cold War.

* A.V. VATRAL, Doctoral Student at the Security Council of Ukraine Academy, Philosophy Doctor in Law (Candidate of Legal Sciences), tonya7777@gmail.com

YEREL YÖNETİMDE İNSAN KAYNAKLARI YÖNETİMİNİN ETKİN KULLANIMI ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA: KAHRAMANMARAŞ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ ÖRNEĞİ*

*A STUDY ON EFFICIENT USE OF MANAGEMENT OF HUMAN
RESOURCES IN LOCAL GOVERNMENT: CASE OF KAHRAMANMARAŞ
METROPOLITAN MUNICIPALITY*

Özet:

Genel olarak kamu yönetimlerinin, özelde ise yerel yönetimlerin, etkin kamu hizmeti sunumu yapabilmeleri için en çok ihtiyaç duyduğu unsurların başında nitelikli personelin temini gelmektedir. Ancak bunun kadar önemli olan diğer bir faktör ise eldeki personelin etkin kullanımıdır. Diğer bir ifade ile etkin bir insan kaynakları ve bunun etkin kullanımı, kamu hizmeti sunumunda başarının temelini oluşturacaktır. Özellikle insanı üretim metası olarak gören yaklaşımın yerini, insan odaklı insan kaynakları modelinin dikkate alınması bu başarıyı daha da artıracaktır. Bu çerçevede insan kaynakları yönetiminin sadece personel yönetimi olarak kabul görmesinin yerini örgütün kendi hedeflerinin yanında personelinin kişisel gelişimini, kendini gerçekleştirmesini, kariyer hedeflerini, mesleki eğitimini önemseyen yeni bir yaklaşım ortaya çıkmaktadır ki bu yaklaşım hizmet alan kesimin de memnuniyetini sağlayacaktır. Halkla iç içe ve ona en yakın yönetim birimi olan yerel yönetimlerin, sahip olduğu insan kaynaklarını etkin kullanması, ancak etkin bir insan kaynakları yönetimi ile olacaktır. İşte bu çalışma, Kahramanmaraş ölçeğinde yerel

yönetimlerde insan kaynaklarının etkin yönetilip yönetilmediğini veya ne kadar etkin yönetildiğini incelemektedir.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, İnsan Kaynakları, Kahramanmaraş.

Abstract:

Providing qualified personnel is primary elements of public administrations, especially local governments in order to provide effective public service delivery. But, another important factor is the effective use of current personnel. In other words, effective human resources and their effective use will form the basis of success in public service delivery. In particular, taking the human-focused human resources model as a place for the approach that sees man as a product of production will further enhance this success. Within this framework, a new approach emerges that emphasizes personal development, self-actualization, career goals, and vocational training of personnel as well as their own objectives, which is the only place where human resources management is accepted as personnel management. Effective use of human resources by local governments, which are close to the public and the management unit closest to them, will be through effective human resources management. This study investigates whether human resources are effectively managed or how effectively managed in local governments at Kahramanmaraş scale.

Keywords: Local Governments, Human Resources, Kahramanmaraş.

* Yakup BULUT, Prof. Dr., Mustafa Kemal Üniversitesi İİBF, ybulut@mku.edu.tr
Muhammed Miraç ASLAN, Yüksek Lisans Öğrencisi, Mustafa Kemal Üniversitesi,
miracaslan_23@hotmail.com

AFET YÖNETİMİ ÖZELLİKLERİNİN YÖNETİM FONKSİYONLARI BAĞLAMINDA DEĞERLENDİRİLMESİ*

EVALUATION OF DISASTER MANAGEMENT CHARACTERISTICS IN THE CONTEXT OF MANAGEMENT FUNCTIONS

Özet:

Afetler toplumun hepsinin ya da bir kısmının faaliyetlerini aksatan ya da durduran, onlar için fiziksel, ekonomik ve sosyal zararlar meydana getiren doğal ya da insanlardan kaynaklanan olaylardır. Afetler çok farklı ve etkileri çok değişik ortaya çıkan, çoğu zaman çok yıkıcı etki eden değişik olgular olarak karşımıza çıkmaktadır. Afet yönetimi afet öncesinde zarar azaltma, sırasında müdahale ve sonrasında da iyileştirme aşamalarını kapsayan süreçtir. Afet anı aynı zamanda bir kriz anıdır. Başka bir ifade ile kriz olgusu afetleri de kapsamaktadır, bu nedenle afet yönetimi ve kriz yönetiminin kavram ve hedefler olarak birbirine yakın olgular oldukları görülmektedir. Afetlerle mücadele adına örgütlenmeler oluşturulmaktadır, son olarak 2009'da ülkemizde Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı kurulmuştur.

Bir örgütte yönetim insanları belli gayelere yönlendirme süreci ya da amaca ulaşmak için yapılan faaliyetler olarak karşımıza çıkmaktadır. Örgüt ya da kurumda yönetimi temsil edip yönlendiren yöneticiler olmaktadır. Yönetimin bazı fonksiyonları vardır, diğer bir ifade ile yöneticiler belli fonksiyonları icra ederler. Bunlar hakkında da değişik sınıflandırma yapmak mümkünse de esas olarak bu fonksiyonlar örgütlenme, planlama, eşgüdüm, yöneltme ve denetlemedir. Her bir fonksiyonun kendine has özellikleri ve kapsamı olmakla birlikte nihai olarak hepsi yönetime ve yönetimin başarısına hizmet etmektedirler. Aynı gayeye hizmet eden bu fonksiyonların birbirleriyle sıkı ilişkileri olduğu açıktır. Bunun yanında kendilerine has olarak çeşitli yönetim faaliyetlerinde değişik ağırlıklara sebep olabilecekleri, zaman zaman birinin diğerinden fazla önem arz edebileceği de bilinmektedir.

Bahse konu fonksiyonların değişik hadiselerde gösterecekleri farklı ağırlıklar açısından, uygulandıkları yönetim sahasının özelliklerinin ortaya konması son derece önem arz etmektedir. Kaldı ki farklı yönetim durumlarında bazı fonksiyonların daha fazla göz önünde tutulması gerekeceği normaldir. Ani oluşan olayların yönetimine dair planlama mı denetleme mi dersek önceliği planlamaya vermek durumunda kalırız. Öncelik verilmesi diğer fonksiyonların göz ardı edilmesi anlamına gelmemektedir.

Bu çalışmamızda yukarıdaki bakış açısıyla önce afet yönetiminin özellikleri ortaya konacak devamında da bu özelliklerle birlikte bahse konu yönetim fonksiyonları tek tek ele alınacaktır. Burada amaç yönetimin fonksiyonlarını ya da afet yönetimini uzun uzun anlatmak değildir, afet yönetiminin kendilerine has özelliklerini ortaya koyup o açıyla yönetimin fonksiyonlarının değerlendirilmesi, afet yönetimi özellikleri bağlamında bahse konu fonksiyonların etkilenme ve etkileşim boyutlarını görmek, afet yönetiminde başarı ve etkinliği yakalama adına fonksiyonlarda dikkat etmemiz ve göz önünde tutmamız gereken noktaları ortaya çıkarmak böylece yönetimin başarısı artırmaya katkıda bulunabilmektir. Çalışmada cevabı bulunmaya çalışılan sorular: Yönetimin fonksiyonları afet yönetiminin kendine has özellikleri bağlamında değerlendirildiğinde yönetimin başarısı ve etkinliğini artırmak mümkün müdür? Mümkün ise ortaya çıkacak hareket noktaları nelerdir?

Bu çalışmada amaca dönük olarak tüme varım ve betimsel tarama metodu kullanılacak, yerli ve yabancı, basılı ve elektronik kaynaklar toparlanacak ve sonrasında amaca dair sentezler yapılacaktır. Sonuç bölümünde afet yönetimi özellikleri ile yönetim fonksiyonlarının etkileşimleri ortaya konacaktır.

Anahtar Kelimeler: Afet, Afet Yönetimi, Yönetim, Yönetim Fonksiyonları.

* Cemal ÖZTÜRK, Dr. Öğr. Ü., Bitlis Eren Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, cozturk@beu.edu.tr

Abstract:

Disasters are natural or human-induced events that hinder or stop the activity of all or some of the community, causing physical, economic and social harm to them. Disasters are very different and the effects are very different and often confronted as different phenomena that are very destructive. Disaster management is the process of including to reduce damage before a disaster, intervention during disaster and recovery after a disaster. Disaster moment is also a moment of crisis. In other words, the crisis includes disasters, so it is seen that disaster management and crisis management are close to each other as concepts and targets. Organizations are established in the name of struggle with disasters. Finally, in 2009, the Disaster and Emergency Management Presidency was established in our country.

In an organization, management appears to be confronted by activities that lead to the process of directing people to certain voyages or to achieve the goal. There are directors who represent and direct the administration in the organization or institution. Management has some functions, in other words managers perform certain functions. Although different classifications can be made about these functions, these functions are organizing, planning, coordinating, directing and supervising. Each function ultimately serves the success of governance and management, with its own characteristics and scope. It is clear that these functions that serve the same purpose are closely related to each other. Besides, it is also known that they can cause different weights in various management activities, and sometimes one may be more important than the other.

In terms of the different weights that the subject matter functions in different labourers, it is of utmost importance to reveal the characteristics of the administrative field to which they are applied. Moreover, it is normal for different functions to be taken into account in different management situations. Whether planning for the management of sudden events or not, we have to give priority to the plan. Priority does not mean that other functions are ignored.

In this study, first of all, the features of disaster management will be explained with the above point of view. The aim here is not to describe the functions of management or disaster management for a long time. The aim is to

identify the specific characteristics of disaster management and to evaluate the functions of management in that aspect; to see the dimensions of interaction and influence of subject matter functions in the context of disaster management features; in order to capture success and efficiency in disaster management, to bring out the points we need to consider in functions so that the management can contribute to increase the success. Questions to be answered in the study: Is it possible to increase the success and effectiveness of the management when the functions of the management are assessed in terms of the specific characteristics of the disaster management? What is the point of departure if possible?

In this study, we will use the method of texting and descriptive scanning, domestic and foreign, printed and electronic resources will be collected and synthesized for the purpose afterwards. In the conclusion part, interactions of disaster management features and management functions will be revealed.

Keywords: Disaster, Disaster Management, Management, Management Functions.

TÜRKİYE'DE KAMU YÖNETİMİ POLİTİKALARINA YANSIMASI AÇISINDAN SOSYAL DEVLET UYGULAMALARININ DEĞERLENDİRİLMESİ*

*A DIFFERENT LOOK TO SOCIAL STATE PRACTICE IN TERMS OF
PUBLIC ADMINISTRATION IN TURKEY*

Özet:

Sosyal devlet, bireylerin yasalar karşısında eşit ve özgür olduklarını kabul etmekte; bunun ötesinde bu eşitlik ve özgürlüğün bireyler açısından işlevsel bir niteliğe sahip olması için gerekli imkanları da sağlamaya çalışmaktadır. Sosyal devletin genel kabul gören, ortaya çıkmasında önemli rolü olan ve bu temel amacın alt başlıkları ve temel özellikleri olarak kabul edilen; yoksullukla mücadele ve adil gelir dağılımına ulaşma, fırsat eşitliğini sağlama, sosyal güvenlik, çalışma hakkı, sosyal yardımlar, engelli, yaşlı, kadın ve çocuklara sağlanan pozitif ayrımcılık, ayrıca konut hakkı, sağlık hakkı, eğitim hakkı gibi temel sosyal haklardır.

Dünyada sosyal devlet anlayışına özellikle 2. Dünya savaşından sonra benimsenen Keynezyen ekonomik anlayışla geçilmiştir. Özellikle Avrupa kıtasında birçok devlet tarafından uygulanan ve etkisini tüm dünyada hissettiren bu anlayış toplumlara önemli sosyal haklar sağlamıştır. Fakat 1970'lerde yaşanan petrol krizi ve ardından ekonomik gelişmeler devletlerin ekonomik politikalarında değişimlere neden olmuş ve bunun sonucunda benimsen "neoliberal politikalarla" birlikte sosyal devlet anlayışı da önemini önemli bir ölçüde kaybetmiştir. Türkiye'de ise 1961 Anayasasıyla birlikte sosyal devlet anlayışı benimsenmiş 1982 Anayasasında cumhuriyetin nitelikleri konu

alan 2. Maddede ".....demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk devletidir" denilerek bu anlayış benimsenmeye devam edilmiştir. Türkiye'de sosyal devlet anlayışı kamu yönetimi politikalarına özellikle hükümetler tarafından farklı dönemlerde oluşturulan sosyal yardım, sosyal hizmet ve diğer sosyal politikaları sağlayan kurum ve kuruluşlarıyla etki etmiştir.

Bu çalışmada genel olarak sosyal devlet uygulamalarının oluşturduğu durum, politikalar ve kurumsal yapılar kamu yönetimi açısından ele alınmıştır. Türk kamu yönetimi politikalarına yansımaları açısından özellikle sosyal yardım kurumları ele alınmış ve bu kurumlarda yürütülen kamu hizmetleri konu edinilmiştir. Türkiye'deki sosyal devlet uygulamalarda sosyal devletin temel ilkelerinden sadece bazılarının ön plana çıktığı ve özellikle sosyal yardımlara ağırlık verildiği, özellikle son yıllarda sosyal yardımların hem boyut ve hem de çeşitlilik açısından giderek arttığı görülmektedir. Bu açıdan özellikle Aile Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığına bağlı Sosyal Yardımlar Genel Müdürlüğünün yürüttüğü kamu hizmetleri konu edinilmiş, faaliyetleri incelenmiş yaptıkları sosyal yardımlar irdelenmiştir. Bu açıdan çalışma yöntemi olarak sosyal devlet anlayışı ve Türk kamu yönetimine yansımalarının tarihsel süreci ele alınmış, basılı metinler incelenmiş, yürütülen kamu sosyal yardımlarının etkinliği araştırılmış, bu açıdan tarihsel, betimsel ve niceliksel metodoloji kullanılmıştır.

Çalışmada; Türkiye'de kamu yönetimi politikalarına yansımaları açısından sosyal devlet ilkelerinin özellikle sosyal yardımlar çerçevesinde ele alındığı, oluşturulan sosyal yardım kurumlarının etki alanlarının genişlediği ve özellikle Sosyal Yardımlar Genel Müdürlüğünün faaliyetleri sonucunda yoksullara yapılan sosyal yardımların, kamu hizmetlerinde etkililik ve verimlilik ilkeleri çerçevesinde yerine getirilmediği, yoksullukla mücadele politikalarının sosyal devletin temel ilkeleri ölçeğinden ziyade geçici bir kamusal fayda sağladığı görülmüş ve bu çerçevede çeşitli önerilerde bulunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Kamu Yönetimi, Sosyal Devlet, Sosyal Yardım.

* **Ahmet TUNÇ**, Dr. Öğr. Ü., K. Maraş Sütçü İmam Ünv., İİBF, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler, ahmetmalatyatunc@gmail.com

Aziz BELLİ, Dr. Öğr. Ü., K. Maraş Sütçü İmam Ünv., Kamu Yönetimi, azizdarendede@hotmail.com

Abdullah AYDIN, Dr. Öğr. Ü., Mustafa Kemal Ünv., İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, abduallahaydin01@hotmail.com

Abstract:

The social state recognizes that individuals are equal and free against the laws; beyond this, it tries to provide the means necessary for the equality and freedom to have a functional quality in terms of individuals. The general state of the social state, which has an important role in its emergence and which is regarded as its sub-headings and its fundamental characteristics, basic social rights such as combating poverty and achieving a fair distribution of income, providing equal opportunities, social security, right to work, social benefits, positive discrimination provided to the disabled, elderly, women and children, as well as right to housing, right to health and right to education.

The Keynesian economic understanding, which was adopted especially after World War II, has been passed on to the concept of social state in the world. This understanding, especially applied by many states across Europe and making its impact felt all over the world, has provided important social rights to societies. But the 1970s oil crises and subsequent economic developments led to changes in the economic policies of states, and as a consequence the "neoliberal policies" and the understanding of the welfare state also lost their significance. In 1961 Turkey adopted social state with a republican Constitution of 1982 Constitution in Article 2 of the qualities of the subject area "... democratic, secular and social state of law," saying continued to be adopted this approach. Turkey in social welfare state mentality created in different periods, particularly by governments to public management policy has the effect of providing social services and other social policies, institutions and organizations.

In this study, the situation, policies and institutional structures formed by social state practices in general have been taken into consideration in terms of public administration. In terms of reflection on Turkish public administration policies, social assistance institutions have been dealt with in particular and public services carried out in these institutions have been the subject of discussion. In the welfare state in Turkey only it sets out some of the forefront of the social state, the basic principles, especially given the weights on social assistance, especially in recent years of social benefits has increased steadily in terms of both size and both diversity. In this respect, public services carried out by the General Directorate of Social Assistance under the Ministry of Family Affairs and Social Services were examined, their activities were

examined, and the social assistance they carried out was examined. In this respect, the historical process of reflection of social state and its reflection on Turkish public administration has been studied as a working method and printed texts have been examined and the effectiveness of public social assistance has been investigated. Historical, descriptive and quantitative methodology has been used in this respect.

Study; the social state principle in terms of reflections on public management policy in Turkey, particularly as discussed under social assistance, created by expanding the domain of social assistance institutions, and in particular the Social Assistance Directorate General of activities result in social assistance to the poor, are not fulfilled within the framework of effectiveness and efficiency principles in public services, the fight against poverty policies have been found to provide a rather temporary temporary benefit from the basic principles of the social state, and various proposals have been made in this framework.

Keywords: Public Administration, Social State, Social Assistance.

EKONOMİK DÖNÜŞÜMLERE DUYARLI KENT PLANLARI İÇİN BÖLGE PLANLAMASI*

REGIONAL PLANNING FOR ECONOMIC TRANSFORMATION-SENSITIVE CITY PLANS

Özet:

Tarih boyunca her uygarlığın kendine özgü kentleri var olagelmıştır. Kentler ortaya çıkışından itibaren bilimsel ilkelere göre olmasa da belli bir düzen içinde kurulmuşlardır. İlk planlanmış kentleri kuranlar Romalılardır. Ancak, kent planlarının bilimsel bir disiplin içinde yapılması 19. yy solarında gerçekleşmiştir. Sanayi devriminin, toplumların yaşamına getirdiği hareketlilik ve ekonomik değişiklikler oldukça çoktur. Her şeyden önce kırsal nüfusu kent merkezlerine çekmiş ve kentleri etkilemiştir. Kent merkezlerinde nüfus yığılması hızlı gelişen teknolojinin sağladığı ulaşım olanakları kent biçimini etkilemiş ve kentsel alanın yeniden düzenlenmesi gereğini doğurmuştur.

İkinci Dünya Savaşından sonra sanayileşme ve kalkınma yarışı ülkeler arasında dün olduğu gibi bugünde sürmektedir. Sanayileşme yarışı gelişmiş ve gelişmekte olan ülkeler biçiminde ikili küme yaratmıştır. Bu farklılaşma her ülkenin bölgeleri arasında da meydana gelmiştir. Sosyo ekonomik yapıda değişiklikler yapan sanayileşme bölgeler arasında dengesizlikler ve kimi sorunlar yaratmıştır. Sanayi ve ticaretin kentlerde yoğunlaşması, kırsal nüfusun kentlere göçünü hızlandırmıştır. Bunun sonucu kentle kır arasında başlayan ekonomik, toplumsal ve kültürel farklılaşma, konut, altyapı yetersizliği, çevre kirliliği, işsizlik, gelir dağılımı dengesizliği ve istihdam gibi sorunlar ortaya çıkmıştır. Ülkeler, piyasa ekonomisinin işleyişinin ortaya çıkarmış olduğu bölgelerarası dengesizliği ortadan kaldırmak ya da en az düzeye indirmek için bölge planlaması uygulamasını başlatmışlardır. Bölge planlamasıyla, geri kalmış bir bölgenin kalkınması hedef alındığı gibi, bir

bütünlük içerisinde kentlerin sorunlarının çözümü için önemli teknik bir analiz aracıdır.

Kentleşmenin ortaya çıkardığı sorunları gidermek için 20. yy da kent planlanması bilimsel olarak ele alınmış ve önemli bir araç durumuna gelmiştir. Planlamayla kent toprağı türlü kentsel işlevlere ayrılmaktadır. Kentin hangi işlevlerinin kent toprağı üzerinde nereye yerleşeceğini belirleyen plan kararları, kentin gelecekteki toprak kullanımına ilişkin öneriler, kent planı ile değerlendirilmektedir. Ayrılan yerlerde bulunan her etkinliğin öteki etkinliklerle (mal, hizmet, iletişim ve insanlar) arasında alışverişlerin sağlanması kentsel eylem sistemleri için önemlidir. Bu kentsel işlevlerin, ekonomik dönüşümlere duyarlı bir imar düzeni içinde disiplin altına alınması bölge planlaması ile sağlanabilir. Plan disiplini bölge planlamasıyla yaşama geçirilebilir. Bölge planlaması kentlerin ve ilçe yerleşim yerlerinin imar planlarını yapan kent yönetimlerine (belediyelere) kılavuzluk yapar. Türkiye’de yürürlükte olan 3194 sayılı imar yasası kent planının varsa bölge ya da çevre düzeni planına uygun olarak yapılır ifadesine yer vermiştir. Yasada geçen “varsa” ifadesiyle kent planının yapılmasında bölge planı ve çevre düzeni planının bir zorunluluk olduğunu getirmemiştir. Bölge planlaması, bölgeyi kapsayan ayrıntılı çalışmalara dayanan, bölgenin doğal kaynaklarını, toplumsal, kültürel, ekonomik ve fiziksel özelliklerini ortaya koyan bir plan olması nedeniyle ulusal plan ve bu plan içindeki yargıları tamamlayan, onun ayrılmaz bir parçası konumundadır. Bölge planı, bir bölgenin kalkınması için gerekli politikaların neler olacağını gösterir ve bölge hakkında kapsamlı açıklayıcı bilgiler içermesi dolayısıyla kent planlarının bölge planlarıyla uyum içinde olması bir zorunluluktur. Kent planlarının bölge planlarına uyması gerekir. Bildirinin amacı; kentsel düzeyde planlar yapmak ve bunların birbirleriyle uyumunu sağlamak ancak bölge planlamasıyla olabileceğini ortaya koymaktır. Bildirinin varsayımı; kentsel toprakların kullanımına yön veren resmi kamu belgeleri olan kent planları önceden hazırlanması gereken bölge planları yapılmadığı, bunlara göre uyumlandırılmadığı için düzenli kentleşmede başarılı olunamamıştır. Bildiride yöntem olarak; tarihsel betimsel ve istatistiksel yöntemler birlikte kullanılmıştır.

Anahtar kelimeler: Planlama, Bölge, Kent, Kentleşme, Bölge Planlaması.

* Hasan Hüseyin DOĞAN, Dr., Emekli Öğr. Ü.

Abstract:

Throughout history, every civilization has its own unique cities. Cities have been established in a certain order since its emergence, although not according to scientific principles. The first planned cities are the Romans. However, it was realized in the 19th century that urban planning was carried out in a scientific discipline. The mobility and economic changes brought by the industrial revolution to the lives of societies are quite numerous. Above all, the rural population attracted the city centers and affected the cities. Population accumulation in the city centers the transportation facilities provided by the rapidly developing technology have affected the urban form and necessitated the reorganization of the urban area.

After the Second World War, the race for industrialization and development continues today as it is between countries. The industrialization race has created a dual cluster in the form of developed and developing countries. This differentiation has also occurred among the regions of each country. Industrialization, which made changes in the socio-economic structure, created imbalances and some problems between the regions. The concentration of industry and commerce in the cities accelerated the migration of the rural population to the cities. As a result, problems such as economic, social and cultural differentiation between the city and the countryside, housing, inadequacy of infrastructure, environmental pollution, unemployment, income distribution imbalance, and employment emerged. Countries have begun to implement regional planning to remove or minimize regional imbalances, where the functioning of the market economy has emerged. It is an important technical analysis tool for the solution of the problems of the cities in a unity as well as the development of an underdeveloped region is targeted with the planning of the region.

In order to solve the problems that urbanization has caused, urban planning in the 20th century has been scientifically taken as an important tool. By planning, urban land is divided into various urban functions. The plan decisions that determine which functions of the city will be placed on the city land and the proposals for the future use of the city in the city are evaluated with the city plan. It is important for urban action systems to ensure that every activity in the places separated is facilitated by other activities (goods, services,

communication and people). Disciplining these urban functions in a zoning regime sensitive to economic transformations can be achieved through regional planning. Plan discipline can be implemented through regional planning. The regional planning guides the municipalities (municipalities) that make the development plans of the towns and settlements. 3194 zoning law in force in the region if Turkey took place in the city plan or statement is made in accordance with the environmental plan. In the case of making the city plan with the phrase "if" passing by the legislature, the regional plan and the environmental plan were not a necessity. Regional planning is an inseparable part of the national plan and the judgments within it, as it is a plan based on detailed studies covering the region, revealing the natural resources, social, cultural, economic and physical characteristics of the region. The regional plan shows what policies are needed to develop a region and it is a requirement that the city plans are in harmony with the regional plans because they contain comprehensive explanatory information about the region. Urban plans must comply with regional plans. The purpose of the report is; to make plans at the urban level and to ensure that they are in harmony with one another, but to demonstrate that this could be through regional planning. The assumption of the report; city plans, which are official public documents that direct the use of urban land, have not been successful in regular urbanization since regional plans have not been prepared in advance and they are not adapted accordingly. As a method of declaration; Historical descriptive and statistical methods have been used together.

Keywords: Planning, Region, City, Urbanization, Regional Planning.

BELEDİYE PERSONEL SİSTEMİNDE YENİ EĞİLİMLER*

NEW TRENDS IN THE MUNICIPAL PERSONNEL SYSTEM

Özet:

Türk kamu yönetimi sisteminde gerçekleştirilen düzenlemelerin önemli bir kısmı kamu personel sistemine ilişkindir. Bu durum haliyle bir yerel yönetim türü olan belediye personel sisteminde de yaşanmaktadır. Özellikle 2002 yılından bu yana devam eden reform sürecinin etkileri ile birlikte kamu personel sisteminde yeni eğilimler ortaya çıkmaya başlamıştır. 6360 sayılı yasa ile büyükşehir belediyesi sistemi değişmiş ve büyükşehir belediyesi sayısı 30'a yükselmiştir. Belediye personel sistemindeki en önemli değişiklik de bu süreçte yaşanmıştır. Çünkü il özel idarelerinin kaldırılması, belde belediyelerinin mahalleye dönüştürülmesi ile birlikte bu kuruluşlarda çalışan personel önemli oranda büyükşehir belediyeleri ve ilçe belediyelerine devredilmiştir. Bu değişiklik sırasında ortaya çıkan yığılmanın etkilerini azaltmak üzere de taşeron statüsünde çalışan belediye personeli için bu kez güvenceli kadro sistemine geçilmiştir. Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemine geçiş ile birlikte bu kez merkezi yönetim düzeyinde bir personel hareketliliği gerçekleştirilmiştir. Bu durumun belediyeler de yansması olasıdır.

Bu yazıda öncelikle belediye personel sisteminin temel özellikleri konuya ilişkin güncel mevzuat incelenerek ortaya konacaktır. Ardından yukarıda belirtilen temel değişim süreçleri ile birlikte her bir olgunun belediye personel sistemi üzerindeki etkilerine değinilecektir. Bu değişim süreçlerine ilişkin nicel veriler yardımıyla sözkonusu personel hareketliliği saptanmaya çalışılacaktır. Bu noktada üzerinde durulacak olan en temel konulardan biri de belediye personelinin niteliğine ilişkindir. Belediyelerdeki personel istihdamı; yaşanan sorunlar (liyakat, kariyer, ücret adaletsizliği vb.) bağlamında yer

verilecektir. Çalışmada temel olarak, belediye personel sisteminin sorunları, idari personel statüsünde olması gereken kamu yönetimi bölümü mezunlarının belediyelerde istihdamı ve çalışma alanları, yasal kısıtlar ve bu kısıtlara yönelik çözüm önerileri perspektifinde kapsamlı literatür taraması yapılarak sorunsallaştırılacaktır.

Çalışmanın temel önermesi kamu yönetimi bölümü mezunlarının belediyelerde çalışma olanaklarının geliştirilmesine ilişkin olacaktır. Kamu yönetimi ya da siyaset bilimi ve kamu yönetimi bölümleri hukuk, siyaset, sosyal ve yönetim bilimleriyle çevre alanlarına yönelik dersler alan bir lisans programıdır. Bu programdan mezun olan kişiler, devletin çeşitli kademelerinde çalışma alanlarına sahip olabilmektedir. Yerel yönetimler özelinde belediyelerde, kamu yönetimi mezunlarının istihdamına (devlet memuru, sözleşmeli vb) ve istihdam alanlarına ilişkin karmaşa mevcuttur. Belediyelerde, kamu yönetimi mezunları, 657 sayılı devlet memurları kanunuyla kadrolu statüde çalışabilmektedir. Ancak, DPT'nin atama sayısı ve ÖSYM'de İİBF ve SBF Kamu Yönetimi bölümleri yerleştirme sayısı karşılaştırıldığında belediyelerde kadrolu statüde çalışma imkanının oldukça kısıtlı olduğu anlaşılmaktadır. Kamu yönetimi mezunları belediyelerde, 4857 sayılı kanun ve 375 sayılı kanun hükmünde kararnamenin 24 ve 25. maddeleri gereğince taşeron olarak çalışabilmektedir. Ancak, kamu yönetimi mezunları sözleşmeli personel statüsünde istihdam edilememektedir. Bunun temel nedeni olarak kamu yönetimi bölümü mezunlarının iş alanlarının, teknik iş sınıflandırması içerisinde olmaması ve 5393 sayılı belediye kanunun 49. maddesinde yer verilen sözleşmeli personel nitelikleri arasında bulunmaması gösterilmektedir. Bu durum, kamu yönetimi mezunlarının sözleşmeli olarak belediyelerde görev almasına engel teşkil etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Belediyelerde Personel Sistemi, Personel İstihdamı, Kamu Yönetimi Mezunları.

* A. Menaf TURAN, Doç. Dr., Yüzüncü Yıl Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, menafturan@hotmail.com
Zeynep Damla KARANUH, Büyükçekmece Belediyesi Halkla İlişkiler Müdürlüğü Ar-ge ve Proje Geliştirme Br., damlakaranuh@gmail.com

Abstract:

A significant part of the regulations implemented in the Turkish public administration system relates to the public personnel system. This is also true for the municipal personnel system, which is a sort of local type of administration. Especially with the effects of the ongoing reform process since 2002, new trends have emerged in the public personnel system. With the Law No. 6360, the metropolitan municipality system has changed and the number of metropolitan municipalities has increased to 30. The most important change in the municipal personnel system has also emerged in this period. With the annihilation of the provincial special administrations and transformation of district municipalities into neighbourhoods, a substantial part of their personnel have been transferred to metropolitan or sub-provincial municipalities. In order to reduce the effects of overcrowding caused by this change, a secured employment system has been put into force for the sub-contracted municipal personnel. Later, with the transition to the Presidential Government System, personnel mobility at the level of central administration has been realized. This could have reflections in municipalities, as well.

In this article, the basic features of the municipal personnel system will be discussed by reviewing the current legislation on the subject. Then, each case will be discussed in terms of the effects on the municipal personnel system along with the above mentioned fundamental change processes. This personnel mobility will be revealed with the help of the quantitative data on these change processes. One of the most fundamental issues to be mentioned here is the nature of the municipal personnel. Municipal personnel employment will be discussed in terms of the problems (qualifications, career, unfair wage system etc.) faced. Problems of the municipal personnel system, municipal job positions and employment of the graduates of the public administration department, legal constraints and solutions to these constraints will be discussed by making a comprehensive literature review.

The basic argument of the study will be related to the improvement of municipal job opportunities for the graduates of the public administration department. Public administration or political science and public administration department is an undergraduate study program involving courses in law, politics, social, administrative and environmental sciences. People who have graduated from this program can find jobs at different levels

of the State. In local administrations, there is confusion about the employment (as state officials, contracted personnel etc.) and employment areas for the graduates of the public administration department. Graduates of the public administration department can find a permanent job in municipalities under the State Personnel Law No 657. However, comparison of the number of appointments by the State Personnel Administration (DPT) and the number of students placed in the Faculty of Economics and Administrative Sciences (IIBF) and the Faculty of Social Sciences (SBF) by the Student Selection and Placement Centre (OSYM) shows that, the opportunity to find a permanent job in municipalities is rather low. Graduates of the public administration department can work in municipalities as sub-contracted personnel according to Law No. 4857 and Clauses 24 and 25 of the Decree Law No 375. However, graduates of the public administration department cannot be employed as a contracted staff. The main reason for this is that graduates of the public administration department are not included within the scope of technical works and they don't have the qualifications of a contracted personnel as specified in Clause 49 of the Municipal Law No 5393. This poses an obstacle for the employment of the graduates of the public administration department in municipalities as contracted personnel.

Keywords: Municipal Personnel System, Personnel Employment, Employment of the Graduates of the Public Administration Department.

RELEVANCE OF STATE REGULATION OF BUSINESS ACTIVITY*

Abstract:

Small and medium-sized businesses (SMBs) make an essential structural part of market economy and serve an element of a competitive market mechanism as without business economy fails to function or develop. Promptly reacting to the changes of market environment, small and medium-sized businesses make economy acquire the necessary flexibility. Moreover, business is responsible for mobilizing considerable financial and production resources of the population. Nations with developed economies have 30-70 % of their gross domestic product (GDP) produced by small and medium-sized businesses (over 90% of all businesses).

Thus, being one of the key components of the modern economy and competitive market system, SMBs provide for their healthy behavior and advancement; and while being sensitive to alteration in market conditions, SMBs also create responsive economies.

Due to the great diversification of the society, it is necessary to elaborate and develop an efficient system of state regulation which would contribute to the establishment of the well-balanced conditions for business activity on a new quality level.

It is our understanding that the main purpose of the state regulation of business activity should be addressing the weaknesses and flaws in the self-regulation of the market and help bring order to business activity while prioritizing the interests of the society and organization of a socially-oriented economy.

State regulation involves a variety of different programs of economic and social development and a wide range of tools and mechanisms of business regulation to implement such programs. Authorities at different levels affect business activity; therefore performance of businesses also depends on the government. The state sets the rules on the market, and the model rules are important for competitive behavior, administration and personnel management, management of securities and advertising.

Stimulation can be achieved through giving more discretion to businesses and creating more promising opportunities. It shall be directed towards separate categories of

business activity (small businesses, foreign investors, business owners in free trade areas).

The mechanism of support should have a legal base and combine various forms: direct support (subsidy), indirect support (concessional taxation) and indirect state support of business activity.

Mechanisms of state regulation of business are hindered by the high uncertainty level, underdeveloped mechanisms of market regulation, cooperation and interdependence of businesses.

Setting priorities in support and business development shall be necessitated by the combination of state interests and interests of entrepreneurs under the current economic conditions in the country. Providing that, the priority goals of the state policy include:

- Creating favorable conditions for efficient business activity;
- Development of small businesses as a factor of the competitive market and middle-class formation;
- Increasing self-employment among the population;
- A growing rate of small businesses' participation in GDP formation.

In our judgment, governmental support shall focus on:

- Establishing organizational, legal and socio-economic basis of business activity;
- Setting and ensuring observance of ethical business conduct standards and legal norms of business activity;
- Business infrastructure development;
- Environmental policies.

Keywords: Regulation, Business, Gross Domestic Product, Market.

* Ostovskaya Anastasia **ANDREEVNA**, V. I. Vernadsky Crimean Federal University, Russia

BELEDİYE İKTİSADİ TEŞEKKÜLLERİNİN ÖZELLEŞTİRİLME SÜRECİNDEKİ SORUNLAR VE ÇÖZÜM ÖNERİLERİ*

PROBLEMS IN THE PRIVATIZATION OF MUNICIPALITY-OWNED ENTERPRISES AND SOLUTIONS OFFERS

Özet:

Kamu hizmeti bünyesinde kamu faydası bulunduran, kesintisiz, düzenli ve devamlı olarak, kamu tüzel kişileri ya da kamu otoritesi tarafından yetkilendirilmiş ve/veya onlar tarafından denetlenen kişilerce sunulan hizmetler olarak tanımlanmaktadır. Yerel hizmetler, belirli bir bölgede yaşayan insanların ihtiyaçları doğrultusunda şekillenen ve o bölgeye özgü iş yapma kültürü çerçevesinde yapılan, genel olarak hayatın merkezinde yer alan hizmetler yerel hizmet olarak adlandırılabilir. Günümüzde yerleşme kavramının önem kazanmasıyla birlikte yerel hizmetlerin önemi kamuoyu tarafından anlaşılmaya başlanmıştır. Mücavir sınırlar içerisinde yapılması gereken hizmetler 5393 sayılı Belediye Kanunu'na göre Belediyeler tarafından yerine getirilmektedir. Yönetişel açıdan bakıldığında belediyeler, halka en yakın kamu otoritesi olup bu otoritesini yine hizmet etmekle yükümlü olduğu topluluktan almaktadır. Bu noktada belediyelerin en önemli görevlerinin başında halkla doğru iletişim kurmak gelmektedir. Bu noktada, yeni kamu yönetimi anlayışı olan yönetim ilkesine bağlı kalması bu iletişimin kurulmasında yol gösterici bir ilke olacaktır. BİT'ler, ana amaçları yasaların belediyelere verdiği görevleri yerine getirmek olan, sermayelerinin yüzde elliden fazlası belediyelere ait olan şirketlerdir. Bu şirketler, sundukları hizmet neticesinde gelir elde eden ve bu gelirleri ile giderlerini finanse eden, hissedarı olan belediyenin sorumluluk sahasında faaliyet gösteren şirketlerdir. BİT'lerin sundukları hizmetlerin bir kısmı doğal veya yasal tekel niteliğinde iken bir

kısmı da serbest piyasadan da temin edilebilecek hizmetlerdir. Günümüzde, BİT'ler ilk ortaya çıktıkları hallerine göre ciddi büyüklüklere ve sayılara ulaşmışlardır. Bu nedenle BİT'lerin özelleştirilmesi gündeme gelmiş ve bazı BİT'ler özelleştirilmiştir. Söz konusu özelleştirme işlemleri bir kısmını ÖİB yaparken, bazılarını da mülkiyet sahibi belediyeler yapmıştır. Özelleştirmenin Türkiye'de ete kemiğe bürünmüş hali olan ÖİB, 30 yıllık birikimi, mevzuatın kendisine tanıdığı büyük yetki alanı çerçevesinde özelleştirme konusunda hâkim kamu otoritesi olarak karşımızda durmaktadır. Özelleştirme genel bir ifadeyle kamunun doğrudan veya dolaylı sahip olduğu varlıkların ve imtiyaz haklarının özel sektöre devredilmesidir. Özelleştirme hareketi dünyada serbest piyasa ekonomisinin 80'li yıllardan sonra yeniden yaygınlaşmasına paralel olarak devletin ekonomi üzerindeki ağırlığını azaltmaya yönelik uygulamaların başladığı döneme denk gelmektedir. Özelleştirme ülkemizde 80'li yıllarda başlasa da gerçek ilerleme son 18 yılda sağlanmıştır. Özellikle son 15 yılda gerçekleştirilen özelleştirmelerle Devlet ekonominin birçok alanından çekilmiştir. Bu çekilme sağlanırken toplamda 72,6 milyar \$ tutarında özelleştirme geliri elde etmiştir. Türkiye'de yaşanan özelleştirme uygulamaları merkezi idareye bağlı şirketlerle sınırlı kalmamış, belediyelere ait şirketler de özelleştirmeye başlanmıştır. Bu süreçte bazı BİT'ler bağlı bulundukları belediyeler tarafından özelleştirilirken bazıları da Özelleştirme İdaresi Başkanlığı tarafından özelleştirilmiştir. Belediyeler bu işlemleri yaparken ciddi sıkıntılar yaşamış bu yüzden bazı özelleştirme uygulamaları hala hayata geçirilememiştir. Yapılan bu çalışma ile Türkiye'de özellikle BİT'lerin özelleştirilmesinde yaşanan sorunlar tespit edilmiştir. Bu sorunlar dikkate alınarak yapılan değerlendirmeler neticesinde bir yasal değişiklik üzerinde durulmuştur. Sonuç olarak söz konusu özelleştirmelerin ÖİB tarafından yapılması gerekliliği sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Yerel Hizmet, Belediye, Belediye İktisadi Teşekkülü, Özelleştirme.

* **Rasim AKPINAR**, Doç. Dr., Manisa Celal Bayar Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü

Ahmet UÇAR, Doç. Dr., Manisa Celal Bayar Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü

Fatih İŞİK, T.C. Hazine ve Maliye Bakanlığı Özelleştirme İdaresi Başkanlığı, Özelleştirme Uzmanı

Abstract:

Public service is defined as services that are publicly available, are continuously, regularly and continuously provided by public entities or public authorities authorized and / or controlled by them. Local services can be called local services, which are located in the center of life in general, shaped by the needs of people living in a certain area and made in the culture of work culture specific to that region. Nowadays, with the importance of the concept of localization, the importance of local services has begun to be understood by the public. The services that must be done within the contiguous boundaries are fulfilled by the municipalities according to the Municipality Law No 5393. From a managerial point of view, municipalities are the closest public authority to the public and they receive this authority from the community that is obliged to serve again. At this point, one of the most important tasks of the municipalities is to communicate correctly with the public. At this point, adhering to the principle of governance, which is a new concept of public administration, will be a guiding principle in establishing this communication. Municipal Economic Enterprises are companies whose primary purpose is to fulfill the duties assigned to the municipalities by law, which are owned by more than a hundred percent of the municipalities. These companies are those companies which are responsible for the income of the municipality as a result of the service and finance the income and expenses of the municipality. Some of the services offered by MOEs are natural or legal monopoly, while others are services that can be procured from free market. MOEs have reached serious size and numbers according to their first appearance. For this reason, the privatization of MOEs has come to an end and some MOEs have been privatized. Some of the privatization processes were done by PA, while others were owned by municipalities. Privatization In Turkey meat and bones wrapped inside the PA, 30 years of experience, he knows the legislation on privatization in the framework of large jurisdiction of the judge confronts us as a public authority. As a general definition, privatization is the transfer of assets, which are directly or indirectly owned by the public, and the concession rights to the private sector. The privatization movement coincides with the beginning of the practice of reducing the weight of the state over the economy in parallel with the re-expansion of the free market economy in the world after the 1980s. While privatization in our country began in the 1980s, real progress has been achieved in the last 18 years. Especially with the privatizations carried out in the last 15 years, the state has withdrawn from many areas of the economy.

While this withdrawal is provided, the state achieved \$72,6 billion privatization revenues. Turkey experienced in privatization applications are not limited to companies affiliated to the central government, the municipal incorporations are being privatized. In this process, some MOEs are privatized by the municipalities they are affiliated with, while others are privatized by the privatization administration. The municipalities have experienced serious difficulties in doing this, so some privatize could not put into practice. In this study, problems which experienced in the privatization of MOEs in Turkey were identified. As a result of the evaluations made in consideration of these problems, a legal amendment has been emphasized. As a result, it has come to the conclusion that privatizations of MOEs have to be done by the administration of privatization.

Keywords: Local Services, Municipality, Municipality-Owned Enterprises, Privatization.

KAMU YÖNETİCİLERİNİN ZİHİN TEMELLİ HİZMET İÇİ EĞİTİMİ*

*MIND BASED IN SERVICE TRAINING OF PUBLIC
ADMINISTRATORS*

Özet:

Bilim ve teknolojinin artan hegemonyası ve bilgi bolluğunu içeren değişimlerin olduğu bir zamanda yaşıyoruz. Hiç şüphesiz bu değişimler, tüm mesleklerde olduğu gibi yöneticilik mesleğinde de yeni düşünme biçimlerini gerekli kılmıştır. Bu açıdan kamu yönetimi, akademik bir disiplin, bir faaliyet ve bir meslektir. En genel anlamda kamu yöneticisi ise, kamu hizmetlerinin etkin bir şekilde, devamlı olarak ve muntazam biçimde gördürülmesinden sorumlu olan kişidir. Bu bağlamda, halka sunulan kamu hizmetlerinin niteliğinin arttırılmasında kamu yöneticilerine çok büyük sorumluluklar düşmektedir. Saygın araştırmacı ve lider yöneticiler bugünün yöneticilik hizmetlerinin daha başarılı olması için yöneticilerde kaybolan belirli becerilerin geliştirilmesinin önemini vurgulamaktadırlar. Bu nedenle, mevcut ve geleceğin zorluklarının üstesinden gelmek için kamu yöneticileri bazı beceri ve düşünme biçimleri ile donatılmalıdır. Bu bağlamda, Gardner'ın insanların (bu makalede kamu yöneticilerinin) disiplinli, sentezleyen, üretken, saygılı ve etik (ahlaki) zihinlere olan ihtiyacını vurgulamaktadır. İlk üç zihin idrak kabiliyetini geliştirirken, sonraki iki zihin ise karakteri geliştirir. Bu zihin alanlarına bu zihinleri içerecek, yönetecek ve yönlendirecek "hikmet zihni" de eklenebilir. Aklın vasat mertebesi olan hikmet zihni, hem bilgiyi (ilim) hem de eylemi (amel) gerektirir. Yani hikmet zihnine sahip olmak, ilim-amel birlikteliğini gerektirmektedir. Gardner'ın

çalışmaları genel olarak bu zihinlerin mesleki yeterlilikteki değerini iddia etmektedir ve bu zihinleri doğrudan kamu hizmetleriyle ilişkilendirmez. Bununla birlikte, başarılı bir kamu yöneticisinin Gardner'ın diğer mesleklerde sürekli yüksek performans için kritik gördüğü bu benzer yüksek becerilere gerek duyacağı mantıklı görünmektedir. Bu bağlamda mevcut hali ve geleceği ihya ve inşaa edecek kamu yöneticilerinin günümüz bilgi toplumunda ihtiyaç duyulan bazı temel becerilere ya da zihin alanlarına sahip olması ve bu zihin alanları temele alınarak eğitilmeleri gerekmektedir. Bütün bu zihin alanlarında kamu yöneticilerin gelişimi ise ancak hizmet öncesi ve hizmet içi eğitim yoluyla sağlanabilir. Günümüzde ve gelecekte değişimleri kavramak ve değişen dünyayı yönetebilmek için kamu yöneticilerini bu zihin türleri ile donanmış hale getirmeliyiz. Bu zihin türlerinin, kamu yöneticilerinin var olan bilgiyi yönetebilmelerine, bilgiler arasında anlamlı ilişkiler kurabilmelerine, yeni karşılaştıkları durumlar karşısında çözüm bulabilmelerine, karşılaştıkları farklılıklara saygı duyabilmelerine ve ahlaki sorumluluklarını yerine getirmelerine katkı sağlayacağı düşünülmektedir. Daha iyi bir ortamda yaşamak, bu altı zihnin uyum içinde çalışmasına ve kamu yöneticileri tarafından çok etkin bir şekilde kullanılmasına bağlıdır. Kamu yöneticileri, hikmet zihnine sahip olarak çalışıp-öğrenecek, bilgileri sentezleyecek ve yeni bilgiler üreteceklerdir. Bu arada her şeye saygı duyacak ve tüm hayatları boyunca etik (ahlaklı) olacaklardır. Bu bağlamda bu bildiride, mevcut hali ve geleceği ihya ve inşaa edecek kamu yöneticileri için hikmet zihni ile birlikte disiplinli zihin, sentezleyen zihin, üretken zihin, saygılı zihin ve etik (ahlaki) zihin konuları ele alınacaktır. Bu altı zihnin, yöneticilik hizmetlerine sağlayacağı potansiyel etkileri incelemek önemlidir. Bu bildiri, bu altı zihnin yöneticilik hizmetlerinin etkinliğine nasıl etki ettiğini tespit etmeyi ve bu altı zihnin kamu yöneticiliğine katkılarını ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kamu Yönetimi, Yönetici, Hizmetiçi Eğitim, Zihin Türleri, Hikmet.

* Mehmet Murat PAYAM, Dr. Öğr. Ü., Adıyaman Üniversitesi, Sosyal Bilimler Meslek Yüksek Okulu, Mülkiyet Koruma ve Güvenlik Bölümü, mpayam@adiyaman.edu.tr

Abstract:

We are living at an age where science and technology are changing with the increasing hegemony and the abundance of knowledge. As it is in all professions, these changes undoubtedly necessitate new ways of thinking in the profession of management. Public administration in this sense is an academic discipline, an activity and a profession. In this sense, public administrator in general is the one who is responsible for managing the public services continuously, effectively and properly. In this context, public administrators have great responsibilities in increasing the quality of public services offered to the public. Meanwhile, reputable researchers and leading managers emphasize the importance of developing specific skills that are lost in managers to make today's management services more successful. For this reason, public administrators should be equipped with some skills and ways of thinking in order to overcome the present and future difficulties. In this context, Gardner emphasizes the need for disciplined, synthesizing, creative, respectful and ethical (moral) minds for humans (public administrators in this article). While the first three minds develop the cognitive ability, the next two minds develop character. "Wisdom mind", which leads, manages and includes these minds, can be added to these types of mind. The wisdom mind, which is the mediating order of the mind, requires both knowledge (science) and practice (action). In other words, having the mind of wisdom requires the combination of science and action. Gardner's work in general claims the value of these minds in professional competence, and does not directly connect these minds with public services. However, it seems logical that a successful public administrator would need these similar high skills that Gardner considers critical for sustainable high performance in other professions. In this context, it is necessary that public administrators who will build up the present and the future have some basic skills or fields of mind needed in today's information society and should be educated on the basis of these fields of mind. The development of public administrators with these areas of

mind is only possible through pre-service and in-service training. We must make public administrators equipped with these kinds of minds in order to understand the changes at present and in the future and to manage the changing world. It is believed that these types of minds will contribute to the ability of public administrators to manage existing knowledge, to make meaningful relationships among information, to find solutions to new situations, to respect the differences they meet and to fulfil their moral responsibilities. Living in a better environment depends on these six minds working in harmony and being used very efficiently by the public administrators. Thus, public administrators equipped with the mind of wisdom will work and learn better, synthesize information and produce new information. In the meantime, they will respect everything and will be ethical (moral) in all their lives. In this context in this paper, the disciplined, synthesizing, creative, respectful and the ethical (moral) mind will be discussed together with the wisdom mind for public administrators who will build up the present and the future. The potential effects that the six minds will have on their management services will also be examined. Finally, this paper aims to identify how these six minds influence the effectiveness of management services and to demonstrate their contributions to the public administration process.

Keywords: Public Administration, Managers, In-Service Training, Types of Mind, Wisdom.

YEREL YÖNETİMLERİN PERSONEL SİSTEMİNDE GERÇEKLEŞEN DÖNÜŞÜMLERİN ANALİZİ*

ANALYSIS OF TRANSFORMATION OCCURRING IN PERSONNEL SYSTEM OF LOCAL GOVERNMENTS

Özet:

1980'lerden sonra ağırlığını hissettiren liberal politikaların etkisi kamu personel sistemine de yansımıştır. Özellikle 1990'lı yıllardan itibaren kamuda istihdam edilen personellerin statülerine yönelik değişiklikler ön plana çıkmaktadır. Yerel yönetimler ölçeğinde bu değişikliklerin ağırlığı daha fazla hissedilmektedir. 2004-2005 yıllarında yapılan yerel yönetim reformlarına yönelik yasal düzenlemelerle yerelde hizmet yürütmekle görevlendirilen personellerin statülerinde yeniliklere gidilmiştir. Merkezi yönetim personel sisteminde olduğu gibi yerel yönetim personel sisteminde de esnekleşme yerleşmeye başlamıştır. Bürokrasi ve maliyet ile ilişkilendirilerek açıklanmaya çalışılan kamu personel politikaları, ücret ve performans temelli bir şekilde bürünerek, esnekleşme politikası çerçevesinde gerçekleşmektedir. Devlet Memurları Kanunu'nda asli ve sürekli görevler ile tali ve geçici görevlerden bahsedilmiştir. Asli ve sürekli görevlerde esnekleşmenin en temel göstergesi sözleşme aracılığıyla personel istihdam edilmesidir. Tali ve geçici görevlerde esnekleşmenin en temel göstergesi ise piyasadan temin yöntemiyle istihdamın sağlanmasıdır. Aralık 2017 itibarıyla yapılan yasal düzenlemelerle kamuda taşeron sistemine son verilmiş ve bu sistemde bulunan çalışanlar kamuda sürekli işçi statüsüne geçirilecektir. Aynı yasal düzenlemelerin Kamu İktisadi Teşebbüsleri ve Belediye İktisadi Teşebbüsleri içinde yapılması planlanmaktadır. Belediye İktisadi Teşebbüslerinin taşeron sisteminin

önemli bir kısmını Belediye tarafından kurulmuş olan şirketler oluşturmaktadır. Bu durum belediye iktisadi teşebbüslerini piyasa tabanlı taşeron uygulamasından farklı bir boyuta taşımaktadır. 2007 yılında çıkarılan "Belediye ve Bağlı Kuruluşları ile Mahalli İdari Birlikleri Norm Kadro İlke ve Standartlarına Dair Yönetmelik" yerel yönetimlere ayrı bir soluk kazandırmıştır. Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemiyle birlikte kamu personel sisteminde gerçekleşecek olan değişikliklerin yerel yönetimlere de yansımaları olacaktır. Yerel yönetimlerin önemi gün geçtikçe artmakta ve görev alanları genişlemektedir. Yerel yönetimlerin yürüttükleri hizmetler çeşitlenmekte ve hizmet verdikleri kişilerin sayısında artış görülmektedir. Özellikle 6360 sayılı kanun ile büyükşehir belediyelerinin görev alanı il sınırı olarak genişletildiği için bu belediyelerin yürüttükleri hizmetlerin boyutu da genişlemiştir. Bu durum yerel yönetimlerin personel sayısında büyük ölçüde artışı gerektirmekte ve istihdam türlerini çeşitlendirmektedir. Yerel yönetimlerin personel yönetimi, merkezi yönetimin personel yönetiminden daha zorlu bir süreç halini almaktadır. Son yirmi yıl içerisinde yapılan yasal düzenlemelerle yerel yönetimlerde personel istihdamında esnekliğe gidilmesi, yerel yönetimlerde personel politikalarının hangi perspektifle belirlendiğini göstermektedir. Bu çalışmanın amacı; 2004 tarihli 5216 sayılı Büyükşehir Belediye Kanunu, 2005 tarihli 5393 sayılı Belediye Kanunu, 2005 tarihli 5302 sayılı İl Özel İdaresi Kanunu ile yapılan düzenlemelerle yerel yönetimlerin personel sisteminde gerçekleşen değişimlerin ve dönüşümlerin günümüzdeki gelişmelerle değerlendirilmesinin yapılmasıdır. İçişleri Bakanlığı'na bağlı olan Mahalli İdareler Genel Müdürlüğü ve Devlet Personel Başkanlığı raporları ışığında personel istihdam türlerine yönelik analizler gerçekleştirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Kamu Personel Sistemi, Yerel Yönetimler Personel Sistemi, Kamu Personel Politikaları, Personel İstihdamı, Esnek İstihdam.

* **Firdevs KOÇ**, Dr. Öğr. Ü., Fırat Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, fkoc@firat.edu.tr

Abstract:

The influence of liberal politics, which felt its weight after the 1980s, also reflected in the public personnel system. Especially since the 1990s, changes to the statutes of the personnel employed in the public sector have come to the forefront. The weight of this change is felt more on the scale of local government. The legal arrangements for local government reforms carried out in 2004-2005 led to improvements in the statutory status of staff assigned to service locally. As in the case of the central management personnel system, flexibility in the local management personnel system has started to settle. Public personnel policies, which are tried to be explained in relation to bureaucracy and cost, take place within the framework of flexibility policy, with wage and performance based. In the Civil Servants Law, basic and permanent duties and talisman and temporary duties are mentioned. The most basic indication of flexibility in basic and continuous duties is the employment of personnel through contracts. The most basic indication of flexibility in temporary and temporary duties is to provide employment by means of procurement from the market. By legal regulations as of December 2017, the public subcontracting system will be terminated and the employees in this system will be permanently transferred to the public status. The same legislative arrangements are planned to be made within the State Economic Enterprises and the municipal enterprises. A significant part of the subcontracting system of municipal entrepreneurs is formed by the municipality. This situation makes the municipal economic enterprises a different dimension than the market-based subcontracting. The "Regulation on the Norms and Principles of the Normative Staff Regulations of the Municipalities and Affiliates and the Local Administrative Unions" issued in 2007 gave a separate breath to the local administrations. The changes that will take place in the public personnel system with the Presidential government system will also be reflected in the local administrations. The importance of local governments is increasing day by day and their field of activity is

expanding. The services provided by local governments vary and the number of people they serve increases. Especially with the law numbered 6360, since the task area of the metropolitan municipalities has been enlarged as the provincial boundaries, the size of the services that these municipalities have executed has also expanded. This situation requires a large increase in the number of staff of local governments and diversifies the types of employment. Personnel management of local governments is a more challenging process than central management's personnel management. The flexibility of personnel recruitment in local administrations over the last two decades shows how perspectives of staff policies in local governments are determined. The purpose of this study is; The Metropolitan Municipality Law No 5216 of 2004, the Municipal Law No 5393 of 2005 and the Special Provincial Administration Law No 5302 of 2005 to make changes in the personnel system of the local administrations and to evaluate the developments in today's developments. Analyzes of the types of personnel employment will be carried out in the light of the reports of the General Directorate of Local Authorities and the State Personnel Department, which are connected to the Ministry of Interior.

Keywords: Public Personnel System, Local Administrations Personnel System, Public Personnel Policies, Personnel Employment, Flexible Employment.

KAMU PERSONEL POLİTİKALARINDA YENİDEN YAPILANDIR(AMA)MA SORUNU: KAMUDA TAŞERON ÇALIŞANLARA YÖNELİK OLUŞTURLAN POLİTİKALAR ÜZERİNDEN BİR ANALİZ*

*RESTRUCTURING PROBLEM IN PUBLIC STAFF POLICIES: AN
ANALYSIS ON POLITICALITIES RELATED TO PUBLIC TRANSPARENT
WORKERS*

Özet:

Türk Kamu Personel Sistemi için özellikle son yıllarda performans, verimlilik, etkinlik kavramlarının ön planda olduğu ve geleneksel personel yönetiminin anlayışında, insan kaynakları yönetimi anlayışının hâkim olduğu yeni bir sisteminin gerekliliği vurgulanmaktadır. Bu gereklilik için birçok kamu politikası önerisi getirilmiştir. Kamu politikası, kamusal bir problemin teşhis edilmesi ile başlayıp en son politikanın değerlendirme ve geri beslemesinin yapıldığı bir kere yapıp bitmeyen bir süreçtir. Bu süreçte, istenen politika sonucu alanına dek arayışlar devam eder. Bu durum kamu personel politikaları için de geri beslemenin ve yeni politika taleplerinin çok sık gündeme geldiği bir süreçtir. Bugün devlette bir kamu politikasından bahsediliyorsa kamu politikası analizinden bahsedilmesi gerekir. Ama bu iki kavram birbirinden farklıdır. Kamu politikası, devlet tarafından benimsenen ve uygulanan bir eylem tarzıdır. Entelektüel nitelikte ve çok eski tarihlere götürülebilecek kamu politikası, bugün için uygulamalı ve bilimsel bir niteliğe bürünmüştür. Kamu politikası analizi ise, devlet politikalarının nasıl oluşturulduğunun ve uygulandığının incelenmesi ve politika oluşumu ve uygulamasını geliştirmek amacıyla bu politikalara mevcut bilgilerin tatbik edilmesidir (Henry, 2004, Yıldız 2011). Kamu politikaları demokratik bir düzende kamuoyunun bir fonksiyonudur. Yani kamu politikası talebi, kamu politikası arzını belirler. Bu durumu, liberalizm söylemi ile şu şekilde ifade

edilebilir: Tüketici talebi ekonomik piyasa için ne ise, kamuoyu da siyasal piyasalar için odur (Yıldız, 2011).

Ülkelerin güvenlik, enerji, milli savunma, şeklinde ana politika alanları olabileceği gibi eğitim politikasının altında tali politikaları vardır. Hükümetlerin bakanlık dağılımına incelendiğinde ana politikaların bir bakanlık ile temsil edildiğini tali politikaların bakanlıklara bağlı veya ilgili olduğunu görülür. Çalışma konusu yapılan personel politikaları Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı içinde tali bir politika alanıdır. Bu çalışma ile öncelikle Türk Kamu Personel Politikalarında yeniden yapılandırma çalışmaları 657 sayılı devlet memurları kanunu üzerinden genel olarak analiz edilecektir. Ardından taşeronlaşma sorununun kamu personel sistemine nasıl girdiği değerlendirildikten sonra son dönemde kamuda taşeron çalışanlar için bir çözüm olarak getirilmeye çalışılan yeni düzenleme ile nasıl bir politika çıktısı önerileceği ve bu politikanın nasıl gündeme geldiği ve formülasyonunu nasıl yapıldığı analiz edilmeye çalışılacaktır. Analiz için öncelikle konunun gündemde olduğu süre içinde (01 Nisan 2016-31 Mayıs 2016) sosyal medya üzerindeki (memurlar net. vb.) tartışmalar analiz edilmeye çalışılacaktır. Yine konunun gündemde olduğu 2 aylık dönemdeki ulusal gazetelerde taşeronlaşma sorununa yönelik politika taleplerinin gündeme gelme biçimi içerik analizi yöntemi ile analiz edilmeye çalışılacaktır. Ve son olarak 24 Aralık 2017 tarihli 696 sayılı KHK ile kamuda taşeron olarak çalışanlara yönelik üretilen politikanın gündeme gelme, formülasyon ile son hali arasındaki fark ortaya konulacaktır. Ülkemizde personel politikalarının doğru şekilde gündeme gelmediği ve doğru şekilde formüle edilemediği varsayımı ile yapılan bu çalışmada doğru bir kamu politikası önerisi için politika döngüsünün ilk aşamaları olan problemin gündeme gelmesi ve doğru kamu politikası formülasyonu için öneriler getirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Kamu personel politikaları, taşeronlaşma, kamu politikasının gündeme gelmesi, kamu politikası formülasyonu, 657 sayılı DMK.

* **Osman Kürşat ACAR**, Dr. Öğr. Ü., Süleyman Demirel Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi osmankursatacar@gmail.com

Abstract:

The necessity of a new system in which the concepts of performance, productivity, efficiency and efficiency are at the forefront of the Turkish Public Personnel System and the understanding of traditional personnel management is dominated by the understanding of human resources management is emphasized. Many public policy proposals have been introduced for this requirement. Public policy is a process that begins with the identification of a public problem and then the evaluation and feedback of the latest policy. Moreover, public policy isn't just a one-time thing. In this process, the search continues until the desired policy result is obtained.

This is a process where feedback and new policy demands are frequently raised for public personnel policies. With this study, restructuring efforts in Turkish Public Personnel Policies will be analyzed in general through the Law No. 657 on civil servants. After evaluating how the subcontracting problem was introduced into the public personnel system, a new regulation, which has been tried to be brought as a solution for the subcontractor employees in the public sector, will be proposed and an analysis of how this policy came up and its formulation will be made. For analysis, first of all, the issue is on the agenda (April 01, 2011- May 31, 2016) on social media (memurlar. net and so on.) discussions will be analyzed. In the 2-month period where the issue is on the agenda, the national newspapers will try to analyze the policy demands regarding the problem of subcontracting through the method of content analysis. And at this point, the policy formulation process will be analyzed by comparing the final decrees-law and the pros and cons of the policy formulation process. In this study, we assumed that the personnel policies in our country weren't on the agenda correctly and that they couldn't be formulated correctly. For this reason, recommendations will be introduced for the first stages of the policy cycle for a correct public

policy proposal, for the problem to be raised and for the formulation of the correct public policy.

Keywords: Public Personnel Policies, Subcontracting, Public Policy Agenda, Formulation of Public Policy, Law No. 657 Public Servants.

BİR (D)EVİRİMİN ANATOMİSİ: YASEMİN (D)EVİRİMİ*

ANATOMY OF A (R)EVOLUTION: JASMIN (R)EVOLUTION

Özet:

2010 yılının son günlerinde Muhammed Buazizi isimli seyyar satıcının ekonomik sıkıntılardan dolayı kendini yakmasıyla Tunus'ta başlayan, takip eden yılın ilk ayından itibaren Mısır, Libya, Suriye, Bahreyn, Ürdün ve Yemen'e kadar sıçrayan sokak gösterileri Arap Baharı olarak adlandırılmaktadır. Söz konusu ülkelerin anti-demokratik siyasal rejimlerine karşı başlayan bu sokak gösterilerinin temel hedefi bir dizi ekonomik, hukuki ve siyasi taleplerin karşılanması yönündeydi. Bu talepler; ekonomik açıdan işsizliğin ve gelir dağılımı eşitsizliğinin ortadan kaldırılmasını; hukuki açıdan kanun önünde eşitliğin ve adaletin tesis edilmesini ve siyasi açıdan özellikle Tunus, Mısır, Libya ve Suriye gibi her yıl milyonlarca turisti misafir eden toplumların doğasına aykırı olduğu ayan beyan ortada olan anakronik rejimlere son verilmesiyle ilgiliydi. Arap Baharı olarak adlandırılan tamlamanın da gösterdiği üzere bir "bahar" havası, söz konusu ülkeler başta olmak üzere Arap dünyasında eser görünmekteydi. Ne var ki, açık birer topluma dönüşme, demokratikleşme ve bireyin ontolojik anlamda yurttaş olması adına tarihi fırsatları beraberinde taşıdığı düşünülen bu süreç bir ülke dışında akim kalmıştır. Sokak gösterileri ilk olarak patlak verdiği Tunus dışında, sayıları yüz binleri aşan, hatta bazı verilere göre milyonları bulan insanın ölümüne, şehirlerin yıkılmasına, tarihi ve kültürel mirasın yok edilmesine ve Arap Baharı öncesi en azından tesis edilmiş olan can ve mal güvenliğinin tamamen ortadan kalkmasına neden olmuştur. O halde ilk elden cevap aranması gereken bir soru bulunmaktadır: Neden Tunus, Arap Baharı sınav ve sürecinde söz konusu diğer ülke toplumlarıyla karşılaştırıldığında, demokratikleşme adına daha başarılı bir görüntü çizmiştir? Biz bu çalışmada, tarihi ve güncel verilerin ışığında Tunus'un göreceli de olsa, demokratikleşmesinin temel nedenlerine odaklanacağız. Özellikle "geçiş süreci" olarak adlandırılan dönemde, eski rejimin bir üyesi olmasa da, parçası ya da ideolojisinin belirli yönlerini düstur edinen siyasi aktörlerle, Tunus'a özgü adıyla Yasemin Devrimi olarak bilinen sokak gösterilerine yön veren ve olaylar durulduktan sonra siyasi sahnede kendine alan açan yeni aktörlerin ilişkisinin boyutlarını mercek altına alacağız.

Anahtar Kelimeler: Tunus, Devrim, Evrim, Demokrasi.

Abstract:

In the last days of 2010, when Mohammad Buazizi, the peddler, burned himself due to the economic woes, the street protests that started in Tunisia and spread to Egypt, Libya, Syria, Bahrain, Jordan and Yemen from the first month of the following year are called Arab Spring. The main objective of these street demonstrations against the anti-democratic political regimes of these countries was to meet a range of economic, legal and political demands. These demands; the elimination of inequality in unemployment and income distribution from the economic point of view; it was about the establishment of equality and justice before the law and the end of the anachronistic regimes, which were contrary to the nature of the societies that politically accommodated millions of tourists every year, especially in Tunisia, Egypt, Libya and Syria. As the phrase, Arab Spring, shows, a "spring" had started to blow in these countries. However, this process, which is thought to be accompanied by historical opportunities for transformation into open society, democratization, and citizenship in ontological terms, has not survived apart from a country. Apart from Tunisia where street protests started, more than one hundred thousand, even some of the millions of people according to the deaths of the death of the city, the destruction of historical and cultural heritage and the life and property security, which were at least guaranteed by ancien regimes, has been completely eliminated. Then there is a question that should be sought first-hand: Why did Tunisia display a more successful image for democratization compared to other countries in the Arab Spring? In this study, we will focus on the main reasons for the democratization of Tunis, albeit relatively, in the light of historical and current data. Especially, it is really important to understand to "transition period" that has brought together ancien regimes' political fragments with new political actors.

Keywords: Tunisia, Revolution, Evolution, Democracy.

* Cemal FEDAYİ, Prof Dr., Kırıkkale Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi.
Onur YILDIRIM, Arş. Gör., Kırıkkale Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi.

DÖNÜŞTÜRÜCÜ LİDERLİK TARZI VE ÖRGÜTSEL SESSİZLİK İLİŞKİSİ: KAMU KURUMLARI AÇISINDAN BİR DEĞERLENDİRME*

*THE RELATIONSHIP BETWEEN TRANSFORMATIONAL
LEADERSHIP AND ORGANIZATIONAL SILENCE: AN EVALUATION ON
PUBLIC INSTITUTIONS*

Özet:

Günümüzde gerek işletmeler gerekse kamu kurumları için çalışanların yönetime katılımı örgütün gelişimi, rekabet gücünün artırılması ve kurumsal büyüme için büyük önem arz etmektedir. Çalışanların yönetime katılımı kurum içindeki birçok faktörden etkilenen bir kavramdır. Özellikle çalışanların yöneticilerinden algıladıkları yönetim ve liderlik tarzlarının çalışan davranışları üzerinde büyük etkisi vardır. Kamu ve özel sektör yöneticileri çalışanların iş, ortam ve çalışma arkadaşları ile ilgili düşüncelerini, beklenti ve problem alanlarını ifade etmelerini istemektedirler. Ancak çalışanlar gerek örgüt ortamı gerekse bireysel beklentiler sebebiyle sessiz kalmayı tercih etmektedirler. Sessiz kalmayı alışkanlık haline getiren çalışanlar aynı zamanda örgütü geliştirmeye yönelik görüş ve düşüncelerini de dile getirmekten kaçınmaktadır. Sessiz kalma davranışı bütün örgüt çalışanları tarafından algılanarak ortak bir tutum haline dönüştüğünde ise, örgütsel sessizlik kültürü ortaya çıkmaktadır. Örgütsel sessizlik kültürü hakim olduğu kurumlarda, örgütün öğrenmesi, ilerlemesi ve gelişmesini engellemektedir.

Sessizlik psikolojide içine kapanma, öz güvensizlik, küskünlük; sosyolojide ise suskunluk gibi genelde olumsuz sonuçlara sahip ve kurumları olumsuz etkilemesi muhtemel bir olgu olarak karşımıza çıkmaktadır. Sessizlik kişileri birbirinden uzaklaştırabilir, ilişkilere zarar verebilir, bilgi saklamaya

işaret edebilir veya onaylama yada muhalefetin bir göstergesi olabilir. Bu kapsamda sessizlik olgusunun kurumlardan uzaklaştırılması gerekmektedir. Çalışanların görüş ve düşüncelerini özgürce ifade edebilecekleri bir ortam algılamaları ve bu görüş ve düşüncelere saygı duyan ve önem veren yöneticilerin olduğunu hissetmeleri yönetime katılım düzeylerini arttıracaktır. Çalışanların düşüncelerini rahat bir şekilde ifade edemedikleri veya görüş ve düşüncelerine önem verilmediği algısının oluşması ise kurumların öğrenmesi, ilerlemesi ve gelişmesini engelleyecek, kurumun rekabet gücünü düşürecektir.

Bu çalışmanın amacı, son yıllarda özellikle kamu kurumlarında yoğun şekilde görüldüğü tahmin edilen örgütsel sessizlik olgusunun; yöneticilerin sergiledikleri yönetim tarzları ile olan ilişkisini araştırmak, kamu kurumlarındaki örgütsel sessizliğin azaltılmasına yönelik öneriler geliştirmek ve kamu kurumlarının işlerlik ve etkinliğinin artırılmasını sağlamaktır. Bu kapsamdaki çalışmada, kamu çalışanlarının sergiledikleri örgütsel sessizlik davranışı üzerinde etkisi olabileceği düşünülen yöneticilerin dönüştürücü liderlik tarzları incelenmiştir. Bu amaç doğrultusunda örgütsel sessizlik kavramı ile yönetici personelin sergilediği dönüştürücü liderlik tarzı arasındaki ilişki üzerine oluşturulan model sınanmıştır. Kolayda örnekleme yöntemi kullanılarak, Ankara'da çalışan 162 kamu çalışanına, araştırma ölçekleri ve demografik bilgileri içeren anket uygulanmıştır. Yapılan anket sonucunda elde edilen veriler SPSS 20.0 ve AMOS 22 istatistiksel programı aracılığıyla analiz edilmiştir. Güvenilirliği sağlanan ölçeklere doğrulayıcı faktör analizi uygulanmıştır. Belirlenen faktörler çerçevesinde korelasyon ve regresyon analizleri yapılmış, araştırma değişkenleri ve demografik değişkenlerin ortalamaları arasındaki farklar raporlanmıştır. Çalışma, analizler sonucu elde edilen verilere yönelik değerlendirmeler ve buna ilişkin yorum ve önerilerle tamamlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Liderlik, Dönüştürücü Liderlik, Örgütsel Sessizlik.

* **Salim KURNAZ**, Doktora Öğrencisi, İnönü Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Anabilim Dalı Yönetim Bilimleri Bilim Dalı, salimkurnaz@hotmail.com
Selma KARATEPE, Prof. Dr., İnönü Üniversitesi IIBF Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, selma.karatepe@inonu.edu.tr

Abstract:

Nowadays, the participation of employees in management, both for public and private institutions, is of great importance for organizational development, increasing competitive power and institutional growth. Employee involvement in management is a concept influenced by many factors within the organization. The management and leadership styles perceived by employees, especially from the managers, have a great impact on employee behavior. Public and private sector managers want their employees to express their thoughts, expectations and problem areas about their work, environment and colleagues. However, the employees prefer to stay silent due to individual expectations as well as organizational environment. At the same time, the employees, who keep silence as a routine, also refrain from expressing opinions and thoughts about developing the organization. An organizational silence culture emerges when the silent behavior is perceived by all the organization's employees and becomes a common attitude. Organizational silence hinders learning, progress and development in organizations.

Silence in psychology means closing into, self-insecurity, and resentment; in sociology means stillness, which has negative consequences, and it is likely to adversely affect institutions. Silence can move people away from each other, harm relationships, point to hiding information, or can be a sign of approval or opposition. In this context, the occurrence of silence should be removed from the institutions. The perception of employees on environment, in which they can freely express their views and thoughts and feel that managers are respecting these views and ideas, will increase the levels of employee participation in management. The perception that employees cannot express their thoughts freely or that their opinions and views are not respected accordingly will obstruct the learning, progress and development of the institutions and the institutions' competitive power will decrease.

The purpose of this study is to find out the relationship of organizational silence, which is seen intensely in public institutions in recent years; with the management styles of managers, which they exhibit, to develop suggestions for reducing organizational silence in public institutions, and to improve the functionality and effectiveness of public institutions. In this context, we study the transformational leadership styles of managers, which are thought to have an impact on the behavior of organizational silence that public employees

exhibit. For this purpose, the model was built on the relationship between the concept of organizational silence and the transformational leadership style exhibited by the management personnel. By using the ease sample method, a questionnaire including research scales and demographic information was applied to 162 public employees working in Ankara. The data obtained as a result of the questionnaire were analyzed by SPSS 20.0 and AMOS 22 statistical program. Confirmatory factor analysis was applied to the scales that provided reliability. Correlation and regression analyzes were performed in the framework of the determined factors, and the differences between the research variables and the averages of the demographic variables were reported. The study was completed with evaluations of the results obtained from analyzes and concluded with the comments and suggestions related to them.

Keywords: Leadership, Transformational Leadership, Organizational Silence.

UYUM VE YABANCILAŞMA BAĞLAMINDA KENTLİLER VE GÖÇMENLER*

CITY DWELLERS AND MIGRANTS IN THE CONTEXT OF INTEGRATION AND ALIENATION

Özet:

Göç, insanlık tarihi boyunca çeşitli nedenlerden dolayı karşılaşılan bir olgudur. İnsanlar sosyal, siyasal, ekonomik, doğal vb. pek çok faktörün etkisi ile daha önce yaşamış oldukları sosyal ve fiziki çevreyi gerilerinde bırakarak yeni sosyal ve fiziki çevrelerde yaşamak durumunda kalmışlardır. Bu süreç hem göç edenler için hem de göç edilen yerde yaşayanlar için birtakım problemler barındırmaktadır. Özellikle sanayileşme süreci ile yoğunluğu artan ve kırsal bölgelerden kentlere doğru olan göçler gerek kentliler açısından gerekse kente göç edenler açısından uyum problemleri ortaya çıkartmıştır. Uyum ve yabancılaşma problemi ise iki açıdan ele alınabilir. İlk olarak göç edenlerin uyum problemleri ile yüz yüze gelmesi ve bu problemlerin aşılabilmesi sonucunda ortaya çıkan anomi veya yabancılaşma durumudur. İkinci boyut ise göç edenlerden ziyade göç edilen kentlerdeki kentlilerin göçmenlerle birlikte yaşamaya başlamasıyla birlikte yaşanan uyum problemleridir. Bu çerçevede bizim çalışmamızda Suriyeli göçmenler özelinde ifade edilen uyum ve yabancılaşma problemleri göçmenler ve kentliler bakımından ayrı ayrı ele alınmıştır. Bu durumun tespit edilmesi bağlamında Kırıkkale ilinde yaşayan Suriyeli göçmenlerle yüz yüze mülakatlar yapılmış ve göçmenlerin yaşadıkları kente uyum durumları ile ilgili bilgilere ulaşılmaya çalışılmıştır. Yine Suriyeli göçmenlerin kente gelmesi ile kentlilerin göçmenlerle ilgili olarak yaşadıkları problemler de yine yapılan mülakatlar ile tespit edilmeye çalışılmıştır. Genel olarak elde edilen verilere göre özellikle göçmenlerin dilleri ve yaşam tarzları bakımından kentlilerden belirgin derecede farklılık göstermeleri sebebiyle kente tam anlamıyla uyum sağlayamadıkları, kendilerinin kentliler tarafından kabul edilmedikleri ve kentlilerle birlikte aynı fiziksel mekanları paylaşmalarına rağmen kendilerinin kentliler tarafından yok sayıldığı düşüncesinin olduğu görülmektedir. Kentliler ise sosyal yaşam alanlarının Suriyeli göçmenlerle dolduğunu ve bu yüzden kentsel yaşam alanlarının kullanımının kendileri tarafından artık çok fazla tercih edilmediğini ifade ederek göçmenlerle kentsel mekanları paylaşma durumu yerine bu alanları onlara bırakma eğilimi içinde oldukları görülmüştür. Bu açıdan kentlilerde göçmenlerle birlikte yaşama bağlamında uyum problemleri yaşamaktadırlar.

Anahtar Kelimeler: Göç, Göçmenlik, Uyum, Kent, Kentlilik.

Abstract:

Migration is a phenomenon encountered in human history for various reasons. People have to live in new social and physical environments by leaving behind the social and physical environment they have experienced before, with the effect of many social, political, economic and natural factors. This process has problems for both migrants and people living in migrated places. Migration from rural to urban areas, especially with the intensification of the industrialization process has caused adaptation problems in terms of both urban and urban migrants. Integration and alienation problems can be addressed in two aspects. First of all, it is the case of alienation and anomie problems occurring as a result of migrants' adaptation problems and the failure of these problems. The second dimension is the adaptation problems experienced by the city dwellers in the cities migrated rather than the migrants. In this context, in our study, the problems of integration and alienation, which are expressed in terms of Syrian migrants, are handled separately in terms of migrants and city dwellers. In the context of the determination of this situation, face to face interviews were made with Syrian migrants living in Kırıkkale and the information about the adaptation of the migrants to the city was tried to be gathered. Again, the problems of the migrants coming to the city and the problems experienced by the city dwellers related to the migrants were tried to be determined by the interviews. According to the data obtained in general, it is seen that as immigrants differ significantly from city dwellers in terms of their language and lifestyle, they don't fully adapt to the city, they aren't accepted and are ignored by the city dwellers despite sharing the same physical spaces. On the other hand, the city dwellers stated that the social life spaces were filled with Syrian migrants and therefore the use of these spaces was no longer preferred by them. In this respect, they have problems of adaptation with migrants in urban areas.

Keywords: Migration, Immigration, Integration, City, Urbanity.

* **Kamil ŞAHİN**, Dr. Öğr.Ü., Kırıkkale Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi, sahinkml@hotmail.com

TÜRKİYE'DE BELEDİYECİLİK: BELEDİYE BAŞKANLARI VE YEREL SİYASETİN DİNAMİKLERİ*

MUNICIPALISM IN TURKEY: MAYORS AND THE DYNAMICS OF URBAN POLITICS

Özet:

Bu bildiri, farklı dönemlerde farklı siyasi partilerden seçilmiş belediye başkanlarının anı/otobiyografi kitaplarından yola çıkarak belediye başkanlarının karar alma süreçlerinde etkili olan yerel ve yerel üstü aktörlerle olan etkileşimini ve bu etkileşimin yerel siyasetin dinamiklerine olan etkisini tartışır. Özellikle 1980 sonrasında yerel yönetimlerin yetki ve sorumluluklarının artması yerel siyasete ve yerel siyasetin şekillenmesinde rol oynayan kurumsal faktörlerin analizine olan ilgiyi artırdı. Ardı ardına yapılan reformlar sonucu dünyanın bir çok ülkesinde belediye başkanlarının hem yerel yönetimlerin kurumsal çerçevesindeki rolü hem de yerel siyasetteki etkisi önemli hale geldi. Belediye başkanlarının artan bu önemi, konuyla ilgili literatürde belediye başkanlarının kentsel mobilizasyonu sağlamada ve kentle ilgili ekonomik karar alma sürecinde bir nevi “patron belediye başkanları” olarak belirleyici bir durumda olduklarını gösterir. Bazı çalışmalar ise belediye başkanlarının merkezi yönetimlerle yerelin, kamusal hizmetlerle özel sektörün çıkarlarını uzlaştırarak karar alma mekanizmalarında bir nevi koordinatörlük yaptıklarını iddia eder. Türkiye’de ise belediye başkanları birçok ülkeye göre erken sayılabilecek tarihte doğrudan seçimle iş başına gelmeye başlamışlar, 1980 sonrasında da yerel kurumsal yapılarda güçlü aktörler olarak öne çıkmışlardır. Konuyla ilgili Türkiye’deki çalışmalar yerel yönetimlerin kurumsal yapısının “güçlü başkan-zayıf meclis” modeline dayandığını

ve belediye başkanı etrafında çeşitli ilişki kanalları etrafında gelişen enformel ilişki ağlarının yerel siyaseti şekillendirmede önemli olduğunu vurgular. Bununla birlikte belediye başkanlarının kurumsal yapının ötesinde yerel siyaseti şekillendiren diğer aktörlerle olan ilişkisi hakkında çok az çalışma yapılmıştır. Bu sunum belediye başkanlarının karar alma süreçlerini etkileyen ve bunu sınırlayan çeşitli aktörlerle olan ilişkilerine odaklanır. Anı/biyografi kitaplarında ortaya konulduğu üzere, belediye başkanları, merkezi yönetimlerden, yerel düzeyde etkili olan çeşitli çıkar gruplarından ve sanayileşmiş ve geç sanayileşmiş ülkelerden de farklı olarak kendi mensubu bulundukları siyasi partilerin yerel teşkilatlarından gelen talep ve beklentileri karşılamaya ve bu aktörlerle süreci müzakere etmeye çalışırlar. Bu aktörler, belediye başkanlarının kararlarını önemli ölçüde sınırlama kapasitesine sahiptirler. Belediye başkanları, söz konusu aktörlerden gelen talep ve beklentileri karşılamak ve sınırlamaları aşmak için ise başta yasaların etrafından dolanmak gibi çeşitli stratejilere başvururlar ve bunu hizmet odaklı bir anlayış çerçevesinde meşrulaştırmaya çalışırlar. Bu çalışma, farklı dönemlerde belediye başkanlığı yapmış kişilerin anı ve biyografi kitapları üzerinden belediye başkanları ve söz konusu aktörler arasındaki çatışma ve müzakerelere odaklanarak hem 1960 sonrası Türkiye’indeki belediyelerin işleyişini ve bu işleyişteki devamlılıkları ve bu bağlamda belediye başkanlarının yerel siyasetteki etki ve gücünü kurumsal-yasal çerçevenin ötesine odaklanarak analiz eder.

Anahtar Kelimeler: Belediye Başkanı, Yerel Siyaset, Belediyecilik.

* **Osman SAVASKAN**, Dr. Öğr. Ü., Marmara Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Yerel Yönetimler Bölümü, osman.savaskan@marmara.edu.tr

Abstract:

This presentation, which is based on memories/autobiographies of mayors elected in different periods from different political parties, will discuss the relationship between mayors and local as well as national actors in local decision making process and its impacts on the dynamics of urban politics. As widely known, memories/autobiographies has been accepted as one of the important sources in different social sciences. The increasing significance of political, economic, and administrative roles played by local governments especially after 1980s have led to increase in studies of urban politics and the role of institutional factors in shaping urban politics. After a series of legislative changes mayors in particular, have become important actors in both within the institutional structure of local governments and urban politics. The privilege position of mayors has received attention in studies of urban politics and the academic literature has mainly investigated how mayors have obtained significant position as 'boss' in mobilizing urban resources and economic decision-making. Other studies on the other hand have focused on how mayors coordinate rather than lead different incompatible interests between the central and local governments and between private sector profitability and public needs. In Turkish context, as opposed to its counterparts, mayors had begun to be elected in 1963 and their positions were strengthened after 1980s. Turkish scholars have recognized the privilege position of mayors within urban politics with reference to legislative-institutional structure based on "strong mayor-weak council system" and through analyzing how mayors play significant roles in keeping informal networks together under his control in order to distribute urban resources. However, little has been said about political conflicts between mayors and other actors at the local level by going beyond the institutional framework. By analyzing memories/autobiographies of mayors in depth, this paper argues that the central government, private sector and the local branches of political parties can shape and limit the decision-making

power of mayors at the local level. In order to overcome these restrictions, mayors could develop some strategies such as modification and occasional circumvention of laws and could legitimize such situations on the basis of the particular discourse of providing service to the citizens. Therefore, this paper tries to go beyond the interpretations of urban politics as a politically guided process of mayors by focusing on coalitions as well as negotiations between mayors and other political actors and continuities rather than ruptures in the municipal tradition of Turkey since 1960s.

Keywords: Mayor, Urban Politics, Municipalism.

VİZYONER LİDERLİĞİN KAMU PERSONELİNİN ÇALIŞMA MOTİVASYONUNA ETKİSİ: NEVŞEHİR ÖRNEĞİ*

THE IMPACT OF VISIONARY LEADERSHIP ON THE WORK MOTIVATION OF PUBLIC PERSONNEL: THE CASE OF NEVŞEHİR

Özet:

Etkin bir kamu yönetiminin sağlanabilmesi için yönetici ve liderlerin yaklaşım biçimleri, davranış kalıpları, değer algıları, ileri görüşlülükleri, liyakatleri ve vizyon sahibi olmaları istenir. Hatta yönetimin olumlu ve olumsuz süreçler yaşamasında yöneticilerin tavır ve davranışları etkin olur. Özellikle bilgi ve bilişim teknolojilerinin tüm yönetim aşamalarında etkin olduğu günümüzde, yöneticilerin de bu gelişim seyrini okuyabilecek ve ona göre stratejiler geliştirebilecek bir vizyona sahip olmaları gerekir. Özellikle kurumsal yapılarda "Toplam Kalite Uygulamalarını" dikkate aldığımızda bu vizyonun yöneticilerden tüm çalışanlara doğru bir etkiye sahip olacağı düşünülebilir. Kamu kurumlarındaki personelin aidiyet ve bilinç düzeyinin artırılması ve her düzeyde kaliteyi yakalamayı amaç edinmesi de karşılıklı bir sinerjiyi gerekli kılmaktadır. Bu açıdan vizyoner bir liderlik topyekûn kurum vizyonunu ve markalaşmayı beraberinde getirebilir. Dolayısıyla kurum çalışanlarının motivasyonu ve kurum amaçlarının gerçekleşmesinde vizyoner liderliğin etkin rolünün göz ardı edilmemesi gerekmektedir. İşte bu çalışma, kuruma yeni bir yön verecek vizyoner liderliğin neyi ifade ettiği veya etmesi gerektiğini, böylesine bir liderlik anlayışının kurum çalışanları üzerinde nasıl bir etkiye sahip olacağını, onların moral ve motivasyonlarına ne gibi bir etki yapacağını ve bu bağlamda kurumun amaç ve hedefleri açısından neden önemli olduğunu ortaya koymayı amaçlamaktadır. Bu çerçevede Nevşehir ilinde bulunan kamu kurum çalışanlarının bir bölümüne uygulanan anketlerden elde edilen verilerin analizi yapılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kamu Personeli, Vizyoner Liderlik, Motivasyon, Nevşehir.

Abstract:

In order to ensure an effective public administration, managers and leaders are required to have the forms of approach, patterns of behavior, perceptions of value, forward thinking, merit and vision. In fact, the attitudes and behaviors of the managers are effective in the management of positive and negative processes. In particular, information and information technologies are effective at all stages of management, managers need to have a vision to read the progress and develop strategies accordingly. When we consider "Total Quality Practices" especially in institutional structures, it can be thought that this vision will have an effect towards all employees from the managers. Increasing the sense of belonging and consciousness of the personnel in public institutions and aiming to capture qualities at all levels require a mutual synergy. In this sense, a visionary leadership can bring together the vision of the whole organization and branding. Therefore, the effective role of the visionary leader should be ignored in the motivation of the employees of the institution and the achievement of the objectives of the institution. This study is to determine what the visionary leadership that will give a new direction to the institution should express or should be, how such an understanding of leadership will have an influence on the employees of the institution, what effect it will have on their morale and motivation and in this context, . An analysis of the data obtained from the questionnaires applied to a part of the employees of the public institutions in the province of Nevşehir will be performed in this frame.

Keywords: Public Personnel, Visionary Leadership, Motivation, Nevşehir.

* **Yakup BULUT**, Prof. Dr., Mustafa Kemal Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi, yakupbulut@hotmail.com
Serdar Vural UYGUN, Dr. Öğr. Ü., Nevşehir HBV Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi, serdarvuraluygun@nevsehir.edu.tr

PERFORMANS YÖNETİMİNİN YÖNETİCİYE ETKİLERİ*

EFFECTS OF PERFORMANCE MANAGEMENT TO THE MANAGER

Özet:

Yönetim eldeki imkanların tahsis ve kullanılmasıyla, gerekli kararların alınıp uygulanmasıyla toplumun ya da örgütün hedefine ulaştırılması sürecidir. Yeni Kamu Yönetimi esnek örgütlenme, yumuşak hiyerarşi ve yerellik önerisi, devlet faaliyet alanını küçültme, katılımlı yönetimi oluşturma ve müşteri merkezlilik/odaklılık ve yönetimin siyasal otoritenin yanında halka karşı da sorumlu olması gibi özelliklere sahiptir. Son dönemde uygulanmaya çalışılan bu yönetimle kamu yönetimi biraz daha işletme yönetimine yaklaştırılma gayretindedir. Performans yönetimi yeni kamu yönetimi ve yönetim fonksiyonu araçlarından biridir. Örgütün hedefine varmak için düşünülen performans, ortak bir anlayışla örgütte yerleştirme ve çalışanın bu ortak performansla katkısını değerlendirme, geliştirme ve katkıyı artıracak tarzda yönetilmesidir. Temel ilkesi örgütün amaçlarının, neler yapılacağına ve yapılan işin örgüt performansına katkısının bilinmesidir.

Yönetici örgütte yönetimin fonksiyonlarını yerine getirir, sevk ve idare yapar, karar verir ve uygular. Çalışmamız açısından yönetici kavramı, kamu yönetimindeki yöneticileri de işletme yönetiminde görev alan yöneticileri de kapsamaktadır. Yönetimin fonksiyonlarına baktığımızda her fonksiyon az ya da çok yöneticinin yaptığı işlerdendir. Yönetici hem yönetim tanımını anlamlı kılan hem de onun fonksiyonlarını yerine getiren kişi olmaktadır. Yönetici yönetimde başat rollerden biridir. Yönetim ve yönetici tanımlarından da anlaşılacağı gibi yöneticiye etki eden faktörler aslında yönetime de etki eden faktörlerdir. Yönetim somut ifadesini yöneticide bulmaktadır da denilebilir.

Performans yönetimi, yeni kamu yönetiminin ve yönetimin fonksiyonlarının araçlarından biridir. Örgütü hedeflerine götürmek açısından

yönetimin ve yönetimin şahsında somutlaşması açısından da yöneticinin etkileyip etkilendiği ana olgulardandır. Buradan hareketle performans yönetiminin yöneticiye etkileri var mıdır varsa bunlar nelerdir? Ana sorusuna cevap bulmak gerekmektedir. Nitekim bu etkiler ortaya çıkarılarak yönetim ve yöneticinin başarısına, etkililik ve verimliliğine pozitif katkıda bulunmak mümkün olabilir.

Bu çalışmada öncelikle kavramsal olarak yeni kamu yönetimi, performans yönetimi, yönetim ve fonksiyonları ile yönetici olguları ele alınacaktır. Araştırmanın gayesine uygun olarak bu olgulardan bir kısmı daha detaylı, bazı kısımları da kısa kısa ele alınacaktır. Sonrasında performans yönetiminin yöneticilere etkilerine dair sentezler yapılacaktır. Bu sentezlerle performans yönetiminin yöneticileri etkilene noktaları ve sebepleri ortaya konacaktır. Nihayetinde araştırmanın asıl amacı olan performans yönetiminin yöneticileri etkilerine ulaşılmaya gayret edilmektedir.

Burada yeni kamu yönetimi aracı olarak performans yönetiminin yöneticiye etkilerini değerlendirmede aklımızda bulundurmanız gerekenler ve performans yöneticisi ana etkileme noktaları; yöneticinin performansı ile çalışanın performansının bağlantılı olduğu, performans yönetiminin avantaj ve dezavantajları, örgüt yapısının uygunluğu, performansın tanımlanması ve değerlendirilmesi ile yönetimin fonksiyonlarının ana işlevleri olarak görülmektedir. Bu noktalardan hareketle performans yönetiminin yöneticiye etkilerini açığa çıkarmaya çalışılmaktadır.

Araştırma yöntemi olarak Betimsel-tarama modeli ve nitel araştırma yöntemi, literatür değerlendirme yöntemlerinden bütünleştirici değerlendirme yöntemi kullanılmıştır. Amaca yönelik olarak basılı, dijital ve internet üzerindeki kaynaklar, yerli ve yabancı kaynaklar taranmıştır. Sonuç bölümünde de performans yönetiminin yöneticiye etkileri ortaya konmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Performans Yönetimi, Yönetici, Performans Yönetiminin Yöneticiye Etkileri.

* Cemal ÖZTÜRK, Dr. Öğr. Ü., Bitlis Eren Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, cozturk@beu.edu.tr

Abstract:

Management is the process of reaching the society or organization by allocating and using the available facilities, by taking and implementing the necessary decisions. The new Public Administration has features such as flexible organization, soft hierarchy and localization, downsizing of state activity, creation of participatory management, and customer centrality / orientation and management being responsible for the public as well as the political authority. With this management, which is tried to be implemented recently, public administration tries to approach to business management a bit more. Performance management is one of the tools of new public management and management function. It is to place the performance that is intended to reach the goal of the organization in the organization with a common understanding and to manage the contribution of the employee to this joint performance in a way that will increase the evaluation, development and contribution. Its basic principle is to know the purpose of the organization, what to do and what to do to contribute to organizational performance.

The manager fulfils the functions of the management of the organization, dispatches and governs, decides and implements. In terms of our work, manager concept includes managers in public administration as well as managers in business management. When we look at the functions of management, each function is the work of more or less managers. The manager is both the person who defines the management meaning and the person who performs its functions. The executive is one of the primary roles in management. Factors affecting management such as management and manager definitions are also factors that affect management. It can also be said that the management has found the concrete expression in the manager.

Performance management is the means of the new public administration and the functions of management. It is the main case in which the manager is influenced and influenced by the management and the administration in terms of taking the organization to its goals. From this point of view, what are the managerial influences of performance management if they exist? It is necessary to find an answer to the main question. Indeed, it may be possible to make a positive contribution to the success of the management and the manager, the efficiency and the productivity, by revealing these effects.

In this study, firstly conceptual new public administration, performance management, management and functions and managerial cases will be discussed. Some of these events will be discussed in more detail, and some of them will be treated briefly in accordance with the nature of the study. Syntheses will then be made about how performance management influences managers. These syntheses will reveal the points and reasons for the managers of performance management. Ultimately, the managers of the performance management, whose main goal is to investigate, are trying to reach the effects.

What we need to keep in mind in assessing the managerial impact of performance management as a new public management tool here are the main points of influence on the performance manager are; the performance of the manager is related to the performance of the employee, the advantages and disadvantages of the performance management, the suitability of the organization structure, the identification and evaluation of the performance and the functions of the management functions. We are trying to remove the managerial effects of performance management from these points.

Descriptive-scanning model and qualitative research method were used as the research method and integrative evaluation method was used from the literature evaluation methods. For the purpose, printed, digital and internet resources, domestic and foreign sources were scanned. In the conclusion section, managerial effects of performance management are revealed.

Keywords: Performance Management, Manager, Managerial Effects of Performance Management.

KATILIMCI YAPILARIN TEMSİLİ YAPILARI İKAME EDİCİ YAPILAR OLARAK ALGILANMASI SORUNSALINDA: “KENT KONSEYİ”*

*PARTICIPATORY STRUCTURES ARE PROBLEM OF DETERMINING
REPRESENTATIVE STRUCTURAL BUILDINGS: “CITY COUNCIL”*

Özet:

Siyasal karar alma sürecinin meşruluğu, vatandaşların ve onların temsilcilerinin içinde yer aldıkları ve kamusal yararlı ilgili olarak eleştirilerini dile getirdikleri ve tartıştıkları kamusal bir tartışma mekânının varlığında mümkün olabilmektedir. Alınan kararların yasalara uygunluğu her zaman meşruiyet kazanacağı anlamına gelmemektedir. Dolayısıyla, yönetilen tarafından kamusal alan içinde yaptığı tartışma ve sorgulamaların karar alma süreçlerinde dikkate alındığının görülmesi gerekir.

Temsili demokraside, vatandaştan beklenenler epeyce sınırlıdır. Seçimlerde oy kullanarak kendi adına siyasal gücü kullananları belirlemek ve o siyasal gücün belirlediği kurallar içinde yaşamaktır. Vatandaşlar, iktidarın başarısını verdiği oylarla değerlendirebilmektedir. Anılan sistemin temel amacı, demokrasiyi daha geniş bir alana yaymaktan ziyade, çoğunluğun iradesini ortaya koymak ve bu irade doğrultusunda kararların alınmasını sağlamaktır.

Öte yandan katılımcı demokrasi, temsili demokratik sistemi gerekli kılan tüm koşulları dikkate alan ve temsil sisteminin işletilmesine yardımcı olan mekanizmaları kabul eden bir anlayış içinde doğrudan demokrasi talebini mümkün olan en üst düzeyde dile getirme, var olan demokratik yapıları daha katılımcı bir sisteme

olabildiğince yaklaştırma çabasıdır. Hemen belirtelim ki, katılımcı demokrasi; oy hakkına sahip olanların oluşturduğu alanı genişletmek istediği gibi bunların kamusal işler konusunda konuşmalarını, irade oluşumuna ve karar vermeye katılımını yaygınlaştırmak ve bir o kadar da yoğunlaştırmak ister.

Şu var ki, kentin misyon ve vizyonunun ekonomik temeller çerçevesinde gerçekleşme olanağına kavuşturmak, sorunların katılımcı bir anlayış çerçevesinde dile getirildiği ve bu sorunların demokratik bir şekilde çözüme kavuşturulduğu yapılar “Kent Konseyi” şeklinde tanımlanmaktadır.

Çalışmamızda “Kent Konseyi”nin, “katılımcı yapılar” ve “temsili yapılar” boyutu siyasal karar alma sürecinin meşruluğu bağlamında ele alınarak, teorik ve uygulamaya dönük literatür taraması yapılacaktır. Ardından incelenen siyasal katılım tarzının, vatandaşlar üzerindeki olumlu ve olumsuz etkileri, örneklerle analiz edilecektir. Hem siyasal uygulayıcılar hem de bundan etkilenen kamuoyu açısından, kent konseylerine ilişkin sonuçlar ve öneriler tartışmaya sunulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Temsili Demokrasi, Katılımcı Demokrasi, Kent Konseyi.

* **Osman SÜMER**, Dr., Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Doktoru, osmansumer@hotmail.com

Abstract:

The legitimacy of the political decision-making process and that they are part of their representatives and it is possible in the presence of a public discussion space in which they express their criticism and debate on public interest. It does not mean that the legality of the decisions you make will always be legitimate. Therefore, it must be seen that it is taken into account in the decision-making process of debates and inquiries in the public sphere by the ruling party.

In the representative democracy, what is expected from the citizen is quite limited. Determining the political power users in their own right by voting in elections and it is living in the rules that political power determines. Citizens can evaluate with the votes given by the success of the government. The main aim of the system is to expose the will of the majority, far from spreading democracy to a wider area and to make decisions in the direction of this will.

On the other hand, participatory democracy, the democratic system of representation is an effort to approximate the existing democratic structures as much as possible to a more participatory system by taking into account all the necessary conditions and adopting the mechanisms that help to operate the representation system. Let's just say that, participatory democracy; to broaden the scope of those who have the right to vote, as well as to promote their participation in the formation of will and decision-making and wants to intensify it so much.

However, the city's mission and vision to be realized within the framework of economic bases, the issues expressed in a participatory approach and the problems that are resolved in a democratic manner are defined as "City Council".

In our study, the dimension of the "City Council", "participatory structures" and "representative structures" will be examined in the

context of the legitimacy of the political decision-making process and theoretical and practical literature review will be conducted. Then, the positive and negative effects of the political participation style examined on the citizens will be analyzed with examples. In terms of both political practitioners and the public, Conclusions and suggestions on city councils will be presented for discussion.

Keywords: Representative Democracy, Participatory Democracy, City Council.

TÜRKİYE'DEKİ TOPLUMSAL DEĞİŞİM VE SİYASAL KATILIM: 24 HAZİRAN SEÇİMLERİ ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME*

*SOCIAL CHANGE AND POLITICAL PARTICIPATION IN TURKEY:
AN ASSESSMENT ON 24 JUNE ELECTIONS*

Özet:

Toplumsal değişim, geleneksel tarım toplumundan bilgi toplumuna geçilen süreçte üzerinde durulan en önemli sosyolojik olgulardan biri olmuştur. Toplumsal değişimle birlikte hem kültürün hem de toplumsal kurumların yapısı dönüşüme uğramaktadır. Kentleşme, göç, sanayileşme, bireyselleşme, medya ve teknoloji gibi unsurlar toplumsal değişim sürecinin temel dinamikleridir. Dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi, Türkiye de farklı toplumsal süreçleri ve değişimi yaşamış bir ülke konumundadır. Cumhuriyet ilk yıllarından günümüze kadar geline süreçte bakıldığında önemli ve köklü yapısal reformlar ve yaşanan gelişmeler, toplumsal alanlarda da hızlı değişimleri beraberinde getirmiştir. Bu bağlamda toplumsal alanda yaşanan değişimler bireyin siyasal olana ilişkin bakışını ve tutumunu da etkilemektedir. Aynı zamanda da siyasal süreçlerde yaşanan gelişmelerde hem bireyi hem de toplumu etkileyebilmektedir.

Günümüz demokrasi anlayışı çerçevesinde, tüm demokratik sistemler için bireylerin siyasal süreçlere katılımı son derece önem taşımaktadır. Zira bireylerin siyasal katılmaları kadar, sergiledikleri eğilim ve tercih de önemlidir. Bu noktada, toplumsal değişim süreci seçimlere katılımın yanında lider ve siyasi parti tercihlerini de belirlemektedir. Halk yönetimi olarak nitelendirilen demokrasi olgusu açısından, siyasal katılımın temel işlevselliğini sağlayacak çoğulculuk ve şeffaflık gibi özellikler ön plana çıkmaktadır. Bununla birlikte, demokrasi ve meşru bir yönetim için siyasal katılım hem toplum hem de siyasi partiler için üzerinde durulan bir konu olmaktadır. Anlayışların ve toplumsal eğilimlerin farklılaştığı günümüz toplumlarında yaşanan her dönüşüm, siyasal

eğilimleri şekillendirmektedir. Bu eğilimler, bazı ülkelerde siyasal katılım oranını düşürürken bazı ülkelerde ise tersine bu oranı artırmaktadır. Son yıllarda, özellikle birçok Batı ülkesinde seçimlere katılım oranı düşük olmasına karşın, Türkiye’de seçimlere katılım oranının yüksek olduğu görülmektedir. Bu durumun nedeni, hem toplumsal yapı hem de toplumdaki bireylerin siyasal sürece olan ilgileridir.

Türkiye’nin yakın tarihi incelendiğinde, önemli siyasal ve toplumsal olayların belirleyici olduğu açıktır. Çok partili hayata geçiş, 1980’li yıllar ve 2000 sonrası dönem Türkiye’de köklü dönüşümlerin yaşandığı dönüm noktalarıdır. Bu dönemlerde, siyasal yapı ve anlayışlar değişirken beraberinde toplumsal değişimde yaşanmıştır. Bu bağlamda, 16 Nisan 2017 tarihinde yapılan referandumun ardından Türkiye’de hükümet sistemi değişikliği halkın oyuyla gerçekleşmiştir. Böylece Türkiye açısından yeni bir dönem başlamış ve ardından 24 Haziran 2018 erken seçimine gidilmiştir. Bu dönem, Türk siyasal hayatı açısından ilklerin yaşandığı birtakım özellikleri taşımaktadır. Bu dönemde; 15 Temmuz darbe girişimi, Cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminin uygulanması, seçim ittifakları gibi birçok ögenin konuşulduğu bir seçim atmosferi yaşandı. Ülke gündemindeki yoğun gelişmelerin topluma yansımaları halkın siyasal konulara ve seçime olan ilgisini artırdı. Zira seçimlere katılım oranı % 86,24 olarak belirlendi.

Bu çalışmada; öncelikle Türkiye’deki toplumsal değişim ve siyasal katılım arasındaki ilişki açıklanacaktır. Ardından toplumsal değişimin siyasal katılıma olan etkisi 24 Haziran seçimleri özelinde incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Toplumsal Değişim, Siyasal Katılım, Türkiye.

* Yücel ÖZDEN, Öğr. Gör., Bitlis Eren Üniversitesi, Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu, yozden@beu.edu.tr

Abstract:

Social change has become one of the most important sociological phenomena in the process of transition from traditional agriculture society to information society. With social change both the culture and the structure of social institutions are undergoing a transformation. Elements such as urbanization, migration, industrialization, individualization, media and technology are the basic dynamics of the social change process. Like many countries in the world, Turkey has also experienced many different social processes and changes. From the early years of the Republican period to present, important and deeply rooted structural reforms and developments led to rapid changes in the social spheres. In this context, the changes that take place in the social context affect the attitude of the individual towards the things that are politic. At the same time, developments in political processes can affect both the individual and the society.

In the understanding of today's democracy, participation of individuals in political processes is crucial for all democratic systems. The tendency and preference that individuals exhibit is also important as their political participation. At this point, the process of social change determines the preferences of leaders and political parties, as well as participation in elections. In terms of the democracy which is described as the self government of the public, features such as pluralism and transparency that will provide the basic function of political participation come to the forefront. However, political participation is a focus topic for democracy and legitimate administration for both society and political parties. Every transformation in today's societies, where understanding and social tendencies differ, shapes political tendencies. These tendencies decreased the political participation rate in some countries while conversely they increased the rate in some countries. In recent years, despite the fact that in many Western countries rate of participation in the elections is low, Turkey seems to have a high rate of participation in the elections. The reasons for this situation are both the social structure and the interest of the individuals to the political process.

When Turkey's recent history is examined, it is clear that important political and social events are determinant. Period of transition to multiparty system, 1980's and the period after 2000 are milestones that Turkey experienced fundamental changes. During these periods, political structures

and understandings changed and social changes occurred as a consequence. In this context after a referendum held on April 16, 2017 Turkish government system changed via people's votes. Thus a new era for Turkey has begun and then Turkey hold an early election in June 24, 2018. This period has some characteristics of firsts in terms of Turkish political life. In this period; there was an election atmosphere in which many items such as the July 15 coup attempt, the implementation of the presidential government system and electoral alliances were discussed. The reflections of intense developments on the agenda of the country increased the interest of the people in political matters and election. Because the participation rate for the elections was determined as 86.24%.

In this study, first the relationship between social change and political participation in Turkey will be described. Then the effect of social change on political participation will be examined in the context of the 24 June elections.

Keywords: Social Change, Political Participation, Turkey.

TÜRKİYE’DE YEREL DEMOKRASİ VE KATILIM: GENÇLİK MECLİSLERİ*

*LOCAL DEMOCRACY AND PARTICIPATION in TURKEY: THE
YOUTH MUNICIPAL COUNCILS*

Özet:

Türkiye’de 1980 sonrası hızla gelişen yerelleşme süreci beraberinde yerel demokrasi tartışmalarını da getirmiştir. Bu yerel demokrasiyi oluşturma çabaları, öncelikle siyasal karar vericilerin kent yönetimlerini kent halkına açmalarını; ardından da halkın siyasal karar verme süreçlerine katılımlarını zorunlu kılmıştır. Bu zorunluluk ise 1990’lardan itibaren yönetim anlayışının yerel siyasal otoriteler tarafından benimsenmesi sürecini başlatmıştır. Öyle ki yönetim anlayışı, yerel siyasal otoritenin kent halkının menfaatlerini öne çıkaran bir yaklaşımla katılımcılığı, açıklığı, şeffaflığı benimsemesinin; sahip olunan kaynakların, grupların kendi menfaat ve önceliklerini belirlemelerine imkân tanınarak dağıtılmasının ve yönetilmesinin sağlanmasını gerekli kılmaktadır. Ayrıca 2002 yılı “Sürdürülebilir Kalkınma Ulusal Raporu”nda ise yerel yönetimler için iyi yönetişimin belediyelerin kapsadıkları alanda yaşayanlarla birlikte, ortaklaşa olarak yer alacakları ve sürecin karar alma, uygulama ve denetleme aşamalarıyla gerçekleştirebileceği vurgulanmıştır. Bu çerçevede, yönetim ilkelerinin, halka en yakın yönetim birimleri olarak kabul edilen yerel yönetimlerde uygulanabilirliği, Yerel Gündem 21 projeleri ile somutlaşmaya başlamıştır. Süreç içinde yerelde yönetim anlayışının hayata geçirilmesi bağlamında, 2005 yılında yürürlüğe giren 5393 sayılı yasa ile kent konseyleri oluşumunun önü açılmıştır. Bu konseyler aracılığıyla kentteki toplumsal örgütlerin ve gönüllülük

temelinde kent halkının, en alt düzeydeki yerel yönetim biriminden yukarıya doğru örgütlenerek yerel yönetim organlarının çalışmalarına katılımı ve denetimi sağlanmaya çalışılmıştır. Bununla birlikte ilgili yasa kapsamında yerelde hemşerilik bağı ikametgâh üzerinden tanımlanmıştır. 2006 yılında çıkarılan Kent Konseyi Yönetmeliği’ne göre de kent konseyleri, görev alanına giren konularda meclis ve çalışma gurupları oluşturabilecekleri belirtilmiştir. Bu çerçevede, Türkiye’de yoğunluklu olarak kent konseylerinde “mahalle meclisleri”, “kadın meclisleri”, “gençlik meclisleri”, “çocuk meclisleri”, “engelli meclisleri” vb. kurulmuştur. Bu sürece paralel olarak akademik yazında da kent konseylerinin oluşumu, işleyişi ve özelde de kadın konseyleri ağırlıklı olarak sorunsallaştırıldığı görülmektedir. Fakat TÜİK’in 2018 nüfus projeksiyonuna göre ortalama 81 milyon nüfuslu Türkiye’de 15-30 yaş arası genç nüfus yaklaşık 19 milyon 200 bin olacağı öngörülmektedir. Bu da genel nüfusun hemen hemen % 24’üne denk gelmektedir. Bu büyük nüfus Türkiye’nin geleceğine yön verecek kitleyi oluşturmaktadır. Yerelde kent konseylerinde gençlik meclislerini 16-30 yaş arası grup oluşturmaktadır. Yani gençlik meclisleri ile yalnızca seçim dönemlerinde 18 yaşını geçmiş gençler değil, 16 yaşından itibaren gençler de yaşadıkları topluluğun bir parçası olarak insiyatif alabilmekte ve yönetimin bir parçası olabilmektedir. Bu sebeple önümüzdeki dönemde yerelde daha da etkin örgütlenmelere dönüşecek gençlik meclisleri bu araştırmanın konusu olarak belirlenmiştir. Yasal düzenleme çerçevesinde belediyelerin kent konseyleri bünyesinde örgütlenen gençlik meclislerinin sayıca fazlalığı ve araştırmanın bir bildiri olması nedeniyle, yalnızca 30 büyükşehir belediyesinde örgütlenmiş kent konseylerindeki gençlik meclisleri araştırma kapsamına alınmıştır. Araştırmada literatür taraması yoluyla elde edilen bilgiler ile bu meclislere ait web sitelerinden ve ilgili meclis temsilcileriyle yapılan görüşmelerden elde edilen veriler yerel demokrasi ve katılım çerçevesinde çözümlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Yerel Katılım, Kent Konseyi, Gençlik Meclisi.

* **Yeliz POLAT**, Dr. Öğr. Ü., Fırat Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ylzaktas@firat.edu.tr

Abstract:

In Turkey, the period of indigenization that developed quite rapidly after 1980 has brought the discussions of local democracy in its wake. Struggles to create that local democracy obliged political decision makers, at the first step, to open urban administration to local people and then, forced those local people to participate in processes of taking political decisions. This obligation, beginning from 1990s gave a start to the period of adoption for understanding of governance by the local political authorities. Moreover, the understanding of governance requires local political authorities to provide the local people with participation, transparency, and clearness in which the benefits for those local people would be of the highest importance; and also, the resources in hand would have to be directed and splitted-up to the groups for them to determine their own benefits and privileges. Besides, within "The National Report for Sustainable Development" in 2002, it was emphasized that good governance for local authorities would be realized together with the residents living within the borders of those municipalities and with those residents' taking part in the processes of decision taking, implementation and inspection. In this frame, the applicability of the principles of governance in local authorities which are accepted as the closest local government unit to the public started to become concrete with the projects of Local Agenda 21. Within this process, carrying the understanding of governance in local levels into effect paved the way for the urban councils to come into existence according to the law number 5393 which became valid in 2005. By dint of these councils, it was aimed to encourage non-government organizations and the local people in the city, on the basis of voluntariness, to participate in the works of local government units, by organizing from the lowest levels to higher ones, and to inspect those units. In addition to this, the bonding of citizenship within the scope of applicable law was determined over residence. According to the Urban Council Regulation introduced in 2006, it was stated that Urban Councils can create assemblies and work groups if they are

included in the council's work area. In this context, within the urban councils in Turkey, 'community assemblies', 'women assemblies', 'youth assemblies', 'children's assemblies', and 'the assemblies of disabled people' have been intensively founded. In parallel with this period, it is seen that the formation and operation of city councils in academic writings have been intensively problematized and, in private, the women councils. However, according to the 2018 population projection of TUIK, it is anticipated that the young population between 15 and 30 in Turkey, whose average population is about 81 million, will be around 19.200.000. This figure corresponds to almost 24% of the general population. This big and crowded population forms the body that will dominate the Turkey's future. Young people between 16 and 30 form the youth assemblies in local councils. That is to say, through and with the help of youth assembly, not only young people over 18 but also youngsters at the age of sixteen take initiatives and become a part of the administration as an individual of the population in which they are living. So, the youth assembly that will turn into more and more effective organizations in local level in the long view have been determined as the subject of this research. Because of being high in number of those youth assembly which have been organized within the body of urban councils of municipalities under certain legislations and since this study is a manifesto, only youth assemblies in city councils which have been organized in 30 municipality were included in this study. The data obtained by literature research and also from web sites and interviews with representatives of those assemblies have been analysed within the scope of local democracy and participation.

Keywords: Local Participation, City Council, Youth Assembly.

ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNİN KÜRESEL SOSYAL SORUMLULUK DÜZEYLERİ ÜZERİNE BİR ARAŞTIRMA*

A RESEARCH ON THE GLOBAL SOCIAL RESPONSIBILITY LEVELS OF UNIVERSITY STUDENTS

Özet:

Bu araştırmanın amacı Sakarya Üniversitesinde öğrenim gören öğrencilerin küresel sosyal sorumluluk düzeylerinin belirlenmesi; fakülte, sınıf, cinsiyet ve yaş gibi demografik özelliklere göre küresel sosyal sorumluluk algısında herhangi bir farklılaşmanın olup olmadığının incelenmesidir.

Araştırmada nicel araştırma yöntemlerinden betimsel tarama modeli kullanılmıştır. Araştırmanın evrenini Sakarya Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi, Hukuk Fakültesi ve İşletme Fakültesinde öğrenim gören öğrenciler oluşturmaktadır. Araştırmanın örneklemini ise olasılık temelli örnekleme yönteminden rastlantısal kümeleme yöntemiyle seçilmiştir. Araştırmada veri toplama aracı olarak Başer ve Kılınç (2015) tarafından geliştirilen “Küresel Sosyal Sorumluluk Ölçeği” ile demografik verilere ilişkin form kullanılmıştır. Elde edilen veriler SPSS 18 paket programı ile analiz edilmiştir. Verilerin analizinde güvenilirlik analizi, faktör analizi, tek yönlü varyans analizi ve bağımsız gruplar t-testi teknikleri kullanılmıştır.

Veri setinin faktör analizine uygunluğu KMO ve Bartlett Sphericity testiyle belirlenmiştir. Bu çalışmada veri setinin KMO istatistiği 0,867 olarak bulunmuş olup, bu sonuç veri setine faktör analizi uygulanabileceğini göstermektedir. Bartlett's test of sphericity sonucunda ise $\chi^2=2493,941$; $p=0,000$ bulunmuştur. Bu sonuçlar uygulanan faktör analizinin kabul edilebilirliğini göstermektedir. Faktör analizi sonucunda küresel sosyal sorumluluk düzeyine ilişkin 30 ifadenin 4 faktör altında toplandığı sonucuna ulaşılmıştır. Söz konusu 4 faktör toplam varyansın %49,765'ini açıklamaktadır. Araştırmada kullanılan ölçeğin güvenilirliği ise Cronbach Alpha iç tutarlılık katsayısı ile incelenmiştir. Ölçeğin tümü için elde edilen iç tutarlılık katsayısı 0,702 olarak belirlenmiştir.

Araştırmaya katılan üniversite öğrencilerinin küresel sosyal sorumluluk ölçeği alt boyutlarından eyleme dönük sorumluluk, ekolojik sorumluluk, özgeci sorumluluk, ulusal sorumluluk boyutlarında yer alan ifadelerle verdikleri yanıtlara ilişkin ortalamalar elde edilmiştir. Eyleme dönük

sorumluluk boyutunda üniversite öğrencilerinin en fazla katıldıkları madde “Çevre kirliliği ile mücadele eden kuruluşların çalışmalarına katılırim” ($\bar{x}=3,67$) ifadesi; ekolojik sorumluluk boyutunda üniversite öğrencilerinin en fazla katıldıkları madde “Gazete, şişe, teneke ve benzeri materyallerin geri dönüşümü zorunlu olmalıdır” ($\bar{x}=4,35$) ifadesi; özgeci sorumluluk boyutunda üniversite öğrencilerinin en fazla katıldıkları madde “Diğer insanların haklarını gözetirim” ($\bar{x}=4,06$) ifadesi; ulusal sorumluluk boyutunda üniversite öğrencilerinin en fazla katıldıkları madde ise “Komşu ülkelerde var olan problemlerin çözümünde ülkemiz elinden geleni yapmalıdır” ($\bar{x}=3,77$) ifadesidir.

Araştırmaya katılan üniversite öğrencilerinin küresel sosyal sorumluluk ölçeğine ilişkin verdikleri ifadelerin cinsiyet, sivil toplum kuruluşlarına üyelik ve sosyal sorumluluk dersi alma değişkenlerine göre farklılık gösterip göstermediği t-testi ile analiz edilmiştir. Analiz sonuçlarına göre cinsiyet değişkeni açısından ($t=2,05$; $p<0,05$) anlamlı bir farklılık bulunmuştur. Sivil toplum kuruluşlarına üyelik değişkeni açısından ($t=1,468$; $p>0,05$) ve sosyal sorumluluk dersi alma değişkeni açısından ($t=1,909$; $p>0,05$) ise anlamlı bir farklılık bulunamamıştır.

Araştırmaya katılan üniversite öğrencilerinin küresel sosyal sorumluluk ölçeğine ilişkin verdikleri ifadelerin fakülte, sınıf ve yaş değişkenlerine göre farklılık gösterip göstermediği ise tek yönlü varyans analizi ile analiz edilmiştir. Araştırmaya katılan üniversite öğrencilerinin fakülte değişkenine göre küresel sosyal sorumluluk ölçeğinden elde edilen toplam puanlara ilişkin tek yönlü varyans analizi sonuçları incelendiğinde ($F=0,536$; $p>0,05$) anlamlı bir fark olmadığı görülmüştür. Benzer şekilde, sınıf değişkenine göre küresel sosyal sorumluluk ölçeğinden elde edilen toplam puanlara ilişkin tek yönlü varyans analizi sonuçları incelendiğinde ($F=1,946$; $p>0,05$) ve yaş değişkenine göre küresel sosyal sorumluluk ölçeğinden elde edilen toplam puanlara ilişkin tek yönlü varyans analizi sonuçları incelendiğinde de ($F=1,610$; $p>0,05$) anlamlı bir fark olmadığı sonucuna ulaşılmıştır.

Sonuç olarak üniversite öğrencilerin küresel sosyal sorumluluk düzeylerinin orta düzeyde olduğu görülmektedir. Üniversite öğrencilerin küresel sosyal sorumluluklarının gelişimine katkı sağlamak için sosyal sorumluluk derslerinin içeriğinin gözden geçirilmesi, uygulamaya dönük örneklerle pekiştirilmesinde fayda olacağı düşünülmektedir. Aynı zamanda sivil toplum kuruluşlarının rolü ve sosyal sorumluluk konusunda fonksiyonlarına vurgu yapılarak, sivil toplum kuruluşlarına üyelik teşvik edilebilir. Diğer taraftan, ders dışı etkinliklerin hayata geçirilmesinin de bu süreçte katkı sağlayacağını söylemek mümkündür.

Anahtar Kelimeler: Sosyal Sorumluluk, Küresel Sosyal Sorumluluk.

* Harun KIRILMAZ, Doç. Dr., Sakarya Üniversitesi, İşletme Fakültesi, Sağlık Yönetimi Bölümü, hkirilmaz@sakarya.edu.tr

Selma KILIÇ KIRILMAZ, Dr. Öğr. Ü., Sakarya Uygulamalı Bilimler Üniversitesi, Kaynarca Uygulamalı Bilimler Yüksekokulu, Uluslararası Ticaret ve Lojistik Bölümü, selma.kirilmaz@gmail.com

Yusuf MARAKÇI, Sakarya Üniversitesi, İşletme Fakültesi, Sağlık Yönetimi Bölümü, yusufmarakci@gmail.com

Abstract:

The aim of this research is to determine the level of global social responsibility of the students at Sakarya University; to investigate whether there is any variation in the perception of global social responsibility according to demographic characteristics such as faculty, class, sex and age.

In the research, a descriptive scanning model was used in quantitative research methods. The study universe consists of students from the Faculty of Political Sciences, Faculty of Law and Faculty of Business Administration of the University of Sakarya. The sample of the research was selected from probability based sampling method by chance clustering method. The "Global Social Responsibility Scale" developed by Başer and Kılınç (2015) and the demographic data form were used as data collection tools in the survey. The obtained data were analyzed by SPSS 18 packet program. Reliability analysis, factor analysis, one-way variance analysis and independent groups t-test techniques were used in the analysis of the data.

The suitability of the data set for factor analysis was determined by the KMO and Bartlett Sphericity test. In this study, the data set's KMO statistic was found to be 0.867, which indicates that factor analysis can be applied to the data set. The result of Bartlett's test of sphericity is $\chi^2=2493.941$; $p=0.000$. These results indicate the acceptability of the applied factor analysis. As a result of the factor analysis, it is concluded that 30 factors related to the level of global social responsibility are collected under 4 factors. The four factors explain 49.765% of the total variance. The reliability of the scale used in the study was examined by the Cronbach Alpha internal consistency coefficient. The internal consistency coefficient for all of the scales was 0.702.

The averages of responses from the global social responsibility scale subscales of the university students participating in the survey were expressed in action oriented responsibility, ecological responsibility, altruist responsibility and national responsibility dimensions. In the sense of action oriented responsibility, the most participated item of the university students is the statement "Participation in the work of organizations fighting environmental pollution" ($\bar{x}=3.67$). In terms of ecological responsibility, university students most frequently participate in the item "Recycling newspapers, bottles, cans and other materials must be mandatory" ($\bar{x}=4.35$). In

the dimension of responsibility of the students, the most attended item of university students is the expression "Observing the rights of other people" ($\bar{x}=4.06$). On the national responsibility side, the most common item of university students is the expression "Our country must do its best to solve the problems in neighboring countries" ($\bar{x}=3.77$).

It was analyzed by t-test that university students who participated in the survey differed according to sex, membership in non-governmental organizations and taking social responsibility lessons in terms of global social responsibility scale. According to the results of analysis, there was a significant difference in terms of sex variable ($t=2.05$; $p<0.05$). There was no significant difference in the membership to civil society organizations variable ($t=1.468$; $p>0.05$) and social responsibility lessons variable ($t=1.909$; $p>0.05$).

One-way ANOVA was used to analyze whether the university students participating in the survey differed according to the faculty, class, and age variables on the global social responsibility scale. When the results of the one-way analysis of variance ($F=0.536$; $p>0.05$) on the total scores of the global social responsibility scale according to faculty variables of university students participating in the survey were examined, no significant difference was found. Similarly, when the results of the one-way ANOVA on the total scores obtained from the global social responsibility scale by class variable were examined, it was found that there was no meaningful difference ($F=1.946$; $p>0.05$). According to the age variable, there was no significant difference according to the results of the one-way ANOVA on the total scores obtained from the global social responsibility scale ($F=1.610$, $p>0.05$).

As a result, the level of global social responsibility of university students seems to be moderate. In order to contribute to the development of global social responsibilities of university students, it is thought that the content of the social responsibility lessons should be watched and applied with practical examples. At the same time, membership in non-governmental organizations can be encouraged by emphasizing the role of non-governmental organizations and their functions on social responsibility. On the other hand, the fact that extracurricular activities are passed on to life can also contribute to this process.

Keywords: Social Responsibility, Global Social Responsibility.

AKTİF KENT VATANDAŞLIĞI ÖLÇEĞİNİN GELİŞTİRİLMESİ ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA *

A STUDY ON DEVELOPMENT OF THE SCALE FOR ACTIVE
URBAN CITIZENSHIP

Özet:

Günümüzde ekonomik, kültürel ve sosyal etkenlerden dolayı kentlerin nüfusu giderek artmaktadır. Nüfus artışı kentlerin mekânsal olarak genişlemesine ve yoğunlaşmasına sebep olmaktadır. Söz konusu mekân ve nüfus yoğunluğu, kent yaşamında önemli derecede dönüşümlere yol açarak, kamusal alanın paylaşımı ve özel alanın niteliği konusunda süreklilik arz eden bir farklılaşmayı da beraberinde getirmektedir. Çeşitli nedenlerden dolayı kırsaldan kentlere doğru meydana gelen göçler, yeni tüketim biçimleri, sosyal, kültürel ve ekonomik değişiklikler ile yatay-dikey büyüme biçimleri, kent yaşamının bazen olumlu bazen de olumsuz yönde etkilenmesine yol açmaktadır. Bu durum kamusal ve özel alanın en önemli aktörü olarak kentlinin yaşam tarzına, bilincine, davranışlarına ve üretim-tüketim biçimlerine etkide bulunmaktadır. Ortaya çıkan farklılaşmalar karşısında kentlinin kamusal alanın bir üyesi olarak daha nitelikli bir yaşam tarzı sergilemesi ise ancak yerel yönetim çerçevesinde gerçekleştirilen politikalar ile mümkün hale gelmektedir. Bu noktada kentlinin hak ve özgürlükler konusunda bir arada yaşayabilmeleri için yönetsel temelde kanunlar ve düzenlemeler yapılması, kentli vatandaşlık kavramını ön plana çıkarmaktadır. Kentlerin nüfus ve mekân bakımından giderek yoğunlaşmasıyla birlikte, özellikle kamusal alanın daha da önem kazanması ve buna bağlı olarak toplumsal

düzenin sağlanmasına yönelik çalışmalar, kentli vatandaşlık çerçevesinde geliştirilen politikalara işaret etmektedir.

Bu bağlamda dikkat çeken en önemli husus, kentli vatandaşın ekonomik, sosyal ve kültürel etkenlerin yanında bu yönetsel faaliyetler karşısında da nasıl bir tutum ve davranış içinde olduğudur. Çünkü kırsaldan farklı olarak kentli vatandaş, artık kent mekânında farklı bir yaşam tarzı ile karşı karşıya kalmaktadır. Kent, vatandaş ve yönetim çerçevesinde farklı farklı seçenekler dikkate alınmakta ve kentin en önemli unsuru olarak vatandaş, sürekli bir deneme aracı olarak kullanılmaktadır. Bunun sonucu olarak ise yabancılaşmış, monoton bir hayat tarzı sergileyen, kentten kendini soyutlayan, kendi özel alanına çekilmiş, “pasif vatandaş” olarak nitelendirilen bireyler ortaya çıkmış ve bu insanlar kent, kentlileşme ve vatandaşlık bağlamında günümüzde en çok araştırma konusu olan kişiler olarak öne çıkmaktadır. Buradan hareketle çalışmamızın temel amacı, vatandaşın kentli olma derecesini belirleme, kamusal ve özel alanlara katkı düzeyini ölçme ve sosyal, siyasal ve sivil katılım niteliğini belirlemeye yönelik bir ölçek geliştirmektir. Literatürde aktif vatandaşlık ve katılım düzeyi ile ilgili birçok çalışma olmasına rağmen, bu çalışmaların kent düzeyine indirgenmesi ve Türkiye’nin sosyal, kültürel ve ekonomik değerlerine uyarlanması ihtiyacı doğmaktadır. Özellikle nüfus-mekân yoğunluğuyla sosyal, sivil ve siyasal katılımın boyutu arasında ilişki olduğu hipotezinden yola çıkarak gerçekleştireceğimiz bu ölçek geliştirme çalışması, siyasal, sosyal ve sivil katılım ve değerler olarak dört ana boyuttan oluşmaktadır. Kentlinin ekonomik, sosyal ve kültürel düzeyi, kamusal ve özel alanın niteliği ile kentlerin nüfus ve mekân büyüklüğünün sosyal, siyasal ve sivil katılım derecesine etkisi geliştireceğimiz bu ölçeğin temel konusudur ve ileride kent, vatandaş ve siyaset arası ilişki düzeyini ölçmek için temel araç olması hedeflenmektedir.

* Atilla ALTUN, Doktora Öğrencisi., Kırıkkale Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sosyoloji Ana Bilim Dalı, ati_altun@yahoo.com
Kamil ŞAHİN, Dr. Öğr. Gör, Kırıkkale Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Felsefe Bölümü, sahinkml@hotmail.com

Anahtar Kelimeler: Kent, Vatandaşlık, Katılım, Aktif Kent
Vatandaşlığı Ölçeği (AKVÖ).

Abstract:

Today, the population of cities is increasing due to economic, cultural and social factors. Population growth causes spatial enlargement and concentration of cities. The spatial and population density lead to significant divergences in urban life, bringing about a differentiation that is constant about the sharing of the public space and the nature of the private space. Migrations from rural to urban areas due to various reasons, new forms of consumption, social, cultural and economic changes and horizontal and vertical forms of growth lead to positive and negative effects of urban life. This situation affects the urban lifestyle, consciousness, behaviour and production-consumption patterns of urban people who are the most important actor of the public and private space. In the face of the emerging differentiations, a more qualified lifestyle as a member of the urban public space becomes possible only through the politics of local government. At this point, the making of laws and regulations on the administrative basis in order to enable the city to live together gives priority to the concept of urban citizenship. With the increasing concentration of cities in terms of population and space, especially the work of increasing the importance of the public space and ensuring the social order, points to the policy developed within the framework of urban citizenship.

Because, unlike rural people, urban citizens now face a different lifestyle in urban space, what is most noteworthy in this context is the attitude and behaviour of the urban citizen in the face of economic, social and cultural factors and these administrative activities. Various different options are taken into consideration in the context of city, citizen and administration, and citizens as the most important element of the city are being used as a continuous testing tool. As a result, individuals who have been exposed to an alienated, monotonous lifestyle, who have isolated themselves from the city, drawn to their private sphere and who are described as "passive citizens" have

emerged and these people are the most research subjects in the context of urbanism, urbanization and citizenship. The main aim of our work here is to develop a scale to determine the citizens' degree of urbanization, measure the level of contribution to public and private space, and determine the nature of social, political and civic participation. Although there are many studies in the literature regarding active citizenship and participation level, there is a need for reducing these studies to the city level and adapting these studies to the social, cultural and economic values of Turkey. This scale development study, which we will carry out from the hypothesis that there is a relationship between the density of population and space and the dimensions of social, civic and political participation, consists of four main dimensions as political, social and civic participation and values. The basic concept of this scale that we will develop is the economic, social and cultural level of urban citizen, the quality of public and private space and the effect of cities' population and space size on social, political and civic participation, and it is aimed to be the basic tool for measuring the relationship level between city, citizen and politics in the future.

Keywords: City, Citizenship, Participation, Scale for Active Urban Citizenship.

YEREL KATILIM YÖNTEMİ OLARAK MAHALLE KOMİTELERİ: BURSA NİLÜFER BELEDİYESİ ÜZERİNDEN BİR DEĞERLENDİRME*

NEIGHBORHOOD COMMITTEES AS A LOCAL PARTICIPATION
METHOD: AN EVALUATION ON BURSA NİLÜFER MUNICIPALITY

Özet:

Yerel yönetimlerin hemşerilerin katılımını sağlayarak, istek, sorun ve önerilerinden haberdar olup onlara duyarlı davranması, verilen hizmetler ve hizmet kalitesi konusunda vatandaş memnuniyetinin sağlanması yolunda ilk sırada yapılması gerekenler arasında gelmektedir. Türkiye’de yerel yönetimler düzeyinde halkın karar alma mekanizmalarına katılımı konusu günümüz kamu yönetiminde sıkça tartışılmaktadır. Bu bağlamda, halkın yerel yönetimlere katılımını sağlayacak mekanizmaların ve yöntemlerin sayısı da artmıştır. Kent konseyleri, mahalle meclisleri ve komiteleri, kamuoyu yoklamaları, meclis toplantılarına katılım, danışma kurulları başlıca katılım mekanizmaları arasında yer alırken sosyal medya araçları, belediye web siteleri, online anketler gibi bilgi ve iletişim teknolojilerinin kullanıldığı katılım araçları da giderek yaygınlaşmaktadır.

Bu çalışmanın amacı, bir yerel katılım yöntemi olarak mahalle komitelerini değerlendirmektir. Çalışmada, Türkiye’de mahalle komiteleri uygulamasının 2009 yılından beri öncülüğünü yapan bir belediye olan Bursa Nilüfer Belediyesi üzerinden bir analiz yapılmaktadır. Nilüfer Kent Konseyi tarafından uygulanmakta olan Mahalle Komiteleri projesinin amacı, mahalle ölçeğinde bir yönetim birimi oluşturulması ve bu suretle karar alma süreçlerine hemşerilerin etkin katılımının sağlanmasıdır. Nilüfer Belediyesi Mahalle Komiteleri İşleyiş Yönergesine göre, “Mahalle Komiteleri, mahallenin ortak ihtiyaçlarını belirlemek, mahallenin yaşam kalitesini geliştirmek, belediye ve diğer kamu kurum ve kuruluşlarıyla ilişkilerini yürütmek, mahalle ile ilgili konularda görüş bildirmek, diğer kurumlarla işbirliği yapmak ve mahallelinin

kamu yönetimlerinin karar süreçlerine katılımını sağlamak konularında çalışmalar yürütür, mahallesiyile ilgili önceliklere karar verir ve projeler üretir. Toplantı, eğitim, proje ve benzeri konularda Nilüfer Kent Konseyi’nden destek alır.”¹ Nilüfer Kent Konseyi, Kadın Meclisi, Gençlik Meclisi ve Mahalle Komitelerinde alınan kararlar doğrudan Nilüfer Belediye Meclisi gündemine taşınmaktadır.

Çalışmada öncelikle yerel katılım, mahalle komiteleri ve işleyişiyle ilgili genel bir tartışma yapılmaktadır. Ardından Nilüfer Belediyesi’nin mahalle komiteleri uygulaması incelenerek vatandaşlar gözünden bir analiz gerçekleştirilmektedir. Veri toplama yöntemi olarak yüz yüze anket tekniği kullanılmıştır. Anket aracı, Nilüfer belediyesine bağlı 64 mahallede ikamet eden, mahalle nüfusunun genel nüfusa orantısı göz önüne alınarak her mahalleden rassal olarak seçilen 18 yaş ve üzeri toplam 500 kişiye, danışmanlık şirketinden hizmet alınarak yüz yüze uygulanmıştır. Anket ölçeği yerel katılım algı ve davranışlarını ölçmeye yönelik sorulardan oluşmuştur. Veriler üzerinde betimsel istatistiksel analizler gerçekleştirilmiştir. Bulgulara göre, vatandaşlar hizmet önceliklerinin belirlenmesi ve yerel sorunlarla ve ihtiyaçlarla ilgili çözümlerin belirlenmesi süreçlerinde vatandaş/sivil toplum katılımını göreceli olarak daha önemli bulmaktadır. Vatandaşlar genel olarak yerel katılımın sonuçları konusunda da olumlu algılara sahiptir. Vatandaşların en çok katılım gösterdikleri karar alma süreci, yerel sorun ve ihtiyaçların belirlenmesi sürecidir. Çalışmaya katılan vatandaşlardan Mahalle komiteleri yoluyla katılım gösterenlerin oranı %50 civarındadır. Araştırma sonuçları yerel katılımı ilgili olumlu algılar olmasına karşılık katılım bilincinin ve yerel katılım düzeyinin geliştirilmeye ihtiyacı olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu çalışma, “Vatandaşların Belediye Hizmet Kalitesi Algısı ve Yerel Katılım İlişkisi: Nilüfer Belediyesi Örnek Olay İncelemesi” isimli ve 215K154 nolu TUBİTAK projesinden elde edilen verilerden üretilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Yerel Katılım, Belediye, Mahalle Komiteleri, Nilüfer Belediyesi.

* Nilay YAVUZ, Doç. Dr., Orta Doğu Teknik Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, nyavuz@metu.edu.tr

¹ Nilüfer Kent Konseyi. “Mahalle Komiteleri Nedir?”. <http://www.niluferkentkonseyi.org/komiteler.php>

Abstract:

Local governments increasingly need to be aware of local residents' requests, problems and suggestions and enable them to participate in order to ensure citizen satisfaction in services and improve the quality of services. Public participation in decision-making is frequently discussed in Turkey today at the local government level. In this context, the number of mechanisms and methods that enable people to participate in local governments has also increased. Participation tools such as city councils, neighborhood councils and committees, public polls, participation in parliamentary meetings, and advisory boards are among the main participation mechanisms, while social media tools, municipal web sites, online surveys and other information and communication technologies are becoming increasingly widespread.

The purpose of this study is to evaluate neighborhood committees as a method of local participation. In the study, an analysis of Bursa Nilüfer Municipality, a municipality that pioneered neighborhood committee method in Turkey in 2009, is carried out. The purpose of the Neighborhood Committees project, which is being implemented by the Nilüfer City Council, is to establish a management unit at the neighborhood level and to ensure the active participation of the local people in the decision-making processes. According to the Nilüfer Municipal Neighborhood Committees Operational Guidelines, "Neighborhood Committees are responsible for determining the common needs of the community, improving the quality of life of the community, carrying out relations with the municipality and other public institutions and organizations, communicating opinions about the neighborhood, participating with other institutions to decide priorities related to the neighborhood and to develop projects."² Decisions taken at the Nilüfer City Council, Women's Council, Youth Council and Neighborhood Committees are carried over directly to the Nilüfer Municipal Assembly agenda.

In the study, first, the concepts of local participation, neighborhood committees and their functioning are discussed. Then, the neighborhood committee initiative of Nilüfer Municipality is analyzed along with an

overview of the citizens' attitudes and perceptions on the issue. Face-to-face survey technique was used as the data collection method. The questionnaire was applied face to face by a consultant company, to a total of 500 people aged 18 years and over, who were randomly selected from each district, taking into consideration the proportion of the neighborhood population to the general population living in 64 neighborhoods of Nilüfer municipality. The questionnaire consisted of questions to measure local participation perceptions and behaviors. Descriptive statistical analyzes were performed on the data.

According to findings, citizens are more likely to value citizen / civil society participation in determining service priorities and determining solutions to local problems and needs. Citizens generally have a positive perception on the results of local participation. The decision-making process in which citizens are most involved is the process of identifying local problems and needs. The percentage of those participating through neighborhood committees is around 50%. The findings reveal that participation awareness and local participation levels need to be improved despite the positive perceptions of local participation.

This research was funded by the TUBITAK Project (215K154) titled as "The Relationship between Citizens' Perception of Municipal Service Quality and Local Public Participation: The Case Study of Nilüfer Municipality".

Keywords: Local Participation, Municipality, Neighborhood Committees, Nilüfer Municipality.

² Nilüfer Kent Konseyi. "Mahalle Komiteleri Nedir?". <http://www.niluferkentkonseyi.org/komiteler.php>

KALKINMA-ÇEVRE İKİLEMİNDE TÜRKİYE'DE ÇEVRE POLİTİKASI OLUŞUM SÜREÇLERİNDE KATILIMCILIK*

*PARTICIPATION IN THE PROCESS OF FORMING THE
ENVIRONMENTAL POLICY UNDER THE CONDITIONS OF
DEVELOPMENT-ENVIRONMENT DILEMMA IN TURKEY*

Özet:

İnsanlık, "Büyümenin Sınırlarının" çevre olduğu ve bu sınırların aşılması ile kendi yaşam alanlarını da ihlal ettiğinin farkına vardığı günden beri çevre ile ilişkisinin nasıl olması gerektiği sorunsalı ile karşı karşıya kalmıştır. Nitekim gerek kendisi gerekse de tüm canlılar için yaşam alanı olan çevre, ortak gelecek için hayati öneme sahiptir. Bu bağlamda ortaya çıkan sorun ise çevre kalkınma ilişkisidir. Çevre- kalkınma ilişkisinde, belirleyici unsurun çevre mi yoksa kalkınma mı olacağı, çevre ile arasındaki ilişkide insanın konumunun ne olacağı -doğal düzenin bir parçası mı olduğu yoksa tüm doğal düzenin "sahibi" mi olduğu- yıllardır tartışılan sorulardır.

Ekonomik faaliyetler ile çevre arasında bir gerilimin olduğu aşikardır. 1970'lerle birlikte çevre üzerinde yaratılan baskılar ve bunun sebep olduğu çevre sorunları uluslararası alanda tartışılmaya başlanmıştır. Nitekim çevre üzerinde yaratılan baskılar bu dönemden itibaren doğal felaketler olarak gerek insan yaşamını gerekse de devlet ekonomilerini etkilemeye başlamıştır. Günümüzde artık afetlerin başlıca nedeni kalkınma uğruna insan eliyle gerçekleştirilen faaliyetlerdir. Bu sebeple çevrenin insan ve kalkınma gayreti karşısında korunması için bölgesel ve evrensel ölçekte düzenlemeler yapılmaktadır. Zira çevrenin korunmasında veya tahrip edilmesinde kamu politikalarının belirleyici rolü bulunmaktadır. Bu nedenle çevre politikalarının bütünlük ve katılımcı bir yöntemle oluşturulması gerekmektedir.

Türkiye’de son yıllarda kamu politikalarına karşı bir kamuoyu hassasiyeti olduğu görülmektedir. Bu hassasiyet kentsel ve kırsal alanlarda gerçekleştirilen çevre hareketleri ile kendini göstermektedir. Geçmişten günümüze mevzuatımız incelendiğinde kamu politikalarının oluşturulmasında katılım ilkesinin vurgulandığı görülmektedir. Nitekim 2872 sayılı Çevre Kanunu'nda çevre politikalarının oluşmasında katılım hakkının esas olduğu hüküm altına alınmış ve katılımı sağlamada bakanlık ve yerel yönetimleri sorumlu birimler olarak kabul edilmiştir. Bununla birlikte bu mekanizmanın işlevselliği tartışmalıdır. Son yıllarda kamuoyunda uzun süre gündemde yer alan olaylar katılım mekanizmalarının işlevselliğine ve bu bağlamda çevre politikalarının oluşturulması ve yönetilmesine ilişkin süreçlerin sorgulanmasına neden olmuştur.

Bu çalışmanın amacı, çevreye duyarlılık kapsamında kamuoyunda tepkilere ve çevreci eylemlere yol açan kamu politikalarını katılım ilkesi bağlamında ele almaktır. Bu bağlamda aynı coğrafyayı etkileyen ve kamuoyunda büyük tepkilere neden olan Cerattepe ve Yeşil Yol projeleri incelenmiş ve sorun alanları tespit edilmiştir. Amacımız çevre politikası analizinin ötesinde kalkınma-çevre ikileminde kamu yöneticilerinin algılarını, kamu politikası kararlarını, bu politikaların uygulanmasını ve süreç içinde kamuoyu ile etkileşimini incelemektir. Bu amaca ulaşmak için tercih edilen yöntemlerden ilki ikincil veri kaynaklarından arşiv taramasıdır. Bu kapsamda kamuoyu ve kamu politikası oluşturan aktörlerin söylem ve açıklamaları, sürecin yönetimi gazete haberleri derlenerek incelenmiştir. Ayrıca, kamu politikalarının altyapısını oluşturan mevcut mevzuat ve resmi belgeler incelenmiştir. Yapılan incelemeler doğrultusunda söz konusu iki proje üzerinden kamu politikalarının işleyişine ilişkin sorun alanları tespit edilip bunlara ilişkin öneriler geliştirilmiştir. Kamu politikalarının gerek oluşturulmasında gerekse de uygulanmasında katılım ilkesinin etkin bir şekilde işletilmesi çevresel bozulma kaynaklı afetlerin zararlarının azaltılmasında önemli bir işleve sahip olacaktır. Nitekim ülkemiz her geçen gün bu tarz afetlerle daha sık karşı karşıya kalmaktadır.

Anahtar Kelimeler; Çevre, Kalkınma, Katılım.

* **Gamze UZUN**, Öğr. Gör., Amasya Üniversitesi Gümüşhacıköy Hasan Duman Melek Yüksekokulu, Yönetim ve Organizasyon, gamze.uzun@amasya.edu.tr

Abstract:

Since the humanity realized that the “Limit of Growth” is the environment and passing beyond this limit infringes their own habitats, they have faced with the problem “how the relationship with environment should be”. Hence, the environment, which is the habitat for both human kind and animals, is of significant importance for the common future. From this aspect, the problem is the relationship between environment and development. The question that has been discussed for long years is whether the development or environment should be the determinant factor in the relationship between environment and development, which position should the human have in this relationship – whether the human are a part of natural order or the “owner” of the natural order.

It is clear that there is a tradeoff between the economic activities and the environment. Since 1970s, it was started to internationally discuss the pressure on the environment and the resultant environmental problems. Furthermore, since then, the pressures on the environment started influencing both human life and states’ economies. Nowadays, the main reason for the natural disasters is the activities, which the humans execute for the sake of development. For this reason, the regional and global regulations are prepared in order to protect the environment from the human and the effort for development. Hence, the public policies play a determinant role in protection or deterioration of the environment. For this reason, it is necessary to develop the environment policies with a holistic and participative method.

It can be seen that a public awareness arose towards the public policies in recent years in Turkey. This sensitiveness appears through the environment-protection movements in rural and urban areas. Given our regulations to date, it can be seen that the principle of “participation” to the development of public policies has been emphasized. Hence, in the Law on Environment No. 2872, it was set forth that the right of participating to the development of environment policies shall be taken as basis and the local administrators shall be responsible for this. Besides that, the functionality of this mechanism is equivocal. The events, which have occurred in recent years and remained on the agenda for a long time, caused the people to discuss the functionality of participation mechanisms, as well as the processes of developing and managing the environment policies.

The aim of this study is to discuss the public policies, which have caused the pro-environment activities and reactions in public from the aspect of environmental awareness, in terms of the principle of participation. From this aspect, the Cerattepe and Yeşil Yol (Green Road) projects, which influence the same geographical zone and cause reactions among the people, were analyzed and the problematic points were determined. Beyond analyzing the environment policy, our purpose is to examine the perceptions of public administrators in development/environment dilemma, the public policy decisions, the implementation of these policies, and the interaction with public in this process. The first method preferred for this purpose is the literature review over the secondary data sources. Within this context, the expressions and speeches of actors, who influence the public opinion and the development of public policy, were examined by deriving them from the journal news. Moreover, the current regulations and official documents constituting the foundation of public policies were analyzed. In parallel with the analyses, the problematic points of public policies’ function were determined over the aforementioned projects, and the solution suggestions were made for these problems. Efficiently utilizing the principle of participation in both development and implementation of public policies would play a significant role in minimizing the damages of natural disasters arising from the environmental deterioration because our country faces with such disasters gradually more frequently.

Keywords; Environment, Development, Participation.

MAHALLE YÖNETİMİNDE HEMŞEHİRİ KATILIMI: KARAMAN İLİNDE BİR ARAŞTIRMA*

CITIZEN PARTICIPATION IN NEIGHBORHOOD
ADMINISTRATION: A RESEARCH IN KARAMAN PROVINCE

Özet:

Mahalle yönetimleri Türk Kamu Yönetimi içerisinde Osmanlı Devleti'nden bu yana varolan, bu bağlamda tarihsel ve gelenekçi özellikler gösteren ve kanunla kendisine verilen görevleri yerine getirmekle yükümlü olan yerel düzeyde örgütlenmiş yönetsel birimlerdir. Diğer yandan mahalle yönetimleri, yalnızca merkezi yönetime ilişkin hizmetlerin değil; aynı zamanda, o mahallede yaşayan kişilere yönelik olarak yerel hizmetleri de yerine getirmekle yükümlü bir yönetsel birimdir. Bu bağlamda mahalle yönetimini yönetsel örgütlenmenin ilk aşaması olarak değerlendirildiği için yerel düzeyde katılımcı demokrasinin hayata geçirilebileceği en uygun nitelikteki yönetsel birimler olarak da kabul etmek mümkün hale gelmektedir.

Türkiye'de de özellikle 5393 sayılı Belediye Kanunu'nda mahalle yönetiminde katılıma atıf yapan ve hemşehri memnuniyetini içeren düzenlemeler mevcuttur. Belediye Kanunu'nun 9. Maddesine göre mahalle ve mahallenin yönetimi ele alınmış ve muhtarın, hemşehrilerin gönüllü katılımına fırsat verecek şekilde mahallenin ihtiyaçlarını belirlemesi ve belediyenin de mahalle ile ilgili kararlarda mahalle sakinlerinin ortak görüşlerini ön planda tutması öngörülmüştür. Buna göre öncelikle muhtar, hemşehrilerin demokratik katılım mekanizmalarını hayata geçirecek ve bunu kolaylaştıracak düzenlemelere ön ayak olacak şekilde gereksinimlerin tespitini yapacak hem de devamında bu gereksinimlerin aynı demokratik bilinç ile giderilmesine katkı sağlamış olacaktır. Diğer yandan sadece muhtar değil, belediye de sadece

mahalleyi ve/veya mahalleliyi ilgilendiren kararlarda o mahallede yaşayanların görüşlerine başvuracak ve karar alımını bu sayede gerçekleştirme yoluna gidecektir.

Türkiye'de mahalle yönetimlerinin bir takım sorunlarının olduğu da muhakkaktır. Değişen şartlara uyum sağlayabilen, etkin, verimli ve daha da önemlisi hemşehrilere daha fazla önem veren, onların talep ve beklentilerini karşılamaya yönelik faaliyette bulunan bir yönetsel işleyişin hayata geçirilmesi için farklı girişimlere ihtiyaç vardır. Diğer yandan mahalle yönetimlerinin yönetsel sistem içerisindeki yerinin belirsiz ve hizmet alanının karmaşık olması; mahalle yönetimi organlarının etkin bir yapı ve işleyişten mahrum kalması da yine katılımcı demokrasinin yaşanılması ve hemşehri katılımının sağlanmasında engel teşkil eden sorun alanlarından bir kaçıdır.

Bu çalışmada öncelikle tarihsel süreç içerisinde mahalle yönetimlerinin hemşehri katılımı açısından ifade ettiği anlam ve konu ile ilgili yasal düzenlemeler tarihsel ve kavramsal çerçeve şeklinde ele alınacaktır. Ampirik olarak ise mahalle yönetimlerinin hemşehri katılımı ve katılımcı demokrasi açısından ne durumda olduğu, Karaman ili örneği üzerinden analiz edilmeye çalışılacaktır. Böylece, hem mahalle yönetimlerinin mevcut sorunlarının tespitine; hem de söz konusu sorunlara yönelik çözümlerin ortaya konulmasına katkı sağlanması amaçlanmaktadır. Bu amaca binaen Karaman il merkezinde mahalle muhtarları ile anket çalışması ve yarı-yapılandırılmış mülakat uygulanacaktır. Bu bağlamda, çalışmada nitel ve nicel araştırma yöntemlerinden birlikte yararlanılması planlanmaktadır. Bu yöntem ekseninde hazırlanacak çalışmanın temel iddiası mahalle yönetimlerinde hemşehri memnuniyeti ve katılımı açısından bir takım olumlu gelişmeler olmasına rağmen gelenekselleşmiş bir takım sorunların halen çözülmemiş olduğudur.

Anahtar Kelimeler: Mahalle, Hemşehrilik, Katılım, Demokrasi, Katılımcı Demokrasi.

* **Mustafa KOCAOĞLU**, Doç. Dr., NEÜ Uygulamalı Bilimler Fakültesi, Yönetim Bilişim Sistemleri Bölümü, kocaoglumustafa@gmail.com
Sefa USTA, Doç. Dr., KMÜ, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, sefausta@gmail.com
M. Fatih Bilal ALODALI, Doç. Dr., NEÜ Uygulamalı Bilimler Fakültesi, Yönetim Bilişim Sistemleri Bölümü, fatihalodali@konya.edu.tr

Abstract:

Neighborhood administrations are administrative units organized in the Turkish Public Administration since the Ottoman Empire, institutionalized in local level, being obliged to fulfill the duties given to them by the law, and showed historical and traditional characteristics in this context. Neighborhood administrations, on the other hand, are a managerial unit that is obliged to fulfill local services for those living in the area, not merely services related to centralized services. In this context, it can be regarded as the most suitable administrative units to which the participatory democracy at the local level can be carried into effect because the neighborhood administration is considered as the first step of the managerial organization.

Turkey also contains the legal regulations referring in particular to the neighborhood administration and citizen satisfaction in the Law No. 5393 on Municipalities. According to 9th substance of Municipality Law, the headman of neighborhood (mukhtar) is expected to determine the needs of the neighborhood in such a way that the citizens will have the opportunity to participate voluntarily and that the municipality will keep the opinions of the neighborhood residents in the foreground in the decisions about the neighborhood. Accordingly, firstly, the neighborhood will implement the democratic participation mechanisms of the citizens and make the necessary arrangements so as to be a front foot, and will contribute to the improvement of these requirements with the same democratic consciousness.

It is certain that there are a number of problems in the neighborhood administrations in Turkey. Different initiatives are needed to pass a vision of a managerial process that is able to adapt to changing conditions, to be more efficient, more productive and more important to the citizens, and to act to meet their demands and expectations. On the other hand, it is also a few of the problematic areas that prevent participatory democracy and citizen participation that the location of the neighborhood administrations in the administrative system is unclear and their service area is complex and that the neighborhood administrative organs are deprived of an effective structure and functioning. On the other hand, not only the neighborhood, but also the municipality will apply to the opinions of the inhabitants of the neighborhood and/or the neighborhood in the decisions that concern the neighborhood and thus the decision making will take place.

This study firstly discusses the historical and conceptual framework of the legal regulations related to the meaning and subject expressed by the neighborhood administrations in terms of citizen participation in the historical process. Empirically, it is tried to analyze the situation of neighborhood administrations in terms of citizen participation and participatory democracy through the example of Karaman Province. Thus, it is aimed to make contributions both to identify the current problems of the neighborhood administrations and to put forward some solutions for these problems. Based on this objective, it will be applied survey and semi-structured interview with neighborhoods. In this context, it is planned to use qualitative and quantitative research methods together in the study. The basic claim of this study to do on this methodical orientation is that despite some positive developments in terms of citizen satisfaction and participation in the neighborhood administration, some of the traditional problems have not be resolved yet.

Keywords: Neighborhood, Citizenship, Participation, Democracy, Participatory Democracy.

KATILIM KAVRAMI VE BU KAVRAMIN TÜRK KAMU YÖNETİMİNDE KARŞILIĞI*

PARTICIPATION CONCEPT AND COUNTERPART OF THIS CONCEPT IN TURKISH PUBLIC ADMINISTRATION

Özet:

Vatandaşların kendilerini ilgilendiren kararlarda yer alması olarak tanımlanan “katılım” kavramı günümüzün en çok tartışılan konularından biridir. Siyasal anlamda yönetici kadroların seçimi ve yöneticilerin eylemlerini etkilemek üzerine odaklanan bu kavram yönetsel anlamda sadece seçim sürecini ihtiva etmemekte aynı zamanda yöneticilerin almış olduğu kararlara ve yaptıkları işlemlere denetleme boyutunu da katarak etkide bulunmak olarak görülmektedir. Bu iki anlamda da düşünsel ve uygulama arasında farklılıklar dikkat çekerken günümüzde hemfikir olunan asıl konu katılım kavramının geliştirilmesi üzerinedir. Ancak bu kavramın yönetsel sürece daha aktif bir şekilde dahil edilebilmesi için temsili demokrasiden katılımcı demokrasi anlayışına doğru bir değişimin yaşanması, yerel demokrasi kavramının daha uygulanabilir kılınması, sivil toplumun nitelik olarak güçlendirilmesi ve bu konu bağlamında en önemli durum olarak katılım kültürünün geliştirilmesi gerekmektedir. Her şeyi devletten bekleyen bir anlayış yerine sürece bizzat yada aracı kurumlarla dahil olmak atılacak ilk adım olmakla birlikte bu ilk adımı vatandaşa en yakın birim olan yerel yönetimler vasıtasıyla atmak da en uygun yol olarak görülmektedir.

Yerel düzeyde kararlara katılım sürecinde kent konseyleri başta olmak üzere halk oylaması, halk toplantıları, belediye meclisi toplantılarına katılma, mahalle komiteleri, sivil toplum kuruluşları

vasıtasıyla vatandaşlara söz hakkı verilirken bu katılım yollarının daha aktif kullanılmasında 1992’de Rio de Janeiro’da kabul edilen “BM Çevre ve Kalkınma Konferansı” sonrasında kabul edilen Gündem 21 Raporu etkili olmuştur. Bu raporun yerel ayağı olan Yerel Gündem 21 ile de yönetim kavramının uygulanabilirliği ve yönetim sürecindeki her bir aktörün etkinliği sağlanmaya çalışılmıştır. Türkiye’de ise Avrupa Birliği’ne uyum süreciyle birlikte çıkarılan 5393 sayılı Belediye Kanunu ile kent konseylerinin yapıya dahil edilmesi katılım kavramının en somut örneği olmuştur. Kent Konseyleri başlığı altında ise kadın, çocuk, genç ve engellilere yönelik meclis ve çalışma grupları ile de daha spesifik bir şekilde aktif bir katılım hedeflenmiştir. Ancak kent konseylerinin kararlarının bağlayıcı olmaması ve aldığı kararların uygulanabilirliği için belediye meclisinin kararına bağlı olunması, yapısı itibarıyla merkezin gücünün hissedilmesi en çok eleştirilen konular olmuştur. Vatandaşların birçoğunun varlığından dahi haberdar olmadığı kent konseyleri ise zaten toplumsal açıdan daha geri planda kalmış olan kadın, çocuk ve engellileri bilinçli bir şekilde gerçekten karar sürecine dahil ediyor mudur/edebilir mi? sorusu da cevaplanması gereken başka bir konu olarak Türk kamu yönetiminde karşımıza çıkmaktadır. Birkaç güzel örnek haricinde maalesef bu konuda da kağıt üzerinde beklentiler karşılanmaya çalışılmaktadır.

Anahtar Kavramlar: Katılım, Yerel Yönetimler, Kent Konseyleri.

* **Vasfiye ÇELİK**, Dr. Öğr. Ü., Kırıkkale Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, vasfiyezeynep@hotmail.com

Abstract:

The concept of “participation”, which is defined as taking part of citizens in the decisions that concern them, is one of the most debated subjects of these days. In the political sense this concept focuses on the selection of the executive cadres and on influencing the actions of the administrators. This concept does not only include the electoral process in the managerial sense, but it is also seen as an influence by means of adding the control dimension to the decisions and the transactions made by the managers. While the differences between thought and practice in these two senses draw attention, the main issue that we agree on today is about the development of the concept of participation. However, in order to involve this concept more actively in the managerial process, it is necessary to make a change from representative democracy to the understanding of participatory democracy, to make the concept of local democracy more applicable, to strengthen the civil society qualitatively and to develop the culture of participation as the most important situation in the context of this subject. Although involving in the process with the intermediary institutions is the first step to be taken rather than an understanding of expecting everything from the state, it is seen as the most appropriate way to take this first step through the local administrations which are the closest units to the citizens.

In the process of participation to decisions at the local level, citizens were given the right to speak by means of mainly city councils and then public voting, public meetings, participation in city council meetings, neighborhood committees and non-governmental organizations. The Agenda 21 Report adopted after the "UN Conference on Environment and Development" in 1992 in Rio de Janeiro has been instrumental in the use of these ways of participation more actively. With the Local Agenda 21, which is the local level of this report, the applicability of the concept of governance and the effectiveness of each actor in the management process have been tried

to be ensured. In Turkey, the involvement of city councils in the structure with the Municipality Law No. 5393 enacted in the harmonization process with the European Union has been the most concrete example of the concept of participation. Under the title of City Councils, in a more specific way, an active participation was aimed for women, children, youth and disabled individuals by means of parliamentary and working groups. However, the issues like that the decisions of the city councils are not binding and the decisions taken by the city councils are dependent on the decision of the municipal council for the applicability, the power of the center were mostly criticized in terms of the structure of the city councils. Whether the city councils, which many of the citizens are not even aware of the existence of them, do/can consciously involve women, children and people with disabilities who are already socially stayed in the background in the decision-making process is another issue that needs to be answered in Turkish public administration. Except for a few good examples, unfortunately, expectations are tried to be met on paper.

Keywords: Participation, Local Governments, City Councils.

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ İHTİSAS KOMİSYONLARININ BEŞERİ SERMAYESİ: ELİT TEORİSİ ÇERÇEVESİNDEN BİR DEĞERLENDİRME*

THE HUMAN CAPITAL OF THE SPECIALIZED COMMITTEES OF THE GRAND NATIONAL ASSEMBLY OF TURKEY: AN EVALUATION WITHIN THE SCOPE OF ELITE THEORY

Özet:

Parlamentoların temel yapısı içerisinde oluşturulan resmi kurumlardan biri olarak karşımıza çıkan komisyonlar, siyasi kararları etkileme ve kararların oluşturulma sürecinde önemli bir yer tutmaktadır. Parlamento komisyonları, uzmanlık alanlarının dikkate alınarak belirlendiği, daha önceden belirlenen sayıda parlamentlerden oluşturulmuş ve Genel Kurulda görüşülmesi planlanan metinlerin hazırlanması amacıyla karşımıza çıkan temel kurum olarak görev yapmaktadır. Komisyonlar, parlamentonun temel varlık sebebini oluşturan temsil ve meşruluk sağlamak gibi fonksiyonların dışında kalan teknik işleri icra etmektedir. Parlamento organlarında çalışma ve faaliyetlerin daha verimli hale getirilmesi, etkinliğin artırılması ve parlamentonun çalışma yoğunluğunun uzmanlık alanlarına bölünerek hafifletilmesi amacıyla kurulan komisyonların, biçimsel açıdan meclislerin iç organları olarak faaliyetlerini gerçekleştirdikleri ifade edilebilir.

Komisyonların ülkeler arasında, sistemlere bağlı olarak gösterdiği temel farklılıklar, etkinliklerinin ve işleyişlerinin de aynı oranda farklılaşmasına yol açmaktadır. Bu farklılıklar komisyonların şekli unsurlarından ziyade beşeri sermayesinde, yani komisyonları oluşturan parlamenterlerin, üyesi bulunduğu komisyonun amacıyla ilgili ne derece bir donanıma sahip olup olmadığı hususunda belirginleşmektedir. Çünkü komisyonların uzmanlığa ve teknığe dayalı yapıları, siyasetçiler tarafından çoğu zaman popülizme kurban edilen elit teorisinin iddia ve söylemlerinin modern devlet aygıtının işleyişinde sanıldığından daha fazla role sahip olduğunun göstergesidir. Modern elitizme

göre devlet aygıtının düzenli işleyişi eninde sonunda teknik bilgiye bağlı işlemler aracılığıyla gerçekleşmektedir; o halde teknik bilgiye sahip kurumlar ve bu kurumları işleten bireyler yönetim mekanizmasının kristalleşmiş hali olarak karşımıza çıkmaktadırlar. Bu açıdan bakıldığında yönetme işleminin kendisi bir teknik problematiği olarak görünmektedir. Bir devlet sisteminin başarısı diğer tüm şartlar aynı kalmak koşuluyla sistemi taşıyan kurumların fonksiyonel başarısı ile paralel ilerlemektedir. Kurumların başarısı ise, kurumun amacına yönelik teknik eğitime ve bilgiye sahip bireylerin istihdamından başka bir şeye bağlı değildir.

Bu çalışmada, elit teorisinin önde gelen isimlerinden Robert D. Putnam'ın empirik çalışmaları üzerinden kurguladığı teknokrasi teorisi çerçevesinde parlamento ve komisyonların temel işleyişi hakkında bilgi verilecek, Türkiye Cumhuriyeti ve örneklem olması amacıyla seçilen, üç farklı kıtadan Türkiye ile benzer ekonomik skalada bulunan üç farklı ülkenin (Meksika, Güney Kore, İtalya) son üç yasama dönemlerindeki komisyon uygulamaları, uygulamaların söz konusu ülkeler için etki ve yansımaları ile birlikte komisyonları oluşturan kişilerin kişisel pozisyonları karşılaştırmalı olarak analiz edilecektir.

Böylece, komisyonlarda yer alan üyelerin eğitim durumları, sosyokültürel temelleri, komisyon faaliyetlerinde ortaya koydukları yasa tekniği ve politik kararın yasalaşma sürecinin ardından yasanın etkinliği gibi parametreler üzerinden İhtisas Komisyonları'nın başarı düzeyleri karşılaştırmalı olarak saptanmaya çalışılacaktır. Son olarak söz konusu ülkelerin son üç yasama dönemlerinde benzer amaçlara istinaden kurulmuş komisyonlarda görev alan üyelerin kişisel arkaplanları, eğitim ve uzmanlık alanları bir tablo halinde çalışmanın ekinde sunulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Elit Teorisi, Türkiye Büyük Millet Meclisi, İhtisas Komisyonları.

* **Burcu BÜYÜKEKMEKÇİ**, Yüksek Lisans Öğrencisi, Adnan Menderes Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü.
Ali Buğra KÜÇÜK, Arş. Gör., Kırıkkale Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü.

Abstract:

Committees, one of the official institutions established within the basic structure of parliaments, play an important role in the process of making and influencing political decisions. Parliamentary committees consist of a predetermined number of parliamentarians, who are determined by taking their fields of expertise into consideration, and serve as the primary institution for the preparation of the texts that are scheduled to be discussed at the General Assembly. The committees perform technical tasks other than the functions such as providing representation and legitimacy that constitute the main cause of a parliament. It can be said that the committees formally act as the internal organs of the parliaments and established in order to make the works and activities more productive, to increase the efficiency and to divide the work intensity of parliament into the fields of expertise and alleviate it.

The major differences between the committees in relation to the states, depending on the systems, lead to the divergence of their activities and operations at the same rate. These differences manifest themselves in the matter of human capital, i.e. whether the parliamentarians who constitute the committees have any degree of equipment for the purpose of the committee in which they are members, rather than in the form of committees. Because committees are based on expertise and technique, it is a sign that the claims and rhetoric of the elite theory, which is often sacrificed on the altar of populism by politicians, have a greater role to play in the functioning of the modern state apparatus. According to modern elitism, the regular functioning of the state apparatus is ultimately realized through processes that are connected to technical knowledge; in this case, the institutions with technical knowledge and the individuals who operate these institutions emerge as the crystallized state of the administration mechanism. From this point of view, the administration itself seems to be a technical problematic. The success of a state system is in parallel with the functional success of institutions carrying the system, provided all other conditions remain the same. The success of institutions is not dependent on anything other than the employment of individuals with technical training and knowledge for the purpose of the institution.

In this study, in the framework of technocracy theory that was constructed through Robert D. Putnam's empirical studies, who is a leading

figure in the elite theory, information on the basic functioning of parliament and committees will be given; then, the committees applications in the last three legislative periods of the Republic of Turkey and selected sample of three different countries (Mexico, South Korea, Italy), on three different continents, which share similar economic scale with Turkey, and impacts and repercussions of these applications on these countries will be analyzed comparatively along with the personal positions of the persons who make up the committees.

Thus, the success levels of the Specialized Committees will be tried to be determined comparatively through parameters such as educational status of the members in the committees, sociocultural bases, the law technique they set out in the committee activities and the effectiveness of the law after the legalization period of the political decision. Finally, the personal backgrounds of the members who took part in the committees established for similar purposes in the last three legislative periods of aforementioned countries will be presented in tabular form in appendix.

Keywords: Elite Theory, the Grand National Assembly of Turkey, the Specialized Committees.

BÜYÜKŞEHİR BELEDİYELERİ İLE İLÇE BELEDİYELERİ ARASINDA YETKİ, HİZMET VE KAYNAK PAYLAŞIMINDA YAŞANAN SORUNLAR VE ÇÖZÜMLER*

*THE PROBLEMS AND RELATED SOLUTIONS ABOUT POWER,
SERVICE AND RESOURCE SHARING ISSUES BETWEEN METROPOLITAN
MUNICIPALITIES AND COUNTY MUNICIPALITIES*

Özet:

Ülkemizde büyükşehir sistemi kurulduğu günden beri, büyükşehir belediyesi ve ilçe belediyeleri arasında özellikle görev, yetki ve hizmet paylaşımında bir takım sorunlar hep yaşanmıştır. Özellikle hangi hizmetin hangi belediye tarafından yapılacağı, kaynakların yeterli olup olmadığı, büyükşehir belediyeleri ile ilçe belediyeleri arasında sağlıklı bir yetki dağılımının olup olmadığı gibi kafa karıştırıcı soru ve sorunlar, bu birimler tarafından sunulan hizmetlerin kalite ve etkinliğini de etkilemektedir. Büyükşehir belediyelerine ilişkin yapılan 6360 sayılı düzenleme, temelde ölçeği büyütme suretiyle etkin kamu hizmeti sunma ve verimliliği sağlama gibi bir amaç gütsede uygulamada büyükşehir belediyeleri ile ilçe belediyeleri arasındaki sorunların belli ölçülerde devam ettiği söylenebilir. Bu sorunların devam etmesinin nedenleri farklı olsa da özellikle 6360 sayılı yasa ile getirilen modelin ne kadar anlaşıldığı, görev, yetki ve hizmet paylaşımında sorun olan alanların neler olduğu, “işin birbirine bırakma” gibi sorunların yaşanıp yaşanmadığı, alanın büyük olması dengeli bir hizmet dağılımını sağlayıp sağlamadığı, nihayetinde beklenen etkinlik ve verimliliğin yerel halka ne ölçüde yansıdığı gibi konuların araştırılmasında fayda vardır. *İşte bu çalışma*, Hatay ölçeğinde Hatay Büyükşehir Belediyesi ile ilçe belediyeleri arasında

yetki, kaynak ve hizmet paylaşımı konularında ne tür sorunların yaşandığını, etkinlik ve verimlilik konusunda beklenen faydanın sağlanıp sağlanmadığını, bunların nedenleri ve çözümlerinin neler olabileceği üzerinde odaklanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Hatay Büyükşehir Belediyesi, İlçe Belediyesi, Büyükşehir Modeli, Etkinlik.

Abstract:

There have occurred variety of problems in our country on power, service and resource sharing issues between metropolitan municipalities and district municipalities since the metropolitan municipality system established. Particularly, the confounding problems and questions on which services will be performed by which municipality, the sufficiency of resources and the sound existence of distribution of power affect the quality and efficiency of given services by those units. Although the regulation numbered as 6360 on metropolitan municipalities had an aim to give public services and sustain efficiency by scaling up in principle, it can be said that the problems between metropolitan municipalities and district municipalities continued to exist in certain points. Indeed, the reasons of continuity of those problems are different from each other, yet it is beneficial to investigate how well the model is understood, what the problem areas are on duty, service and power sharing, whether the problems as “leaving someone to it and temporizing” are lived, the necessity on a large area, whether a balanced distribution of power is sustained, and eventually at what level the expected activity and efficiency is reflected to society. In this respect, this study focuses on the issues what kind of problems occur on power, resource and service sharing between Hatay Metropolitan Municipality and district municipalities, whether the expected benefits were sustained in terms of activity and efficiency, what the reasons and solution of those could be.

* **Yakup BULUT**, Prof. Dr., Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi, ybulut@mku.edu.tr

Demet DÖNMEZ, Dr. Öğr. Gör., Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi, YAYLADAĞ SBMYO, donmezdemet@gmail.com

Soner AKIN, Dr. Öğr. Ü., Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi, sakin77@gmail.com

Key Words: Hatay Metropolitan Municipality, County Municipality, Metropolitan Municipality Model, Efficiency.

METROPOLİTEN YENİDEN YAPILANMA VE METROPOLİTEN PLANLAMA İLİŞKİSİNİN DÖNÜŞÜMÜ: KİM PLANLIYOR?*

TRANSFORMATION OF THE RELATIONSHIP BETWEEN
METROPOLITAN RESTRUCTURING AND METROPOLITAN PLANNING:
WHO DOES THE PLANNING?

Özet:

Son yirmi yıldır tüm dünyada ve Türkiye’de, devletin mekânsal örgütlenmesinin yeniden yapılandırılarak metropoliten alan ya da bölge ölçeğinin esas yönetim birimi haline getirilmesine yönelik çabaların yaygınlaştığı görülmektedir. Ağırlıklı olarak ölçek ekonomisi, karar vermede yalınlaşma, etkinlik ve hız ve mekânsal ihtiyaçlar çerçevesinde gerekçelendirilen bu çabaların başat meşruiyet kaynaklarından birisini de planlama oluşturmaktadır. Her tür ve ölçekte planlama sürecinin tek elden yürütülmesinin belli bir mekânsal bütünlük getireceği savı farklı metropoliten yeniden yapılanma söylemlerinde izlenebilmektedir. Ancak, özellikle söz konusu metropoliten ölçek planlama olduğunda, ortaya çıkan yeni mekânsal ve yönetsel düzenin başarılı bir şekilde planlanmasında, hizmet-mekansal yapı ilişkisinin kurulmasında, ekolojik açıdan sağlıklı bir kent-kır sürekliliğinin sağlanmasında, planlama kararlarının alınmasında temsil ve katılım mekanizma ve süreçlerinin işletilmesinde ciddi sorunlar yaşandığı görülmektedir. Mekansal ölçek olarak metropoliten alan ya da bölge olarak adlandırılan bu yeni yönetsel birimlerin teknik açıdan etkin bir planlama ve uygulama sürecine nasıl tabi tutulacakları, planlamanın temel niteliğinin iktisadi, yatırım ya da mekânsal gelişim perspektiflerinden hangisine dayanacağı ve sonuçta, planlamanın gerçekte kim tarafından ve nasıl yapılacağı soruları bir süredir yanıtsız kalmaktadır. Kuşkusuz ilgili mevzuatta farklı ülke deneyimlerinde kurumsal olarak planlama yetkisi bölgesel yönetimlere ya da ilgili yerel yönetimlere verilmektedir. Ancak, bu derece

çeşitliliğe sahip ve büyük alanların gerçekte nasıl ve kim tarafından planlandığı ya da planlanması gerektiği sorusu yanıtsız kalmaktadır. Bu soru aynı zamanda gerçekleştirilen metropoliten yeniden yapılandırma sürecinin doğası ile de yakından ilişkilidir. Sonuçta, metropoliten yeniden yapılandırmanın getireceği yeni yönetsel düzenin geleceği, metropoliten planlama ile ilişkili olarak belirleneceğinden bu ilişkinin irdelenmesi ve farklı ülke örnekleri dikkate alınarak kavramsallaştırılması büyük önem taşımaktadır.

Bu bildiride metropoliten yeniden yapılanma ve metropoliten planlama arasındaki ilişkinin kavramsallaştırılması için ilgili yazın gözden geçirilerek aktör temelli bir bakış açısının temelleri oluşturulacaktır. Bu amaçla, farklı metropoliten reform dalgalarında aktörlere atıfla metropoliten planlamanın nasıl değiştiği, söylemde ve yerelde birbirleriyle çatışmalı kavramsallaştırma ve gündemlerin metropoliten planlama sürecinde nasıl bir araya geldikleri, metropoliten planlamada anahtar bazı aktörlerin gündem belirlemedeki rolleri, metropoliten stratejileri şekillendirmedeki etkileri, benimsedikleri siyasa ve liderlik tarzları ve planlama tarzlarının ve karakteristiğinin değişimi çerçevesinde planlamanın değişen rolleri ele alınacaktır. Bu ele alışıta, planlama kuramlarını değişen metropoliten planlama sistemlerine atıfla tanımlama eğilimine, mevcut planlama kültürü, geleneği ve sistemi ile beklentiler arasındaki genişleyen boşluğa ve planlama pratiği ve uygulaması açısından planlamaya ilişkin gelecek algısına değinilecektir. Ayrıca, neoliberal siyasaların hibrit bir ajanı olarak farklı düzeylerdeki çıkarları uzlaştırması beklenen planlamanın pozisyonu ve rolünü tanımlamadaki zorluklar da ele alınacaktır. Bu değerlendirmede Türkiye, İspanya, İngiltere, Fransa, Avustralya ve Güney Kore arasındaki karşılaştırmadan da yararlanılarak örnekler verilmeye çalışılacaktır. Bildirinin sonucunda, metropoliten yeniden yapılanma ve metropoliten planlama arasındaki anlamlı bir ilişkinin kuramsal temellerine ilişkin bazı öncül önermeler paylaşılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Metropoliten Yeniden Yapılanma, Metropoliten Planlama, Planlama Kuramları, Planlı.

* Savaş Zafer ŞAHİN, Doç. Dr., Atılım Üniversitesi, İşletme Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, zafer.sahin@atilim.edu.tr

Abstract:

In the last two decades, it has been seen that in the whole World and in Turkey, efforts became wide spread to make metropolitan regions or areas as the basic units of administration via restructuring of spatial organization of state. Planning constitutes one of the major sources of legitimization of these efforts, which has been predominantly tried to be justified in frameworks of economies of scale, simplification of, efficiency and speed in decision making. The statement that execution of each and every scale of planning with a single hand would bring spatial integrity could be followed in different metropolitan restructuring discourses. Yet, when it comes to metropolitan level planning there are serious problems faced in successful planning of newly emerging spatial-administrative system, establishing relationship between services and planning, provision of a healthy urban-rural continuity in ecological terms, managing representative and participatory mechanisms and processes. For some time now, the questions, how these new administrative unites, the so called metropolitan area or regions as spatial scales, will be subjected to an effective planning and implementation in technical terms, planning's principal characteristics to be based on which of economic, investment oriented of spatial development perspectives and consequently, who would really does planning and how remained unanswered. Undoubtedly, in different country experiences of the relevant legislature, institutionally, planning authority was given to regional or local governments. However, the question about how these areas with such degree of diversity and widespread coverage are planned in reality or need to be planned remained unanswered. This question, at the same time, is related to the nature of the metropolitan restructuring process that was realized. Hence, since future of the new administrative order that is to be brought out by metropolitan restructuring, is to be determined in relation to metropolitan planning, scrutinizing and conceptualization of this relationship is very important bearing in mind different country examples.

In this paper, for conceptualization of the relationship between metropolitan restructuring and metropolitan planning the relevant literature will be reviewed and a foundation for an actor based viewpoint is to be set. For this purpose, the question of 'agency' in metropolitan planning change considering different waves of metropolitan reforms, conflicting conceptions and agendas about metropolitan planning, the role of key metropolitan planning actors in agenda setting, their influence in shaping metropolitan

strategies, the policy and leadership styles they abide by, and their power relations and conflicting interests and shifting role of planners in metropolitan planning regarding changing characteristics and styles of planning will be handled. In this handling, increasing tendency to define planning styles and theories with reference to changing metropolitan planning systems and metropolitan administrative reforms, widening gap between existing planning culture, tradition, system with expectations from planning, and prospects for planning in terms of planning practice and implementation are to be taken into consideration. Moreover, difficulty in defining the position and role of planner as a hybrid agent of neoliberal policies to mitigate among emerging different level of problems with new conceptions and legitimation efforts will also be mentioned. In this evaluation, drawing from comparisons between Turkey, Spain, UK, France, Australia and South Korea some examples will be tried to be presented. In the result of this paper, some preliminary statements are to be presented related to conceptual foundations of a meaningful relation between metropolitan restructuring and metropolitan planning.

Keywords: Metropolitan Restructuring, Metropolitan Planning, Planning Theories, Planner.

TÜRKİYE'DE YENİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYE SİSTEMİNDE KIRSAL ALANLARIN YÖNETİMİ VE EKOLOJİK SÜRDÜRÜLEBİLİRLİĞİ*

MANAGEMENT AND ECOLOGICAL SUSTAINABILITY OF RURAL SYSTEMS IN NEW METROPOLITAN MUNICIPALITY IN TURKEY

Özet:

Günümüzde kentsel alanların geliştirilmesi, kentte yaşayanlar için yaşanabilir bir çevre oluşturulması için kentsel gelişmenin bir plana ve ekolojik temele dayandırılması bir zorunluluk olarak görülmektedir. Rio Konferansı, Habitat-2 Kent Zirvesi ve diğer sürdürülebilir kalkınma konferanslarında kentlerin sürdürülebilir gelişmesine vurgu yapılmakta ve bu gelişmenin ekolojik yönüne dikkat çekilmektedir. Gerek dünyada gerekse ülkemizde kentsel alanların nüfusu hızla artmakta ve kentlerin yönetiminde yeni yönetim modelleri ortaya konulmaktadır. Kentleşme süreci ve kentsel alanların fiziki ve nüfus olarak büyümesi ile birlikte kırsal alanların yönetimi de önemli hale gelmektedir. Kentlerin kalabalığından bunalan ve kırsal alanlara yönelen insanların bu alanların ekolojik yapısını etkilediği söylenebilir. Yaşanabilir bir kırsal alan yaratmak sadece kırsal nüfusu değil, tüm toplumu ilgilendirmektedir.

Türkiye'de 2012 yılında yürürlüğe giren ve 2014 yerel seçimlerinden sonra uygulanmaya başlanan yeni büyükşehir sistemi ile birlikte büyükşehirlerin sayısı artmış, il özel idareleri, belde belediyeleri ve kırsal alanların en belirgin yönetsel birimi köyler kaldırılmıştır. Büyükşehirlerin sınırı il mülki sınırı olmuştur. Böylece yönetsel açıdan kırsal alanların tanımını yapmak da zorlaşmıştır. Büyükşehir belediyeleri kırsal alanlara da hizmet götürmek, planlama ve imar faaliyetlerinde bulunmak yükümlülüğü altına girmişlerdir. Kentlerin plansız gelişimi, çarpık kentleşme ve gecekond

sorunu, çevre kirliliği, yeşil alanların giderek azalması, tarihsel ve kültürel kent dokusunun bozulması gibi sorunlar günümüze değin Türkiye'de kent yönetiminde büyükşehirlerin sürdürülebilir kent ve ekolojik temele dayalı gelişmeyi sağlayamadıklarını ortaya koymaktadır. Yeni büyükşehir yönetimi sisteminde kırsal alanların sürdürülebilir kalkınması ve ekolojik temele dayalı planlaması önem arz etmektedir. Küreselleşme, bölgeselleşme ve yerelleşme temelinde şekillenen yeni yerel yönetim anlayışı ve Avrupa Birliği'nin bu süreci desteklemesi ile birlikte özellikle kırsal alanların sahip olduğu doğal ve biyolojik kaynak zenginlikleri, ekolojik yönden bu alanların henüz bozulmamış olması bu alanların sürdürülebilir kalkınma sürecinde önemlerini ortaya koymaktadır. Avrupa Birliği, kırsal alanların ve tarımsal üretim süreçlerinin bütüncül bir yaklaşımla geliştirilmesi için finansal olarak da destekler vermektedir. Bu süreçte sürdürülebilir kırsal kalkınma ve ekolojik temele dayalı kırsal alanların gelişimine öncelik verilmektedir. Yeni Büyükşehir sistemi içerisinde yönetsel olarak köy olarak değerlendirilemeyecek alanlar kırsal karakterli alan olarak adlandırılmaya devam edecektir. Bu nedenle, kırsal yapının tarımsal ve doğal değerlerini, ekolojik karakterinin korunmasına, kırsal kentsel baskı ve kentsel rant karşısındaki dezavantajlı durumunun giderilmesine yönelik politikaların geliştirilmesi ve tedbirlerin alınması gerekmektedir.

Bu çalışmada, kırsal alanların yeni büyükşehir sistemi içerisindeki gelişim seyri ve yönetimi sorunsalı çerçevesinde; Türkiye'de kırsal alanların yeni Büyükşehir modeli içerisindeki durumu çevre, ekoloji ve sürdürülebilir kalkınma temelinde analiz edilecektir. Bu bağlamda kırsal alan tanımının idari sistem içerisindeki yeni durumu, kırsal alanların yönetimine yönelik politikalar ve kırsal alanların ekolojik açıdan sürdürülebilirliği ele alınacaktır. Sürdürülebilirlik ilkesinin kırsal alanlara yönelik hedeflerinin neler olması gerektiği, bu süreçte yapılması gerekenler, öncelikler ve sorun alanları bağlamında incelenecektir. Çalışmada ayrıca ekolojik kırsal gelişme stratejisine yönelik olarak önerilere yer verilecektir.

Anahtar Kelimeler: Kırsal Alan Yönetimi, Sürdürülebilir Kırsal Kalkınma, Ekolojik Gelişme, Büyükşehir Belediyeleri.

* **Özcan SEZER**, Doç. Dr., Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ozcansezer67@yahoo.com

H. Alpay KARASOY, Doç. Dr., Selçuk Üniversitesi, Havacılık Yüksekokulu, Havacılık Yönetimi Bölümü, dr.alpaykarasoy@gmail.com

Abstract:

Today, the development of urban areas is seen as a necessity to base urban development on a plan and ecological basis in order to create a livable environment for the inhabitants of the city. The Rio Conference, The Habitat-2 Urban Summit and other sustainable development conferences emphasize the sustainable development of cities and highlight the ecological aspect of this development. Population of urban areas both in the world and in our country is increasing rapidly and new management models are put forward in the management of cities. As urbanization process and urban areas grow as physical and population, the management of rural areas becomes important as well. It can be said that the crowded people of the cities and the people who are going to the rural areas affected the ecological structure of these areas. Creating a livable rural area concerns not only the rural population but the whole society.

Turkey, which came into force in 2012 and has increased the number of metropolitan together with the new metropolitan system introduced after the 2014 local elections, special provincial administrations, the most obvious administrative units of the villages of the district municipality and rural areas has been removed. The border of the metropolitan cities has become the provincial property limit. Thus, it is difficult to define the rural areas from the administrative point of view. Metropolitan municipalities are also under the obligation to provide services to rural areas and to undertake planning and development activities. Unplanned growth of cities, unplanned urbanization and slum problem, environmental pollution, the progressive reduction of green areas, historical and cultural city tissue disruption of sustainable metropolises such problems until today the city administration in Turkey reveals failed to provide development based on urban and ecological basis. In the new metropolitan management system, sustainable development of rural areas and ecological-based planning are important. With the new understanding of local governance on the basis of globalization, regionalization and localization and the support of this process by the European Union, natural and biological resources richness of rural areas, especially those areas which are not yet intact from the ecological point of view, are of importance in the sustainable development process. The European Union also financially supports the development of rural areas and agricultural production processes through a holistic approach. Priority is given to the development of rural areas based on

sustainable rural development and ecological principles. Areas within the new metropolitan system that can not be regarded as administrative villages will continue to be called rural areas. For this reason, it is necessary to take measures to improve the agricultural and natural values of the rural structure, to protect the ecological character, to eliminate the disadvantaged situation against rural urban repression and urban rant.

In this study, the development and management of rural areas in the new metropolitan system is problematic; Metropolitan system in the new model of rural areas in Turkey, environment, ecology and will be analyzed on the basis of sustainable development. In this context, the new situation of the definition of rural area in the administrative system, policies for the management of rural areas and ecological sustainability of rural areas will be discussed. What should be the goals of the sustainability initiative for rural areas will be examined in the context of what needs to be done in this process, priorities and problem areas. The work will also include recommendations for ecological rural development strategy.

Keywords: Rural Area Management, Sustainable Rural Development, Ecological Development, Metropolitan Municipality.

6360 SAYILI KANUN SONRASI KÖY TÜZEL KİŞİLİĞİNİN KALDIRILMASIYLA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYELERİNİN TARIMSAL GÖREVLERİ: MANISA ÖRNEĞİ*

AGRICULTURAL DUTIES OF METROPOLITAN MUNICIPALITIES
WITH THE ABOLITION OF VILLAGE LEGAL ENTITY AFTER THE LAW
6360: MANİSA CASE

Özet:

2017 yılı adrese dayalı nüfus kayıt sonuçlarına göre Türkiye nüfusu toplam 80.810.525 olup, bu nüfusun yaklaşık %78'i (62.717.604) otuz büyükşehirde yaşamaktadır. Bu yönüyle metropol yönetiminin incelenmesinin ne derece önemli olduğunu vurgulamak gerekmektedir. Metropoller, nüfus itibarıyla büyük kentlerin zamanla gelişmesi ve yeni ihtiyaçların ortaya çıkmasıyla oluşmuştur.

Metropolitan alanlar, çekirdek bir şehir merkezine bağlı olarak gelişmiş, merkezden dışarıya doğru şehir merkezi, iç şehir, iç banliyö halkaları ve dış banliyö halkalarından oluşan, bu alanlarda bütünsel bir yapıda en dışta kırsal alanların da yer aldığı büyük nüfus ve yüzölçümüne sahip şehirlerken; metropol belediyeler ise, metropol alanların tamamında sorumlu, metropol alanlardaki imar düzenlemelerini, ulaşım planlarını yapan ve diğer önemli kentsel hizmetleri bütüncül bir yaklaşım içinde yürütüp koordine eden ve ölçek ekonomileri sağlayan nüfus ve alan bakımından büyük ölçekli belediyelerdir. Türkiye tarihinde ilk kez, 1982 Anayasası, 127. Maddesinde, "Büyük yerleşim yerleri için özel yönetim biçimleri getirebilir" hükmünü koymuştur. Bu hüküm, hiç kuşku yok ki, son 25 yıl içinde, anakentlere özel yönetimler oluşturulması yolunda duyulan gereksinmeye bir yanıttır. Yürürlükte olan 5216 sayılı Kanuna daha sonra müdahale edilmiştir. Bu müdahale 2012 yılının sonunda çıkarılan ve kamuoyunda 'bütünşehir kanunu' diye adlandırılan 6360 sayılı Kanunla olmuştur. Kanunun büyükşehirlerin yapısında köklü değişime neden olmuştur. Bu bakımdan 6360 Sayılı Kanunun muhteviyatı bakımından birçok açıdan tartışılması gereken bir yapıya

sahip bir kanun olduğu düşünülmektedir. Bu kanun sonrasında bir yarıyla büyükşehir belediyelerine verilmek istenen görevler ile birlikte büyükşehir belediyelerinin görevleri, yetkileri ve yükümlülükleri artmıştır. Diğer yandan ise bu kanundan kaynaklı hizmet sunumunda yaşanan ve yaşanması muhtemel sorunlar da bulunmaktadır. Özellikle kanunun metropollerde kırsal alan-kentsel alan ayırımına bakışı, büyükşehir belediyelerinin kırsal alana hizmet götürmesinde karşılaşılabileceği güçlükler tartışılmaya değer bir konudur.

Örneğin bu kanunla getirilen yeniliklerden biri "yeni kurulan büyükşehir belediyeleri için ön görülen sınırların il mülki sınırları olması ölçütü" olmuştur. Böylelikle, otuz büyükşehir belediyesinin hizmet sınırları, il mülki sınırı olarak düzenlenmiştir. Öte yandan, Türk idare sistemi içerisinde önemli bir tarihi geçmişi olan İl Özel İdareleri, bahse konu otuz büyükşehirde kapatılmıştır. 6360 sayılı kanun kapsamında Manisa ili Büyükşehir Belediyesi hüviyetine kavuşmuştur. Manisa Büyükşehir Belediyesi bünyesinde Meclis kararıyla Kırsal Hizmetler Daire Başkanlığı kurulmuştur. Manisa Belediyesi Bünyesinde kurulan Kırsal Hizmetler Daire Başkanlığı aşağıdaki şekilde yapılandırılmıştır:

- Tarım ve Hayvancılık Şube Müdürlüğü
- Kırsal Kalkınma Şube Müdürlüğü
- Kırsal Alan Yönetimi Şube Müdürlüğü

Bu çalışmada 6360 sayılı kanun sonrasında Büyükşehir Belediyelerinin hizmet alanlarının il mülki sınırıyla örtüştürülmesi, yetki ve sorumluluk sahaslarına beledi hizmetlerin yanında kırsal alanların da dahil olması neticesinde oluşturulan Kırsal Hizmetler Dairesi özelinde nitel bir araştırma yapılmıştır. 6360 sayılı kanun sonrasında Manisa'da kapatılan köy sayısı 132, orman köyü sayısı ise 648 olup toplam 780 adet kırsal alan sosyolojik manada değişmeye kendiliğinden maruz kalmadan kâğıt üzerinde kentsel alan ilan edilmiştir. Başka bir ifadeyle tüzel kişiliği bulunan, bir yerel yönetim birimi olan köyler ve orman mevzuatının önemli özneleri olan yönetsel bir birimin varlığına büyükşehir belediyelerinde son verilmiştir. Bu durum kentin kalkınmasında çok önemli bir payı olan tarım ve hayvancılık sektörlerinin gözetilerek 6360 sayılı kanunun yönetişimci, bilimsel çalıştaylar yapılmak suretiyle tekrar gözden geçirilmesi gerektiğini bizlere hatırlatmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yerel Hizmet, Belediye, Kırsal Kalkınma.

* **Rasim AKPINAR**, Doç. Dr., Manisa Celal Bayar Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü
Ahmet UÇAR, Doç. Dr., Manisa Celal Bayar Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü
İsmail BAŞARAN, Dr., Manisa Celal Bayar Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü
Fatih IŞIK, Özeleştirme Uzmanı, T.C. Hazine ve Maliye Bakanlığı Özeleştirme İdaresi Başkanlığı

Abstract:

According to the results of address based population registration 2017 Turkey has a total population of 80,810,525, about 78% of the population (62,717,604) live in thirty metropol cities. In this respect, it is necessary to emphasize the importance of the examination of the metropolitan administration. Metropolises are formed by the development of large cities in terms of population and the emergence of new needs.

Metropolitan areas are the cities with a large population and area with an outwardly rural area, which is composed of a central city center, an inner city, inner suburbs and outer suburbs, which are developed in relation to a core city center and are integrated in these areas: metropolitan municipalities are large-scale municipalities in terms of population and area, which are responsible for entire metropolitan areas, zoning regulations in metropolitan areas, transportation plans and other important urban services in a holistic approach, coordinating and providing scale economies. In Turkish administration history, for the first time in the article 127 of 1982 Constitution, it has been adopted that "special management system for metropolitan areas can be established". This provision, undoubtedly, has solved the management problem of metropolitan areas in the last 25 years. Later the law of 5216 was changed by some interferences. The curical interference was made in 2012 by enacting the law 6360 known as "the whole urban law". The law has caused radical changes in the structure of the big cities. In this respect, it is considered that there is a law that has a structure which should be discussed in many respects in terms of the content of Law No. 6360. After this law, the duties, authorities and obligations of the metropolitan municipalities have increased with the desire to be given to the metropolitan municipalities. On the other hand, there are probable problems experienced and experienced in service provision based on this law. Particularly, it is worth discussing the difficulties that the metropolitan municipalities face in the rural area-urban area separation, the metropolitan municipalities serving in the rural areas. For example, one of the innovations introduced by this law is that "the limits for the newly established metropolitan municipalities are the provincial boundaries". Thus, the service boundaries of thirty metropolitan municipalities are regulated as provincial property limits. On the other hand, Special Provincial Administrations, which have an important historical background within the Turkish administration system, have been closed in thirty big cities. Manisa Province has also gained the statue of metroplitan municipality in the context of the law 6360. Department of Rural Services in Manisa Metroplitan Municipality was established byt the decision of City Council. Management structure of Department of Rural Services in Manisa Metroplitan Municipality is as follows:

- Branch Office of Agriculture and Stock Raising,
- Branch Office of Rural Development,
- Branch Office of Rural Development Management.

After the law numbered 6360, the number of villages closed in Manisa was 132 and the number of forest villages was 648. A total of 780 rural areas were declared urban areas on paper without being subject to change in sociological maneuvers. In other words, the existence of an administrative unit, which is a local government unit, which is a legal entity, and which is an important subject of the forest legislation, has been abolished in the metropolitan municipalities. This situation reminds us that the law no. 6360 has to be re-audited by the governors and scientific workshops taking into consideration the agricultural and livestock sectors which have a very important share in the development of the city.

Keywords: Local Services, Municipality, Rural Development.

YATIRIM İZLEME VE KOORDİNASYON BAŞKANLIKLARININ HUKUKİ STATÜSÜ VE UYGULAMADA KARŞILAŞILAN SORUNLAR*

REGAL STATUS OF INVESTMENT MONITORING AND COORDINATION DIRECTORATES AND PROBLEMS EXPERIENCED IN PRACTICE

Özet:

Mahalli idareler mevzuatımızda 6360 sayılı yasayla önemli değişiklikler yapılmıştır. İlgili yasanın birçok mevzuat hükmüne etkisi sebebiyle de yasal metinlerin uyumlulaştırılması süreci bir süre daha devam edecektir. Büyükşehir belediyesi ve ilçe belediye sınırlarının yeniden tanımlanması, belediye kurulma şartlarının değiştirilmesi, çok eski geleneğe sahip il özel idarelerinin ve köylerin büyükşehir belediyesi sınırları içerisinde tüzel kişiliklerinin kaldırılması, büyükşehir belediyelerinin sayılarının artırılması, yeni ilçelerin kurulması gibi daha pek çok düzenleme getiren 6360 sayılı yasanın getirdiği yeniliklerle birlikte idari teşkilat yapımız daha uzun yıllar devam edecek tartışmalara konu olacaktır. Çalışmanın konusunu teşkil eden Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlıkları da aynı kanun kapsamında yeni kurulan idari birimlerdir; kanuna göre bu birimlerin büyükşehir belediyelerinin bulunduğu yerlerde kurulması öngörülmüştür.

6360 sayılı kanun ile mahalli idarelerde yapılan reformların sonuçları ve uygulamadaki aksaklıklar halen akademik tartışmaların konusu oluşturmaktadır. İlgili kanun birçok mevzuat hükmünü değiştirmiş veyahut etkilemiştir; bu kanunla getirilen değişiklikler, oluşturulan yapılar ile ilgili birçok mevzuat hükmünde düzenleme yapılması gereği hasıl olmuştur.

Bu çalışmanın konusu olan Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlıklarının hukuki statüsünün çerçevesi belirlenirken; öncelikle bu

kuruluşları hukukumuzda kazandıran 6360 sayılı kanun başta olmak üzere bu kuruluşlara yetki ve görev veren, bunların bütçesine, personel rejimine ilişkin düzenlemeler içeren mevzuat metinleri incelenecektir. Kamu tüzel kişiliğinin son anayasa değişikliği ile sadece kanun ve Cumhurbaşkanlığı kararnameleri ile tesis edilebiliyor olması, Cumhurbaşkanının yine anayasa hükmü gereğince yürütmeye ilişkin alanlarda kararname çıkarma yetkisi ile donatılması sebebiyle Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlıklarına ilişkin düzenlemeler içeren Cumhurbaşkanlığı kararnameleri de incelenecektir.

Genel olarak baktığımızda Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlıklarının hukuki statüleri kuruldukları ilk andan bu yana çeşitli değişiklikler geçirmiş, kaldırılan İl Özel İdarelerinin muadili olarak görülmüş, ilk düzenlendikleri şekliyle tüzel kişiliklerinin bulunmaması sebebiyle çeşitli tartışmaların konusu olmuştur. Sonrasında yapılan yasal düzenlemelerle kamu tüzel kişiliklerini kazanmalarına rağmen halen kendi kadrolarında personelleri bulunmamaktadır. Öte yandan görev tanımı oldukça geniş olan başkanlıklar illerde her türlü yatırım, yapım, bakım, onarım ve yardım işlerinin yapılmasında görevlendirilmektedirler. Bu kapsamda uygulamada personel yetersizliği, bütçe yetersizliği gibi sorunlarla karşılaşmaktadır.

Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlıklarının hukuki statüsünün incelendiği bu çalışmada 6360 sayılı kanun ile ilk kez düzenleme bulan bu kuruluşların tüzel kişilikleri, görev ve yetkileri, bütçesi ve personel rejimi ortaya konulmaya çalışılacaktır. Ayrıca yeni bir hukuki yapı olarak Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlıklarının yine aynı kapsamda uygulamada karşılaştıkları sorunlar değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Yatırım İzleme Koordinasyon Başkanlıkları, Kamu Tüzel Kişisi, İdari Teşkilat Yapısı, 6360 Sayılı Yasa.

* Aysema Pelin ŞAŞMAZ, Arş. Gör., Kırıkkale Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, Hukuk Bilimleri Anabilim Dalı, aysemapelinsasmaz@gmail.com

Abstract:

In the legislation of local administrations, important amendments have been made by Law No. 6360. Due to the effect of the relevant law on many legislative provisions, the process of harmonization of legal texts will continue for a while. With the innovations brought by Law No. 6360, redefining the boundaries of metropolitan municipality and district municipalities, changing the conditions of municipality establishment, removing the legal entities of the provincial special administrations and villages with very old traditions within the borders of the metropolitan municipality increasing the number of metropolitan municipalities and establishing new districts. Our administrative organization will be the subject of discussions which will continue for many years. Monitoring and Coordination Directorates, which constitute the subject of the study, are also newly established administrative units under the same legislation; according to the law, it is foreseen that these units will be established in places where metropolitan municipalities are located.

The results of the reforms carried out in local administrations with the Law no. 6360 and impediment of the implementation are still the subject of academic discussions. Related law has changed or influenced many legislative provisions; amendments and constituted administrative structures made by this law have created the need of regulation concerning several legislations.

In general, the legal status of the Investment Monitoring and Coordination Directorates has undergone various changes since their establishment and has been seen as a counterpart to the abolished Special Provincial Administrations, and has been the subject of various debates due to the absence of their legal entities as they were first organized. Although they acquire public legal entity status with the legal regulations, they do not have their own staff. On the other hand, the directorates, which have a wide range of duties, are assigned to carry out all kinds of investment, construction, maintenance, repair and

assistance works in the provinces. Therefore, problems such as shortage of staff and lack of budget are encountered.

In this study which examines the legal status of Investment Monitoring and Coordination Directorates, legal entities, duties and powers, budget and personnel regime of these institutions which are legislated for the first time with Law No. 6360 will be tried to be put forward. Furthermore, the problems faced by the Investment Monitoring and Coordination Directorates in the same scope as a new legal structure will be evaluated.

Keywords: Investment Monitoring and Coordination Directorate, Public Legal Entity, Administrative Organization, Law No. 6360.

GÜNCEL GELİŞMELER BAĞLAMINDA, AVRUPA BİRLİĞİ UYUM SÜRECİNDE TÜRK YEREL YÖNETİM SİSTEMİNİN İNCELENMESİ*

AN ANALYSIS OF THE TURKISH LOCAL GOVERNMENT SYSTEM IN THE CONTEXT OF EUROPEAN UNION HARMONIZATION IN CONTEMPORARY DEVELOPMENTS

Özet:

Türkiye'nin Avrupa Birliği üyelik sürecine ilişkin girişimleri ve karşılıklı etkileşimi yarım asırdan fazla bir süreye dayanmaktadır. Ancak Türkiye'nin AB'ye üyelik sürecinde önemli olan ve değerlendirilmesi gereken kısım son yirmi yıllık süredir. Bu dönemde AB ile ilişkiler ve AB mevzuatına uyum noktasında önemli ilerlemeler kaydedilmiştir. Hatta ilerlemeler o kadar ileri noktaya gelmiş ki Türkiye 3 Ekim 2005'te AB'ye katılım müzakerelerine başlanma kararı alınmıştır.

Her aday ülkede olduğu gibi Türkiye'nin AB'ye uyum sürecinde bir takım mevzuat değişiklikleri gerekli olduğu müzakere sürecinde ortaya çıkmıştır. Bu alanlardan biri olan kamu yönetiminin yeniden yapılandırılması üyelik sürecinin temel yapı taşlarından birini oluşturmaktadır. AB kamu yönetiminin yeniden yapılandırılmasına yerel yönetimler açısından ayrı bir önem vermiştir. Bu kapsamda ülkelerin yerellik ilkesine ve yerelleşmeye verdiği önemi artırması gerektiğini çeşitli şekillerde ifade etmiştir. Özellikle AB'nin kabul ettiği temel bir belge olmasa da AB açısından önemli görülen ve aday ülkelerce benimsenmesini istediği Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı (AYYÖŞ) önemli bir belgedir. Bunun yanında Avrupa Kentsel Şartı'nda diğer önemli bir belgedir. AB'ye tam üyelik için aday ülke olan Türkiye'nin AYYÖŞ'ün tüm hükümlerinin kabul edilmesi ve çekincelerin kaldırılması AB'nin beklentileri arasındadır. Bunun yanında 1998 yılından beri her yıl

düzenli olarak yayınlanan ilerleme raporlarında yerel yönetimlerin geliştirilmesi ve yerel demokrasinin kurumsallaşması açısından önemli metinler olarak görülmektedir. İlerleme raporlarına göre yerelleşme açısından 2004 ve 2005 yılları Türkiye açısından önemli yıllardır. Nitekim bu yıllarda yerel yönetimler açısından önemli olan Belediye Kanunu, İl Özel İdaresi Kanunu ve Büyükşehir Belediye Kanunu değişmiştir. Bu kanunlar ile kanunlar yayımlanmadan önceki kanunların mukayesesi yapıldığında yerel yönetimlerin AB'nin temel ilkelerine uyumu açısından önemli ilerlemeler kaydedildiği düşünülmektedir.

Bu çalışmanın amacı; AB'ye uyum sürecine Türk yerel yönetim sisteminin mevcut durumunu ortaya koymak ve mevzuata uyum sürecinde eksiklikleri belirleyerek buna ilişkin çözüm önerileri sunmaktır. Bu amacı gerçekleştirebilmek için öncelikle yerli ve yabancı literatürden elde edilen veriler ile yerelleşme, yerellik, yerel özerklik kavramları irdelenecektir. Kavramsal çerçevenin ortaya konulmasından sonra tarihsel araştırma yöntemi ile Türk yerel yönetim sisteminin tarihçesi incelenecektir. Daha sonra kavramsal çerçeve kapsamında Türk yerel yönetim sisteminde önemli bir yeri olan özellikle 1580 sayılı Belediye Kanunu ile 5393 sayılı Belediye Kanunu ve diğer mevzuat incelenecektir. Ardından mevzuattaki gelişim üzerinde elde edilen veriler ışığında AB üyelik süreci için incelemek olan 5 temel belge tarama araştırması yöntemi ile irdelenecektir. İncelenecek bu temel belgeler sırasıyla Katılım Ortaklığı Belgesi, İlerleme Raporları, Müzakere Çerçeve Belgesi, Ulusal Program, AB'ye Katılım İçin Ulusal Eylem Programı'dır. Bunun yanında diğer antlaşma ve belgeler de incelenecektir. Bu inceleme sonucunda yerellik ve yerel yönetimler açısından AB'nin Türkiye'ye bakışı ve Türkiye'nin AB ilerleme raporları ve diğer belgelerine yaklaşımı ortaya konulacaktır. Araştırmadan beklenen sonuçların temeli AB uyum sürecinde Türk yerel yönetimlerinin eksikliklerini ortaya koymak ve buna ilişkin çözüm önerileri sunmaktır. Araştırma çeşitli belgelerin incelenmesi ve bunun sonucunda yeni bir bakış açısı kazandırılması açısından değerli görülmektedir. Ayrıca AB uyum sürecinde güncel mevzuata katkı sağlaması ve çözüm önerileri sunması açısından yaygın etkisi önemli bir çalışma olacağı düşünülmektedir. Araştırma konu ve kapsam olarak yerel yönetimler olarak sınırlandırılmış, örnek olay açısından ise Türkiye incelemesi ile sınırlı kalmıştır.

Anahtar Kelimeler: AB, Türkiye, Merkezi Yönetim, Yerel Yönetim.

* **Aziz BELLİ**, Dr. Öğr. Ü., Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, azizdarende@hotmail.com
Abdullah AYDIN, Dr. Öğr. Ü., Mustafa Kemal Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü, abduallahaydin01@hotmail.com
Ahmet TUNÇ, Dr. Öğr. Ü., Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü, ahmetmalatyatunc@gmail.com

Abstract:

Turkey's initiatives and interaction for the European Union membership process is based on more than half a century. However, an important part of Turkey's EU membership process and should be evaluated in the last twenty years. Significant progress has been recorded in this period in relation to the EU and alignment with EU legislation. Even so forward progress have come to the point that Turkey on 3 October 2005. The decision to start the accession negotiations are taken.

As every candidate country Turkey's EU harmonization process in a number of legislative changes have emerged in the process of negotiation it is necessary. The restructuring of public administration, one of these areas, constitutes one of the basic building blocks of the membership process. The EU has given particular importance to the restructuring of public administration in terms of local governments. In this context, he expressed in various ways that countries should increase the importance given to localization. Although not a basic document accepted by the EU, the European Charter of Local Autonomy, which is considered important for the EU and which it wishes the candidate countries to adopt, is an important document. It is also an important document in the European Urban Charter. Turkey's full membership to EU candidate countries, the European Charter of Local Autonomy acceptance of all the provisions and principles of the Charter of removing the reservations are among the EU's expectations. It is also seen as important texts in the progress reports published regularly every year since 1998, in the development of local governments and in the institutionalization of local democracy. Progress reports for 2004 and 2005, according to the decentralization important for Turkey for years. As a matter of fact, the Municipal Law, the Special Provincial Administration Law and the Metropolitan Municipality Law have changed in these years in terms of local administrations. It is believed that significant progress has been made in aligning local governments with the basic principles of the EU when these laws and laws were compared before the law was published.

The purpose of this study is; to present the current situation of the Turkish local government system to the EU harmonization process and to propose solutions to this problem by determining deficiencies in the legislative harmonization process. In order to achieve this aim, firstly the concepts of

localization, locality and local autonomy will be examined with the data obtained from domestic and foreign literature. After the introduction of the conceptual framework, the history of the Turkish local government system will be examined by historical research method. Later, within the scope of the conceptual framework, Municipal Law No. 1580 and Municipal Law No. 5393, which have an important place in Turkish local government system, will be examined. Then the five key documents that will be examined for the EU accession process in the light of the data obtained on the development of the legislation will be examined by the scanning research method. These main documents to be examined are the Accession Partnership Document, the Progress Reports, the Negotiating Framework Document, the National Program, and the National Action Program for Participation in the EU. Other treaties and documents will also be examined. This investigation resulted in the locality and local governments, the EU's point of view in terms of Turkey and Turkey's approach to the EU will be presented progress reports and other documents. The results expected from the research are to reveal the shortcomings of the Turkish local authorities in the baseline EU harmonization process and to propose solutions for this. The research is valuable in terms of examining various documents and consequently gaining a new perspective. Furthermore, it is thought that the widespread effect will be an important work in terms of providing the current legislation in the EU harmonization process and presenting solution proposals. Research topics and scope as limited as local governments, in terms of the case study were limited to Turkey.

Keywords: EU, Turkey, Central Government, Local Authorities.

YEREL KALKINMA STRATEJİSİ OLARAK CİTTASLOW FAALİYETİNİN TOPLUMSAL YAPIYA ETKİSİ*

*THE AFFECT OF THE ACTIVITY OF CİTTASLOW ON SOCIAL
STRUCTURE AS LOCAL DEVELOPMENT STRATEGY*

Özet:

Toplumda yaşayan tüm bireyler birbirleriyle iletişim içerisinde bulunmakta ve bu durum ekonomik, sosyal ve siyasal anlamda her türlü faaliyeti de etkilemektedir. Belirli bir mekanda yerleşmiş insan topluluklarının dokusunu ortaya koymakta olan toplumsal yapı özellikle ekonomik anlamda ilişkilerin de temelini oluşturmaktadır. Toplumsal yapıda ortaya çıkan değişimler toplumsal değişme kavramını ve beraberinde ekonomik anlamda kalkınmayı sağlamada araç olan cıttaslow faaliyetini karşımıza çıkarmaktadır. Tüketim odaklı toplumsal yapıdan artık insanların daha huzurlu ve mutlu olacakları, hayattan zevk alabilecekleri, teknolojiye uzaklaşmadan gelenek ve göreneklerine sahip çıkarak daha iyi iletişim kurabilecekleri bir sürece geçme anlayışı cıttaslow faaliyetinin temel hedeflerindendir. Kentlerdeki yaşam kalitesinin yükseltilmesi ve daha sürdürülebilir yaşam sistemleri oluşturulmasına alternatif görüşlerden bir tanesi olan Cıttaslow faaliyeti bu anlamda toplumsal yapıyı etkilemekte, olumlu olumsuz birçok değişikliği beraberinde getirmektedir.

1999 yılında yaşam kalitesini yükseltmek amacıyla kentlerin kendilerini değerlendirmelerini ve farklı bir kalkınma modeli ortaya koymaları fikrini savunan Greve in Chianti'nin eski belediye başkanı Paolo Saturnini'nin fikrini devamında birçok belediye başkanı takip ederek uygulamış ve dünyada 30 ülkede 236 kentte faaliyetler uygulama alanı bulmuştur. 2018 itibarıyla 15 sakin şehri içinde barındıran Türkiye'de bu faaliyet, yeni yerleşim politikalarının ortaya çıkarmakta ve toplumsal anlamda birçok değişimi beraberinde getirmektedir. Çevre, altyapı, kentsel yaşam kalitesi, tarım, turizm, esnaf ve

sanatkara yönelik çeşitli politikaların olmasının yanında misafirperverlik, farkındalık, eğitim, sosyal uyum ve ortaklıklar (Yavaş Yemek/Slowfood) anlamında da plan ve çalışmalar gerçekleştirilmekte ve 72 adet uyum ile ilgili üyelik süreci kriterleri söz konusu olmaktadır. Kriterlerin yarısını sağlayan şehirler sakin şehir kapsamına dahil edilmekte, bölgesel kalkınma adına farklı gelişim yöntemleri uygulanmaktadır. Böylece bölgede yaşayan halk hem de ziyaretçiler açısından mutlu ve huzurlu bir ortam sağlanmaya çalışılmakta, kendi kimliğine sahip çıkarak kalkınmayı gerçekleştiren bir toplumsal düzen oluşturulmaktadır. Bu anlamda sakin şehir sayısının artmasıyla ortaya çıkan yeni yerleşim düzeni, ekonomik, kültürel, sosyal değişimlerin kalkınma üzerindeki etkileri ve toplumsal yapıdaki meydana getirmiş olduğu değişikliklerin incelenmesi ve değerlendirilmesi gerekmektedir.

Bu çalışma Cıttaslow faaliyeti ile gerçekleştirilmeye çalışılan sürdürülebilir kalkınmanın o bölgede ortaya çıkarmış olduğu değişimlerin neler olduğu üzerinde gerçekleşmektedir. Çalışmanın amacı sakin şehir olarak tanımlanmakta olan cıttaslow faaliyetinin toplumsal yapıdaki olumlu ve olumsuz yönlerini ortaya koyarak çeşitli öneriler sunmaktır. Çalışma literatür taraması şeklinde gerçekleştirilmiş olup, sürdürülebilir kalkınma ve Cıttaslow faaliyeti arasındaki ilişkinin olumlu ve olumsuz yönleri toplumsal yapı gözönünde bulundurularak değerlendirilmiştir. Sonuç olarak günümüzde kriterleri yerine getirerek faaliyetlere dahil olmuş olan kentler daha sonra bu imkanları ortadan kalkınca sıkıntı yaşayabilecek üyelikleri konusunda tehdit oluşturabilecektir. Örneğin üyelik için şehirlerin nüfuslarının 50.000'in altında olması şartı bölgeye yoğunluğu artırmakta ve kriterlerdeki olumluluğu olumsuzluğa dönüştürebilmektedir. Sonuç olarak alt ve üst yapının var olan kimlik yapısını bozmayacak şekilde düzenlenmesi ve o bölgenin toplumsal yapısının korunduğu, sürecin birey odaklı bir anlayışla ilerlemesi kalkınma açısından gerekli görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yavaş Şehir, Cıttaslow, Toplumsal Değişme, Yerel Kalkınma.

* **Zişan KORKMAZ ÖZCAN**, Dr. Öğr. Ü., Süleyman Demirel Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, zisankorkmaz@sdu.edu.tr

Abstract:

All the individuals that lives in a society contacts each other and this situation affects every kinds of activities such as economic, social and policy. The social structure that is revealing human communities' fabric settling in certain places is a basis of the relations especially economic. The changes in social structures show the activity of cittaslow that is a way providing the development economically and the notion of social changing. The main aim of the activity of cittaslow is to pass from consuming-focused- the social structure to the process where people can be more happy and peaceful, enjoy their life, and contact better by taking into consideration their customs and traditions not avoiding technology. The activity of cittaslow, which is one of the alternative views to improve the life quality in cities and to do more sustainable life systems, affects the social structure and brings with several changes positive or negative.

Many mayors follow and apply the idea of the former mayor of Greve in Chianti, Paolo Saturnini who supports the idea that puts a different development model and that cities evaluates on their own in order to improve the life quality in 1999. And they can find many scopes of applications in 30 countries and 236 cities. Since 2018, the application in Turkey which has got 15 quiet cities reveals new settlement policies and brings many changes with it. Plans and search are done about the hospitality, awareness, education, socialization and soft associations (Slowfood), as well as several policies about the environment, substructure, urban life quality, agriculture, tourism, tradesman and craftsman. The criteria of membership process about 72 harmonization are discussed. The cities that provide the half of the criteria are considered as cittaslow, and different improvement methods are applied for regional development. So, it is tried to provide more happy and peaceful environment for both the people living in the region and the visitors, and it is tried to create a social order which owns its identity. Therefore, the new settlement order coming out with the rise of number of the quiet cities, the effects of the economic, cultural and social changes on the development, and the changes in the social structure need to be analysed and evaluated.

The research is on what the changes that the sustainable developments come out in the region done with the activity of cittaslow are. The aim of the research is to suggest several advices by revealing the positive and negative

sides in the activity of cittaslow's, defined as quiet city, the social structure. The research is done with literature search and the positive and negative sides of the relation between the activity of cittaslow and the sustainable development is evaluated by taking the social structure into consideration. Consequently the cities which meet the criteria and are included in activities, later, will become a threat about their memberships and have troubles when the opportunities are removed. For instance, the condition that the population of the cities must be under 50.000 for the membership increases the density and turns the positiveness into negativeness in the criteria. Finally, in terms of the development it is seen necessary that substructure and upper structure are arranged by not destroying its identity, and that the region's social structure is preserved, and that the process is going on individual-focused.

Keywords: Quiet City, Cittaslow, Social Change, Local Development.

TÜRKİYE'NİN AB'YE UYUM SÜRECİNDE BÖLGESEL KALKINMA AJANSLARININ GELİŞİMİ*

*THE PROGRESS OF REGIONAL DEVELOPMENT AGENCIES IN
TURKEY'S EU HARMONISATION PROCESS*

Özet:

İkinci Dünya Savaşı sonrasında Avrupa ülkelerinin yeniden şekillendiği ve ülkelerin ortak bir amaç ile birliktelik oluşturduğu yeni bir dönem başlamıştır. Bu ilk birliktelik 1951 yılında ve Paris Antlaşması imzalanarak başlamış ve Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu olarak kurulmuştur. Sonrasında ise 1957'de Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) ve Avrupa Atom Enerjisi Topluluğu'nu Roma antlaşması ile kurmuşlardır. Bu topluluğun savaşın yıkımlarını ortadan kaldırmaya çalışması ve sürdürülebilir bir kalkınmayı tekrar sağlamak amacıyla, merkezi politikaları kullanması bir çözüm yolu üretirken birden fazla problemi de beraberinde getirmektedir. Sanayi bölgelerinin belli şehirlerde bulunması, aynı şehirlerin bölgeleri arasında dengesizlikleri arttırması ve bunun sonucunda bölgesel kalkınma anlayışı ile merkezi dinamiklerin yanında bölgesel dinamiklerinde önemi artmaya başlamıştır. Bölgesel Kalkınmanın gerçekleştirilmesi için Bölgesel Kalkınma Ajansların ortaya çıkması, bütün Avrupa ülkelerinde 1950'li yıllara dayanmaktadır. Bununla birlikte özel sektörlerin güçlenmesi ve bölgeler arasındaki farkların azaltılması, rekabetin artması amaçlanmaktadır. Batı politikalarını yakından izleyen Türkiye'de bu Topluluğa 31 Temmuz 1959'da başvuruda bulunmuştur. Lizbon Antlaşmasından itibaren Avrupa Birliği, Türkiye'nin katılımı için gerekli şartlardan biri olan ve ayrıca bütün aday ülkelere de benimsettiği Bölgesel Kalkınma Ajansları, Türkiye'nin Planlı Ekonomiye geçmesi ile başlasa da 2000'li yıllarda asıl düzenlemeye geçme imkânı bulmuştur. Makalede Avrupa Birliğine uyum sürecinde Türkiye'nin Bölgesel Kalkınma Politikalarını şekillendiren önemli örneklerinde biri olan Bölgesel Kalkınma Ajanslarının gelişimi değerlendirilmektedir. Dış etmenlerin gereği ile kurulan Kalkınma Ajansları, Avrupa Birliğine giriş sürecinin hızlanması için

kurulduğu açıkla anlaşılması mümkün olduğunu ve gelecekteki durumu yorumlanmaya çalışılmıştır.

Literatür taramasına dayanan bu çalışma sonucunda, Türkiye'nin Avrupa Birliğine katılım başvurusundan günümüze kadar geçirmiş olduğu bu uyum sürecinde önemli şartlardan biri olan Bölgesel Kalkınma Ajanslarının gelişim süreci ve gelecekteki durumu ele alınarak incelenmiştir. Merkezi planlamaların, politikaların yukarıdan aşağıya doğru değil tam bir yerel dinamikler ile işbirliği halinde yapılması gerekliliği ortaya çıkmıştır. Bu uygulamalar ne kadar fazla yerelde yapılır ve teyit edilirse plan ve politikaların ulusal çapta hata oranı azalmış olacağı sonucuna ulaşılmıştır. Ülkemizde Kalkınma Ajanslarının Kuruluşu, Koordinasyonu ve Görevleri 25 Ocak 2006 yılı 5449 sayılı kanun ile açık bir şekilde belirtilmiş olup daha öncesinde 1960 yılında DPT'nin kuruluşu ile bu işlerin yürütüldüğü de bilinmektedir. Bölgesel Kalkınmanın ana hedefi, bazı hizmetlerin, ajanslar tarafından yerine getirilmesi ve bölgedeki ekonominin canlanmasıdır. Bunun sonucunda ulusal çapta bir etki yaratılarak; yerel yönetimler, sivil toplum kuruluşları, özel sektör ve üniversiteler olmak üzere birçok dinamiğin katılımı ile AB'nin öne sürdüğü birçok şartlarını dolaylı olarak yerine getirilmiştir. Bölgesel Kalkınma Ajanslarının küçük ölçekli, küçük kadrolu ve oluşan yeni şartlara adapte olabilmesi, esnek yapıda bulunması işlerin hızlandırılmasına ve ayrıca yerel yönetimlerin stratejilerinin ajanslarla işbirliği halinde hazırlanmasıyla da doğru orantılı ve uygulanabilir olduğu sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: AB, Türkiye, Bölgesel Kalkınma, Bölgesel Kalkınma Ajansları.

* Melahat ÇETİN, Lisans Öğrencisi, Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, mlht_ctn@hotmail.com

Abstract:

After World War II, a new era has begun in which European countries have been reshaped and coexisted with a common goal. This first union was established in 1951 as the European Coal and Steel Community with the Paris Treaty. Then, in 1957, they established the European Economic Community (EEC) and the European Atomic Energy Community (EURATOM) with Treaties of Rome. While using central policies, this Community aimed to resolve the destructive effect of the war and provide a sustainable development. Although these policies provided a solution, some problems have been brought about accordingly. The fact that the industrial regions are located in certain cities and are causing increase of imbalances between regions of the same cities and consequently the regional development and the importance of the regional dynamics as well as the central dynamics have begun to increase. The emergence of Regional Development Agencies for the realization of Regional Development dates back to 1950s in all European countries. In addition to this, it is aimed at strengthening the private sector and reducing the differences between the regions and increasing competition. Turkey, has been following Western policies closely since it has been founded, has applied to this Community on July 31, 1959. Regional development agencies were brought by European Union as a criteria to all candidate countries including Turkey. Although these agencies are developed in Turkey after its economic structure changed to planned economy, they found a chance in 2000's. In the article, the development of regional development agencies which are one of the significant examples that shapes Turkey's regional development policies in the course of EU harmonisation process is argued.

As a result of this study based on literature review, development and future situation of the Regional Development Agency which is one of the most important terms in this adaptation process of Turkey's application for accession to EU was examined. It has become clear that central planning must be done in cooperation with full local dynamics, not downward policies. It's concluded that the more these practices are performed locally and confirmed, the less failure rate they have in nationwide. The Establishment, Coordination and Duties of Development Agencies in our country are clearly stated by the law number 5449, in January 25, 2006. It's known that all these tasks mentioned above had been performed by State Planning Organisation, which was founded in 1960, before the law was entered in force.

The main objectives of regional development agencies are providing the fulfilment of some of the services done by using their agencies and ensuring economic boom in the region. As a result, it's concluded that an influence has been created in nationwide and with the participation of many parties, such as local administrators, non-governmental organizations, private sector and universities, many of the conditions which are put forward by the EU have been indirectly fulfilled. Lastly, it's deducted that the fact that Regional Development Agencies are of a small scale, small staffed, able to adjust themselves to new conditions and have flexible structures, all these features make works accelerated.

Keywords: European Union (EU), Regional Development, Regional Development Agencies.

DÜZENLEYİCİ DEVLET KAVRAMI İŞİĞİNDA TÜRKİYE- AB İLİŞKİLERİNE İLİŞKİN BİR DEĞERLENDİRME*

AN ASSESSMENT ON TURKEY-EU RELATIONS UNDER THE CONCEPT OF REGULATORY STATE

Özet:

Mutlak monarşi kuramının uygulamaya geçişinden Soğuk Savaşın bitimine dek ister “iktidarın bilimi”, isterse “devletin bilimi” olarak adlandırılın; devlet, merkezileşme süreçleriyle beraber, toplumsal- ekonomik- sosyal, tüm egemenlik ilişkilerinin temel tümleyeni olarak ifade edilmekteydi. Ne var ki liberalizmin yükselişine koşut olarak, devletin merkezileşme sürecinin başat aktörü olma işlevi yerini, yapan/ eyleyen devletten, kuralları belirleyip izleyen- gerektiği takdirde kendisinin dışında kurulmuş, özerk kurumlar üzerinden sürecin kurallara uygun işlemlerini sağlayan, düzenleyici devlete bırakmıştır. Bu bağlamda “piyasa başarısızlığı” ya da liberalizmin her ülkeye uygun- ortak bir refah alanı yaratamamasına özgü eleştiriler, kaynak dağılımının sosyal devletin kazanımları doğrultusundan yeniden düzenlenmesi taleplerini gündeme getirmiştir. Bu anlamda devletin ekonomik sistemdeki verimliliği artırıp piyasa başarısızlıklarından kaynaklanan her türlü kontrol- düzenleyici etkinlik “regülasyon (ayarlar)” kavramıyla ifade edilir hale gelmiştir. (Sarisoğlu, 2010:1)

Her ne kadar kimi yorumcular liberalizmin iktidardaki uygulayıcısı olan yeni sağ iktidarlara önde sosyal devletin kazanımlarına dokunmadığını öne sürüyorlarsa da, genel algının bu olmadığı belirtilmelidir. Nitekim yenisığ iktidarlara kurmaylarınca, sosyal devletin ağırlıklı olarak başka bir sermaye birikimine ait olduğu ve günümüzde sosyal devlet uygulamalarının merkezi devletten alınıp, yerel iktidarlara ve/ veya “sosyal yardım” başlığı altına aktarılmaya çalışıldıkları görülmektedir (Güler, 2005).

Hatırlanacağı üzere 1929 yılında ABD’de başlayarak tüm Avrupa’yı etkileyen ekonomik kriz, bu yüzyılda etkinlik alanını iyice güçlendiren dönemsel küreselleşme dalgası ve liberalizmin sonucu olarak değerlendirilmiş ve yeni arayışlara girilmiştir. Bu noktada özellikle Keynes’in görüşlerine bakmak gerekmektedir. Keynes kalkınmanın ilk şartı olarak “devletin ekonomiye doğrudan müdahalesi” gerekliliğini vurgulamaktaydı. Keynes’in vurguladığı devlet esası, düzenleyici olmaktan çok ötesindeydi. Zira kuramcı, devleti daha çok “girişimci” olarak görmekteydi. 1970’li yıllara kadar mevcut soruların çözümü olarak devam eden Keynesçi yaklaşım- kuram, 1970’den sonra yeniden ciddi bir bunalımın eşliğine gelmişti.

1970’den sonra birçok farklı tanımla yapılan devlet kavramı, geleneksel tanımlarından giderek uzaklaşmış, 1980’lerle beraber tartışmasız önem kazanan neo- liberal hareketlerin etkisiyle, Adam Smith’in meşhur, “Bırakınız yapınlar bırakınız geçsinler (laissez-faire, laissez-passer)” sözü yeniden değer kazanmıştır. Bu yıllardan itibaren devlet artık, gerekli “işleri” yapan değil ve fakat işlerin yapılması için sektörleri düzenleyen konumuna geçmiştir. Keynesçi bakış açısında, devlete yüklenen görevler, piyasanın yükleneyeceği görevler haline dönüştürülmüştür. (Öztekin, 2007: 53-54)

Bu süreç, yeni bir kavram olan “yeni kamu işletmeciliği” kavramının da doğmasına neden olmuştur. Bu anlayışa göre devletin ekonomiye müdahale etmesi sosyal hayatın yanı sıra ekonominin de önünde engel teşkil ediyordu. Bu da kamu açıklarının daha da fazla büyümesine neden oluyordu. Bu yüzden devlet müdahalesinden uzak durulmalıydı, regülasyon yerine devletin müdahalesini mümkün olan en alt seviyede tutan de- regülasyonu öneriliyordu. Devletin müdahalesinin 1945’den beri neredeyse her alanda hakim olmasıysa, de-regülasyon imkanını zorlaştırıyordu. Devletin elinden alınan her türlü hizmet piyasadaki bir başka aktöre veriliyordu. Ancak bu aktörün de vatandaşlara gereken hizmeti ve gereken özenle vermeme olasılığı, son kertede devletin müdahalesini zorunlu kılıyordu. Bu durumda aslında tam anlamıyla ne regülasyon ne de de-regülasyon uygulanabilir. Kamu hizmetleri özel sektöre aktarılıyor, fakat hizmet sunumunda devlet belli görevler üstleniyordu. (Tuncer-Köseoglu, 2015: 88-89) Yeni düzende devletin temel amacı piyasa işlemlerini engellemeden ekonomik alandan çekilmesi ve sadece düzenleyici görev üstlenmesiydi.

Gerek ABD gerekse AB, “düzenleyici devlet” uygulamalarını benimsemiş, birlik müktesebatında önemli yere sahip olmuştur. Düzenleyici devlet anlayışı ile beraber ortaya çıkan yeni kurumların hem piyasa, hem de vatandaş odaklı olması hedeflenmiştir. Ne var ki, sosyal devlet ve kazanımlarının AB paydaşlarından bazılarının anayasalarında yer alan temel bir ilke olması (örn. Almanya), sırf anayasal haklar üzerinden dahi bir karşıt- muhalif söylemin gelişmesine olanak sağlamaktadır.

Düzenleyici devlet anlayışı zamanla AB’nin sadece üye devletlerine değil aday ülkelere de uygulayacağı bir ölçüt olarak gündeme gelmiştir. Uzun yıllardır AB üyeliği konusunda hayli yetersiz de olsa, gerekli adımları atmaya çalışan Türkiye’de de düzenleyici devlet paralelinde kurumların oluşturulması kaçınılmaz olmuştur. Başta RTÜK, Rekabet kurumu ve BDDK olmak üzere metinde bahsi geçen diğer kurumlar, etki alanlarını gittikçe arttırmıştır. Bu eksenle yapılacak çalışmada başta düzenleyici devlet anlayışı derinlemesine tartışılmaya, ardından AB-Türkiye ilişkileri düzenleyici devlet açısından incelenmeye çalışılmıştır.

Anahtar Sözcükler: Neo-Liberalizm, Devlet, Düzenleyici Devlet, Küreselleşme, Yenisığ İktidarlara, Sosyal Devlet.

* Bahriye ESELER, Öğr.Gör., Üsküdar Üniversitesi, SHMYO, Sosyal Güvenlik Bölümü, beseler12@gmail.com

A. Baran DURAL, Prof. Dr., Trakya Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, b_dural@yahoo.com

Abstract:

From the coming into the effect of absolute monarchy to the end of the Cold War, the state, whether it is named as “the science of power” or “the science of state” was regarded the central complement point of all social, economic and social sovereignty relations together with the centralization processes. However, in parallel with the rise of Liberalism, the state’s being functioning as the forefront actor of centralization process also including the operative / active state has been replaced by the Regulatory state which just determines the rules and then follows the implementation of those rules as well as provides the suitable implementation of the process under the established rules via the autonomous institutions set up apart from it when necessary. In this context, the criticisms toward “market failure” or “liberalism’s failure to create a common welfare zone suitable to every state have come into forefront the demands of rearranging the distribution of resources in the direction of social state’s gainings. In that framework, the situation has become to define with the concept of “Regulation” which is every kind of control and Regulatory activity over the market failures through the increasing of efficiency in the economic system by the state (Sariso, 2010:1)

Although some experts claim that the new rightist governments as the conductor of liberalism in power do not touch the gainings of social state in principle, it should be states that the general Perception is not on that direction. Thus, it is seen that the officials of new rightist governments try to point out that the social state heavily belongs to another capital accumulation and now they also try to take away the social state practices from the central state and then transfer them to local administrations and /or under “social assistance” heading / issue. (Güler, 2005)

Both USA and EU have adopted the “Regulatory state” practices and these practices have become an important part of EU Acquis Communautaire. It has been targeted that the new institutions emerging

together with the regulatory state approach should be market-centered and citizen-centered. On the other hand, the being of social state and its gainings as a fundamental principle within the constitutions of some EU states (such as Germany) paves the way for the development of a counter approach even just over constitutional rights.

As the time passes, the Regulatory State Approach has come into the forefront as criteriaby the EU to be applied not only for its member states but also for its candidate countries. Turkey which has been trying to take steps on EU membership – by the way one discuss the insufficiency of these steps - it has been necessary to form the institutions in parallel with the regulatory state. Primarily RTÜK (Radio and Television Supreme Council), The Competition Authority and BDDK (Banking Regulation and Supervision Agency) and the other institutions discussed in this paper have increased their spheres of influence. This study tries to examine firstly the deep elaboration of regulatory state approach and then examine the Turkey-EU relations in terms of regulatory state.

Keywords: Neo-liberalizm, State, Regulatory State, Globalization, New-Rightist Governments, Social State.

YOLSUZLUKLARIN ÖNLENMESİNDE YÖNETİŞİM ANLAYIŞININ ÖNEMİ*

IMPORTANCE OF GOVERNANCE APPROACH IN AVOIDANCE OF CORRUPTION

Özet:

Yolsuzluk geçmişten günümüze ülkelerin karşı karşıya oldukları en önemli sorunlardan biridir. Binlerce yıllık bir geçmişe sahiptir. Yolsuzluğun tarihini M.Ö. 4. yüzyıla kadar götürmek mümkündür. Yolsuzluk ülkelerin sosyo-ekonomik yapılarına, bürokratik geleneklerine, siyasi ve kültürel tarihlerine dayanmaktadır.

Yolsuzluk, en genel ifadeyle kişilerin sahip oldukları güç ve yetkileri kendi çıkarları veya üçüncü kişilerin çıkarları doğrultusunda kullanmaları olarak tanımlanmaktadır. Birleşmiş Milletler Bölgeler Arası Suç ve Adalet Araştırmaları Enstitüsü'nün raporuna göre yolsuzluk; kamu kesimi ve özel kesimdeki karar verme mekanizmalarındaki bozulmadır. Yolsuzluk farklı şekillerde sınıflandırılabilen ve çeşitli türleri olan bir olgudur. Yolsuzluk, genellikle rüşvet, zimmet, iltimas, güveni kötüye kullanma ve irtikâp şeklinde olabilmektedir. Devletlerin örgütlenme yapıları, denetim mekanizmalarındaki zafiyet, kuralların net olmaması, ücret düşüklüğü, vatandaşların bilgiye ulaşamaması, katılımın yetersizliği, hukukun üstünlüğünün sağlanamaması, gücün kötüye kullanılması fırsatı, takdir yetkisinin fazlalığı ve kuralların caydırıcılığının olmaması gibi sorunlar yolsuzluğa neden olan başlıca etmenlerden bazılarıdır. Önemli bir sorun olmasından dolayı devletler yolsuzluğu önlemek veya minimuma indirmek durumundadır. Çünkü bu sorun ülkelerde sosyal, ekonomik, siyasi, toplumsal pek çok soruna da kaynaklık etmektedir. Ek olarak idari, adli ve ahlaki kopuşlara neden olmaktadır.

Sorunun çözümünde farklı yollar söz konusu olabilmektedir. Bu yollardan biri de yönetim anlayışını değiştirmektir. Günümüz dünyası küreselleşme, post-modern yaklaşım, gelişen teknoloji, iletişim ve ulaşım nedeniyle sürekli bir değişim ve gelişim içerisinde. Gelişen ve değişen dünyada yolsuzluk sorununun çözümünde ve ihtiyaçların karşılanmasında; tek başına kararların alındığı, merkezîyetçi, hiyerarşik ve esnekliğin olmadığı bir yönetim anlayışı olan geleneksel kamu yönetimi anlayışı yeterli olamamaktadır. Çünkü yolsuzlukla mücadelede önem arz eden hesap verebilirlik, açıklık, şeffaflık gibi unsurlar geleneksel yönetim anlayışı içerisinde söz konusu değildir. Bu unsurlarla hayat bulan, değişen ve dönüşen dünyanın ihtiyaçlarına cevap verebilen ve dolayısıyla yolsuzluğun önlenmesinde etkin olabilen yönetim anlayışı yönetişimdir. Yönetişim, geniş aktörler yelpazesine sahip, işbirliği ve uzlaşmanın olduğu bir yönetim anlayışıdır. Yönetişim, devlet ve devlet-dışı alanların işbirliğini, ortaklığını, kamu sektörü, özel sektör ve sivil toplum arasındaki ilişkinin geliştirilmesini, çok aktörlü, çok kutuplu karar alma mekanizmalarını işaret eden bir kavramdır. Yönetişimde kamu yönetimi tek başına karar alan konumda değildir, özel sektör ve sivil toplumla birlikte müzakereler söz konusudur. Daha esnek yapılı, heterarşik bir örgütlenmenin olduğu, adem-i merkezîyetçiliği savunan bir yönetim anlayışıdır. Yönetişimde devletin iş yapan konumdan yönlendiren konuma geçişi söz konusudur. Devlet daha çok düzenleyici roller üstlenmektedir. Yani bu anlayış devlet ve birey arasındaki ya da devletle diğer aktörler arasındaki ilişkiye yeni bir bakış açısı getirmektedir. Bireylerin ve diğer aktörlerin yaratıcılıklarına, yapabilirliklerine fırsat vermektedir. Yönetişimde eylemde bulunma kapasitesine sahip bireyler, aktörler söz konusudur. Pasif vatandaşlık ya da aktörlük değil, aktif olma durumu ön plandadır.

Bu çalışmanın amacı geçmişte ve günümüzde önemli bir sorun olan yolsuzluğun önlenmesinde ya da asgari düzeye indirilmesinde yönetişim anlayışının önemini tartışmaktır. Bu doğrultuda derinlemesine literatür taraması yapılmış, yerli ve yabancı kaynaklara ve ilgili mevzuata bakılarak çalışma hazırlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Yolsuzluk, Yönetişim, Yönetişimin İlkeleri.

* **Ahmet Hamdi AYDIN**, Prof. Dr., Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, ahaydin@ksu.edu.tr
Sadegül DURGUN, Arş. Gör., Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, sadegulozcanksu@gmail.com

Abstract:

Corruption is one of the most important problems that states are faced from past to the present. It has a long history. It is possible that the history of corruption can be traced to B.C. 4th Century. Corruption depends on socio-economic structures, bureaucratic traditions, political and cultural histories of countries.

Corruption may be explained, generally as the use of powers that individuals have, for their own benefits or the benefits of third parts. According to the report of United Nations Interregional Crime and Justice Research Institute corruption is deterioration within decision making mechanisms at public and private sectors. Corruption is the fact that can be categorized differently and has various types. Corruption may be in the form of bribery, debt, favouritism, abuse of confidence and perpetration. The issues and problems like the organisational structures of states, the weakness of controlling mechanism, an sharpness of rules, pay recreate, the problem of citizens in terms of the access to information, lack of participation, lack of rule of law, opportunity for abuse of power, excess of discretion and ineffectiveness of rules are some of the factors that result in corruption. States have to avoid or to minimize corruption since it is a very important problem. Because it is a problem causes many other social, economic and political problems. It also causes administrative, judiciary and ethical disengagements.

There are different ways of solving this problem. One of these is to change the administrative approach. The present world is changing and developing as a result of globalisation, post-modernisation, and development of technology, communication and transportation. In the changing and developing world the classical public administration approach that is centralised, hierarchic and inelastic, is not enough for solving the problem of corruption and meeting the needs. Because the classical public administration does not have the principles of accountability and transparency that are very important in terms of struggling with corruption. The administrative approach that has these principles, meets the necessary needs and therefore is effective in avoiding corruption in the changing and developing world is "governance". Governance is an administrative approach that depends on a large range of actors, cooperation and specialization. Governance is a concept that points out collaboration and partnership of state and non-state areas, development of

relationship among public sector, private sector and civil society and lastly multi-actor and multi-polar decision making mechanisms. Governance is an administrative approach for which public administration is not the only one decision maker since it needs partnerships with private sector and civil society. It is an administrative approach that defends an elastic structure, heterarshic organisation and decentralisation. It is the subject that State passes from the dealer position to the director position. Rather, State takes on regulatory roles. This approach, thus, brings a new perspective to relationship between State and individual or State and other actors. Moreover it gives opportunities for creativities and capabilities of individuals and other actors. In governance it is subject that individuals and actors have acting capacities. Rather than passive acting or citizenship, being active is in the forefront.

The primary aim of this study is to argue the importance of governance in avoiding or minimizing corruption that has been an important problem from the past to the present. The study depends, as a method, to a deep library research by referring to the native and foreigner sources and legislations.

Keywords: Corruption, Governance, Principles of Governance.

İFŞA (WHISTLEBLOWING) VEYA SESSİZ KALMA: TÜRK KAMU YÖNETİMİNDE GÖZLEMLENEN YASA/ETİK DIŞI DAVRANIŞ KARŞISINDA SEÇİLEN YOL VE NEDENLERİ*

WHISTLEBLOWING OR SILENCE: THE PREFERRED WAY AGAINST OBSERVED WRONGDOING IN TURKISH PUBLIC ADMINISTRATION AND REASONS OF IT

Özet:

Çalışma dipnotta ayrıntıları verilen doktora tezinden üretilmiştir. Kamu yönetiminde yasa/etik dışı davranışların önlenmesi için ifşa modelinin Türkiye’de kullanılıp kullanılamayacağı ve kullanılabilir ise ne şekilde kullanılabileceği sorusu ile yola çıkılan tez Kathy Charmaz tarafından geliştirilen gömülü teori (grounded theory) yöntemi ile gerçekleştirilmiştir. Bu çalışmada paylaşılan alt bölümlerin ana soruları ise “Kamu çalışanları yasa/etik dışı bir davranışı gözlemlediklerinde nasıl tepki vermektedir?”, “Sessiz kalmayı seçen çalışanlar neden sessiz kalmaktadır?”, “Çalışanları ifşa davranışına güdüleyen nedenler nelerdir?” sorularıdır. Yasa/etik dışı bir durumla karşılaşan çalışanların hangi yolu seçeceği konusunda birçok araştırma yapılmıştır. Bununla birlikte; gerçekler hala muğlaktır. İfşa konusunu açıklamaya çalışan araştırmaların bir kısmı nicel araştırmalardır ve iki veya daha fazla değişken arasındaki ilişkiyi araştırmaktadır ancak gerçek sosyal hayat çok daha karmaşıktır. Dolayısıyla alanda nitel yöntemlerle derinlemesine veri toplanan araştırmalara ihtiyaç duyulmaktadır. Araştırma soruları, asıl olarak görüşme verilerinin analizi ile elde edilen,

* **Selma KARATEPE**, Prof. Dr., İstanbul Gelişim Üniversitesi İktisadi İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi Havacılık Yönetimi Bölümü, e-posta: selmakaratepe61@gmail.com
Nazlı NALCI ARIBAŞ, Arş. Gör. Dr., İnönü Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Anabilim Dalı Yönetim Bilimleri Bilim Dalı, e-posta: nazli.aribas@inonu.edu.tr

Bu çalışma İnönü Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Anabilim Dalı Yönetim Bilimleri Bilim Dalı Doktora Programında Prof. Dr. Selma KARATEPE danışmanlığında tamamlanan 10172460 referans numaralı “Kamu Yönetiminde Yasa/Etik Dışı Davranışların Önlenmesinde “İfşa” Mekanizması: Bir Model Önerisi” başlıklı doktora tezinden üretilmiştir.

gözlem ve doküman analizi verileri ile desteklenen bulgular ile cevaplanmıştır. Yarı yapılandırılmış sorularla yapılan yüz yüze görüşmeler, 13 ilçe mülki amiri ile gerçekleştirilmiştir. Toplanan veriler Maxqda 12 nitel veri analizi programı ile kodlanmış, kümelenmiş ve analiz edilmiştir. Görüşmeler sırasında tüm katılımcılara kimliklerinin gizli tutulacağı bildirilmiş ve izin verenlerden ses kaydı alınmıştır. Görüşmeler yarı yapılandırılmış açık uçlu sorulardan oluşmuştur. Tüm katılımcılara aynı açık uçlu sorular yöneltilmiştir. Nitel görüşmenin bir gereği olarak, edinilen tecrübeler sayesinde, her görüşme bir önceki ile aynı soruları içermekle birlikte soruyu sorma şekli değişebilmektedir. Ayrıca gömülü teori yönteminin bir gereği olarak karşılaştırmalar yapmak üzere farklı sorular yöneltilmiştir.

İfşa kısaca; örgütte yaşanan yasa/etik dışı davranışın farkına varan eski veya mevcut çalışanın durumu yetkili kişi ya da kuruma bildirmesi olarak tanımlanabilir. Yasa/etik dışı davranışlar ve onları açığa çıkarmaya çalışanların ilişkisi insanlık tarihi kadar eski olmasına rağmen ifşa konusunda yapılan bilimsel araştırmalar 1980’li yıllardan öncesine gitmemektedir. Yoğun bilimsel araştırmaların başlaması 2000’li yıllara rastlamaktadır. Öncesinde ise ağırlıklı olarak basına yansımış olayları inceleyen araştırmalar yayımlanmıştır. Örgütlerin gittikçe büyümesi, karmaşık hale gelmesi ve küreselleşmenin de etkisi ile konu daha fazla önem kazanmıştır. Devletlerin ifşacıları korumak için yöntemler geliştirmeye başlaması ile konu daha da derinleşmiştir.

Araştırmalarda en çok üzerinde durulan konulardan biri yasa/etik dışı davranış gözlemleyen çalışanın nasıl davrandığı ve bu davranışın nedenleridir. Bu çalışmada ilgili konu üzerinde derinlemesine çalışılmıştır. Verilerin analizi ile elde edilen sonuçlara göre Türkiye’de kamu çalışanlarınca gözlemlenen yasa/etik dışı davranış karşısında seçilen yollar: sessiz kalmak, ifşa, hedefi birebir uyarma ve konuyu herhangi biri ile paylaşma olarak sıralanabilir. Sessiz kalma davranışının nedenleri; misilleme korkusu, ifşanın ispiyonculuk olarak görülmesi, arkadaşlık ilişkileri (korumacılık), çözüm bulunamayacağı düşüncesi, gözlemcinin kendi açığı, hedefin ekmeğiyle oynamak istememe-ailesini düşünme, delillendirememe, ifşacının korunamaması, toplumun değer yargıları, bireysel çıkarına dokunmaması, müdahale edersen başın ağrıy düşüncesi, ufak tefek şeylere şahit olunması, davranışın değerlendirilememesi, olan biten dışarıdan bilinmesin - kurum zarar görmesin düşüncesi ve cesaret eksikliğidir. İfşa davranışının nedenleri ise; bireysel çıkarı düşünme, intikam duygusu, tehdit unsuru olarak kullanma, amire duyulan güven, kamu yararı, çalışanın olumlu karakteri, hak yenmesi, alıcının olumlu tepkisi / sorunun çözülmesi, medeni cesaret ve ifşacının korunabilmesidir.

Anahtar Kelimeler: İfşa, İfşacı, Yasa/Etik Dışı Davranış, Kamu Yönetimi.

Abstract:

This study is derived from the doctoral dissertation which detailed at the footnote. The study which started with the question of whether the “whistleblowing” model could be applied in Turkish Administrative System or not and how it could be applied, have been realized with grounded theory method developed by Kathy Charmaz. As for the research questions of this sub-study are “How public employees behave when they observe wrongdoing?”, “Why do the employees who choose silence remain silent?”, “What motivates employees to disclose wrongdoing?”. There are many researches about which way the employees who observe the wrongdoing will choose. However, the facts are still vague. Some of the researches that try to explain the whistleblowing are quantitative researches and investigate the relationship between two or more variables, but real social life is much more complex. Therefore, there is a need for research that collects in-depth data using in-field qualitative methods. The research questions were answered mainly by findings supported by analysis of interview data, observation and document analysis data. Face-to-face interviews with semi-structured questions were conducted with 13 sub-governors. The collected data were coded, categorized and analyzed with the Maxqda 12 qualitative data analysis program. During the interviews all participants were reported about their IDs will be kept confidential and voice recordings were taken by their written permission. Negotiations consisted of semi-structured open-ended questions. All participants were asked the same open-ended questions. As a requirement of qualitative interviewing, thanks to the experience gained, each interview could have the same questions as the previous one, but the way it is asked could be changed. In addition, different questions have been directed to make comparisons as a requirement of the grounded theory method.

Briefly whistleblowing can be defined as the disclosure of the former or existing employee who is aware of wrongdoing to the authorized person or institution. Despite the fact that the relationship between the wrongdoers and those seeking to disclose them are as old as the human history, the scientific research on whistleblowing does not go before the 1980s. The start of intensive scientific research comes in the 2000s. In the preliminary stage, researches predominantly focused on the events were published by press. The issue has gained more importance with the growth of organizations, their complexity and the impact of globalization. The issue has been further deepened by the fact that the states are beginning to develop methods to protect whistleblowers.

One of the most discussed topics in researches is how an employee behaves when he observes a wrongdoing and the reasons for this behavior. This study has been studied in depth on the subject. According to the results the ways selected by public personnel who observed a wrongdoing in Turkey are stay silent, whistleblow, individually alert the target, sharing with someone else. Reasons for silent are fear of retaliation, to consider disclosing as betraying, friendship relations (protectionism), thought about finding no solution, the observer's own wrongdoing, do not want to take the bread out of someone-

to think his family, inability to prove, loose protection of whistleblower, the value judgments of the society, not touching the individual interest, witnessing small things, cannot evaluate behavior, the thought of the institution being damaged, lack of courage. The motivations of whistleblowing are individual interests, revelation, to use as a threat, trust in the manager, public interest, employee positive character, defeated rights, positive response of receiver, solved problems, civil courage, successful protection of whistleblower.

Keywords: Whistleblowing, Whistleblower, Wrongdoing, Public Administration.

TÜRK YÖNETİM GELENEĞİNDE AHLAKİ DEĞERLER VE ETİK İLKELER: KUTADGU BİLİĞ ÜZERİNDEN BİR İNCELEME*

MORAL VALUES AND ETHICAL PRINCIPLES IN TURKISH ADMINISTRATIVE TRADITION: AN ANALYSIS ON KUTADGU BILIG

Özet:

Türk Yönetim Geleneğinde ahlaki ilke ve değerler önemli bir yer tutmaktadır. Adalet, liyakat, eşitlik, hakkaniyet gibi ilke ve değerler Türk yönetim geleneğinin temel yapı taşlarını oluşturan temel öğelerdir. Kamu yönetiminin temel sorunsallarından birisi “etik” konusudur. İlk siyasetnameler arasında yer alan Kutadgu Bilig’de töre ile hükümdarın yapması ve yapmaması gereken ahlaki ilkeler ve davranışlar üzerinde durulmaktadır. Yusuf Has Hacib tarafından kaleme alınan Kutadgu Bilig’de “ahlak” kavramına değinilmekte ve “ahlaki ve etik davranış ilkeleri ve değerleri” olarak bilinen unsurların izlerine rastlanmaktadır. Kutadgu Bilig’de üzerinde durulan konuların başında, töre, adalet, ahlak gelmektedir. Eserde, hükümdarın ve halkın görevleri açıklanırken ahlak kavramının üzerinde durulmakta ve özellikle ülkeyi yöneten kişilerin bilgili, ahlaklı, adil, adaletli olmaları gerektiği belirtilmektedir.

Bu minvalden hareketle hazırlanan çalışmanın temel sorunsalı “Kutadgu Bilig” adlı eserde yönetim ahlakı ve iyi bir yöneticide bulunması gereken özelliklerin, kamu yönetiminde ahlaki ve etik ilke ve değerler açısından irdelenmesidir. Bu sorunsal çerçevesinde

hazırlanan çalışmanın temel amacı, ahlak ve etik kavramlarının Türk yönetim geleneğinin şekillenmesinde oynadığı rollerin irdelenerek, kamu yönetiminde ahlaki ve etik davranış, ilke ve değerlerin ele alınması ve bu kavramlar ekseninde Kutadgu Bilig adlı eserin değerlendirilerek analiz edilmesidir.

Bu amaç doğrultusunda hazırlanan çalışmada, etik ve ahlak kavramları üzerinden hareketle, kamu yönetiminde etik ilke ve değerlerin niçin önemli olduğu, Türk yönetim geleneğini şekillendiren ahlaki değerler ve etik ilkelerin neler olduğu, Kutadgu Bilig adlı eserin ortaya çıkmasında yönetim ahlakı ve etik ilke ve değerlerin nasıl bir rol oynadığı sorularına cevap aranacaktır.

Bu sorular doğrultusunda hazırlanan çalışma kapsamında, öncelikle etik ve ahlak kavramları ekseninde, kamu yönetiminde ahlak/etik konusu ele alınarak, kamu yönetiminde etik ilke ve değerler irdelenecektir. Türk yönetim geleneğini şekillendiren ahlaki ve etik ilke ve değerler, Kutadgu Bilig örneğinden hareketle incelenecektir. Son olarak, günümüzde yerleşik hale gelen ahlaki etik ilke ve değerler Kutadgu Bilig eseri üzerinden ele alınacak ve karşılaştırmalı bir tablo ortaya konulmaya çalışılacaktır. Çalışma genel değerlendirme ve sonucun ortaya konulması ile nihayetlendirilecektir.

Bu kapsamda hazırlanacak çalışmanın tanımlayıcı bilgilere yer verildiği ilk kısmında, eleştirel literatür taraması gerçekleştirilerek birincil ve ikincil kaynaklardan yararlanılacaktır. İlk kısmın yazımında betimleyici analiz yöntemi ve ikinci kısımda ise tarihsel ve karşılaştırmalı yöntemlerden faydalanılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Türk Yönetim Geleneği, Yönetişel Etik, Etik İlkeler, Ahlakî Değerler, Kutadgu Bilig.

* Sefa USTA, Doç. Dr., Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, sefausta@kmu.edu.tr

Ali YILDIRIM, Yüksek Lisans Öğrencisi, Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, aliylidirim.kmu@gmail.com

Abstract:

The ethical principles and values have an important place in Turkish Administration Tradition. Principles and values such as justice, merit, equality and equity are the basic elements that constitute the basic building blocks of the Turkish Administration tradition. One of the main problems of public administration is 'ethics'. Kutadgu bilig, one of the first political documents, focuses on moral principles and behaviors that the emperor should and should not do. In Kutadgu Bilig, written by Yusuf Has Hacib, the concept of 'morality' is mentioned and traces of elements known as "moral and ethical behavior principles and values" are found. Honor, justice, morality comes at the forefront of the topics discussed in Kutadgu Bilig. The work focuses on the concept of morality while explaining the duties of the ruler and the people, and it is stated that the people who govern the country should be knowledgeable, moral, just and fair.

The main problem of this study is to examine the ethical and ethical principles and values in public administration in the study "Kutadgu Bilig" and the features that should be present in a good manager. The main objective of this study is to examine the role of moral and ethical concepts in shaping the Turkish governance tradition and to examine moral and ethical behavior, principles and values in public administration and to analyze Kutadgu Bilig's study on these concepts.

In this study, based on ethical and moral concepts, why ethical principles and values in public administration are important, what moral values and ethical principles are shaping from Turkish tradition, and what ethical principles are involved in the emergence of Kutadgu Bilig's study, ethical principles and values will be examined.

Within the scope of the study prepared in the direction of these questions, ethical principles and values in public administration will be examined by considering ethical issues in public administration within

the framework of ethical and moral concepts. The moral and ethical principles and values shaping the Turkish management tradition will be examined through the example of Kutadgu Bilig. Finally, moral ethical principles and values that have become established nowadays will be studied through Kutadgu Bilig's study and a comparative picture will be tried to be presented. The study will be finalized with a general assessment and outcome.

In this first part of the study, which will provide descriptive information, the critical literature search will be conducted and primary and secondary sources will be used. In the writing of the first part, descriptive analysis method will be used and in the second part historical and comparative methods will be used.

Keywords: Turkish Administrative Tradition, Administrative Ethic, Ethical Principles, Moral Values, Kutadgu Bilig.

YOLSUZLUĞUN KAMU YÖNETİMİNE ETKİLERİ*

THE EFFECTS OF CORRUPTION ON PUBLIC ADMINISTRATION

Özet:

Yolsuzluk; davranışları biçimlendiren, cüretkâr bir planlamayı gerektiren, uzun bir geçmişe sahip bulunan, toplumsal canlılığı olan, gruplaşmalar doğuran ve diğer sosyal faktörleri içeren bir süreçtir (El-Attas, 1988:39). Yolsuzluk, geleneksel olarak kamu otoritesini temsil eden bir bireyin kişisel servet ve refahını artırmak için kamu kaynaklarını kötüye kullanma çabası olarak tanımlanır. Bu yönü ile yolsuzluk toplumsal, siyasal, yönetsel ve ekonomik yapı üzerinde birçok olumsuz etkiye sahiptir.

Yolsuzluğun ortaya çıkması için tarafların yolsuzluğa yol açacak eylemleri gerçekleştirmeye eğilimli olması ve bu eylemlerin hayata geçirilmesi için gerekli olan fırsatların ve elverişli ortamın var olması lazımdır. Bu ortamda büyük oranda kamusal hizmetlerin sunumu esnasında varlık bulur. Günümüzde yolsuzluk ülkelerin kamu yönetimlerini büyük ölçüde yıkıma uğratan olgulardan ve kamu yönetiminin düzenini bozan temel faktörlerden biridir. Fakat yolsuzluk tartışmalarında yolsuzluğun kamu yönetimi üzerindeki olumsuz etkilerinin yanında olumlu etkilerinin de olduğu ileri sürülmektedir.

Yolsuzluğun kamu yönetiminde olumlu etkilerinin bulunduğu dair görüşlere göre, yolsuzluk ile kamu yönetiminin etkinliği artırılmaktadır. Yönetimin biçimsel yapılarının ve kurallarının, sorunların çözümünde yetersiz kaldığı noktalarda yolsuzluğun işlevsel olabileceği, özellikle işlevsel bürokratik mekanizmaların yokluğunda, yolsuzluk kamu hizmetlerinin görülmesini sağlayan itici bir güç haline dönüşebileceği ifade edilmektedir.

Özellikle hızlı toplumsal-ekonomik değişim sürecinde yeni istemler, çıkarlar, kümeler ve güçler ortaya çıkmaktadır. Ancak, siyasal ve yönetsel yapıda bu yeni istemlerin ve çıkarların biçimsel karar vericilere iletilmesi ve

değerlendirilmesi için henüz yeterli kurallar ve süreçler oluşmadığı hallerde çıkar kümeleri yolsuzluk aracılığı ile istemlerini doyurabilme olanağı bulmakta, böylece bir anlamda karar sürecine katılmakta ve düzenin karşıtı olacağına yandaşı olacağı düşüncesi söz konusudur.

Yolsuzluğun olumlu etkileri olduğunu ifade edenler özellikle ekonomi politikalarının bürokrasi tarafından uygulanmasında önemli sorunlar ortaya çıktığını belirtmektedirler. Bürokrasinin uygulamada aşırı biçimselliğe yöneldiğini ve yolsuzluk ile bürokratik biçimselliğin ve katılığın yumuşatılması işlevsel olduğunu iddia etmektedirler. Özellikle az gelişmiş ülkelerde bürokrasinin aşırı kuralcılığı sonucu yönetsel kararların alınmasında ve işlerin yürütülmesinde gecikmelerin yaygın olduğu; yolsuzlukların ise bürokrasiyi dürtücü, canlandırıcı, yazıcı azaltıcı bir etkisi bulunduğu belirtilmektedir. Diğer taraftan yolsuzluk yoluyla kamu çalışanlarının haksız kazanç elde etmesinin, nitelikli işgücünün özel sektöre akışını engellediği ifade edilmektedir.

Yolsuzluğun olumlu etkileri ya da sonuçları olduğu savı, kamu yönetimine işlevsel yaklaşımın benimsenmesinden kaynaklanmaktadır. Başka bir deyişle, yolsuzluğun saklı bir gereksinimi karşıladığı varsayılmaktadır. Özellikle az gelişmiş ülkelerde yolsuzluğun yanında siyasal istikrarsızlık ve şiddet olayları da gözlenmektedir. Başka bir deyişle, yolsuzluk ve şiddet birbirlerini dışlamamakta hatta yolsuzluğun siyasal şiddeti kısıktığı ileri sürülebilir. Az gelişmiş ülkelerde askeri müdahaleler, sivil yönetimlerin yolsuzluğu önlemek için gerekli önlemleri almadıkları ve bu yönde etkin davranmadıkları gerekçesi ile yapılmaktadır.

Yolsuzluklar, sadece gelişmekte olan ülkeler içerisinde mevcut olup ülkenin gelişmesini tamamlamasıyla ortadan kendiliğinden çekilecek cinsten problemler değildir. Özel olarak mücadele edilmedikçe kronikleşmiş bir rahatsızlık haline dönüşme temayülü gösterirler. Topluma verdikleri en büyük zarar, karşı koyma arzusunun giderek zayıflaması ve yolsuzluklarla iç içe yaşamının bir hayat tarzı olarak benimsenmesi şeklinde tezahür eder (El-Attas, 1988:161). Dolayısı ile kamu yönetimi içinde en önemli problem yolsuzlukların içselleştirilmesidir.

Anahtar Kavramlar: Yolsuzluk, Kamu Yönetimi, Bürokrasi.

* Yusuf PUSTU, Dr. Öğr. Ü., Ankara Hacı Bayramı Veli Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ypustu@yahoo.com

Abstract:

Corruption is a process, which shape the behaviour, requires a daring planning, has a long history, has a social dynamism, generates groupings and includes other social factors (El-Attas, 1988:39). Corruption is commonly defines as the effort of a person representing the public authority to misuse the public resources in order to increase the personal fortune and wealth of that individual. With this aspect has corruption many negative effects on the social, political, administrative and economic structure.

For that corruption can emerge, the parties need to tend to conduct the activities which would result in corruption, and that the necessary opportunities and the suitable environment in order to realize these acts are available. And this environment is majorly provided during the provision of public services. Today is corruption one of the facts which destroy greatly the public administration of countries and factors which distort the public order. But during the discussions on corruption, it is also asserted that, beside the negative affects on the public administration, it has positive effects, too.

According to the opinions that corruption would have positive effects on public administration, the efficiency of the public administration is being increased. It is asserted that corruption can be functional in cases where the formal structures and rules of the administration remain insufficient at the solution of problems and that corruption can convert into a triggering power which ensure the conduct of public services, particularly in the absence of functional bureaucratic mechanisms.

New volitions, benefits, clusters and powers emerge especially during rapid social-economic change processes. But in cases, where in the political and administrative structure yet no sufficient rules are in order to transmit to and evaluate these new volitions and benefits to the formal deciders find the benefit clusters through corruption the opportunity to satisfy their volitions and thus participate in a sense to the decision process and it's about that they would be rather a partisan of the order than an opponent.

Those, who state that corruption would have positive effects, assert that important problems emerge particularly during the implementation of economic policies by the bureaucracy. They bring forward that bureaucracy tends to extreme formalism and that it is functional when the bureaucratic

formalism and stiffness needs to be softened by corruption. It is stated that, particularly in the underdeveloped countries, delays are widespread at taking administrative decisions and the conduct of the works as a result of the extreme formalism of the bureaucracy; and that corruption has a triggering, vitalizing, paperwork decreasing effect on the bureaucracy. On the other side, it is stated that public employees acquire illegally through corruption is preventing that qualitative labour power would flow to the private sector.

The argument that corruption would have positive effects or results from that the functional approach in public administration adopted. With other words, it is accepted that corruption meets a hidden need. Political instability and violence is observed particularly in underdeveloped countries. To put it in a different way, corruption and violence don't disclose each other and it can even be asserted that corruption incites political violence. In underdeveloped countries are military interventions made based on the assertion that the civil administration didn't take the necessary measures in order to prevent corruption and didn't act efficient with regards to this.

Corruption is not a problem of a type attributable to only developing countries and which would disappear itself along with the completion of the development of a country. This tend to convert into a chronic problem when it shouldn't be specially fought against it. The greatest harm to the society caused by it is that the aim to resist would continuously decrease and that living together with corruption would convert into an adopted lifestyle (El-Attas, 1988:161). Consequently, the most problem within public administration is that corruption would be endogenized.

Keywords: Corruption, Public Administration, Bureaucracy.

TÜRKİYE'DE KENTLİLEŞME SÜRECİNDE SINIFSA FARKLILAŞMANIN DEMOKRATİK KÜLTÜR/HAK KULLANIMI VE SİSTEM KRİZLERİNE ETKİLERİ ÜZERİNE BİR TARTIŞMA*

*CLASS DIFFERENTIATION IN THE URBANIZATION PROCESS IN
TURKEY DEMOCRATIC CULTURE, RIGHTS OF USE AND A DISCUSSION
ON THE EFFECTS OF THE SYSTEM CRISIS*

Özet:

Kent genel olarak, tarımsal nitelikte olmayan faaliyetlerin yapıldığı, belirli büyüklük, heterojenlik ve bütünleşme seviyesine ulaşmış mekandır. Kent kültürü ve demokrasi ya da kentli olmak ve demokrasi kültürü arasında oldukça önemli bir ilişki vardır. Demokrasi, orta sınıf –burjuva ya da kent soylusu denilen sınıfın ürünüdür. Burjuva sözcüğü köken itibarıyla kentli anlamına gelmektedir. Osmanlı döneminden kalan kentlere bakıldığında kentler kültürel yapı anlamında endüstri öncesi kentlerle herhangi bir benzerlik taşımamaktadır. Her şeyden önce Osmanlıda batıdaki gibi bir kent soylu sınıf ortaya çıkmamıştır. Batıda ise modern sanayi döneminde orta sınıfların hakim olduğu demokratik çoğulcu yönetime doğru bir eğilim ortaya çıkmıştır. Cumhuriyetin ilk yıllarında yapılan devrimler ise bir kültür devrimi ile kentli yaratmaya yönelik Tanzimat Dönemi'nin devamı gibi görülmektedir. Bu dönemde de bunun için adım atılsa da ulusal bir burjuva sınıfı oluşmamıştır. 1950'lerden sonraki demokrasi adımları, iktisadi, siyasal, teknolojik ve sosyo psikolojik sebeplerle oluşan iç göçlerle birlikte yeni bir kentli sınıf ortaya çıkarmaktan çok kentlerin düzensiz büyümesine ve adeta köyleşmesine yol açmıştır. Türkiye'de ortaya çıkan bu sınıf, kent yoksulu sınıf olarak değerlendirilmektedir. Bu sınıf kırdan kente göç eden, kırdan insan kaynağı geliştirici imkânları bulunmayan, vasıfsız işçi kapsamında

değerlendirilebilecek fakat istihdam edilmeyen kişilerden oluşmaktadır. Oysa bahsedildiği gibi çoğulcu ve istikrarlı bir demokrasiyi sürdürecektir bir altyapının oluşabilmesi için bahsedilen kent yoksulu sınıfın ağırlığının azalması bağımsız bir orta sınıfın etkinliğinin artması gereklidir. Bu düşünce ilk çağlardan itibaren günümüze kadar Aristoteles, Alexis De Tocqueville, John Stuart Mill, Martin Lipset, Barrington Moore ve daha bir çok düşünür ve yazar tarafından iddia edilmiştir. Örneğin, Aristoteles Politikasında, bir site devletin çok zengin, çok fakir ve orta direktan oluşan üç sınıftan oluşacağını, iyi yönetimin ise, orta halliler denilen insanlardan oluşması gerektiğini ileri sürmektedir. Bu orta sınıf, hukuka uygun yönetim, yatırım, üretim yapan, uyumsuzlukları adalet sınırları içerisinde çözmeye yatkın, piyasa mekanizması içerisinde çalışan, güçlü ve siyaseten bağımsız sınıftır. Daha çok demokratik perspektif içerisinde özgürlük, hukuk devleti ve haklar konularında talepleri vardır. Kent yoksulları ise çoğunlukla gecekonduda yaşayan, kayıt dışı ekonomide çalışan, ödeme güçlüğü çeken, hukuk devleti, adalet, hukuk kurallarına uygun işleyen bir imar sistemi, trafik ve enerjiden daha farklı olarak asgari yaşamsal talepleri olan kesimlerdir.

Bu anlamda Türkiye'deki demokrasinin sosyo-ekonomik tabanı yani güçlü bir orta sınıf yerine güçlü bir kent yoksulu sınıfın varlığı sık sık demokratik mekanizmanın sürdürülebilirliği tartışmalarını ortaya çıkarmaktadır. Çünkü kırdan kente göç eden kent yoksulu kitle muhafazakâr, gelenekçi, milliyetçi özellikleriyle birlikte Türkiye'nin en büyük seçmen blokunu oluşturmaktadır.

Bütün bu unsurlar dikkate alınarak hazırlanan bu çalışmanın amacı, Türkiye'de kentleşme sürecinde oluşan kent yoksulu olarak adlandırılan yeni sınıf üzerinden, demokratik kültürün sürdürülebilirliği, hakların kullanımı ve oluşabilecek muhtemel sistem krizlerini tartışmaktır.

Anahtar Kelimeler: Sınıf Farklılaşması, Kentleşme, Demokrasi, Haklar, Siyaset.

* Ümmühan KAYGISIZ, Dr. Öğr. Ü., Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, ukaygisiz@mehmetakif.edu.tr
Gökhan KALAĞAN, Dr. Öğr. Ü., Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, gkalagan@mehmetakif.edu.tr

Abstract:

The city is, in general, a place of certain size, heterogeneity and level of integration, in which non-agricultural activities are carried out. There is a very important relationship between urban culture and democracy or being urban and culture of democracy. Democracy is the product of a class called middle class-bourgeois or urban noble. The word bourgeois means, by definition, urban. When we look at the cities that lived from the Ottoman era, cities have no similarity to the pre-industrial cities in terms of cultural structure. First of all, in the Ottoman Empire a noble class did not emerge as in the west. In the West, a tendency towards democratic pluralism emerged, in which the middle classes prevailed during the modern industrial era. The revolutions made in the first years of the Republic appear to be the continuation of the Tanzimat Period, which is oriented towards creating a city with a cultural revolution. In this period, a national bourgeois class did not form even if it was stepped for it. The steps of democracy after the 1950s led to the irregular growth of the cities and to the realization of a more urbanization, rather than the emergence of a new urban class together with the internal migrations formed by economic, political, technological and socio-psychological reasons. This class emerged in Turkey, the city is regarded as the poor class. This class is made up of people who migrate from the country to the city, who do not have opportunities to develop human resources in the countryside, but who can be evaluated within the scope of unskilled workers but are not employed. However, as mentioned, in order for an infrastructure to sustain a pluralistic and stable democracy to take place, it is necessary that the effect of the urban poor class decreases and the efficiency of an independent middle class increases. This thought has been claimed by many writers and philosopher from the early ages to nowadays Aristoteles, Alexis De Tocqueville, John Stuart Mill, Martin Lipset, Barrington Moore and many more. For example, Aristoteles Politics argues that a site state should be made up of three classes of very rich, very poor, and middle directors, and good governance should be made up of people called middle-class. This middle class is a powerful and politically independent class that is in accordance with law, is engaged in investment, production, is prone to resolve disputes within the boundaries of justice, and works within the market mechanism. More democratic perspectives within the freedom, the rule of law and rights issues are in demand. The urban poor are mostly those who live in slums, work in the informal economy and have a hard time paying. It is a

zoning system that operates according to the rule of law, justice, legal rules, traffic and energy, but with different minimum demands.

In this sense, democracy, socio-economic base that the existence of a strong middle class in Turkey instead of a strong urban poor class discussions often reveal sustainability democratic mechanisms. Because of the poor urban masses who migrated to urban with conservatives, traditionalists nationalistic features constitutes Turkey's largest bloc of voters.

All these elements are prepared considering the purpose of this study, in Turkey urbanization process through a new class called city as urban poor formed in the sustainability of democratic culture, to discuss the possible system crisis that may rights of use and composed.

Keywords: Class Differentiation, Urbanization, Democracy, Rights, Politics.

YENİ KAMU YÖNETİMİNDEN YÖNETİŞİME: DÜNYA BANKASI RAPORLARI ÜZERİNE BİR İNCELEME VE TÜRKİYE İZDÜŞÜMLERİ*

*FROM NEW PUBLIC MANAGEMENT TO GOVERNANCE: AN
INVESTIGATION ON WORLD BANK REPORTS AND PROJECTION OF
TURKEY*

Özet:

Yeni kamu yönetimi kavramı, 1980'li yıllardan sonra özellikle Anglo-Sakson coğrafyada belirmeye başlamıştır. Yeni kamu yönetimi, kamu yönetiminde etkinlik, verimlilik ve kalitenin artırılmasına dönük işletme yöntem ve tekniklerinin kamusal alanda uygulanmasını savunmaktadır. Bu bakımdan geleneksel kamu yönetiminden belirgin bir kopuş ile ortaya çıkmaktadır. Dolayısıyla yeni kamu yönetiminin amacı, asıl olarak kamu yönetiminin örgüt kalitesinin artırılması olduğu söylenebilmektedir. Kavramın temel özellikleri ise küçük devlet, serbest piyasa ve yerelleşme ile ifade edilebilmektedir. Kavramın popülerlik kazanmasında küreselleşme olgusu, neo-liberalizm ideolojisi ve yeni sağcı devlet anlayışı etkili olmuştur. Yine kavramın arkasında Amerika Birleşik Devletleri (ABD) orjinli Dünya Bankası (DB), Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Teşkilatı (OECD) gibi uluslararası örgütler bulunmaktadır. Gerçek manada yeni kamu yönetimi anlayışının meydana gelmesinde kapitalist piyasa ekonomisine dayalı bu örgütlerin ortaya attığı reçetelerin büyük payı vardır. Literatürde bu durum Washington Uzlaşması ve birinci kuşak yapısal uyarlama politikaları olarak adlandırılmaktadır. Ancak yeni kamu yönetimi anlayışı ve buna dayalı öngörüler 1990'lı yıllara geldiğinde geri kalmış ve gelişmekte olan ülkelerde derin siyasal ve ekonomik krizlere neden olmuştur. Çünkü özellikle geri kalmış ülkelerde devlet piyasadan ve sosyal alandan hatırı sayılır derecede çekilince, istihdam, yatırım ve üretim düşüklüğü gibi ekonomik politikalarda ve istikrarlı hükümetlerin oluşturulamaması gibi siyasi alanda büyük sorunlar çıkmıştır. Bunun üzerine Washington eksenli örgütlerin söylemlerinde dönüşümler

gözlemlenmiştir. Bu kez, sözü edilen krizlerle baş edebilmek adına devlet sahneye tekrar davet edilerek, etkin devlet biçiminde örgütlendirilmek istenmiştir. Nitekim DB'nin 1990'lı yıllarda çıkardığı raporlar bu dönüşümün simgesi olarak değer bulmuştur. DB raporlarında öne çıkan kavram yönetim olmuştur. Yönetişim, yeni kamu yönetiminin ileri bir aşaması olarak yeni kamu yönetimine nazaran demokrasi, katılım ve temsil gibi siyasal kavramlarla karşılık bulmaktadır. Bu bakımdan yeni kamu yönetiminin örgütsel verimlilik anlayışı yönetim ile siyasal ve katılımcılık esaslı demokratik bir teoriye dönüşmektedir. DB, yönetim ile özellikle geri kalmış ya da kalkınmakta olan ülkelerdeki devlet teşizatını güçlendirmeyi hedeflemektedir. Yönetişim kavramı, toplumdaki farklı aktörler arasındaki siyasal iktidarın yürütülmesi sürecinde artan işbirliğini öne çıkarmaktadır. Bu bakımdan 1990'lı yıllardan post-Washington Uzlaşması ve ikinci kuşak yapısal uyarlama programları ile karşılaşmaktadır.

Bu çalışmanın amacı, özellikle DB ve diğer ABD orjinli örgütlerin raporlarından yola çıkarak 1980'li ve 1990'lı yıllarda gerçekleşene kamu yönetimindeki dönüşümü ortaya çıkarmaktır. Çalışmada yöntem olarak da sözü edilen örgüt raporlarının ve literatürde bu konu ile ilgili bilimsel kaynakların taranması çerçevesinde derlenmesi seçilmiştir.

Türkiye'de de 1980'li yıllardan sonra yukarıda sözü edilen tarihsel dönüm noktaları bağlamında kamu yönetiminde belirgin dönüşümler gözlenmiştir. Nitekim Türkiye'de 1980'li yıllarda IMF ve DB kaynaklı yapısal uyarlama reformları gerçekleştirilmiş, 1990'lı yıllardan sonra ise bir çok yönetim uygulaması ile karşılaşmıştır. Örneğin, bağımsız idari otoritelerin, kalkınma ajanslarının ve kent konseylerinin kurulması önem taşımaktadır. Yine 2000'li yıllardan sonra Türkiye'de kalkınma planlarında, hükümet programlarında belirtilen söylemlerde ve Avrupa Birliği (AB)'ne uyum sürecinde yeni kamu yönetimi ve yönetim odaklı reformlar sürdürülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Yönetişim, Dünya Bankası Raporları, Dönüşüm, Türk Kamu Yönetiminde Reform.

* Canan ÇAKIR, Dr. Öğr. Ü., Gümüşhane Üniversitesi, İ.İ.B.F., Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, canancakirsdu@gmail.com

Abstract:

The concept of the new public administration has begun to spread especially in the Anglo-Saxon geography after the 1980s. The new public administration advocates the implementation of public administration methods and techniques for increasing efficiency, efficiency and quality in public administration. This is manifested by a clear break from traditional public administration. Therefore, it can be said that the aim of the new public administration is to increase the quality of the organization of the public administration. The basic characteristics of the concept can be expressed by small state, free market and localization. The phenomenon of globalization, the ideology of neo-liberalism and the understanding of the new right-wing state became influential in the popularization of the concept. Behind the concept are the international organizations such as the United States, the World Bank (DB), the International Monetary Fund (IMF) and the Organization for Economic Development and Cooperation (OECD). In the real sense, there is a great deal of the prescriptions of these organizations based on the capitalist market economy in the new public administration. In the literature, this is called the Washington Consensus and the first generation structural adjustment policies. However, the new understanding of public administration and its predicament led to deep political and economic crises in the backward and developing countries when it came to the 1990s. This is because, especially in the backward countries, when the state has been withdrawn from the market and from the social point of view, economic problems such as low employment, investment and production, and the inability to establish stable governments, have become major problems. In turn, transformations in the discourse of Washington-based organizations have been observed. This time, in order to cope with the mentioned crises, it is desired to be invited back to the state scene and organized in the form of an active state. As a matter of fact, the reports of DB in the 1990's were found worthy of this transformation. The key concept in DB reports has been governance. Governance corresponds with political concepts such as democracy, participation and representation as compared with the new public administration as an advanced stage of the new public administration. In this respect, the new public administration's organizational efficiency concept becomes a political and participatory democratic theory with governance. The DB aims to strengthen government equipment in governments, especially in underdeveloped or developing countries. The concept of governance highlights the growing cooperation between different

actors in society during the execution of political power. In this respect, the post-Washington Consensus and the second-generation structural adjustment programs are encountered in the 1990s.

The aim of this work is to bring about the transformation in public administration that took place in 1980s and 1990s, especially from the reports of DB and other US based organizations. It was chosen to compile the organization reports, also referred to as methods in the study, and the screening of scientific resources related to this subject in the literature.

Significant transformations in public administration in the context of historical turning points mentioned above have been observed after Turkey in the 1980s. Indeed, during the 1980s in Turkey, the IMF and the WB-induced structural adjustment reforms were carried out, then the 1990s were faced with a lot of governance practices. For example, it is important to establish independent administrative authorities, development agencies and city councils. However, after the development plans in Turkey in the 2000s, government programs specified in the rhetoric and the European Union (EU) integration process in the new public management and governance-oriented reforms has continued.

Keywords: Governance, World Bank Reports, Transformation, Reform in Turkish Public Administration.

YEREL YÖNETİMLERDE DENETİM VE İYİ YÖNETİŞİM İLİŞKİSİ: MUĞLA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ ÖRNEĞİ*

*THE RELATION BETWEEN AUDITING AND GOOD GOVERNANCE
IN LOCAL GOVERNMENTS: THE CASE OF MUĞLA METROPOLITAN
MUNICIPALITY*

Özet:

Her ne kadar kamu denetimi ve gözetimi ile ilgili ulusal ve uluslararası literatürde pek çok çalışmaya rastlansa da denetimin iyi yönetişimin hedeflerini gerçekleştirmedeki etkisini uygulama düzeyinde ele alan çalışmalar sınırlıdır. Bu sebeple denetimin kamudaki, özellikle yerel yönetimlerdeki olumlu ya da olumsuz etkileri üzerindeki bilgimiz de bu iki kavram arasındaki ilişkiyi ölçümleyebilecek kadar yeterli değildir. Bu iki kavram arasındaki ilişkinin önemi, kavramların ortaya çıkışı ile doğrudan bağlantılıdır. Hesap verilebilirlik gibi temel bir iyi yönetişim ilkesiyle doğrudan ilişkisi bulunan kamu denetimi uygulamaları verimlilik, etkinlik ve şeffaflık gibi birçok diğer iyi yönetişim ilkesi için de hayati öneme sahiptir. Bu bağlamda bir değerlendirme yapıldığında, kamu sektöründeki denetim uygulamalarının tarihi çok eskilere dayansa da Yeni Kamu Yönetimi anlayışı ile birlikte denetimin iyi yönetişimin bir aracı ve dahası bir amacı olarak gündeme gelmesi 20. Yüzyılın sonlarında karşımıza çıkmaktadır. Bu dönemden itibaren yalnızca özel sektörü ilgilendirdiği düşünülen bir süreç, yerel yönetimlerde “hesaplanabilir hale getirme (accountingization)” olarak ifade edilen kavramın da önem kazanmasıyla kamu sektöründe de yaygınlaşmaya

başlamıştır. Özel sektörde iç ve dış denetim araçlarıyla kabul görmüş durumda bulunan denetim uygulamaları, Yeni Kamu Yönetimi anlayışının yaygınlaşmasıyla birlikte kamu sektöründe de etkin ve verimli bir yönetim için önem kazanmıştır. Bu çalışma kamuda denetim üzerine yapılan teorik çalışmaların uygulama düzeyinde yansımalarının bir çıktısıdır. Teorik olarak ele alınan iyi yönetişim ve kamu sektöründe denetim kavramlarının bu çalışma çerçevesinde uygulama düzeyinde analiz edilmesi amaçlanmaktadır. Bu bağlamda Muğla Büyükşehir Belediyesi (MBB) üzerinden yerel yönetimlerde denetim ve iyi yönetişim kavramlarının karşılıklı ilişkisi MBB’deki daire başkanları ve iç denetim sorumlusu ile yapılacak olan yarı yapılandırılmış mülakatlar yardımıyla değerlendirilecek ve denetim sürecinin iyi yönetişim ilkelerinin gerçekleşmesindeki etkisi ortaya konulacaktır. Bu doğrultuda, çalışmada yerel yönetimlerde denetim anlayışının gelişimi ve Yeni Kamu Yönetimi paradigması içerisinde kamuda denetim faaliyetlerinin ve iyi yönetişimin önemi üzerinde durulacaktır. Bu çalışmanın temel amacı olan iyi yönetişim ve kamu sektöründe denetim uygulamaları arasındaki ilişkiyi açığa çıkarmak doğrultusunda ilk olarak yerel yönetimlerde denetim anlayışının gelişimi irdelenecektir. Daha sonra Yeni Kamu Yönetimi anlayışı ilkeleri çerçevesinde kamuda denetim faaliyetlerine yer verilecek ve son olarak iyi yönetişim kavramı ele alınarak bu kavram ile denetim arasındaki ilişki analiz edilecektir.

Anahtar Kelimeler: Denetim, İyi Yönetişim, Yerel Yönetimler.

* Eyüp ŞEN, Arş. Gör., Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, eyupsen@mu.edu.tr

Ceray ALDEMİR, Dr. Öğr. Ü., Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, cerayaldemir@mu.edu.tr

Abstract:

Although there are many studies in the literature on public auditing, there are limited application-oriented studies addressing the impact of the auditing on achieving the goals of good governance. For this reason, our knowledge regarding the negative or positive effects of the auditing on the public, especially in the local government, is not enough to measure the relation between these two concepts. The relation between these two concepts is directly related to the appearance of the concepts. Public auditing, which is directly related to a basic good governance principle such as accountability, is also vital for many other good governance principles such as efficiency, effectiveness and transparency. Though the history of public sector audit practices dates back earlier, auditing with New Public Administration understanding comes into being in the late 20th century as a means and an object of good governance. From this period on, a process which is thought to be associated with only the private sector has started to become widespread in the public sector due to the increased importance of “accountingization” concept in local governments. Auditing, which has been accepted by internal and external auditing tools in the private sector, gained importance for effective and efficient management in the public sector through the widespread of New Public Administration paradigm. In this regard, this study is an outcome of a reflection about the theoretical studies on public auditing at the application level. Good governance and auditing in the public sector concepts which were addressed theoretically are aimed to analyze at the application level in this study. Within the current study, the mutual relation of the concepts of auditing and good governance in local governments over Muğla Metropolitan Municipality (MMM) will be assessed through the interviews with department heads and an internal audit officer. By doing so, the impact of the audit process on the implementation of good governance principles will be revealed. In this regard, this study will focus on the development of the audit approach in local governments, as well as the

public audit activities in the New Public Administration paradigm and the good governance. The development of the concept of auditing in local governments will first be examined in the light of the relation between good governance and audit practices in the public sector, which is the main objective of this work. Then, the public audit activities in the framework of New Public Administration understanding will be included and finally, the concept of good governance will be embraced and the relation between this concept and auditing will be analyzed.

Keywords: Auditing, Good Governance, Local Governments.

İŞTEŞ YÖNETİMİN E- HALI VE EĞİTİM: TÜRK MİLLİ EĞİTİMİ VE E-YÖNETİŞİM*

E-GOVERNANCE AND EDUCATION: TURKISH NATIONAL EDUCATION SAMPLE

Özet:

İletişim ve ulaşım teknolojileri ile başlayan cümleler değişimi anlatmaya yöneldiğinde en çok küreselleşmeye bir de yönetime iltisaklı hale geliyor. Biri etkileyen diğeri etkilenen konumunda hız, anlam, araç, yöntem bakımından teknolojiyle halvet oluyor. Ancak sirayet ederek ilerliyor. Genel olarak yönetim, özel olarak ise eğitim alanı bu durumdan etkileniyor. Küreselleşme ve yönetim anlayışındaki değişimlerin ortaya çıkardığı “yeni” yönetim kavrayışı, (kamu) yönetim(i) olgusunun ve biliminin özünü ve şeklini kapsamlı bir dönüşüme uğrattırırken eğitim alanı da bu dönüşüme maruz kalıyor. Bu dönüşümlerin neticesinde ortaya çıkan işteş yönetim yani yönetişim, devletin buyurgan rolünden çıkıp, toplum içinde yer alan diğer unsurları da dikkate almasını, devlet yönetiminin bu unsurlarla *birlikte* gerçekleştirilmesi gerektiğini anlatmaktadır. Böylece işteş yönetimin devlet yönetimine katılımın yanında şeffaflık, hesap verebilirlik, etkinlik gibi yansımalarının da olabileceği vurgulanmaktadır. İletişim teknolojilerinin ulaştığı noktayı dikkate alan bu kavrayış, yönetişim olgusuna elektronik boyutu da katarak birlikte yönetimin elektronik platformlar üzerinden de gerçekleştirilebileceğini, bunun hız, zaman, etkinlik ve maliyet bakımından yararlı olacağını belirtmektedir.

İşteş yönetimin e-halinin eğitim alanına yansımaları, yani eğitimde e-yönetişim, eğitim sektörünün elektronik platformlar üzerinden birlikte yönetimini ifade eden ve hizmetlerin sunan ve yararlananlar açısından faydasını ortaya koyan bir e-yönetişim uyarlaması olarak karşımıza çıkmaktadır. Eğitim camiasındaki tüm tarafların bir elektronik platform

üzerinde birleşerek yönetim sürecini gerçekleştirmeleri, eğitimin temel unsurunun diğer unsurları da elektronik olarak sürece dahil ettiğini ve bu unsurların taleplerinin eğitimde karar alma sürecinde dikkate alınacağını göstermektedir. Eğitimde yönetişimin fiziksel olarak uygulanmasında olduğu gibi elektronik halinde de katılımcılık ilkesinin yanında şeffaflık, hesap verebilirlik, etkinlik ilkelerine büyük önem verildiği bilinmektedir. Başka bir deyişle, bu ilkelerin hayata geçirilebilmesi için işteş yönetimin elektronik olarak eğitim alanında uygulanması gerektiği düşüncesi mevcuttur. Bu birlikte yönetim sürecinde eğitim bakanlığı, eğitim çalışanları, öğrenciler, vatandaşlar, piyasa aktörleri ve sivil toplum kuruluşları eğitim alanının paydaşları konumundadırlar. Bu paydaşlar, eğitim sektöründe hizmetlerin gerçekleştirilmesinde ve karar alma sürecinde müdahil olarak eğitim politikalarının oluşturulmasına doğrudan ya da dolaylı etki edebilmektedirler. e-yönetim, e-hizmet, e-katılım olarak özetleyebileceğimiz süreçte eğitim bakanlıkları, eğitim politikalarını belirleyen ve eğitim hizmetlerini okullar çerçevesinde yerine getiren konumundaki klasik rolünden çıkıp karşılıklı etkileşim halinde “yeni” bir role uyum sağlamak durumunda kalmaktadır. Türk Milli Eğitimi de gerek iç gerekse dış dinamiklerin etkisiyle e-yönetişim kavrayışına örgütsel ve zihinsel olarak kendini uyarlama yoluna gitmekte ve hizmetlerin elektronik ortamlardan sunulması için e-plaformlar oluşturmaktadır.

Bu çalışmada yönetim, yönetişim derken e-yönetişime ulaşan süreçte yönetim anlayışındaki değişikliklerin, beklenti ve istekler vurgusu altındaki dönüşümü çerçevesinde ancak eğitim sektöründeki yönü itibarıyla encamı ele alınacaktır. Araştırmada elektronik etkileşim ağının yönetim ilkeleri izleğinde ve eğitim alanındaki süreç, paydaş ve çeşitli platform örnekleri temelinde kavrayış söz konusu edilmektedir. Yönetim olgusu ve bilimindeki değişimler karşılaştırmalı bir şekilde ele alınarak, iletişim teknolojilerindeki hızlı dönüşümün yönetimde karşılıklı etkileşimi, eğitimde elektronik dönüşümü nasıl gerçekleştirdiğinin anlatılması amaçlanmaktadır.

Anahtar Sözcükler: E-Yönetişim, Eğitim, E-Hizmet, Türk Milli Eğitimi.

* Tekin AVANER, Dr. Öğr. Ü., Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi, Güvenlik Bilimleri Enstitüsü, Kamu Yönetimi, tekinavaner@hotmail.com
Erdal BİLGİÇ, Arş. Gör., Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, İ.İ.B.F., Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, erdalbilgic@kmu.edu.tr

Abstract:

When the sentences that start with communication and transportation technologies are directed to tell the change, it becomes the most globalization and management related. One influences, the other is influenced; speed, is intertwined with technology in terms of meaning, purpose and method. But it progresses by spreading. Government in general; the field of education in particular is affected by this situation. While the "new" understanding of administration emerged from the changes in globalization and administration mentality, transforms the nature and form of (public) administration comprehensively and administration science, and the educational field is exposed this transformation. As a result of these transformations, reciprocal administration, that is governance, explains that the government should come out of its commanding role and consider other elements in society, and that the state must be administered *together* with these elements. Thus, it is emphasized that transparency, accountability and efficiency can be reflections of governance in addition to participating in state administration. Considering the point reached by communication technologies, this understanding tells that co-administration can be realized through electronic platforms and this is useful in terms of speed, time, efficiency and cost.

The reflection of *e-* form of government in the field of education, namely educational e-governance, emerges as an e-governance adaptation that expresses the co-administration of the education sector through electronic platforms and which demonstrates the benefit of the services in terms of providers and beneficiaries. All the parties in the education community, combining on an electronic platform and realizing the administration process show that the other elements of education is also included in the process electronically and that the requests of these elements will be taken into consideration during the educational decision-making process. It is known that, as governance is applied physically in education, transparency, accountability and efficiency principles are very important in addition to participation principle in electronic form. In other words, there is the idea that governance must be applied electronically in the field of education in order for these principles to be realized. In this co-administration process, the education ministry, education staff, students, citizens, market actors and non-governmental organizations are stakeholders of education. These stakeholders can (in)directly influence the formation of educational policies as intervening in

the realization of services and decision-making process in the education sector. In the process we can summarize as e-government, e-service, e-participation, the education ministries have to come out of the classical role of determining educational policies and fulfilling educational services within the framework of schools and adapt to the "new" role interactively. Turkish National Education adapts itself organizationally and mentally to the concept of e-governance with the influence of internal and external dynamics and establishes e-platforms for providing services electronically.

In this study, changes in administration understanding in the process from government and governance to e-governance will be dealt under the emphasis of expectations and wishes, but in the direction of education sector. In the research, following the governance principles of electronic interaction network and the process in the field of education, stakeholder and various platform examples are discussed. By comparing the changes in administration case and administrative science, it is aimed to explain how the rapid transformation in communication technologies makes real the mutual interaction in administration and the electronic transformation in education.

Keywords: E-Governance, Education, E-Service, Turkish National Education.

DİSİPLİNLERARASI BİR YAKLAŞIMLA KAMU YÖNETİMİNDE DEĞİŞİMİN YÖNÜ: TÜRK KAMU YÖNETİMİNDEN İZLENİMLER*

THE DIRECTION OF CHANGE IN PUBLIC ADMINISTRATION WITH A DISCIPLINARY APPROACH: TRENDS IN TURKISH PUBLIC ADMINISTRATION

Özet:

Kamu yönetimi belirli sistematik araştırmaya dayalı bilimsel bir disiplin olarak 19. yüzyılda Amerika Birleşik Devletleri (ABD)'nde ortaya çıkmıştır. Bu bilim dalının meydana gelmesinde Kıta Avrupası tecrübesi de bulunmuştur. Kamu yönetimi disiplini ilk aşamada siyaset-yönetim ayrımı, bürokrasi teorisi ve bilimsel yönetim ilkeleri yaklaşımı üzerine kurgulanarak geleneksel kamu yönetimi anlayışı ile karşılık bulmuştur. Bu aşamada kamu yönetimi, daha çok örgütsel verimlilik, bürokrasi ve gizlilik esasları üzerine kurgulanmıştır. Ayrıca kamu yönetimi disiplininin gelişiminde birkaç yüzyıl önce etkili olan sanayi devrimi, kapitalizm, milliyetçilik ve ulus-devlet gibi kavram ve olguların da büyük düzeyde etkisi bulunmaktadır. Daha açık olarak kamu yönetimi bu yön üzerine yerleştirilerek sözü edilen kavramların çerperinde kendisine yer bulmuştur. Bunlara bir de modernizm akımı ile ortaya çıkan siyasal ideolojiler de eklenebilmektedir. Nitekim kamu yönetimi disiplininin yönünü belirleyen en belirleyici siyasal ideoloji liberalizm olmuştur. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra klasik liberalizm ve buna dayalı kamusal politikalar özellikle iktisadi-mali alanda büyük bir çöküntü ile karşılaşmış ve bunu izleyen 1929 Dünya Ekonomik Buhranı krizin zirveye çıkmasına neden olmuştur. Bundan sonra klasik liberalizmden sosyal liberalizme adım atılırken devletler de piyasa yoğun müdahalelerle geçce bekçisi devlet modelinden müdahaleci devlet modeline geçmişlerdir. Politik iktisadi alanda bu görünüm ile karşılaşılırken işletme alanında neo-klasik örgüt kuramları ortaya çıkmıştır. Bu kuramlarla örgütlerin fiziki verimliliğinden sosyal sermayesine daha fazla önem verilmesi üzerinde durulmuştur. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ise iktisadi alanda Keynesyen iktisadi politikalar gücünü artırırken, işletme alanında modern kuramlar ortaya çıkmış, soyo-kültürel alanda da modernizmden postmodernizme geçiş tartışmaları başlamıştır. 1980'li yıllardan sonra ise iktisadi alanda neo-liberalizm etkili olurken, sosyo-kültürel ve siyasal alanda ise küreselleşme, postmodern siyaset, dijital/teknolojik gelişmeler ve neo-markist/post-markist entelektüel tartışmalar, ideolojilerin sona erdiği gibi düşünceler

gündeme damgasını vurmuştur. Farklı disiplinler alanlarda bu gelişmeler oluşurken, kamu yönetiminde de bir sosyal bilim olmasına bağlı olarak değişimler görülmektedir. Kamu yönetiminde İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ve özellikle 1980'li yıllardan sonra bir paradigma değişiminden söz etmek mümkündür. Siyasi, sosyolojik, iktisadi ve kültürel alanda gerçekleşen değişimler kamu yönetiminin yönünü de demokratik, katılımcı ve yerelleşme dayalı bir eksene kaydırmıştır. 1980 ve 1990'lı yıllarda postmodern kamu yönetimi eksenli yeni kamu işletmeciliği ve yönetim kuramları, bu değişim yönünün cisimleşmiş görünümüleri olarak okunabilmektedir.

Bu araştırmada yöntem olarak birincil kaynaklar üzerine gerçekleştirilecek literatür taramasına başvurulması tercih edilmiştir. Bu araştırmanın amacı ise, kuruluşundan günümüze kadar kamu yönetimi disiplininin farklı disiplinlerle olan ilişkisini ortaya koymak ve daha da önemlisi bir sosyal bilim dalı olarak kamu yönetiminin geçirdiği değişimi farklı boyutları ya da yönleri ile açıklamaktır. Kamu yönetimi disiplini, siyaset ve toplumsal kuramlardan ayrı olarak değerlendirilememektedir. Yine iktisadi politikalarla kamu yönetimi arasında tarihsel ve olgusal bir bağlantı vardır. Bu çerçevede kamu yönetiminin belirli dönemlerde kimlik krizleri ile karşılaşmasında temel olarak bu büyük fotoğrafın göz ardı edildiği düşünülmektedir. Eğer sorunsuz ve muhtevasını tam anlamı ile ifade edebilen bir kamu yönetimi oluşturulması ya da kuramının meydana getirilmesi isteniyorsa sürece bütün boyutları ile geniş pencereden bakmak elzemdir.

Türk kamu yönetimi disiplini de 1950'li yıllarda ABD katkıları ile kurulmuştur. Türkiye'deki kamu yönetimi disiplin ve pratiğine bakıldığında yukarıda sözü edilen siyasal, iktisadi ve sosyo-kültürel değişimlere bağlı bir biçimde yön değiştirdiği gözlenmektedir. Nitekim Türkiye, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yönünü Batılı değerlere çevirmiş, dünya piyasasına açılmış ve insan haklarına dayalı modern bir hukuk devletidir. Bu bakımdan Türk kamu yönetiminin sözü edilen büyük tarihsel olay ve dönemlerden pozitif manada etkilenmemesi mümkün gözükmemektedir.

Anahtar Kelimeler: Kamu Yönetimi, Disiplinler Arası Yaklaşım, Paradigma Değişimi, Yön.

* Kadir Caner DOĞAN, Dr. Öğr. Ü., Gümüşhane Üniversitesi, İ.İ.B.F., Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, kadicancerdogan@gumushane.edu.tr

Abstract:

Public administration has emerged in the United States (USA) in the 19th century as a scientific discipline based on certain systematic research. The continental experience of this branch of science has also been found. The discipline of public administration was initially devised on the approach of politics-management distinction, bureaucracy theory and scientific management principles approach and came up with the traditional approach of public administration. At this stage, public administration is mainly based on organizational efficiency, bureaucracy and confidentiality. In addition, concepts and phenomena such as industrial revolution, capitalism, nationalism and nation-state, which have been influential in the development of public administration discipline a few centuries ago, also have a great influence. More explicitly, public administration has been placed on this side and has found its place in the periphery of the mentioned concepts. Political ideologies emerging with the current of modernism can also be added to these. Indeed, the most decisive political ideology that determines the direction of public administration discipline has been liberalism. After World War I, classical liberalism and its related public policies faced a great depression, especially in the economic-financial arena, and the subsequent World Economic Crisis of 1929 led to the summit of the crisis. After that, while social liberalism from classical liberalism has been taking place, the states have also passed from market watchdog state model to interventionist state model through market intensive interventions. When this appearance of political economy is encountered, neo-classical organizational theories emerged in the field of business. With these theories, it is emphasized that more importance is given to the social capital of the organizations from the physical efficiency. In the aftermath of World War II, while Keynesian economic policies have increased the power of the economy, modern theories have emerged in the field of business, and socio-cultural inception has begun to debate the transition from modernism to postmodernism. After the 1980s, the socio-cultural and political arena was marked by the dawn of globalization, postmodern politics, digital/technological developments and neo-marxist/post-marxist intellectual controversies, ideologically endangered, while neo-liberalism was influential in the economic arena. While these developments occur in different disciplinary fields, changes are seen in public administration depending on whether it is a social science. It is possible to talk about a paradigm shift in public administration after the Second World War, especially after the 1980s. Changes

in the political, sociological, economic and cultural field have shifted the direction of public administration based on democratic, participatory and localization. In the 1980s and 1990s, postmodern public administration-oriented theories of new public administration and governance can be read as the materialized aspects of this change of direction.

In this study, it was preferred to refer to the literature survey on primary sources. The aim of this research is to reveal the relation of public administration discipline to various disciplines from establishment to day-to-day and, more importantly, to explain the change of public administration in different dimensions or aspects as a social science discipline. Public administration discipline can not be evaluated separately from politics and social theories. There is also a historical and factual connection between economic policies and public administration. In this framework, it is thought that this great photograph is basically ignored when the public administration encountered identity crises in certain periods. If it is desired to form a public administration that can express without problems and literally its contents, or to bring its theory to the center, it is essential to look at it from a wide window with all its dimensions.

Turkish public administration discipline was also established in 1950 with US contributions. Referring to the discipline and practice of public administration in Turkey aforementioned political, economic and socio-cultural changes that are observed to change direction-dependent manner. Indeed, Turkey has turned to the direction of Western values after the Second World War, was opened to world markets and based on human rights is a modern state of law. From this point of view, it seems impossible for the Turkish public administration to be influenced in a positive way from the promised major historical events and periods.

Keywords: Public Administration, Interdisciplinary Approach, Paradigm Change, Direction.

VATANDAŞ ODAKLI KAMU YÖNETİMİ VE "AÇIK KAPI PROJESİ" KONYA VALİLİĞİ ÖRNEĞİ*

CITIZEN -ORIENTED PUBLIC ADMINISTRATION AND "OPEN
DOOR" PROJECT: THE CASE OF KONYA GOVERNORSHIP

Özet:

Dünyayı yeniden şekillendiren küreselleşme ve beraberinde getirdiği bilgi ve iletişim teknolojilerindeki ilerlemeler kamu sektörünü de etki alanı içerisine almış, devlet-vatandaş ilişkisinde bir takım değişimlere yol açmıştır. Günümüzde 'vatandaş' kavramında bir dönüşüm yaşanırken, vatandaşın devletten beklediği kamu hizmetinin de yapısı değişmiştir. Vatandaş kamu hizmetinin sunumunda odak noktaya yerleştiren bu yeni anlayış merkezi ve yerel idareleri çeşitli projeler üretmeye sevk etmiştir. Bunlardan biri de 2017 yılında faaliyete başlayan "Açık Kapı" projesidir. Bu çalışmada, vatandaş odaklı yönetim anlayışının gelişimi incelenerek, Türkiye'de bu bağlamda atılan önemli adımlardan biri olan "Açık Kapı" hizmeti hakkında bir değerlendirmede bulunmaktadır. Çalışmada Konya Valiliği Açık Kapı bürosunun faaliyetleri örnek alınarak hizmetin yerindeliği hakkında bir inceleme yapılmıştır. Araştırmanın verileri açık kapı hizmetini kullanan kişilerden alınan görüşler, bu hizmeti sunan çalışanlardan alınan bilgiler ve başvuru hikâyeleri ile zenginleştirilmiştir. Araştırma sonucunda, açık kapı hizmetinin güler yüzlü ve hızlı hizmet imkânı sunduğu için vatandaş tarafından memnuniyetle karşılandığı, Açık Kapı büroları sayesinde hükümet konaklarının vatandaşa hizmet merkezi haline geldiği ve bu hizmetin tek noktadan hizmet sunumunda öncü olduğu görülmüştür. Hizmetin yerindeliği yüksek olmakla birlikte bürolarda engelli başvuranların erişimine yönelik eksikliğin bulunduğu tespit edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Vatandaş Odaklı Kamu Yönetimi, Açık Kapı, Konya Valiliği.

Abstract:

Globalization, shaped again in the world, and advancements in information and communication technologies accompanying it also affected public sector and led to several changes in government-citizenship relationship. Nowadays, while a change is experienced in the concept "citizen", the structure of public service citizen expect from government also changes. This new approach placing citizen in focus point in the presentation of public service has urged central and local administrations to produce the various projects. One of these is Open Door project, which went into act in 2017. In this study, examining the development of citizen-oriented administration approach, an evaluation is made about "Open Door "service, which is one of the important steps taken in this context in Turkey. In the study, taking as an example the activities of Open Door Office of Konya Governorship, an examination was made about legitimacy of the service. The data of the study was enriched by the views taken from the people using open door service, information taken from the people presenting this service, and application stories. As a result of the study, it was seen that open door service was met by the citizens with satisfaction, because it presents good-humored and fast service; that thanks to open door offices, government offices became places serving citizens; and that this service was pioneer in the service presentation from the single point. Although the legitimacy of service is high, it was identified that there was a deficiency toward the access of disabled appliers to the offices.

Keywords: Citizen Oriented Public Administration, Open Door, Konya Governorship.

* Seyida ERKEK, Dr. Öğr. Ü., Necmettin Erbakan Üniversitesi Ereğli Adalet Meslek Yüksekokulu, serkek@konya.edu.tr

CUMHURBAŞKANLIĞI HÜKÜMET SİSTEMİ'NDE BAKANLIKLARIN İŞLEVİ*

FUNCTIONS OF MINISTRIES IN PRESIDENTIAL GOVERNMENT SYSTEM

Özet:

Bu çalışmada Türkiye’de Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi’ne geçilmesi ile birlikte kamu yönetiminde meydana gelen köklü bir dönüşüm ele alınırken özellikle bakanlıklar üzerine odaklanılmaktadır. Bakanlıklar kamu politikalarının belirlenmesi ve uygulanması açısından önem taşımaktadır. Ancak yeni sistem ile oluşturulan Cumhurbaşkanlığına bağlı politika kurulları karar verici olurken bakanlıklar ise uygulayıcı birimler haline gelecektir. Böyle olsa bile bakanlıkların yapısında ve görevlerinde meydana gelen dönüşümü analiz etmek önemli görülmektedir. 1 nolu Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile 26 bakanlıktan kimisi kapatılmış kimisi ise birleştirilmiş ve sayı 16’ya düşmüştür. Örneğin Avrupa Birliği Bakanlığı başkanlık haline getirilerek Dış İşleri Bakanlığı’nın bağlı kuruluşu haline getirilmiştir. Bu durum 2008 yılından itibaren gerileyen Türkiye Avrupa Birliği ilişkilerinin yeni dönemdeki seyrini göstermesi bakımından önemli görülmektedir.

Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemine geçilmesi ile gerek bakanlıkların sayısının azaltılması gerekse birleştirilen bakanlıklarda iş yükünün artması ile bakan yardımcısı sayısı da artırılmış müsteşarlıklar ise aynı mantık çerçevesinde kaldırılmıştır. Bakan yardımcılarının sayısının birden fazla olması ile birlikte bu kademenin bürokrat kökenli insanlara açılmaya başladığı görülmektedir. Örneğin Bakanlıkların birleştirilmesi ile daha önce kendi bakanlıklarında müsteşar veya müsteşar yardımcısı görevinde bulunanlar bakanlıkların birleştirilmesi ile bakan yardımcısı olmuşlardır. Bu duruma en iyi örnek ise Çalışma Sosyal Hizmetler ve Aile Bakanlığı’dır. Söz konusu Bakanlık Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ve Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı’nın birleştirilmesiyle kurulmuştur. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı müsteşarı ve Aile ve Sosyal Politikaları Bakanlığı müsteşar yardımcısı yeni kurulan bakanlıkta bakan yardımcısı olmuştur. Çalışma ile bakanlıkların daha önceki yapıları ele alınarak hangi gerekçeler üzerinden dönüşüme uğradığı analiz edilecektir.

Anahtar Kelimeler: Kamu Yönetimi, Bakanlıklar, Merkezileşme.

Abstract:

In this study, the presidential government in Turkey when considering a radical transformation occurred with the transition to the public administration system is particularly focused on ministries. Ministries are important for the identification and implementation of public policies. However, the policy boards connected to the Presidential Presidency formed by the new system will be decision makers while the ministries will become the implementing units. Even so, it is important to analyze the transformation that has taken place in the structure and functions of the ministries. With the Presidential Decree No. 1, some of the 26 ministries were closed, some were united and the number decreased to 16. For example, the Ministry of the European Union became the chairperson and became a subsidiary of the Ministry of Foreign Affairs. This situation is considered important because it shows the declining trend in the new era of relations with the European Union Turkey since 2008.

With the transition to the presidential government system, the number of ministries has to be reduced, and the number of assistants who have increased due to increased workloads in the combined ministries has been increased and the undersecretariats have been removed under the same logic. With the number of ministers being more than one, it seems that this stage has begun to open to bureaucratic people. For example, with the merging of the Ministries, former ministers or deputy assistants of the former ministers have been ministers of ministries. The best example of this is the Ministry of Labor Social Services and the Ministry of Family Affairs. The Ministry was established by combining the Ministry of Labor and Social Security and the Ministry of Family and Social Services. Undersecretary of the Ministry of Labor and Social Security and deputy undersecretary of the Ministry of Family and Social Policies became assistant ministers in the newly established ministry. The study will analyze what the ministries are going through on the grounds of previous considerations.

Keywords: Public Administration, Ministries, Centralization.

* **Recep FEDAI**, Dr. Öğr. Üyesi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Lapseki MYO Finans Bankacılık ve Sigortacılık Bölümü, recepfedai.86@gmail.com

CUMHURBAŞKANLIĞI HÜKÜMET SİSTEMİNDE CUMHURBAŞKANLIĞI KARARNAMELERİNİN HUKUKİ DURUMU*

THE LEGAL STATUS OF PRESIDENTIAL DECREES IN THE PRESIDENTIAL SYSTEM

Özet:

Yüzyıllardır devlet iktidarının nasıl kullanılacağına ilişkin tartışmalar yürütülmektedir. Düşünsel temelleri uzun bir süreç alan bu tartışmalar 18. yüzyıl sonunda uygulamaya konulmaya başlanmıştır. Devletin temel organları olan yasama, yürütme ve yargı erkleri arasındaki yetki paylaşımı ve bu yetkinin kullanımı ile organlarının birbirleri karşısındaki durumu hükümet sistemlerini ortaya çıkarmıştır.

Kuvvetler ayrılığı yasama, yürütme ve yargı erklerinin birbirinden bağımsız olarak kurulan üç ayrı organa verilmesini savunan bir siyasi hukuk teorisidir. Bu teorisin amacı, devlet iktidarını kullanma yetkisini farklı organlar arasında paylaştırarak, vatandaşların temel hak ve hürriyetlerinin devlet iktidarına karşı korunmasını sağlamak ve karşılıklı olarak devlet denetime tabi tutmaktır. Denetlenen organlar yetkilerini hukuk kuralları içerisinde kullanmak zorunda olup görevlerini anayasa ve yasalara uygun olarak yerine getirir.

Türkiye demokrasi tarihinde meşrutiyetin ilanı ile birlikte anayasal bir yönetime geçilmiş ve devlet iktidarını tek başına kullanan padişahın yetkileri sınırlandırılmıştır. 1921 Anayasası ile yasama ve yürütme yetkisi Mecliste toplanmış ve meclis hükümeti sistemi benimsenmiştir. 1924 Anayasası'nın yürürlüğe girmesiyle hem meclis hükümeti sistemini hem de parlamenter sistemi andıran özellikleri nedeni ile karma hükümet modelinden söz edilebilir. 1961 Anayasası Westminster modelini örnek alarak tam bir parlamenter hükümet sistemi uygulamaya koymuş ancak kuvvetler arasında yürütmeyi güçsüzleştirdiği gerekçesi ile saf parlamenter hükümet sisteminden vazgeçmiştir. 1982 Anayasası yürütmeyi güçlendirdiği gibi, yürütme içerisinde özellikle Cumhurbaşkanı'na oldukça geniş yetkiler tanıyan bir parlamenter hükümet sistemini tercih etmiştir. Bu anayasa parlamenter sisteme uygun olmakla birlikte yarı-başkanlık sistemine

yaklaştırdığı gerekçesi ile eleştirilmiştir. Anayasanın en çok tartışılan yönlerinden biri sorumsuz bir Cumhurbaşkanı'nın parlamenter sisteme uygun temsil yetkilerinin ötesinde olağanüstü yetkilerle donatılmış olmasıdır.

Türk siyasal hayatı boyunca iktidara gelen siyasi partilerin büyük bir kısmı zaman zaman hükümet sistemini eleştirmişler ve yeni bir sisteme olan ihtiyacı dile getirmişlerdir.

16 Nisan 2017 tarihinde yapılan Anayasa değişikliği referandumu, sadece hükümet sistemini değiştirmekle kalmamış aynı zamanda bazı hukuk normlarını kaldırmış yerine yeni hukuk normlarının yerleşmesine sebep olmuştur. 1961 Anayasasında 1971 yılında yapılan değişikliklerle ilk kez Türk hukuk sistemine giren Kanun Hükmünde Kararnameler kaldırılmış ve tüzüklerin uygulanma imkanı kalmamıştır.

24 Haziran 2018 tarihinde yapılan seçimlerle birlikte uygulamaya giren Cumhurbaşkanlığı kararnameleri, parlamenter sistemdeki cumhurbaşkanlığı kararnamelerinden farklı bir hukuki yapıya bürünmüştür. Yapılan değişiklikle birlikte parlamenter sistemde sorumsuz olan Cumhurbaşkanı'nın görev ve yetkilerini düzenleyen 1982 Anayasası'nın 104. maddesi tek başlı yürütme gücünün icrai görev ve yetkilerini Cumhurbaşkanlığı Hükümet sistemine uygun olarak yeniden düzenlenmiştir.

Parlamenter sistemde kendisine tanınan yetkiler çerçevesinde yürütme organı içerisinde yer alan Cumhurbaşkanı'nın yetki alanı Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemine uygun olarak yeniden düzenlenmiştir. Bu çerçevede yürütme yetkisini tek başına elinde bulunduran Cumhurbaşkanı bu yetkiye dayanarak Cumhurbaşkanlığı Kararnameleri yoluyla idari işlemler gerçekleştirebilmektedir.

Bu çalışmada Cumhurbaşkanlığı kararnamelerinin hukuki durumu benzer ülkelerdeki uygulamalar ile karşılaştırmalı olarak tartışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi, Cumhurbaşkanlığı Kararnameleri, Yürütme.

* **Mehmet KAPUSIZOĞLU**, Öğr. Gör., Bayburt Üniversitesi, Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu, mkapusiz@bayburt.edu.tr
Hayriye ŞENGÜN, Doç. Dr., Bayburt Üniversitesi, İktisadi ve idari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi, hsengun@bayburt.edu.tr

Abstract:

There have been discussions on how state power will be used for centuries. These discussions, which took a long period of thought, began to be put into practice at the end of the 18th century. The sharing of authority between the legislative, executive and judicial powers of the state, which is the basic organs of the State, and the use of this authority and the situation of their organs facing each other has revealed government systems.

The separation of powers is a theory of political law advocating that legislative, executive and judicial powers should be given to three separate bodies established independently of each other. The aim of this theory is to ensure that the fundamental rights and freedoms of citizens are protected against state power and mutually denied by dividing the authority to exercise state power among the various organs. Supervised powers must use their powers within the rules of law and fulfill their duties in accordance with the constitution and law.

Turkey has passed a constitutional government with the proclamation of the constitutional monarchy and the powers of the sultan who used state power alone were limited. The legislative and executive powers of the 1921 Constitution were assembled in the Assembly and the system of the Assembly government was adopted. With the entry of the 1924 Constitution, both the parliamentary government system and the parliamentary system can be said to have the characteristics of resembling a mixed government model. The 1961 Constitution imposed a pure parliamentary government system by taking the Westminster model as an example, but abandoned the system of pure parliamentary government with the reason that it weakened the execution among the forces. In addition to strengthening the executive power of the 1982 Constitution, this Constitution chose a system of parliamentary government, particularly within the executive, which gave the President a fairly wide range of powers. This constitution has been criticized for its compliance with the parliamentary system as well as its proximity to the semi-presidential system. One of the most controversial aspects of the Constitution is that an irresponsible President is equipped with extraordinary powers beyond the representational powers of the parliamentary system.

A large part of the political parties that came to power during the Turkish political life criticized the government system from time to time and have expressed the need for a new system.

The Constitutional amendment referendum on April 16, 2017 not only changed the government system, but also abolished certain norms of law and led to the establishment of new legal norms. For the first time, the Turkish legal system has been abolished in the 1961 Constitution, which was amended by the amendments made in 1971 and there is no possibility of implementing the regulations.

With the elections held on June 24, 2018, the presidential decree has taken on a different legal structure than the presidential decrees in the parliamentary system. With the amendment made, article 104 of the 1982 Constitution, which regulates the duties and authorities of the President who is irresponsible in the parliamentary system, has been rearranged in accordance with the presidential government system in the executive functions and powers of the single executive power.

The scope of authority of the President, who is in the executive branches within the framework of the authorities known to him in the parliamentary system, has been rearranged in accordance with the Presidential government system. The President who holds the executive authority alone can carry out administrative proceedings through the Presidential Decrees based on this authority.

In this study, the legal status of the Presidential Decrees was discussed in comparison with the applications in similar countries.

Keywords: Presidential Government System, Presidential Declarations, Executive.

CUMHURBAŞKANLIĞI HÜKÜMET SİSTEMİNDE MERKEZİ YÖNETİM-YEREL YÖNETİMLER İLİŞKİSİ ÜZERİNE BİR DENEME*

AN ESSAY ON THE CENTRAL GOVERNMENT-LOCAL GOVERNMENT RELATIONSHIP IN THE PRESIDENTIAL GOVERNMENT SYSTEM

Özet:

Reform, “idarenin ulusal amaçların gerçekleştirilebilmesine yardımcı olacak, süratli, tasarruf sağlayıcı, verimli ve kaliteli hizmet görülmesini sağlayacak bir düzene kavuşturulmasını, böyle bir düzen içinde iş görmesini sağlayacak çabaların tümü”⁴olarak ele alındığında yönetim tarihinin her noktasındadır. Türk kamu yönetiminde “modern” reformlar çok genel bir bakışla, Tanzimat’tan Cumhuriyet’in ilanına kadar olan dönem ile Cumhuriyet dönemi olarak iki başlıkta incelenebilir. Bu bakış açısının sebebi rekabet içinde olunan, aynı zamanda model alınan çağdaş dünya olarak “batı”nın kabul edilmesinin Tanzimat’la başlamış olmasıdır. Avrupa devletlerine karşı siyasi, askeri ve ekonomik üstünlüğünü kaybetmeye başlayan Osmanlı İmparatorluğu’nda, 16. yüzyıl sonrasında ıslahat pek çok kez gündeme gelmiş; kimi düşünürler siyasetname tarz eserlerinde, padişah ve vezirler ise icraatlarında “eski güzel günlere” dönmek için tedbirler almışlardır. Öncesinde de geri kalmışlığın bilincindeki 3. Selim, 2. Mahmut gibi padişahların çeşitli girişimleri olmasına rağmen kapsamlı, bilinçli ve daha çok bürokratların etkin olduğu bir reform hareketi ise ancak Tanzimat’tan sonra yürürlüğe girmiştir. Tanzimat ile başlayan anlayış, yıkılma tehlikesiyle yüzleşen Devlet-i A’li’nin, “batı”nın kurumları ve yönetsel yaklaşımı ile ayakta kalmasının mümkün olduğu düşüncesidir. Bu çerçevede devletin kendine özgü ve geleneksel yapısını, özellikle de taşra yönetimindeki kısmi adem-i merkezîyetçiliği daha hiyerarşik bir yapıya dönüştürme gayreti dönemin karakteristiği olup; görev, yetki ve sorumlulukların

merkezde toplandığı idari anlayış ve yapılanma ise Türkiye Cumhuriyeti’ne miras kalmıştır⁵. Yaklaşık 100 yıllık cumhuriyet tarihi ise neredeyse reformun hep gündemde olduğu bir süreç olmuştur. Önce ülkeye davet edilen yabancı uzmanlarla başlatılan reform çalışmaları, planlı dönemle birlikte daha kapsamlı ve sistematik hale gelmiş; idari reform anlayışının ötesinde sosyal ve ekonomik boyutlarıyla toplumun her kesimini etkileyen düzenlemelere dönüşmüştür.

1980’lerden itibaren hızla tüm Dünya’ya yayılan neo-liberal akım, daha küçük ve düzenleyici devlet anlayışını; etkinlik, verimlilik, hesapverebilirlik, yönetim, merkezsizleşme gibi çekici kavramlarla tanıtmıştır. Bu kapsamda ülkemizde de 2000’li yılların başından itibaren peyderpey yürürlüğe konan ve neo-liberal argümanlar taşıyan yerel yönetimlerle ilgili kanunlar yetki devrini yetki genişliğinin önüne alan, teoride yerel yönetimleri merkezi yönetim karşısında daha güçlü kılan bir dönüşüme sebep olmuştur. Yerel yönetimler düzeyindeki hukuki ve idari dönüşüme rağmen, merkezi yönetimi kapsayan geniş reform ise ancak 2017 referandumu ile kabul edilip, 2018 Haziranı’ndan itibaren yürürlüğe giren “Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi” çerçevesinde gerçekleşmektedir. Cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminde devletin yürütme yapısı ve faaliyetleri büyük oranda cumhurbaşkanlığı kararnameleri ile düzenlenmektedir. Bu çerçevede 1 nolu Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile Cumhurbaşkanlığı’na bağlı Yerel Yönetim Politikaları Kurulu ve Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’na bağlı Yerel Yönetimler Genel Müdürlüğü kurularak yerel yönetimlerle ilgili plan ve strateji üretip, standartları belirleme yetkileri bu kurumlara verilirken; idari vesayet yetkisi ise İçişleri Bakanlığı’nda bırakılmıştır.

Bu çalışma yaklaşık 200 yıllık güçlü merkezi yönetim ve vesayetindeki yerel yönetimler anlayışını Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi çerçevesinde ele almayı amaçlamaktadır. İdari reform perspektifinde Yerel Yönetim Politikaları Kurulu, Yerel Yönetimler Genel Müdürlüğü ve İçişleri Bakanlığı üçgeninde merkezi yönetimle yerel yönetimler arasındaki olası ilişkiler, idari vesayet ve özerklik kavramlarına odaklanarak tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: İdari Vesayet, Merkezileşme, Merkezi Yönetim, Özerklik, Reform, Yerel Yönetimler.

* **Vehbi Alpay GÜNAL**, Dr. Öğr. Ü., Akdeniz Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, alpaygunal@yahoo.com
Ayşegül GÜLER, Doktora Öğrencisi, Akdeniz Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Kamu Yönetimi Anabilim Dalı, aysegulguler9@gmail.com
Emre Aydemirhan ÜÇÖYÜK, Yüksek Lisans Öğrencisi, Akdeniz Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Kamu Yönetimi Anabilim Dalı, emreuchoyuk@gmail.com

⁴Sürgit, K. (1972). Türkiye’de İdari Reform, *TODAİE Yayınları* No: 128, Ankara, s.10.

⁵Ortaylı, İ. (2014). *İmparatorluğun En Uzun Yılı*, Timaş Yayınları, 39. Baskı, İstanbul, s.192.

Abstract:

The reform can be seen at every point in the administrative history when considered as “all of the efforts to ensure the achievement of national goals of administration can be carried out, and the establishment of a system that will enable rapid, saving, efficient and quality services.” “Modern” reforms in Turkish public administration can be examined in two categories in a very general perspective, from the Tanzimat to the declaration of the Republic and the Republican period. The reason for this point of view is, for Ottomans acceptance of the “west” as a model and as a competitor concurrently has begun with Tanzimat Period. In the Ottoman Empire, which began to lose its political, military and economic superiority against the European states, the reform had come to the agenda many times after the 16th century. Some philosophers, viziers and sultans seek for “the good old days”. Although there were various attempts by the sultans, such as Selim III and Mahmut II, who were aware of the backwardness, a reform movement that was comprehensive, conscious and more bureaucrats-driven, occurred after the Tanzimat. The concept started with the Tanzimat is that, facing the danger of collapsing Devlet-i A'la, it is possible to survive with the institutions and administrative approach of the “West”. In this framework, the effort to transform the state's sui generis and traditional structure -especially the partial decentralization in the provincial administration-, into a more hierarchical structure is the characteristic of the period. The concept of authoritarian central government that sustains duties, powers and responsibilities was inherited by the Republic of Turkey. The nearly 100-year history of the republic has almost always been a process that reform is on the agenda. Reforms firstly initiated by foreign experts whom were invited to the country, have become more comprehensive and systematic with the planned period; and idea of administrative reform, has been transformed to regulations that affect every part of society with social and economic dimensions.

Neo-liberal movement that has spread rapidly to the whole World since the 1980s has introduced understanding of smaller and regulatory state with attractive concepts as effectiveness, efficiency, accountability, governance, decentralization. In this context, in our country, the laws related to the local governments, which have been put into practice gradually and including neo-liberal arguments since the beginning of the 2000s, devolution instead of deconcentration, have led to a stronger transformation of the local

administrations against the central government in theory. Despite the legal and administrative reform at the level of local governments, the widespread reform of central government is only realized within the framework of the "Presidential Government System", which was adopted by the 2017 referendum and started with June 2018. The executive structure and activities of the state in the presidential government system are largely regulated by presidential decrees. In this frame, the Local Governments Policy Board affiliated to Presidency and the General Directorate of Local Governments affiliated to the Ministry of Environment and Urbanization are established with the Presidential Decree No.1. These authorities aim to produce plans and strategies related to local administrations, and determine the standards; however administrative guardianship authority upon local governments was left in the Ministry of Interior.

The aim of this study is to examine the strong central government tradition of about 200 years, and the local administrations under guardianship of the central government within the framework of the Presidential Government System. In the perspective of administrative reform, possible relationships between central government and local administrations will be discussed by focusing on the concepts of administrative guardianship and autonomy in the triangle of the Local Governments Policy Board, General Directorate of Local Governments and the Ministry of Interior.

Keywords: Administrative Guardianship, Autonomy, Centralization, Central Management, Local Governments, Reform.

CUMHURBAŞKANLIĞI HÜKÜMET SİSTEMİNİN KAMUDA İNOVASYON AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ*

EVALUATION OF PRESIDENTIAL GOVERNMENT SYSTEM IN CASE OF PUBLIC INNOVATION

Özet:

Literatürde yenilenme hareketi olarak ifade edilen inovasyon kavramı modern yönetim anlayışıyla birlikte yönetimde önemli görülen konulardan biri olmaya başlamıştır. İnovasyon kavramı, süreç içerisinde bazen ürünlerde ve hizmetlerde bazen de yönetimin işleyişinde etkisini göstermiştir. Bireylerin ihtiyaç ve talepleri doğrultusunda daha kaliteli, daha etkin ve daha verimli bir hizmet sunma isteği, yönetimde inovasyonu gerekli kılmıştır. Günümüzde hem özel hem de kamu kesimi tarafından kullanılan inovasyon, kamu kesimine göre özel yönetimde daha çok etkili olmuştur. Özel kesimde içinde bulunulan rekabet ortamı ve ürün ile hizmet çeşitliliğinin çok olması daima organizasyonun kendisini yenilemesini gerekli kıldığından inovatif faaliyetlere daha fazla önem verilmiştir. 1980 sonrası dönemde ise kamuda geleneksel yönetim anlayışı yerini modern yönetim anlayışına bırakmasıyla birlikte yönetimde hesap verebilirlik, şeffaflık, performansa dayalı yönetim, vatandaş odaklı olma, yerinden yönetimi etkin kılma ve yönetişim gibi kavramlara daha fazla ağırlık verilmiştir. Bu durum kamu yönetiminin değişen küresel koşullarda yapısal ve işlevsel anlamda kendisini yenilemeye çalıştığını göstermektedir. Dolayısıyla kamu yönetimi de zamanla inovasyona ihtiyaç duymuş ve buna yönelik faaliyetler gerçekleştirmiştir. Bunun gibi tarihsel süreç içerisinde Türk Kamu Yönetimi'nin yapısal ve yönetsel alanında birçok değişiklik ve yeniliğin görülmesi mümkündür. En köklü değişikliklerden ve yenilenme hareketlerinden biri de parlamenter sistemden cumhurbaşkanlığı hükümet sistemine geçiş olmuştur. Bu bağlamda 24 Haziran 2018 tarihinde

Türkiye'de bir arada yapılan cumhurbaşkanlığı ve milletvekiliği genel seçimleri ile birlikte yeni bir dönem başlatılmış ve söz konusu seçimler ile yönetimde yeni bir sisteme geçilmiştir. Türkiye Cumhuriyeti anayasal düzeninde ilk kez uygulanan cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi beraberinde bir sistem değişikliğini getirmiş ve kamunun özellikle bürokratik yapısının bir kısmının yenilenmesi gerekliliğine işaret etmiştir. Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemine geçildikten sonra bu yenilik kendisini cumhurbaşkanlığı kararnameleri ile göstermiştir. Bürokratik yapının azaltılarak daha hızlı karar alma mekanizmalarının oluşması amacıyla bakanlıkların bir kısmının kaldırılması, bir kısmının birleştirilmesi ve bir kısmının da adının değişmesi, cumhurbaşkanlığına bağlı başkanlıkların, kurulların ve ofislerin kurulması gibi faaliyetler kamuda bir yenilik hareketi olarak görülmektedir. Bununla birlikte ilerleyen zamanlarda cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminin kamu yönetimi sisteminin yenilenmesi açısından etkisini göstereceğinin düşünülmesi ve yeni politikalar ile yeni karar alma mekanizmaları oluşturularak vatandaşların sorunlarına farklı çözüm önerileri ile yaklaşılacak olması, cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminin kamuda inovasyon açısından değerlendirilmesini önemli kılmıştır. Bu amaçla çalışmanın ilk bölümünde kamuda inovasyon kavramına ve cumhurbaşkanlığı hükümet sistemine değinilmiştir. Çalışmanın diğer bölümlerinde ise cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi kamuda inovasyon açısından değerlendirilmiş ve söz konusu sistemin kamuda inovatif bir sistem olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Son bölümde ise cumhurbaşkanlığı hükümet sistemin kamuda inovasyonu güçlendirmesi bakımından çeşitli önerilerde bulunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: İnovasyon, Kamuda İnovasyon, Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi.

* Ali YILDIRIM, Dr. Öğr. Ü., Ardahan Üniversitesi, İ.İ.B.F, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, ali.yildirim@ardahan.edu.tr

Kürşad Emrah YILDIRIM, Arş. Gör. Dr., Ardahan Üniversitesi, İ.İ.B.F, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, kursademrah.yildirim@ardahan.edu.tr

Abstract:

The concept of innovation expressed in the literature as a renewal movement has become one of the most important issues in management together with modern management understanding. The concept of innovation has shown its effect in the process, sometimes in products and services, and sometimes in the operation of management. Individuals desire to provide better quality, more efficient and more efficient services in line with their needs and demands has necessitated innovation in management. Today, the innovation used by both the private and the public sector has been more effective in the private sector than in the public sector. Greater emphasis has been placed on innovative activities as the competition environment in the private sector and the large variety of products and services always necessitate the organization to renew itself. In the post-1980 period, the concept of traditional management in the public sector has been replaced by the understanding of modern management, and more emphasis has been given to concepts such as accountability, transparency, performance-based management, decentralisation, effective management and governance. This shows that the public administration is trying to renew itself structurally and functionally in accordance with changing global conditions. Therefore, public administration also needed innovation in the course of time and carried out activities related to it. It is possible to see many changes and innovations in the structural and managerial field of Turkish Public Administration in the historical process like this. Transition from the parliamentary system to the presidential government system one of the most radical changes and renewal movements. In this context, with the together presidential and parliamentary elections and such the elections have passed the management of a new era in the history June 24, 2018 and Turkey has launched a new system. Applied for the first time in the constitutional order of the Republic of Turkey have brought the presidential system of government with a change in the system, and have pointed to the regeneration requirements of a particular part of the government's

bureaucratic structure. This innovation showed after the transition to the presidential government system, itself with presidential decrees. Activities such as the removal of part of the ministries, the merging of some parts and the changing of the name of some, the establishment of presidencies, boards and offices related to the presidency are seen as an innovation movement in the public in order to decrease the bureaucratic structure and to make faster decision making mechanisms. However, it is will be created important to consider the presidential government system in terms of innovation in the public, considering that the presidential government system will have an impact on the reform of the public administration system and that new policies and new decision-making mechanisms. For this purpose, were mentioned the public innovation and presidential government system in the first part. In other parts of the study, the presidential government system was evaluated in terms of innovation in the public sector and the result was that the system was an innovative system in the public sector. In the last part, several proposals have been made to strengthen the presidential government system in the public innovation.

Keywords: Innovation, Public Innovation, Presidential Government System.

CUMHURBAŞKANLIĞI HÜKÜMET SİSTEMİYLE KAMU YÖNETİMİNİN GELİŞTİRİLMESİ*

DEVELOPMENT OF PUBLIC ADMINISTRATION WITH THE GOVERNMENT SYSTEM OF THE PRESIDENCY

Özet:

Türkiye hükümet sisteminde önemli bir değişiklik yaparak Türk Tipi Başkanlık Sistemi olarak adlandırılan Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemine geçmiştir. Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi, kamu yönetimi açısından önemli değişikliklere yol açan bir gelişme olarak ortaya çıkmaktadır. Kamu Yönetiminde yaşanan sorunların çözümü konusunda farklı görüşler bulunmakla birlikte Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi ile birlikte bu sorunların çözümünün daha kolaylaşacağı değerlendirilmektedir. Siyasal sistemde yaşanan sorunların azaltılmasının da kamu yönetimi üzerinde olumlu etkileri olacağı düşünülmektedir. Çalışmada Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sisteminin kamu yönetiminin gelişimi üzerinde ne gibi etkilerde bulunabileceği inceleme konusu olarak tespit edilmiştir. Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sisteminin Türkiye'de yeni uygulanacak olması nedeniyle kamu yönetimi üzerindeki etkilerinin analizi önem taşımaktadır.

Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi dünyada uygulanacak yeni bir hükümet sistemi olmakla birlikte, benzersiz bir sistem de değildir. Özellikle başkanlık sistemi ile benzerliği nedeniyle Türk Tipi Başkanlık Sistemi olarak adlandırılmaktadır. Bu bağlamda başkanlık sistemini uygulayan ülkelerden örnekler incelenerek Türkiye'de bu sistemin kamu yönetimi üzerindeki etkileri inceleme kapsamında tutulacaktır. Dolayısıyla çalışmanın kapsamı, Türkiye ile birlikte başkanlık sistemini uygulayan ülkeler olarak ifade edilebilir. Bu ülkelerden özellikle ABD'nin başarılı bir uygulama örneği olarak daha dikkatli incelenmesi gerekmektedir. Çünkü Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sisteminin

kamu yönetimi üzerinde olumlu etkiler doğurması, başarılı uygulama örneklerinin analiz edilerek modellenmesi suretiyle ortaya çıkacaktır.

Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi üzerinde eleştirel analiz yapabilmek farklı hükümet sistemlerinin incelenmesi ve karşılaştırılması ile mümkün olabilir. Bilhassa Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemine en yakın olan başkanlık sisteminin incelenmesi ve karşılaştırılması önem taşımaktadır. Bu bağlamda konuyu açıklamak, farklı hükümet sistemleri ile karşılaştırmasını yapmak ve özellikle başkanlık sistemi ile karşılaştırmalı analizini yapmak gerekmektedir. Bu analizi yapabilmek için alanyazın taraması yapılacaktır.

Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sisteminin kamu yönetiminin geliştirilmesi üzerindeki etkileri incelenirken Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan bugüne hükümet sistemi ve işleyişi konusunda yaşanan süreçlerin karşılaştırmalı analizi yapılmalıdır. Çalışmada bu süreçte yaşanan sorunlar ve kamu yönetimine etkileri incelenecektir. Yürütmede çift başlı sistemden, tek başlı sisteme geçişin kamu yönetimi üzerindeki etkileri değerlendirilecektir. Yürütmede çift başlı sistemin ortaya çıkardığı sorunların, kamu politikalarının belirlenmesi ve uygulanması sürecinde yaşanan Cumhurbaşkanlığı-Başbakan çatışmalarının kamu yönetimine etkileri de analiz edilecektir. Üst düzey kamu görevlilerinin belirlenmesinde başkanlık sistemine benzeyen yeni kuralların geçerli olmasının kamu yönetimi üzerinde ne gibi etkileri olabileceği de geçmiş Türk bürokrasi tecrübesi ve başkanlık sistemi ile karşılaştırılarak incelenecektir. Yine Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sisteminde bakanlar kurulunun kaldırılmış olması, yerine uzman ofislerin gelecek olması kamu yönetimi üzerinde ciddi değişikliklere yol açabilecek bir gelişmedir. Cumhurbaşkanına yürütme ile ilgili alanlarda cumhurbaşkanlığı kararnamesi çıkarma yetkisinin verilmesi, bu kararnamelerin meclisten izin almaya veya onay almaya gerek duymaması, kamu yönetiminin hızlı değişimlere ayak uydurabilmesine gerektirecek önemli bir yenilik olarak dikkati çekmektedir. Bakanların milletvekili olamaması, sadece bakanlık görevini yürütmesi, bakanların daha aktif bir rol üstleneceği yeni bir döneme işaret ediyor olabilir mi? Ayrıca ABD'de sorun olan bütçe konusunu sorun olmaktan çıkaran bir usul benimsenmesinin kamu yönetimi üzerinde ne gibi etkileri olabileceği çalışmanın inceleme alanında bulunan temel problemleri oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Hükümet Sistemleri, Başkanlık Sistemi, Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi, Kamu Yönetimi.

* **Fatih KIRIŞIK**, Doç. Dr., Dumlupınar Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, fatih.kirisik@dpu.edu.tr
Kübra ÖZTÜRK, Doktora Öğrencisi, Dumlupınar Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kamu Yönetimi ABD, kbroztrk_91@hotmail.com

Abstract:

Turkey has passed to Presidential System of Government called Turkish Type Presidential System by making a significant change in the system of government. The government system of the presidency is being evaluated by many different opinions that it may find solution for issues in Public Administration. There are thoughts that it may lessen the problems on the Public Administration and have a positive effect on the Political System. The influence of the Government System of the Presidency on the development of Public Administration have determined in the research. The impact analysis of the Public Administration is valuable due to the new applied Government System of the Presidency.

The Presidential Government System is not a unique system although it is a new government system to be implemented in the world. It is especially named as the Turkish Presidency System because of its similarity with the presidential system. In this context, the impacts of this system on public management in Turkey will be kept under examination by examining examples of the countries that have implemented the presidential system. The scope of the study can be expressed as the countries implementing the presidential system together with Turkey. In particular from these countries, the United States needs to be analyzed more thoughtfully as an example of successful implementation. Because positive influences of the Government System of the Presidency on the Public Administration will be revealed by analysing and modelling successful implementation examples.

Making critical analysis on the Government System of the Presidency is possible by examining and comparing it with different governmental systems. It is particularly important to examine and compare the presidential system which is closest to the Presidential Government System. In this context, clarifying the subject, making comparisons with diverse systems and in particular comparative

analysis with presidential system is needed. The literature will be scanned in order to make an analysis on this.

There should be comparative analysis of government system and functioning duration from the establishment of the Republic of Turkey until today while researching the impacts of the Government System of the Presidency on the Public Administration. This research paper will evaluate issues and influences on the Public Administration. The effects of the transition from the executive dual system to single-headed system person on the Public Administration will be examined. The obstacles that the executive dual system had and the impacts of the President-Prime Minister conflicts on the Public Administration during the determination and implementation of the public politics will be analysed. Impacts of valid new rules, similar to top level determined public employees, on the Public Administration will be analyzed comparatively to past experience of Turkish Bureaucracy and presidential system. The fact that the ministerial board has been abolished in the Presidency Government System, and the replacement of the specialized offices will lead to serious changes in the public administration. Giving the authority of executive decision making for the president, not needing to get permission or confirmation from the parliament for decisions, and keeping up with fast changes in the Public Administration takes the attention as a new reform. Could the fact that the ministers are no longer deputies, they can execute only their duty, be a sign of a new period for them a more active role? The effects of adoption of a procedure that has eliminated the budget issue in the United States on to public administration constitute the fundamental problems in the field of study.

Keywords: Government Systems, Presidential System, Presidential Government System, Public Administration.

TÜRKİYE'DE CUMHURBAŞKANLIĞI HÜKÜMET SİSTEMİ İLE KAMU PERSONEL REJİMİNDE MEYDANA GELEN DEĞİŞİM*

CHANGE IN OCCURED PUBLIC STAFF REGIME BY PRESIDENTIAL GOVERNMENT SYSTEM IN TURKEY

Özet:

Türkiye’de kamu personel rejimine ilişkin uygulamaların yasal temele kavuşturulup, standart kazanması Cumhuriyetin ilk yıllarında çıkarılan kanunlar ile gerçekleştirilmiştir. Bu kapsamda 1926 yılında çıkarılan 788 sayılı Memurin Kanunu önemli bir yere sahiptir. Ancak 1960 yılına kadar kamu personel rejiminin iş ve işlemleri ile ilgilenen merkezi düzeyde herhangi bir kamu teşkilatı kurulamamıştır. Bu ihtiyacı karşılamak üzere 1960 yılında Devlet Personel Dairesi kurulmuştur. Bunu takiben de kamu personel rejiminin ana omurgasını oluşturan 788 sayılı Memurin Kanunu yerini 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu’na bırakmıştır. 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu 50 yılı aşkın bir süredir yürürlükte. Bu Kanunun yenilenmesi düşüncesi gündemde olmasına rağmen halen günümüzün yönetim anlayışına uygun yeni bir personel kanunu çıkarılamamıştır.

Yeni bir personel kanunu çıkarma düşüncesi ve yaklaşımı devam ederken, Türkiye 2018 yılının Temmuz ayı itibarıyla parlamenter sistemden, Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi olarak adlandırılan başkanlık sistemine geçmiştir. Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemine geçilmeden önce, 09.08.2018 tarihinde parlamenter sistemin son Bakanlar Kurulu tarafından TBMM’den yetki kanunu ile yetki alınarak çıkarılan 703 sayılı “Anayasada Yapılan Değişikliklere Uyum Sağlanması Amacıyla Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun Hükmünde Kararname” çıkarılmıştır. Bu Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile kamu

personel rejimini ilgilendiren bazı düzenlemeler de yapılmıştır. Bu kapsamda anılan KHK ile 1960 yılında kurulan ve 1985 yılında ismi değiştirilen Devlet Personel Başkanlığının 1 yıl sonra kapatılması öngörülmüştür. Böylece 60 yılı yakın bir geçmişi ve personel yönetimi konusunda kurumsal uzmanlığı bulunan bir kamu teşkilatının varlığına son verilecektir.

Bunun yanında yeni sisteme geçiş ile birlikte, Cumhurbaşkanı Anayasa’dan aldığı yetki ile Kamu Personel Rejimini ilgilendiren veya kamu personel rejiminde değişiklik öngören çok sayıda “Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi” çıkarmıştır. Bu kapsamda 1. numaralı Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi içerdiği birçok değişiklik yanında Kararnamenin 525. maddesi ile yeni bir yapı olarak “İnsan Kaynakları Ofisi (İKO)” oluşturulmuş ve 527. madde ile de bu ofisin görevleri tanımlanmıştır. İKO’nin görevlerine bakıldığında kamu personel rejimi açısından yeni bir perspektifin oluşturulduğu anlaşılmaktadır. Ayrıca 3. numaralı Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile “üst kademe kamu yöneticilerinin” atanma şartları ve usulü yeniden düzenlenmiştir.

Her ne kadar yeni bir personel kanunu çıkarılamamışsa da, 703 sayılı KHK ve Cumhurbaşkanlığı Kararnameleri ile yapılan yeni düzenlemeler Türkiye’deki kamu personel rejimi açısından önemli değişiklikler içermektedir. Bu çalışmada 703 sayılı KHK ve Cumhurbaşkanlığı Kararnameleri ile getirilen yeni düzenlemeler ve yapılar ele alınıp tanıtılacaktır. Çalışma kapsamında üretilen bilgi temelde mevzuat incelemesine dayanacaktır. Ayrıca çalışma içinde yeni düzenlemelerin olumlu ve olumsuz yönlerine ilişkin değerlendirmeler de yapılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Türkiye, Kamu Personel Rejimi, Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi, İnsan Kaynakları Ofisi.

* Bayram COŞKUN, Prof. Dr., Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi İİBF Kamu Yönetimi Bölümü, bcoskun@gmail.com

Çiğdem PANK, Arş. Gör., Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi İİBF Kamu Yönetimi Bölümü, cigdem-zeynep@hotmail.com

Abstract:

Arrangements concerning the legal basis bringing up and winning standard public personnel regime in Turkey was carried out by the laws enacted in the early years of the Republic. In this context, the Law No. 788 issued in 1926 has an important place. Until 1960, however, no public organization was established at the central level dealing with the work and operations of the public personnel regime. The State Personnel Office was established in 1960 to meet this need. Following this, the Law No. 788, which constitutes the main backbone of the public personnel regime, has been left to the Law No. 657 on Civil Servants. The Civil Servants Law No. 657 is in effect for more than 50 years. Though the revision of this law is on the agenda, there is still no new personnel law in line with today's management understanding.

A new law while continuing to increase staff thinking and approach from a parliamentary system as of July 2018, the Presidential System of Government Turkey passed the so-called presidential system. Before the transition to the Presidential Government System, the Decree Law No. 703 on "Making Amendments to Certain Laws and Decrees in the Law on Compliance with Changes Made in the Constitution" issued by the last Council of Ministers of the parliamentary system on 09.08.2018. There have also been some regulations regulating the public personnel regime and this Decree-Law (KHK). Within this scope, it was envisaged that the State Personnel Presidency, which was established in 1960 and changed its name in 1985, with the KHK, after 1 year. Thus, the existence of a public organization with institutional expertise in staff management and close to 60 years of history will be terminated.

In addition, with the transition to the new system, the President has issued numerous "Presidential Decisions" concerning the authority of the Constitution and the Public Personnel Regime, or foreseeing changes in the public personnel regime. In this context, "Human Resources Office" (İKO) was established as a new structure with 525th

article of the Decree as well as many amendments included in the Presidential Decree No. 1 and the tasks of this office were defined with Article 527. When we look at the tasks of the İKO, it is understood that a new perspective has been established in terms of the public personnel regime. Moreover, the terms and procedure for appointing "upper level public administrators" with the Presidential Decree No. 3 have been rearranged.

Although not heard of the law removed a new staff, new arrangements made by Decree Law No. 703 and Presidential Decree include significant changes in terms of public personnel regime in Turkey. In this study, new regulations and structures introduced by Decree Law No. 703 and Presidential Decrees will be discussed and introduced. The information produced within the scope of the study will basically be based on a review of the legislation. In addition, evaluations of the positive and negative aspects of the new regulations will be made in the study.

Keywords: Turkey, Public Personnel Regime, the Presidential System of Government, Human Resources Office.

FARKLI HÜKÜMET SİSTEMLERİ YEREL YÖNETİMLERDE DEĞİŞİMİ GEREKTİRİR Mİ?*

DIFFERENT GOVERNMENT SYSTEMS REQUIRE CHANGE IN LOCAL GOVERNMENTS?

Özet:

Türkiye, 16 Nisan 2017 anayasa değişikliği referandumu ve 24 Haziran 2018 seçimleri sonrasında Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi ile birlikte yeni bir yönetim sistemine geçmiş bulunmaktadır. Türkiye uzun bir devlet tarihine sahip, kendine has toplumsal yapısı ve devlet geleneği olan bir ülkedir. Modern manada Türkiye’de yerel yönetim geleneği Batı Avrupa ülkeleri ile kıyaslandığında kısa bir tarihe sahip gibi görünse de bir buçuk asırlık bir geçmişi bulunan kendi yerel yönetim modelini oluşturmuş bir ülkedir.

Kamu yönetimleri, üzerine düşen görev ve hizmetleri icra ederken, merkeziyetçi yönetim anlayışının mı ya da yerel yönetim anlayışının mı daha ağırlıklı olarak uygulanacağı tercihinde bulunurken; ülkelerin yönetim gelenekleri, siyasi, sosyal, kültürel koşulları yanında nüfus ve coğrafi büyüklükleri ile güncel gelişmelerinde rol oynadığı söylenebilir. Yerinden yönetim ile merkezi yönetim bir bütün olarak kamu yönetimini meydana getirir. Kamu yönetimi ise yürütme organının hiyerarşik yapısı içinde yer almaktadır. Yürütme sisteminde bir değişim merkezi hükümet yapısında bir değişimi beraberinde getirirken bu türden bir değişim yerel yönetimleri de kapsar biçimde kamu yönetiminde topyekûn bir değişimi gerektirir mi? Çalışmada bu konu hakkında değerlendirmelerde bulunulacaktır.

Çalışmada ayrıca başkanlık sistemi ile yönetilen federal ve üniter devlet yapısına sahip ABD, Meksika, Şili ve Güney Kore gibi ülkelerdeki yerel yönetim sistemleri, anayasal ve yasal metinlerde yer alan haliyle özerklik düzeyleri ve aktarılan yetkiler etrafında incelenecektir. Türkiye’de yakın

zamanda değişen hükümet sisteminin yerel yönetimlerde bir değişimi gerekli kılması veya mevcut durumun sürekliliğine etkisi incelenen ülke örnekleri beraberinde karşılaştırmalı olarak değerlendirilmeye çalışılacaktır.

Bu örneklerden bulgular, aynı hükümet sistemlerine sahip ülkelerde farklı yerel yönetim modellerinin varlığının sadece hükümet sistemleri ile ilişkili bir durum olmadığını göstermektedir. ABD, Brezilya, Arjantin, Meksika, Güney Kore, Şili Endonezya gibi ülkeler başkanlık sistemi ile yönetilmelerine rağmen bu ülkelerin ne tamamı federal devlet yapısına ne de tamamı üniter devlet yapısına sahiptirler. Ülkeler kendi yerel yönetim modellerini oluştururken sahip olduğu, yönetim geleneği, siyasi, sosyo - ekonomik koşullar, coğrafya ve nüfus büyüklüğü gibi koşulların daha belirleyici olduğu söylenebilir.

Türkiye bir yüzyılı aşan parlamenter yönetim sisteminden Cumhurbaşkanlığı (başkanlık) hükümet sistemine geçmiş bulunmaktadır. Üniter devlet anlayışına göre örgütlenen ve güçlü merkeziyetçi yönetimi geleneği bulunan Türkiye’de hükümet sistemindeki bir değişim üniter devlet yapılanmasında ve merkeziyetçi yönetimi anlayışında bir değişimi gerekli kıldığı yönünde bir zaruret bulunmamaktadır. Üniter devlet yapısında değil ancak merkeziyetçi yönetim anlayışındaki bir değişim hükümet sisteminden ziyade zamanın ve gelişen koşulların bir sonucu olarak ortaya çıkabilir.

Çalışmada, değişen hükümet sistemi ile birlikte, değişim zorunluluğu bulunmayan üniter yapının sürdürülmesinde bir problem alanı bulunmadığına yönelik bir değerlendirmede bulunmaktadır. Konu; farklı ülke örnekleri üzerinden karşılaştırmalı olarak yerel yönetimlerin özerklik düzeyi ve sahip oldukları yetkiler üzerinden ele alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: Hükümet Sistemleri, Yerel Yönetimler, Üniter ve Federal Devletlerde Yerel Yönetimler, Başkanlık Sistemlerinde Yerel Yönetimler.

* **Erkan ARSLAN**, Dr. Öğr. Gör., Cumhuriyet Üniversitesi, Yıldızeli MYO, erkana@cumhuriyet.edu.tr
Ali ÇİÇEK, Öğr. Gör., Cumhuriyet Üniversitesi, Yıldızeli MYO, alicicek@cumhuriyet.edu.tr
Ömer Nabi BAYKAL, Öğr. Gör., Cumhuriyet Üniversitesi, Yıldızeli MYO, obaykal@cumhuriyet.edu.tr

Abstract:

In Turkey, a new management system has passed after the constitutional referendum of April 16, 2017 and 2018 elections. Turkey has a long history. It is a country with its own social structure and state tradition. The tradition of local governments in Turkey in the modern sense, appears to have a short history compared to Western European countries. However, there is a century and a half of history and is a country that has created its own model of local government.

Public administrations play a role in the current developments in their traditions, political, social, cultural conditions, population and geographical size, while they are performing their duties and services and preferring the centralized management approach or the local government approach. As a whole, management and central government bring the organ of execution as a whole. A change in the executive system brings about a change in the central administration. Will such a change public administration to include local governments? This study will seek answers to this question.

This study will also examine local governance systems (such as the US, Mexico, Chile and South Korea), autonomy levels, and the powers that are being administered by the presidential system and federal and state governments. The effect of changing the government system to local governments in Turkey will be compared with other countries.

The findings from the examples show that the existence of different local government models in countries with the same government systems is not a situation that can only be explained by the government systems. Countries such as USA, Brazil, Argentina, Mexico, South Korea, Chile, Indonesia are governed by the presidential system, but not all are federal state or not all have a state structure. As countries form their own local governance models, conditions such as

management tradition, political, socio - economic conditions, geography and population size are more decisive.

Turkey is the history of the parliamentary system to a presidential system. Organized by the unitary state concept and strong centralist tradition of public administration in Turkey is a change in the structure and units in the state government system does not require a centralized management approach change. However, a change in the centralized management approach can emerge as a result of time and developing conditions far from the government system.

In this work, it is argued that the change of the government system does not require changing the conception of the state. In addition, the level of autonomy of local governments in comparison with the examples of different countries and the powers they have are discussed.

Keywords: Government Systems, Local Governments, Local Governments in Presidency Systems.

SON KANUN HÜKMÜNDE KARARNAMEDEN İLK CUMHURBAŞKANLIĞI KARARNAMESİNE: CUMHURBAŞKANLIĞI SİSTEMİ ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME*

FROM THE LAST DECREE LAW TO FIRST PRESIDENTIAL DECREE:
AN EXAMINATION ON PRESIDENTIAL SYSTEM

Özet:

Türkiye'nin yönetim sisteminde köklü biçimde değişiklikler meydana getiren ve 16 Nisan 2017 tarihli Anayasa'da değişiklikler yapılmasına yönelik olarak yapılan halk oylaması, parlamenter sistemin ana bileşenlerinden birisi olan yürütme aygıtının dönüşümünde ilk basamağı oluşturmıştır. Bu referandumun ardından yapılan düzenlemeler ve 24 Haziran 2018 tarihli cumhurbaşkanlığı seçimi ile birlikte bakanlar kurulu ve bu kurula başkanlık eden başbakanlık makamı ortadan kaldırılmıştır. Eski yürütme sistemi içerisinde eyleyen kurumların ve bütün olarak kurumsal yapının dönüştürülmesi ile yeni yürütme sisteminin olağanüstü hal dönemi içerisinde gerçekleşen bir dizi düzenleme ile biçimlendirilmesinin son basamağını da bu dönemin son kanun hükmünde kararnamesi oluşturmıştır. Diğer taraftan ilk cumhurbaşkanlığı kararnamesi de yeni yürütme sisteminin teşkilat yapısını belirlemiştir. Böylece Türk yönetim sisteminde hem kurumsal hem de yönetsel olarak önemli bir kopuş gerçekleşmiştir.

Üretim biçiminin siyasal alandaki yansıması olarak yönetsel sistem, üretim biçimindeki dönüşümler temelinde belirli temsiliyetler üretmektedir. Bu temsiliyetler, kamu yönetimine yönetim kuramları olarak yansımaktadır. Devletin yasama, yürütme ve yargı faaliyetlerini doğrudan etkileyen bu kuramlar, idare aygıtının dönüşümüne de ön ayak olmaktadır. Siyasal alandaki dönüşümün yönetsel alana yansıması olarak görülebilecek iki düzenleyici metin, aynı zamanda kamu yönetimi disiplini açısından neo-liberal siyaset ve yönetselliğe özgü belirli kuramsal izler taşımaktadırlar. Bu bakımdan kanun

hükmünde kararnama ile büyük oranda yönetsel kurumların örgütsel yapıları sadeleştirilmiş ya da önceki yönetim anlayışının temel yansımaları olan Devlet Personel Başkanlığı ve TODAİE gibi kurumlar kapatılmıştır. Cumhurbaşkanlığı kararnamesi ise daha esnek bir örgütlenme anlayışı temelinde idari yapının çağdaş yönetim kuramlarına uyumlu olarak biçimlendirilmesinin bir örneğini oluşturmıştır.

Bu çalışmada 21 Temmuz 2016 tarihinden beri süregelen olağanüstü hal döneminin son düzenleyici işlemi olan 703 sayılı Anayasada Yapılan Değişikliklere Uyum Sağlanması Amacıyla Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun Hükmünde Kararnama ile 1 Nolu Cumhurbaşkanlığı Teşkilatı Hakkında Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi'nin Türkiye kamu yönetimi örgütlenmesi açısından denk düştüğü zemin incelenecektir. Böylece Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemine geçişle iki düzenleyici işlem çerçevesinde ortaya çıkan yeni yönetsel örgütlenme modelinin ve kurumsal dönüşümlerin kamu yönetimi disiplini içinde halihazırda mevcut olan güncel tartışmalar bakımından kuramsal bir temele oturtulması amaçlanmaktadır.

Metinde kullanılacak yöntem, daha önceki kamu yönetsel örgütlenme biçimiyle cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminin temel yapısını oluşturmak üzere yayınlanan iki düzenleyici metnin karşılaştırılmasına-karşılaştırmalı yönetime- dayanmaktadır. Karşılaştırmalı yöntemin kullanılması eski örgütlenme biçiminin kuramsal dayanakları ile cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminin kamu yönetimi disiplini içerisindeki baskın ve hakim paradigmaya yaslanan niteliklerini analiz etmede işlevsel olmasından kaynaklanmaktadır. Somutluk düzeyini kurumsal örgütlenmeler ve düzenleyici işlemlerin oluşturduğu metin, son kertede kuramsal temel çerçevesinde soyutlanacaktır. Böylece cumhurbaşkanlığı hükümet sistemine dair belirli çıkarımların yapılması kolaylaşacaktır.

Anahtar Kelimeler: Cumhurbaşkanlığı Sistemi, Yönetsel Örgütlenme, Neo-Liberal Yönetsellik.

* Meryem ÇAKIR KANTARCIOĞLU, Arş. Gör., Dicle Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, mcakirdicle@gmail.com

Abstract:

The referendum which formed radically changes in Turkish administrative system and April 16, 2017 dated for amendments to the constitution was the first step in the transformation of the executive apparatus, which is one of the main components of the parliamentary system. With the amendments made following this referendum and the presidential election of June 24, 2018, the ministerial board and the office of the prime minister who presided over it were abolished. The final step in the formation of the institutions acting within the former executive system and the transformation of the institutional structure as a whole and of the new executive system through a series of arrangements during the state of emergency has also been the decree of the last law of this period. On the other hand, the first presidential decree also determined the organizational structure of the new executive system. Thus, a significant break in both the institutional and administrative aspects of the Turkish administrative system has been realized.

As a reflection of the political form of production, the managerial system produces certain representations on the basis of transformations in the form of production. These representations are reflected as management theories in public administration. These theories, which directly influence the legislative, executive and judicial activities of the state, are also the pioneers in the transformation of the administration apparatus. The two regulatory texts, which can be seen as a reflection on the administrative realm in the political arena, also carry certain theoretical traces specific to neo-liberal politics and governance in terms of public administration discipline. In this respect, the decrees of the law have simplified the organizational structures of the large-scale administrative institutions or the institutions such as the State Personnel Presidency and TODAİE, which are the main reflections of the previous administrative approach, have been closed down.

In this study, the last regulatory process of the ongoing emergency period since July 21, 2016, numbered 703 Constitution Ensuring Compliance Amendments order to Certain Laws and Decree on Amending the Decree-Law with the No. 1 presidential Organization About the Presidential Decree of Turkey in terms of public administrative organization the equivalent floor will be examined. Thus, the transition to the Presidential government system is intended to establish a theoretical basis for the current managerial organization model emerging in the framework of the two regulatory processes and the current debates in the public administration discipline of institutional transformations.

The method to be used in the text is based on the comparison-comparative method- of the former form of public administrative organization and the two regulatory text published to form the basic structure of the presidential government system. The use of the comparative method provides to us an advantage that comparison between the theoretical basis of the old form of organization and the new presidential system, it becomes functional in analyzing the attributes of the dominant paradigm within the public administration discipline. Level of the concreteness of the text is comprised of organizational structures and regulatory processes and it will be abstracted in the framework of the theoretical foundation in the last instance. This will make it easier to make certain conclusions about the presidential government system.

Keywords: Presidential System, Administrative Organization, Neo-Liberal Managerialism.

YENİ KAMU YÖNETİMİ BAĞLAMINDA CUMHURBAŞKANLIĞI HÜKÜMET SİSTEMİ İLE DEĞİŞEN TÜRK KAMU YÖNETİMİ ÖRGÜTLENMESİ*

*THE TURKISH PUBLIC ADMINISTRATION ORGANIZATION,
WHICH UNDERWENT A CHANGE WITH THE PRESIDENTIAL
GOVERNMENT SYSTEM, WITHIN THE CONTEXT OF NEW PUBLIC
MANAGEMENT*

Özet:

24 Haziran 2018 seçimleri Türkiye’de idari sistemi ve örgütlenmeyi baştan aşağı yenileyen “Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi”nin uygulanmaya başladığı zaman olması açısından Türk idare tarihi için büyük önem arz etmektedir. Bu yeni sistem yalnızca siyasete değil kamu yönetimi ve bürokrasiye de önemli değişiklikler getirmiştir. Bu sistemle birlikte 1980’lerden itibaren dünyada trend haline gelen, kamu yönetimi alanındaki en önemli uluslararası gelişme olarak nitelendirilen ve kamuda özel sektör yönetim tekniklerinin kullanılabilmesini amaçlayan Yeni Kamu Yönetimi anlayışının ülkemizdeki uygulamaları daha belirgin bir hâl almıştır. Zira yeni sistemin üzerine kurulduğu ilkeler aslında YKY’nin de temel ilkeleridir. Yeni Kamu Yönetimi düşüncesinin daha az bürokrasi, kamuda özel sektör mantığının kullanılması, personel istihdamında esneklik, kaynak kullanımında verimlilik, etkililik, ekonomiklik gibi normları yeni sistemin de esasını teşkil ediyor. Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi’nde merkez teşkilatı, bürokrasinin getirdiği sorunları azaltıp daha hızlı karar alınmasını sağlamak için cumhurbaşkanı etrafında yapılandırılmış bakanlıklar, kurullar, ofisler ve başkanlıklardan oluşturulmuştur. Bilhassa ofisler ve kurullar bürokrasi nedeniyle kamudaki hantallığı ortadan kaldırmak amacıyla kurulmuş yapılardır. Cumhurbaşkanınca alınacak kararlar ve oluşturulacak politikalarla

ilgili öneriler geliştirmek amacıyla oluşturulan kurullar, görev alanlarına giren konularda kamu kurum ve kuruluşlarına görüş verme yetkisine de sahip olmasının yanı sıra siyasetin içinde olmayan uzman kişileri de politika inşaa sürecine dâhil etmeyi amaçlamaktadır. Ofisler ise yine kendi alanlarındaki hususlarda tüm kurum ve kuruluşları koordine etmek ve işbirliğini sağlamak, bunun için gerekli toplantı veya diğer organizasyonları yapmakla görevli ve yetkilidir. Yine özel sektör yönetim modellerinin kamuda da kullanılması amacıyla personel istihdamında esnekliğe gidilerek kamudaki üst düzey yönetici kadrolarına artık özel sektörden de atama yapılabilecektir. Yönetimin tüm süreçlerinde verimliliği sağlamayı hedefleyen yeni sistemde devletin çözüm üreten ve sonuç odaklı bir konumda olması sağlanmaya çalışılmaktadır. Sonuç odaklı bir yönetim için ise YKY anlayışında, kamusal faaliyetlerde girdilerden çok çıktılara önem verilmesinin ve performansın esas alınması gerektiği üzerinde durulmaktadır. Yeni Kamu Yönetimi anlayışının hiyerarşik kademeleri azaltmak ve devletin küçültülmesini sağlamak amacıyla önerdiği “yerleşme” yaklaşımı ile paralel olarak görev ve yetkilerin bürokrasi içinde üst kademelerden alt kademelere hatta merkezi yönetimden yerinden yönetim birimlerine devredilmesi konusu Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sisteminde’ de üzerinde önemle durulan konulardan olmuştur.

Bu çalışmada uzun zamandır hem akademik camianın hem de politika yapıcı ve uygulayıcılarının gündeminde olan Yeni Kamu Yönetimi düşüncesi bağlamında Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi’nin kamu yönetimi örgütlenmesine getirdiği değişiklikler üzerinde durulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yeni Kamu Yönetimi, Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi, Türk Kamu Yönetimi Örgütlenmesi.

* M. İlker HAKTANKAÇMAZ, Dr., Kırıkkale Valisi, ilker63@gmail.com

Hasan YAYLI, Doç. Dr., Kırıkkale Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, hyayli@hotmail.com

Meryem YILMAZ, Arş. Gör., Kırıkkale Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ylmz.meryem@gmail.com

Abstract:

The June 24th 2018 elections hold great importance for the Turkish administrative system due to initiating the “Presidential Government System” practice which completely renewed the management system and organization in Turkey. This new system brought about new significant changes to not only politics, but also to public management and bureaucracy. With this system the New Public Management concept, a worldwide trending concept since the 1980’s, considered to be the most significant international development in the public management area, which aims to use private sector management techniques in the public sector, has become more apparent with its practices in our country. This is because the principles upon which the new system is established are also actually the basic principles of NPM. The norms of the New Public Management concept, such as less bureaucracy, the application of private sector mentality in the public sector, flexibility in staff employment, efficiency in resource usage, effectiveness, economy also constitute the basis of the new system. The central organization in the Presidential Government System comprises ministries, boards, offices and headships structured around the Presidency to reduce the problems arising from bureaucracy and to make decisions in a faster way. Offices and boards in particular are structures built with the aim to eliminate the cumbersomeness arising from bureaucracy in the public sector. The boards, which are established to develop suggestions regarding decisions taken and policies formed by the President, alongside having the authority to issue opinions to public institutions and organizations on subjects within their area of responsibility, also aim to include experts outside the political area in the policy building process. Offices on the other hand are responsible and authorized with coordinating all institutions and organizations, providing cooperation and holding the necessary meetings or other organizations within their area of responsibility. Also with the aim of using private sector management models in the public sector more commonly, flexibility in staff employment is enabled and

thus barriers to the assignment of senior managerial staff directly from the private sector are almost completely eliminated. In the new system, which aims efficiency in all management processes, efforts are made to position the state is in a problem-solving and result-oriented position. For a result-oriented management, it is emphasized within the NPM concept that it is necessary to attach more importance to outputs rather than inputs in public activities and performance should be taken as a basis. The subject of transferring duties and authorities from higher levels to lower levels within bureaucracy and even from the central management to regional management bodies, which is parallel to the “localization” approach suggested by the New Public Management concept in order to reduce hierarchic levels and to downsize the state, is one of the most overemphasized subjects in the Presidential Government System.

In this study we will put emphasis on changes brought about by the Presidential Government System to the Turkish public administration organization, within the context of New Public Management, which has been on the agenda of the academic community as well as the policy builders and implementers for a long time.

Keywords: New Public Management, Presidential Government System, Turkish Public Administration Organization.

SINIR ÖTESİ ASKERİ HAREKATLAR VE GÜVENLİK DIPLOMASİSİ*

CROSS-BORDER MILITARY OPERATIONS AND SECURITY DIPLOMACY

Özet:

Türkiye'nin Fırat Kalkanı ve Zeytin Dalı gibi sınır operasyonlarını düzenlemesi, genellikle “meşru müdafaa hakkımız” olarak açıklanır. Aslında bu hareketlerin “meşru” olduğu söylenmek isteniyor. “Meşru müdafaa hakkı” ile “meşru olmak” ayrı şeylerdir. *Meşru müdafaa*, diğer bir deyişle meşru savunma, kendisine veya başkasına yönelmiş haksız bir saldırıya karşı o anki durum ve imkanlarla saldırı ile orantılı bir şekilde saldırıyı engellemek için yapılan eylemdir.

Meşru olmak ise ülkenin ve toplumun tamamını ilgilendiren, milli ölçekteki önemli konularda alınacak bir karar, yapılacak bir eylem ve işlem veya çıkarılacak bir kanun ilgili olarak bütün devlet adamları ve kurumları ile toplumun genelinin hemfikir olması, rıza göstermesi veya uzlaşması demektir. Mesela Türkiye'nin sınır güvenliğini korumak ve sınır ötesinde olup Türkiye'yi tehdit eden terör unsurlarını bertaraf etmek amacıyla hükümet ve Silahlı Kuvvetler gibi tüm kurumların ve toplumun genelinin rızasını alarak karar verip sınır ötesine operasyon düzenlemesi, uluslararası hukuka uygun ve meşrudur.

Fırat Kalkanı ve Zeytin Dalı gibi sınır ötesi operasyonlar en az iki ülkeyi doğrudan ve bir çok ülkeyi dolaylı olarak ilgilendiren eylem ve işlemlerdir. Bilindiği gibi ülkelerarası ilişkiler Dışişleri Bakanlıkları

aracılığıyla veya diplomatik yollarla olur. Sözü edilen operasyonlar diplomatik yollarla karar verilip uygulanan eylemler olmadığı için diploması ile açıklanamaz. Çünkü sadece Dışişleri Bakanlığı aracılığıyla veya müdahalesi ile değil, TSK gibi başka kurumların müdahalesiyle sınır ötesinde bir faaliyet yürütülmektedir. Burada sadece Türkiye'yi ilgilendiren bir görev ve hizmet sunulmamakta, girilen ülke veya bölgedeki sivil halkın güvenlik ve diğer ihtiyaçları da karşılanmaktadır. Bu durum tam da bu çalışmanın esas konusu olan “güvenlik diplomasısı” kavramı ile açıklanabilir.

“Güvenlik diplomasısı”, güvenlik türlerinde değişiklikler ve yeni güvenlik konsepti çerçevesinde gelişen yeni bir kavramdır. Bu kavram, “kamu diplomasısı” kavramının bir alt dalı olarak kabul edilebilir. Bunun için bu çalışmada ‘güvenlik’ ve ‘diploması’ kavramları açıklandıktan sonra önce “kamu diplomasısı” kavramı açıklanacak ve son olarak “güvenlik diplomasısı” kavramının anlamı, amacı ve önemi, Türkiye'nin Kuzey Suriye'ye yaptığı sınır ötesi operasyonlar örneğinde tartışılacaktır.

Anahtar Kavramlar: Güvenlik, Diploması, Kamu Diplomasısı, Güvenlik Diplomasısı.

* Ahmet Hamdi AYDIN, Prof. Dr., Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi
ahaydin@ksu.edu.tr

Abstract:

Turkey's Fırat Kalkanı and Zeytin Dalı cross-border military operations are generally explained as "the right of self defence". But the most correct explanation is to say that "the operations are legitimate". "The right of self defence" and "being legitimate" are different conceptualisations. The right of self defence is an action to counter an unfair assault to as or to others, with the available situation and possibilities, and proportional with the assault.

Legitimacy (being legitimate) means a consent, compliance and agreement between the majority of officials, public institutions and community, in terms of important and national issues such as issuing a law, making a decision or planning an action, relating to all country or the community. For example Turkey's cross-border military operations would be legitimate if Turkey establishes a consensus between the government, the army and all the other public institutions and the community for deciding to maintain border security and eliminate terrorist organisations threatening the borders.

The cross-border military operations such as Fırat Kalkanı and Zeytin Dalı are the actions related with minimum two countries directly and so many countries indirectly. It is well known that international relations are addressed by the Ministries of Foreign Affairs and through diplomatic ways. The operations mentioned above cannot be explain by diplomacy, since they are not actions decided and practiced diplomatically. Because they are not the activities carried out by the interventions of Ministry of Foreign Affairs, but rather by any other institutions such as the Turkish army. In this situation, the operations do not aim to serve only to Turkey, but also the security or other needs of the local community of the foreign country are met. Bu situation means exactly "security diplomacy" which is the main subject of this study.

"Security diplomacy" is a concept that developed as a result of the change in security types and the emergence of the new security concept. The concept of "security diplomacy" is considered as a sub-branch of the concept of "public diplomacy". In this study, first of all the concepts of security and diplomacy are explained, then the concept of public diplomacy is elaborated, finally the meaning, aim and importance of the concept of security diplomacy is argued, using Turkey's cross-border military operations to North Syria as a case.

Keywords: Security, Diplomacy, Public Diplomacy, Security Diplomacy.

TÜRK HUKUKUNDA ZORUNLU ASKERLİK HİZMETİ VE VİCDANÎ RET*

COMPULSORY MILITARY SERVICE AND CONSCIENTIOUS OBJECTION IN TURKISH LAW

Özet:

Vicdanî ret genel kabul gören ve yaygın biçimde algılanan tanımlama şekli ile kişinin inancı gereği zorunlu askerlik hizmetinden kaçınmasıdır. Uluslararası literatürde vicdanî ret, hukukî bağlamda ve din ve vicdan özgürlüğü kapsamında bir insan hakkı olarak değerlendirilmektedir. Dünya üzerinde pek çok din ve din dışı inanç, taarruz savaşlarının yanı sıra, savunma gerektiren savaşlarda bile insanların katledilmesine müsaade etmemektedir. Günümüzde, Avrupa ülkelerinin öncülüğünde pek çok ülke, vicdanî reddi bir insan hakkı olarak tanımakta ve yurttaşlarına askerlik hizmetine alternatif oluşturan kamu hizmeti seçeneği sunmaktadır. Vicdanî ret hakkı, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tarafından Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 9. maddesinde düzenlenen inanç özgürlüğü kapsamında değerlendirilmekte ve korunmaktadır.

Bu çalışmanın amacı, vicdanî ret kavramının zorunlu askerlik hizmeti ile birlikte Türk iç hukukuna girmesi gerekliliğini öne çıkaran olayları irdeleyerek önerilerde bulunmaktır. Çalışma yapılırken yöntem olarak literatür taraması yöntemi kullanılmıştır ve zorunlu askerlik hizmeti ve vicdanî ret hakkına kaynaklık eden ulusal ve uluslararası mevzuat incelenmiştir. Çalışmanın konusu çerçevesinde iç hukuk yargı organları, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) kararları ile Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS)'nin ilgili maddeleri konuya ilişkin yaşanan olaylardan birebir örnekler verilerek analiz edilmiş ve söz konusu içtihadın iç hukukumuzda etkileri ve devlet organlarına getirdiği yükümlülükler değerlendirilmiştir. Çalışma giriş ve sonuç

bölümlerinin dışında iki ana bölümden oluşacaktır. Birinci bölümde kavramsal çerçeve başlığı altında vicdanî ret kavramı ve kavrama ilişkin tanım ve açıklamalar başlığı altında öncelikle vicdanî reddin kuramsal arka planı, kategorileri ve vicdanî ret ile bütünlük içinde olduğu değerlendirilen bazı kavramların doğuşu üzerinde kısaca durulacaktır. Ardından konuya ilişkin yönüyle modern devlet ve militarizm ilişkisinin toplumsal, bürokratik yapıda meydana getirdiği bir değişiklik olarak zorunlu askerlik hizmetine değinilecektir. Türkiye'de ve dünyada seküler vicdanî ret hareketinin itici gücü olarak nitelendirebileceğimiz antimilitarizm kavramı hakkında yapılan araştırmalar doğrultusunda bilgi verilerek ilk bölüm sonlandırılacaktır. İkinci bölümde ise Türk Hukukunda zorunlu askerlik hizmeti ve vicdanî ret konusu işlenerek, zorunlu askerlik hizmetine alternatif kamu hizmeti seçenekleri oluşturulabilir mi sorusuna yanıt aranacaktır. Türk Ceza Kanunu, Askerî Ceza Kanunu'nun konu ile ilgili hükümleri ve 1982 Anayasası'nda Vicdanî Ret konusu işlenerek çalışma sonlandırılacaktır.

Sonuç olarak Anayasa'nın 72. maddesi'nde açıkça "askerlik hizmeti" kastedilmemesine rağmen, Türkiye Cumhuriyeti'nde askerliğe alternatif olabilecek sivil hizmet seçeneği uygulaması mevcut değildir. Avrupa Konseyi'ne üye devletlerden Türkiye hariç diğer tüm Konsey üyesi devletlerde bu hakkın tanındığı görülmektedir. Avrupa Konseyi üyesi olan Türkiye'nin vicdanî ret hakkını tanımaması ve askerlik hizmetine alternatif kamu hizmeti seçeneğini yurttaşlarına sunmaması Anayasanın 90. maddesi ile çelişmektedir. Mevcut durumda önerimiz şu olabilir; yasa koyucunun gelecekte vatan hizmeti kavramını daha detaylı ve geniş bir alanı kapsayacak şekilde ve uluslararası standartlara uygun olacak haliyle yorumlaması ve yeni düzenlemeler getirmesi vatan hizmetinin alternatif sivil hizmet veya kamu hizmeti şeklinde yerine getirilmesini sağlayacaktır.

Anahtar Kelimeler: Vicdanî Ret, Zorunlu Askerlik Hizmeti, Kamu Hizmeti.

* Gökhan DÖNMEZ, Dr. Öğr. Ü., Bitlis Eren Üniversitesi, İktisadî ve İdari Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, gokhan.donmez@yahoo.com

Abstract:

Conscientious objection is generally accepted and widely perceived by the belief that People's faith is required to avoid compulsory military service. In the international literature conscientious objection is considered a human right, the legal context and scope of freedom of religion and conscience. Many religions and non-religious beliefs in the world do not allow people to be slaughtered, even in times of war, as well as offensive warfare. Today, under the leadership of the European countries, many countries recognize conscientious objection as a human right and constitutes an alternative to military service to public service options. The right to conscientious objection is assessed and protected by the European Court of Human Rights under the freedom of religion set out in Article 9 of the European Convention on Human Rights.

The aim of this study is to investigate the concept of conscientious objection with compulsory military service by examining the legal requirements to enter the Turkish domestic highlighting events. In this study, we examined right to conscientious objection to compulsory military service and a source of national and international legislation. In the frame of the present study, domestic law bodies, the relevant provision of the convention with the ERCHR ruling, examples of an incident concerning a given subject have been analyzed and the effect of the obligation and our legal system an internal organs of the state of the case law in the question has been evaluated. The study will consist of two main parts besides the entrance and the result parts. In the first chapter, under the heading of conceptual framework, the concept of conscientious objection and its definition and explanations will briefly emphasize the emergence of some concepts which are considered to be integral with the theoretical background, categories and conscientious objection of conscientious objection. It will then be referred to compulsory military service as a change in the social and bureaucratic structure of the relationship between modern state and

militarism. The first section will be finalized by giving information on the concept of antimilitarism which is a concept related to the secular conscientious objection movement in Turkey and The World. In the second part, the question of compulsory military service and conscientious objection in Turkish Law will be processed and asked whether alternative public service options can be created for compulsory military service. The Turkish Criminal Code, the relevant provisions of the Military Criminal Code and the Conscientious Objection in the 1982 Constitution shall be concluded and the work shall be finished.

As a result in this study, military service is not explicitly stated in Article 72 of the Constitution. However, there is no alternative civil service options in Turkish Republic. Except Turkey, in the member states of the Council of Europe recognized the right to conscientious objection. Turkey, as a member of Council of Europe, does not recognize conscientious objection right and its failure to present alternative public service options to military service is contradictory to Article 90 of the Constitution. In the current situation, our recommendation may be; interpreting and arranging new arrangements for the legislator in the future in a way that will cover the concept of national service in a more detailed and wider area and in accordance with international standards will ensure that the homeland service is fulfilled in the form of alternative civil service or public service.

Keywords: Conscientious Objection, Compulsory Military Service, Public Service.

GÜNCELİĞİNİ YİTİRMİYEN BİR SORUN: KENTSEL GÜVENLİK*

*A PROBLEM WHICH HASN'T LOST ITS ACTUALITY: URBAN
SECURITY*

Özet:

Günümüzde kentler çeşitli nedenlerle (kentleşmenin yoğunlaşması, siyasal ve ekonomik yapının değişimi, uluslararası sistemde ortaya çıkan yeni dengeler ve bunun mekânlara yansması, terör gruplarının kentsel stratejiler üretmeye başlaması gibi) sosyal kontrolün azaldığı mekanlara dönüşmektedir ve kentler insanların kendilerini güvende hissetmediği, yaşam kalitesi düşük alanlar haline gelmektedir. Öte yandan, bireylerin yaşadıkları kentlerde kendilerini güvende hissetmeleri en önde gelen talepleri arasında yer almaktadır. Çünkü güvenlik; insanın temel fizyolojik ihtiyaçlarından sonra gelen en önemli ihtiyaçtır. Bu nedenle suç ve güvenlik kavramları, çok eski dönemlerden bu yana pek çok disiplince incelenen ve pek çok farklı boyuta sahip olan kavramlardır. Ancak küresel dönemde, kentlerde güvenliği tehdit eden unsurların değişiklik ve çeşitlilik göstermesi kentsel mekanlarda güvenlik felsefesinin de yeniden tartışılmasını ve çok boyutlu olarak ele alınmasını gerekli kılmaktadır. Kent hayatında önemi iyice belirginleşen güvenlik olgusu, bu gün yeni paradigmalar ışığında kendini yenilemelidir.

Kentsel suç kavramına çeşitli açılardan yaklaşmak olanaklıdır. Bir yönüyle, kent suçları aslında kırsaldan kenti ayıran koşulların ürettiği suçlara vurgu yapmaktadır. Gerçekten bazı suçların niteliği gereği kentlerde işlenmesi daha olasıdır. Kentsel suç kavramı diğer bir yönüyle kentlerde suç oranlarının kırsal alana göre fazlalığını

vurgulamaktadır. Kavramla yakından ilgili bir kavramlaştırma da “kente karşı suç” kavramıdır. Bu yönüyle kent mekânına ve kentsel çevreye yönelik suçlar kastedilmektedir.

Yapılan çalışmalar kentte suçu etkileyen faktörlerin sosyal ve kültürel, ekonomik, demografik ve mekansal olarak dört ana grupta toplandığını ortaya koymaktadır. Ancak kentsel güvenlik bakımından suçun oluşumunda etkin olan kentsel dinamiklerin belirlenmesi de büyük önem taşımaktadır. Suç oranları her kentte aynı oranda artış göstermemektedir. Bazı kentlerde suç oranları artarken, bazılarında azalmakta ya da aynı oranda artmamaktadır. Kentler suç konusunda farklı gelişim eğrilerine sahiptir. Bu durum kentlerin farklı özelliklere sahip olmasının ve farklı yapılarının doğal bir sonucudur. Kentlerin nüfus büyüklükleri, kentlerin kentleşme oranı, kentlerin gelişmişlik sırası, illere göre kişi başına düşen Gayri Safi Yurtiçi Hâsılanın miktarı, kentlerin nüfus yoğunluğu ve net göç hızları ile suç oranları arasında pozitif bir ilişki bulunduğu söylenebilir.

Kentsel güvenlik, sadece kolluk kuvvetlerini ilgilendiren bir süreç değildir. Heterojen yapısına rağmen bireylerin kendilerini güvende hissetmelerinin sağlanabilmesi için toplumsal ve siyasal aktörlerin, kamu kurumları ile sivil toplum kuruluşlarının bir arada hareket ederek soruna yaklaşılması gereklidir. Bu bağlamda, bu çalışmada kentsel güvenlik, güvenli kent, kentsel suç gibi kavramlar incelenecek ve yeni teknolojik gelişmeler ışığında kentsel suçun önlenmesine/azaltılmasına ve kentsel güvenliğin sağlanmasına yönelik uygulamalar değerlendirilmeye çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kentsel Güvenlik, Güvenli Kent, Kentsel Suç.

* Harika UÇAR ALTINIŞIK, Dr. Öğr. Gör., Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Tapu Kadastro Yüksekokulu, harikaucar@hotmail.com

Abstract:

At the present day, cities are transformed into places where social control is decreasing for various reasons.(the concentration of urbanization, the change of political and economic structure, the new balances emerging in the international system and its reflection on the places, the terrorist groups starting to produce urban strategies etc.) and cities are becoming areas of low quality of life where people do not feel safe. On the other hand, it is one of the most important demands that individuals feel safe in the cities they live in. Because security; it is the most important need that comes after the basic physiological needs of man. For this reason, the concepts of crime and security are concepts that have been studied in many disciplines since ancient times and have many different dimensions. However, in the global era, the fact that the elements that threaten security in the cities change and diversify necessitates the re-discussion of security philosophy in urban areas and multidimensional consideration. It is clear that security concept in urban life have to replace with new paradigm today.

It is possible to approach the notion of urban crime from various angles. On the one hand, urban crimes emphasize the crimes that are actually caused by the conditions that distinguish them from rural areas. Indeed, the nature of some crimes is suitable for processing in the cities. Another concept of urban crime emphasizes the excess of crime rates in urban areas compared to rural areas. A conceptualization closely related to the concept is also the concept of "crime against the city". This means crimes against urban space and urban environment.

The studies revealed that factors affecting crime in the city are gathered in four main groups as social, cultural, economic, demographic and spatial. However, determining the urban dynamics that are effective in the formation of crime in terms of urban security is also of great importance. Crime rates do not increase at the same rate in every city. In some cities, crime rates increase, some decrease, or do not increase at the same rate. Cities have different developmental curves

about crime. This is a natural result of cities having different characteristics and different structures. It can be said that there is a positive relationship between the population sizes of the cities, the urbanization rate of the cities, the development order of the cities, population density of the cities, migration rates and crime rates.

Urban security is not just a process involving law enforcement. It is necessary for the social and political actors, public institutions and non-governmental organizations to approach the problem in order for the individuals to feel safe in spite of the heterogeneous structure of the cities. In this study, concepts such as urban security, safe city, and urban crime will be examined and applications for prevention and reduction of urban crime and provision of urban security in the light of new technological developments will be tried to be evaluated.

Keywords: Urban Security, Safe City, Urban Crime.

SINIR POLİTİKALARININ GÜVENLİK ÖZGÜRLÜK DENGESİ ÜZERİNDEN ANALİZİ*

ANALYSIS ON THE BORDER POLICIES ON SECURITY AND FREEDOM BALANCE

Özet:

Tarih boyunca devletler için koruması değerlerin başında toprak bütünlüğü gelmiştir. Devletler ilk dönemlerden itibaren mevcudiyetinin bir göstergesi olan toprak bütünlüğünü korumak adına kalın geçilmez duvarlar örmüşlerdir. Bu duvarlar devletlerin büyüklüğünü ortaya koyduğu gibi kendilerini koruma noktasında ne kadar etkili olduklarının da bir göstergesi konumunda olmuştur. Ancak gelişen toplumsal değerler ve devletlerinin self-determinasyon çerçevesinde bağımsızlıklarını kazanmaları kalın duvarlardan ziyade görünmez sınırlar inşa edilmesini sağlamıştır. Saygı ekseninde gelişen sınır anlayışı teknolojinin ilerlemesine rağmen devamlılıkta sorunlar ile karşılaşarak günümüzde yeniden sıkı güvenlik politikaları ekseninde değişim göstermiştir. Bu değişimin yaşanmasında dünya devletlerinin artan şekilde bağımsızlık düşüncesine gereken dikkati göstermemesi etkili olmuştur. Devletler topraklarında bağımsızlığına bir müdahaleyi önlemek adına veya toplumunun yapısını ortaya çıkan aşırı göç dalgalarından koruyabilmek için geçilmesi zor, kalın ve ürkütücü duvarları inşa etmektedir. Devletler gerek terör ile mücadele gerekse de göç sorununa çözüm bulabilmek adına artan derecede sıkı güvenlik politikaları ortaya koymaktadır. Ortaya konulan bu politikalar, bir yandan koruma amacından uzaklaşarak devletleri tehdit unsuru olarak gördüğü tüm faktörlerden izole etme düşüncesine doğru eğilim göstermektedir. Bu düşünce çerçevesinde artan sıkı güvenlik politikaları ve demokrasi çağında insani değerler arasında tartışılması gereken bir bağ

bulunmaktadır. Devletlerin bu düşüncenin uygulanmasında insan hak ve özgürlüklerinin kısıtlanmadan uygulanması önem teşkil etmektedir. Unutmamak gerekir ki devletlerin mevcudiyetlerini sağlıklı bir şekilde sürdürebilmeleri için tehdit unsuru içeren durumlara karşı ekonomik, sosyal ve siyasal tedbirler almalıdır. Ancak bizlerin tartışmak istediği durum kabul gören bu temel düşünceden uzaklaşarak aşırıya kaçan izole etme fikri ile temel insan haklarını zedeleyebilecek özgürlük karşıtlığını barındıran katı güvenlik ve sınır politikalarını incelemektir. Bu kapsamda çalışmada genel olarak sıkı güvenlik politikaları kavramının içeriğinin neleri barındırdığı incelenerek sıkı güvenlik politikalarının analizi ortaya konulmaya çalışılacaktır. Ayrıca bu politikaların yükselen bir değer olup olmadığı ve bu değerın sürekliliğinin seviyesi de tartışılacaktır. Devamında ise genelde dünya devletlerinin özelde ise Türkiye'nin güvenlik politikalarının sınır politikalarına yansısı değerlendirilecektir. Neticede devletlerin güvenlik politikalarına yaklaşımları sınır politikalarının temel belirleyicisi konumundadır. Bu bağlamda ortaya konulan sınır politikalarında güvenlik-özgürlük dengesi incelenmeye çalışılacak ve ortaya çıkan sonuçlara ilişkin kamu politikası önerileri tartışılacaktır. Esas olarak çalışmada devletlerin neden sıkı güvenlik politikalarına başvurdıkları, dünya ve Türkiye örnekleri üzerinden incelenirken bağlı olunan temel değerleri ise adalet, hukuk, insan hak ve özgürlükleri ile demokrasi oluşturacaktır. Özellikle sıkı güvenlik politikalarının uygulanmasında terörün etkisinin hangi boyutta olduğu, bu durumun sıkı sınır güvenliği politikasında etkisinin hangi düzeyde olduğu incelenmeye çalışılacaktır. İncelenen bu konular ekseninde anayasal hukuk çerçevesinde güvenlik- özgürlük dengesini gözetken varsayımların neler olabileceği ortaya konularak çözüme ilişkin kamusal aktörlerin yapması gereken politika önerileri incelenmeye çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Güvenlik Politikaları, Sınır Politikası, Güvenlik-Özgürlük Dengesi.

* **Önder KUTLU**, Prof. Dr., Necmettin Erbakan Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, okutlu@konya.edu.tr
Selçuk KAHRAMAN, Arş. Gör., Necmettin Erbakan Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, skahraman@konya.edu.tr
Selçuk DİNÇER, Arş. Gör., Necmettin Erbakan Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, sdincer@konya.edu.tr

Abstract:

Throughout history, territorial integrity has been at the forefront of conservation values for states. From the earliest times the states have built thick walls that cannot protect the integrity of the land, a sign of its existence. These walls are an indication of how effective they are in protecting themselves, as well as revealing the size of states. However, the growing social values and independence of the states in the framework of self-determination have made it possible to build invisible borders from thick walls. Despite the progress of technology, the border understanding that developed on the axis of respect has faced problems in continuity, and today it has changed in the axis of strict security policies. It has not been effective for the world states to take the necessary steps to think of increasing independence. To prevent an intervention in the independence of states on the territory of the states or to protect the structure of the society from the waves of immigration that have emerged, thicker and frightening walls are made visible. States need to combat terrorism, but they are putting up tight security policies to find solutions to the immigration problem. These policies tend towards the idea of isolating all factors from what they see as a threat to the states away from protectionism. There is an increasingly stringent security policy in this framework of thought, and a link to be discussed among human values in the era of democracy. It is important that states apply human rights and freedoms unrestrictedly in the implementation of this idea. It must be remembered that states should take economic, social and political measures against threatening situations to sustain their existence in a healthy way. But what we want to discuss is to examine the rigid security and border policies that hold the opposition to liberty, which can damage basic human rights and the idea of isolating and escaping from this basic idea. In this context, it will be tried to put forward the analysis of strict security policies by examining what the content of the concept of strict security policy generally holds. In addition, whether these policies are rising values and the level of continuity of these

values will also be discussed. Subsequently, the state of the world in general and to limit the reflection of Turkey's security policy will be evaluated. As a result, states' approach to security policies is the main determinant of border policies. In this context, the security-freedom balance will be tried to be examined in the border policies and the public policy proposal about the outcome will be discussed. Main reasons for the state to work as they apply strict security policies, Turkey and the world through examining samples affiliation values of justice, law, will be universal values such as human rights and freedom and democracy. The application of tight security policies will attempt to examine the extent of the terror effect and the extent to which the effect is in the strict border security policy. Based on these examined issues, it will be tried to put forward the assumptions of the constitutional law that consider the security-liberation balance and try to examine the policy proposals that should be made by the public actors involved in the solution.

Keywords: Security Policies, Border Policy, Security-Freedom Balance.

DÖVİZ KURU VE DÖVİZ KURU DALGALANMALARININ TURİZM SEKTÖRÜNE ETKİSİNİN EKONOMETRİK ANALİZİ: TÜRKİYE ÖRNEĞİ*

*ECONOMETRIC ANALYSIS OF THE EFFECT OF EXCHANGE RATE
AND EXCHANGE RATE FLUCTUATIONS ON THE TOURISM SECTOR:
THE CASE OF TURKEY*

Özet:

İkinci dünya savaşının sona ermesi ile birlikte özellikle gelişmiş ülke ekonomilerinde meydana gelen gelir artışları ve seyahat özgürlüğündeki kısıtlamaların yumuşatılması sonrasında küresel ölçekte turizm sektörü dikkate değer gelişmeler kaydetmiştir. Öyle ki Turizm sektörü gelirleri, petrol ve otomotiv ihracatından sağlanan gelirden sonra üçüncü sıraya yerleşmiştir. Bu sektör, dünyadaki brüt gelirin yaklaşık% 10'unu, dünya ihracatının% 8'ini ve hizmetler dünya ticaretinin% 35'ini oluşturmaktadır. Zaman zaman yaşanan şoklara rağmen, neredeyse kesintisiz bir büyüme performansı göstermesi sektörün gücünü ve dayanıklılığını ortaya koymaktadır. Uluslararası turist sayısı dünya genelinde 1950'de 25 milyondan 1980'de 278 milyona, 2000'de 674 milyona ve 2016'da 1.235 milyona çıkmıştır. Aynı şekilde, dünya çapındaki destinasyonların kazandığı uluslararası turizm gelirleri, 1950 yılında 2 milyar ABD dolarından 1980 yılında 104 milyar ABD dolarına, 2000 yılında 495 milyar ABD dolarına ve 2016 yılında 1.220 milyar ABD dolarına yükselmiştir. UNWTO'nun 2030 yılına doğru uzun vadeli tahmini raporuna göre, dünya çapındaki uluslararası turistlerin 2010-2030 yılları arasında% 3,3 artarak 2030 yılında 1.8 milyara ulaşması beklenmektedir.

Bugün dünyada pek çok ülke turizm sektörünü geliştirmeye ve birçok değişikene bağlı olarak gelen ziyaretçilerin sayısını artırmaya çalışmaktadır. Yabancı turistlerin bir diğer ülkede yaptığı harcamalar o ülke için ihracat etkisi yaparken, ülke insanın yurt dışında yaptığı harcamalar ithalat etkisi meydana

getirmektedir. Turizm sektörü, mal üreten birçok endüstriden çevreye karşı daha merhametlidir. Bunun yanında turizm endüstrisi büyüme, ulaşım, istihdam, ticaret, inşaat ve perakende gibi ilgili sektörlerde hızlandırıcı etki meydana getirmektedir. Bu bağlamda iktisadi gelişme sürecindeki ülkelerin 1980'li yıllardan itibaren turizm gelirlerini artırıcı uygulamalara ağırlık verdikleri gözlemlenmektedir. Bu gelişmelere uyumlu olarak Türkiye'de turizm sektörüne yönelik iyileştirme çalışmalarının 1980'li yıllardan itibaren hız kazandığını söyleyebiliriz.

Türkiye'de turizm sektörünün ivme kazanmasında 1982 yılında turizm sektörüne önemli düzeyde teşvikler ve kolaylıklar sunan yasal düzenleme etkili olmuştur. Nitekim turizm gelirleri 1983'te 420 milyon dolara ve 2000 yılında 7.64 milyar dolara çıkmıştır. 2003 yılında doğrudan yabancı yatırımlara yönelik kolaylaştırıcı uygulamaları getiren hukuki düzenlemeler sonrasında turizm sektöründe önemli aşamalar kaydedilmiştir. 2003'te 13.20 milyar dolar olan turizm gelirleri 2015'te 41.62 milyar dolara çıkmıştır.

Ekonomik gelişme sürecinde turizm gelirlerinin belirleyicilik boyutunun giderek yükselmesi ülkelerin turist sayısını iyileştirmeye yönelik çabalarını artırmaktadır. Döviz kurları ve döviz kurlarının dalgalanması turistlerin ve tur şirketlerinin kararlarına etki yapabilmektedir. Çünkü döviz kurlarının oynaklığı turizme yönelik bir risk faktörü oluşturabilmektedir. Bu bağlamda esnek döviz kuru politikalarının uygulandığı Türkiye gibi ülkelerde döviz kurunun oynaklığında artış görülmektedir. Bu nedenle döviz kurlarında meydana gelen dalgalanmaların turizm sektörüne etkisinin yönü ve büyüklüğü önem arz etmektedir. Bu çalışmada döviz kuru ve döviz kuru dalgalanmalarının Türkiye'de turizm sektörüne etkileri ekonometrik modeller yardımıyla gerçekleştirilecektir. Birinci aşamada literatür araştırması yapılacak ve ikinci aşamada metodoloji üzerinde durulacaktır. Ekonometrik uygulamadan elde edilen bulgular ve yorumlara ise son kısımda değinilecektir.

Anahtar Kelimeler: Döviz Kuru, Döviz Kuru Dalgalanması, Turizm Sektörü.

* Erşan SEVER, Prof. Dr., Aksaray Ün., İİBF, İktisat Bölümü, severersan@hotmail.com

Abstract:

With the end of World War II, the tourism sector has made remarkable progress on the global scale, following the softening of the restrictions on travel freedoms in particularly developed country economies. So much so that the tourism sector revenues has settled in the third place after revenues from exports of oil and automotive. This sector constitutes approximately 10% of the world gross income, 8% of world exports and 35% of world trade in services. Tourism has boasted virtually uninterrupted growth over time, despite occasional shocks, demonstrating the sector's strength and durability. International tourist arrivals have increased from 25 million globally in 1950 to 278 million in 1980, 674 million in 2000, and 1,235 million in 2016. According to UNWTO's long-term forecast report to 2030, international tourist arrivals worldwide are expected to increase by 3.3% a year between 2010 and 2030 to reach 1.8 billion by 2030.

Today, many countries around the world are trying to improve the tourism industry and to increase the number of visitors who are dependent on many variables. Expenditures made by foreign tourists in another country have an export effect for that country, while the expenditures made by the country people abroad have an import effect. The tourism sector is more compassionate towards the environment than most industries which are producing goods. Besides, the growth in the tourism industry brings about the acceleration effect in the related sectors such as transportation, employment, commerce, construction and retail. In this context, it is observed that the countries in the economic development process have focused on increasing the tourism incomes since the 1980s. These developments are consistent with the improvement works for the tourism sector in Turkey, we can state that gained momentum since the 1980s.

In 1982, legal arrangements were introduced to provide significant incentives and facilities to the tourism sector. This gave impetus to the tourism sector in Turkey. As a matter of fact, tourism

revenues reached to \$ 420 million in 1983 and \$ 7.64 billion in 2000. Significant progress has been made in the tourism sector after the legal regulations that introduced facilitation practices for foreign direct investments in 2003. Tourism revenues reached 13.20 billion dollars in 2003 and 41.62 billion dollars in 2015.

Rising the determining dimension of tourism revenues in the economic development process is increasing the efforts of countries to improve the number of tourists. The volatility of exchange rates and exchange rates can affect the decisions of tourists and tour companies. Because the volatility of exchange rates can create a risk factor for tourism. In this context, there is an increase in the exchange rate volatility such as Turkey apply exchange rate policy. Therefore, the direction and magnitude of the effects of the fluctuations in the exchange rates on the tourism sector are important. In this study, the effects of exchange rates and currency exchange rate fluctuations of the tourism sector in Turkey will be carried out with the help of econometric models. Literature research will be conducted in the first stage and methodology will be emphasized in the second stage. Findings and interpretations obtained from econometric application will be mentioned in the last section.

Keywords: Exchange Rate, Exchange Rate Fluctuation, Tourism Sector.

EKONOMİK KRİZ VE SAĞLIK TURİZMİ: ULUSLARARASI SAĞLIK HİZMETLERİ ANONİM ŞİRKETİ NEDEN KURULDU?*

ECONOMIC CRISIS AND HEALTH TOURISM: WHY WAS THE INTERNATIONAL HEALTH SERVICES CORPORATION ESTABLISHED?

Özet:

Türkiye ekonomisinin güncel krizinde ödemeler dengesi sorunu ve bunun karşısında izlenen politikalar öne çıkmaktadır. Ödemeler dengesiyle ilgili politikalara 2015-2017 Orta Vadeli Programı'dan itibaren sağlık turizmi eklenmiştir. OVP'lerin sonuncusunda (2018-2020) ise sağlık turizmi ilk defa bir ihracat kalemi olarak ele alınmıştır. Türkiye'de 2004 yılından itibaren hayata geçirilen Sağlık Dönüşüm Programı'nın ikinci fazı kabul edilen 2009-2014 dönemini müteakip 2015 yılında Sağlık Turizmi Koordinasyon Kurulu'nun kuruluşuyla birlikte turizmi çeşitlendirme stratejisi kapsamında ele alınan sağlık turizmi politikası, nihayet 26.07.2018 tarihli ve 7146 sayılı torba kanun kapsamında Uluslararası Sağlık Hizmetleri Anonim Şirketi'nin (USHAŞ) kurulmasıyla yeni bir evreye girmiştir. Kanuna göre USHAŞ, Sağlık Bakanlığı'nın ilgili kuruluşu olup mülkiyet hakkı ve kar payı itibarıyla Hazine ve Maliye Bakanlığı'nın denetiminde faaliyet gösterecektir.

1995 tarihli GATS anlaşmasıyla dünyada hizmetler ticaretinin serbestleşmesi sonucu gelişen sağlık turizmi, Türkiye'nin döviz ihtiyacını karşılayabilecek kalemlerden biri olarak tespit edilmektedir. Öte yandan dünyada sağlık turizminin büyümesi, neoliberal politikalar ve 2008 ekonomik krizinin gelişmiş ve azgelişmiş ülkelerde ulusal sağlık hizmetlerini tahrip etmesinden etkilenmiştir. Ulusal bütçelerde sağlık harcamalarının kısılması, bekleme sürelerinin uzaması, genel olarak kamusal sağlık sisteminin özelleştirilmesi sonucunda sağlık hizmeti almak daha maliyetli hale gelmekte, sınır ötesi sağlık hizmeti tedariği bir turizm konusu olmaktan çıkarak maliyetleri azaltma arayışı doğrultusunda az gelişmiş ülkelerdeki yüksek gelirli toplumsal sınıflardan gelişmiş ülkelerdeki daha düşük gelirli olanlara doğru genişlemektedir.

Sağlık turizminde öne çıkan ülkeler üzerine bilimsel çalışmalar ve OECD raporları, sağlık turizminin kamusal sağlık hizmetlerinde bir kayba yol açabileceği ihtimaline dikkat çekmekte, bazı örneklerde çapraz sübvansiyon uygulamalarının bu

riski telafi ettiğine işaret etmektedir. Dünyada yetki ve akreditasyon sağlayan kuruluşların ticari nitelikte olduğu, henüz sağlık turizminin malpraktis, salgın hastalıklar, organ ticareti gibi komplikasyonlarını denetleyecek uluslararası bir düzenleme bulunmadığının altı çizilmektedir. Sağlık turizminin bu risklerinin Türkiye'de mevcut düzenlemeler ve güncel olarak USHAŞ'ın üstleneceği rol ile giderilmesi veya tersine pekişmesi olasılıkları mevcuttur.

Kapitalist dünya ekonomisinin kriziyle büyüyen sağlık turizminin Türkiye'de ödemeler dengesinin tahrik ettiği kriz karşısında döviz ihtiyacını karşılamak üzere bir politikaya dönüşmesi, yapılan düzenlemelerin sağlık sistemini pazarlama odaklı kılması, kamu sağlık sisteminin yabancı hastalara hizmet vermeye yönlendirileceği ve kamu-özel ortaklığıyla inşa edilen şehir hastanelerinin yapısının bu hedefler doğrultusunda şekillendirildiği kuşkuvarını desteklemekte, uluslararası düzeyde tespit edilen risklerin pekişme olasılığını güçlendirmektedir. Bu çerçevede USHAŞ'ın sağlık hizmetini ticarileştirmenin ötesinde sektörde tekelleşme doğurabileceği iddiaları vardır.

Bu çalışmada söz konusu olasılıklar bir hipotez olarak ele alınmış, sağlık turizminin mevzuattaki ve politika belgelerindeki yeri ve değişimi USHAŞ'ın sektörde tanımlanan rolüyle ilişkilendirilmiştir. Bu ilişki ışığında sağlık turizminin bileşeni olan bakanlıklar, kamu tüzel kişilikleri, özel meslek kuruluşları, kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşları ve sendikaların, ekonomik kriz ve sağlık turizmi arasında nasıl bir bağ kurdukları değerlendirilmiştir. Araştırma sonucunda bileşenlerin sınıfsal konumuna göre krizin daralttığı kamusal sağlık hizmetine dönük tutum ile krizin genişlediği sağlık turizmine dönük tutumun büyük ölçüde tutarlılık gösterdiği tespit edilmiştir. Bu doğrultuda sağlık turizmi politikasının kriz karşısında döviz ihtiyacı tarafından belirlenmesi, kamu-özel ortaklığıyla inşa edilen şehir hastanelerinin uluslararası ticari sağlık hizmetlerinin taleplerine göre örgütlenmesi, uluslararası araştırmaların uyardığı komplikasyonlar konusunda yeterli önlemlerin ele alınmamış olması hipotezi doğrulanmaktadır. USHAŞ'ın tekelleşmeye yol açma olasılığı konusunda daha fazla veriye ihtiyaç bulunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sağlık Turizmi, Ekonomik Kriz, Ticarileşme, Tekelleşme.

* Ali SOMEL, Doç. Dr., Ondokuz Mayıs Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, asomel@gmail.com

Abstract:

The current crisis of Turkey's economy is related to the balance of payments and the policies addressing this problem. Health tourism was included among the policies addressing the balance of payments after the Medium Term Program of 2015-2017. In the last MTP (2018-2020), health tourism was identified as an export item for the first time. Following the second stage in the transformation of health service in Turkey between 2009-2014, the policy of health tourism was considered as a part of the diversification of tourism with the establishment of the Coordination Board of Health Tourism in 2015. Eventually health tourism entered a new phase with the introduction of the International Health Services Corporation (USHAŞ) within the 07.26.2018 dated and 7146 numbered omnibus bill. According to the bill, USHAŞ will be affiliated to the Ministry of Health which will operate under the supervision of the Treasury and Ministry of Finance in terms of ownership rights and profit share.

The liberalization of services trade after the GATS agreement in 1995 promoted health tourism globally which became identified as one of the items that could meet the need for foreign currency in the Turkish economy. On the other hand, neoliberal policies and the 2008 economic crisis has influenced the growth of health tourism in the world by destroying national health services in both developed and underdeveloped countries. It is becoming more and more costly to get health care because of the reduction of health spending in national budgets, the extension of waiting times, the privatization of the public health system in general, so that cross-border health care provision transcends the context of tourism as it expands from high-income social classes in less developed countries to lower-income ones in developed countries in the pursuit of reducing health care costs.

Scientific studies on countries prominent in health tourism and OECD reports point out to the possibility that health tourism may lead to a loss in public health services, and in some cases, cross-subsidy practices could compensate this risk. The studies and reports underline that the international bodies that authorize and accredit health tourism are commercial in character and there is the lack of international regulations to tackle with the complications of health tourism such as malpractice, epidemic diseases and organ trafficking. The current regulations on health tourism in Turkey and the

recent introduction of USHAŞ could either eliminate these risks or, on the contrary, consolidate them.

As the crisis in the capitalist world economy aggrandizes health tourism, the policy towards health tourism in Turkey changes according to the currency need of the Turkish economy regarding the crisis driven by balance of payments. This change, along with the focus of Turkish health care regulations on marketing, reinforces the possibility that the public health system will be transformed to provide services for foreign patients and that the city hospitals built with public-private partnerships will be organized according to these goals, also strengthening the possibility of the consolidation of the risks identified at the international level. Some argue that USHAŞ will initiate the monopolization of the health sector beyond intensifying its commercialization.

This study takes this possibility as a hypothesis and analyzes the position and change of health tourism in regulations and policy documents regarding the sectoral role defined for USHAŞ. Considering this analysis, the perception of the components of health tourism such as state ministries, public legal entities, private professional associations, public benefit professional associations and labour unions regarding the relation between the economic crisis and health tourism is discussed. The result of the study indicates that according to the class position of these components, there is a high consistency between their attitude towards public health restricted by crisis and towards health tourism enlarged by crisis. Consequently, the determination of health tourism policy to address the currency need, the organization of city hospitals constructed with public-private partnerships according to international commercial health care demands, the insufficiency of measures to tackle with the complications identified by international studies, confirms the hypothesis. The confirmation of the role of USHAŞ in the monopolization of the health sector necessitates more data.

Keywords: Health Tourism, Economic crisis, Commodification, Monopolization.

NON -ECONOMIC DRIVERS OF ECONOMIC GROWTH & DEVELOPMENT PLANNING: THE CASE OF SOUTH KOREA AND TURKEY*

institutional and non-economic factors that have influenced the two countries to adopt their specific planning strategies.

Keywords: Economic Growth, Institutionalism, Non-Economic Factors, Turkey, South Korea.

Abstract:

For decades, the relationship between economic growth and planning has elicited several debates in different disciplines of social science. However, more emphasis has been on structural and theoretical assumptions of planning and economics at the expense of other important non -economic and institutional factors that include administrative, social, political, leadership, demographic or human indexes. For example, the philosophy behind the adoption of certain planning strategies, the bureaucracy mentality or cultural/ religious principles has proved to be significantly relevant when it comes to economic growth. To explain the different approaches and outcomes of economic growth, one needs to examine other factors that influence the nature of economic plans adopted, the motivation behind those tasked with the implementation of these plans, nature and unique characteristics of its public administration system. South Korea and Turkey have achieved incredible economic growth over the last half a century which is credited to the nature of plans the two countries have adopted. However, the choice of these planning strategies has been influenced by different factors which include unique socio-political, cultural and economic characteristics. This article will go beyond the normative theories of economic growth and examine the other

* Nyadera Israel NYABURI, Doktora Öğrencisi, Yıldırım Bayezid Üniversitesi, inyader@gmail.com
Murat ÖNDER, Prof. Dr., Yıldırım Bayezid Üniversitesi, muratondere@gmail.com
Adan AKIN, Prof. Dr., Kırıkkale Üniversitesi, adnanakin@kku.edu.tr

HESAP VERME SORUMLULUĞU VE KURUMSAL PERFORMANS BAĞLAMINDA DSİ 2017 YILI FAALİYET RAPORUNUN İNCELENMESİ*

ANALYSIS OF THE YEAR 2017 ACTIVITY REPORT OF DSİ IN THE CONTEXT OF ACCOUNTABILITY AND CORPORATE PERFORMANCE

Özet:

Üst yöneticiler ve bütçeyle ödenek tahsis edilen harcama yetkililerince, hesap verme sorumluluğu çerçevesinde her yıl faaliyet raporu hazırlanacağı hususu 5018 sayılı Kamu Mali Yönetimi ve Kontrol Kanununun 41. maddesinde düzenlenmiştir. Aynı maddede, idare faaliyet raporunun, ilgili idare hakkındaki genel bilgilerle birlikte; kullanılan kaynakları, bütçe hedef ve gerçekleştirmeleri ile meydana gelen sapmaların nedenlerini, varlık ve yükümlülükleri ile yardım yapılan birlik, kurum ve kuruluşların faaliyetlerine ilişkin bilgileri de kapsayan mali bilgileri; stratejik plan ve performans programı uyarınca yürütülen faaliyetleri ve performans bilgilerini içerecek şekilde düzenleneceği, belirtilmiştir. Yine söz konusu düzenlemede, bu raporlarda yer alacak hususlar, raporların hazırlanması, ilgili idarelere verilmesi, kamuoyuna açıklanması ve bu işlemlere ilişkin süreler ile diğer usul ve esaslar, İçişleri Bakanlığı ve Sayıştay'ın görüşü alınarak Maliye Bakanlığı tarafından çıkarılacak yönetmelikle belirlenir, denilmiştir. Bu sebeple Maliye Bakanlığı tarafından, Kamu İdarelerince Hazırlanacak Faaliyet Raporları Hakkında Yönetmelik yayınlanmıştır. Ancak, 02.07.2018 tarih ve 703 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 213. maddesi ile 5018 sayılı Kanunun 41. maddesinin 6. fıkrasındaki "Maliye Bakanlığı" ifadesi "Cumhurbaşkanı" olarak değiştirilmiş ve aynı fıkra da yer alan "İçişleri Bakanlığı ve" ifadesi, madde metninden çıkarılmıştır. Bu sebeple, Cumhurbaşkanlığı tarafından yeni bir yönetmelik çıkarılması beklenmektedir. Dolayısıyla ilgili mevzuat kapsamındaki kamu kurumlarının her yıl, bir önceki yılın sonuçları ile ilgili olarak faaliyet raporu hazırlamaları ve kamuoyuna açıklamaları gerekmektedir.

Bu çalışmada Devlet Su İşleri (DSİ) Genel Müdürlüğü tarafından hazırlanan 2017 yılı faaliyet raporu, hesap verme sorumluluğu ve kurumsal performans bağlamında incelenmiştir. Söz konusu incelemede, referans olarak ilgili mevzuata ve akademik kaynaklara başvurulmuştur. DSİ Genel Müdürlüğü 2017 yılı faaliyet raporunun incelenmesinde, bazı önemli hususlar tespit edilmiştir. DSİ Genel Müdürlüğü tarafından 2017 yılı performans programında 13 adet performans hedefi belirlenmiştir. Ayrıca söz konusu performans hedefleri ile ilgili olarak 41 adet performans göstergesi belirlenmiştir. Bunlardan 31 adet performans göstergesinde hedefe ulaşamazken, 6 adedinde hedefe ulaşılmış, 4 adedinde ise hedef aşılmıştır. Hedefe ulaşamayan performans göstergelerinde, hedefin gerçekleşme oranı %75 ve üstü olanların sayısı 11'dir. Hedefin gerçekleşme oranı %75'in altı ile %50 ve üstü olanların sayısı 6'dır. Hedefin gerçekleşme oranı %50'nin altında olanların sayısı ise 14'tür. Hedefe ulaşamayan performans göstergesi sayısı yüksektir. Ayrıca hedefe ulaşamayan göstergelerde hedefin gerçekleşme oranı genellikle çok düşüktür. Dış çevre faktörlerinde beklenmedik gelişmeler olabilir ve bu durum hedeften sapmalara yol açabilir. Ancak sapma nedenleri ile ilgili açıklamalarda genel olarak olağandışı gerekçeler ileri sürülmemiştir. Bu sebeple 2017 yılı faaliyet raporunun incelemesinde şu sonuca ulaşılmıştır: DSİ Genel Müdürlüğü, doğru, gerçekçi ve ulaşılabilir stratejik amaç ve hedeflerin belirlenmesi için stratejik planın ve performans programının hazırlık aşamalarında daha titiz bir çalışma yürütmelidir. Ayrıca belirlenen amaç ve hedeflere ulaşmak için daha fazla kurumsal performans göstermelidir. 2017 yılı faaliyet raporunun şekil ve içeriği ile ilgili olarak da gelişime açık bazı yönler görülmüştür.

DSİ Genel Müdürlüğünün 2017 yılı faaliyet raporunun analizi sonucunda, hesap verme sorumluluğunun gelişmesi ve yüksek kurumsal performans elde edilmesi için bazı öneriler geliştirilmiştir. Ulaşılan sonuçlardan ve önerilerden, bütün kamu kurumlarının yararlanabilecekleri düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Performans, Kurumsal Performans, Hesap Verme, Faaliyet Raporu.

* Paşa BOZKURT, Dr. Öğr. Ü., Giresun Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, pasabozkurt@hotmail.com

Abstract:

Preparation of activity report in the context of accountability every year by top administrators and expenditure authorities who are appropriated fund in the budget, have been regulated under article 41 of the Public Financial Management and Control Law No. 5018. According to the same article, the administrative activity report together with general information about the related administration; financial information including the resources used, the reasons for deviations from the budget targets and realities, the assets and liabilities and the information about the activities of the associations, institutions and organizations that are assisted; the activities carried out in accordance with the strategic plan and performance program and performance information will be arranged to include. According to this article, the issues to be included in these reports, the preparation of the reports, sending to related institutions, the announcement to the public, the periods related to these transactions and other procedures and principles shall be determined by the regulation to be issued by the Ministry of Finance taking the opinion of the Ministry of Interior and the Court of Accounts. For this reason, the Regulation on the Activity Reports to be Prepared by the Public Administrations has been published by the Ministry of Finance. However, the phrase “Ministry of Finance” in paragraph 6 of Article 41 of the Law No. 5018 has been changed as “President”, the phrase “Ministry of Interior and” in the same paragraph are removed from the text of the Article, by the Article 213 of the Decree Law No. 703 dated 02.07.2018. For this reason, a new regulation is expected to be issued by the President. Therefore, public institutions within the scope of the relevant legislation are required to prepare an activity report on the results of the previous year and to publicize it.

In this study, the year 2017 activity report prepared by the General Directorate of State Hydraulic Works (DSİ) has been examined in the context of accountability and corporate performance. In this analysis, reference to relevant legislation and academic resources have been applied. In reviewing the year 2017 activity report of the General Directorate of DSİ, some important points have been identified. 13 performance targets have been identified by DSİ General Directorate in the year 2017 performance program. In addition, 41 performance indicators have been identified for these performance targets. While 31 performance indicators show that the target can not be reached, targets were reached on 6 performance indicators and targets on 4 performance

indicators were exceeded. The number of those who achieve 75% or more of the target is 11 in performance indicators that do not reach the target. The number of those the achievement rate of the target is less than 75% and those who are 50% or more is 6. The number of whose the realization rate is less than 50% is 14. The number of performance indicators that can not be achieved target is high. In addition, the realization rate of target is usually very low in performance indicators that do not reach the target. There may be unexpected developments in external environmental factors, which can lead to deviations from the target. However, in general, no extraordinary reasons have been put forward in the explanation of the reasons for deviation. Therefore, in the examination of the activity report of the year 2017, the following result has been reached: The General Directorate of DSİ should perform more rigorous work in the preparation stages of the strategic plan and performance program to determine correct, realistic and achievable strategic goals and targets. They should also show more corporate performance to achieve the goals and targets set. It has been seen also some aspects of open to development regarding the format and content of the year 2017 activity report.

As a result of the analysis of the year 2017 activity report of DSİ, some proposals have been developed in order to improve accountability and achieve high corporate performance. It is thought that all public institutions can benefit from these results and proposals.

Keywords: Performance, Corporate Performance, Accountability, Activity Report.

2008 KÜRESEL KRİZİNİN ARDINDAN: PARA POLİTİKALARI VE MAKRO İHTİYATİ POLİTİKALAR ARASINDAKİ ETKİLEŞİM*

*AFTER THE 2008 GLOBAL CRISIS: INTERACTION BETWEEN
MONETARY POLICIES AND MACRO PRUDENTIAL POLICIES*

Özet:

2008 yılında ABD konut piyasasında başlayan ve 2009 yılında etkisi daha da artan küresel kriz, para politikaları üzerinde önemli değişikliklere neden olmuştur. Özellikle krizin fiyat istikrarının sağlandığı bir dönemde ortaya çıkması, merkez bankalarının uyguladıkları politikaların temelini sarsmış, krizle beraber para politikalarının ortaya çıkan eksik yönlerinin nasıl kapatılacağı kriz sonrasında tartışılan önemli konulardan biri olmuştur. Özellikle merkez bankalarının fiyat istikrarı hedefinin yanına finansal istikrarı da eklemesiyle para politikalarının hem fiyat istikrarını hem de finansal istikrarı sağlayacak şekilde yeniden düzenlenmesi önemli bir husus olarak görülmüştür. O zamana kadar fiyat istikrarı ve merkez bankası bağımsızlığı tartışmaları yoğunken krizden sonra; finansal istikrar, finansal regülasyon ve makro ihtiyati politikalar tartışılmaya başlanmıştır.

Makro ihtiyati politikalar kriz sonrasında ortaya çıkan para politikalarının sisteme makro açıdan bakma sorununu giderme konusunda etkili bir unsur olarak görülmüştür. Ayrıca son zamanlarda finansal istikrarın sağlanması açısından para politikalarını destekler nitelikteki uygulamaların başında gelmektedir. 2000'li yıllardan sonra gelişmeye başlayan makro ihtiyati politikaların amacı finansal istikrarı

olumsuz etkileyen sistemik risklerin önüne geçmek ve kriz olasılığını azaltmaktır. Özellikle kriz sonrasında yükselen piyasa ekonomilerinin karşı karşıya kaldığı konjonktürde finansal istikrarı tehdit eden asli unsurlardan kredi büyümesine karşı makro ihtiyati politikalara daha sık başvurdıkları görülmektedir.

Dünyadaki bu gelişmeleri takiben Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası (TCMB)'da para politikası uygulamasında değişikliğe gitmiş ve bu durumu şeffaflığın bir gereği olarak kamuoyuyla paylaşmıştır. Bu değişikliğe göre Merkez Bankası artık hedef olarak fiyat istikrarının yanına finansal istikrarı da eklemiş, bu amaçlar çerçevesinde de yeni bir takım makro ihtiyati politika araçları kullanmaya başlamıştır. Özellikle kriz sonrasında Türkiye'nin ilişkilerinin yoğun olduğu AB üyesi ülkelerden daha hızlı toparlanma sürecine girmesi iç ve dış talepte ayrılmaya neden olmuş, iç talep canlandığı halde dış talep iç taleple orantılı şekilde artmamıştır. Bu duruma kredilerdeki hızlı artış eşlik edince Merkez Bankası kredi artışını baskılamaya yönelik makro ihtiyati politika araçlarına başvurmuştur.

Ancak gelinen bu noktada merkez bankalarının hem uzun yıllardır amaç edindikleri fiyat istikrarı hem de kriz öncesinde göz ardı edilen fakat kriz sonrasında önemi daha iyi anlaşılan finansal istikrarı aynı anda hedeflemelerinin bazı zorluklara neden olabileceği düşünülmektedir. Benzer bir tartışma da makro ihtiyati politikalarla para politikalarının nasıl uyumlaştırılacağı konusu üzerine devam etmektedir. Bahsedilenler ışığında çalışmanın amacı; kriz sonrasında para politikalarında yaşanan bu değişim sürecini ele almaktır. Bu değişim sürecinde özellikle makro ihtiyati politikalar-uygulama sürecinde karşılaşılabilecek zorluklardan ve uygulama sürecinde para politikalarıyla etkileşiminden bahsedilecektir.

Anahtar Kelimeler: Küresel Kriz, Para Politikaları, Finansal İstikrar, Makro İhtiyati Politikalar.

* **Fatma Pınar EŞSİZ**, Dr. Arş. Gör., Kırıkkale Üniversitesi, İİBF, İktisat Bölümü, pinarfatma@gmail.com

Abstract:

The global crisis, that began in the USA housing market in 2008 and became increasingly influential in 2009, has caused significant changes in monetary policies. This process has shaken the basis of monetary policy that implemented by central banks, because the crisis appeared during the era of price stability. One of the most important issue discussed after the crisis is how the weaknesses of monetary policy that appeared with financial crisis can be eliminated. Since the financial stability objective is added to the price stability objective by central banks, it especially becomes an important topic that how monetary policy can be rearranged to provide both price and financial stability. After the crisis, financial stability, financial regulation and macro prudential policies have been discussed extensively.

Macro prudential policies were an effective element in addressing the macro perspective problem of monetary policy in post crisis. Also, macroprudential policies are the main applications that support monetary policy for providing financial stability. The macroprudential policies, which was developed after 2000's, aim to prevent systemic risks that affect financial stability negatively. They use macroprudential policies most frequently for credit growth that threatens financial stability in the conjunction that emerging market economies faced in the last crisis.

Following these developments, Central Bank of the Republic of Turkey (CBRT) have gone to changes in monetary policy and the situation has shared with the public as a requirement of transparency. According to this change, the Central Bank has added financial stability as a target and it has begun to use a new set of macro prudential policy tools within these aims. Turkey has entered a rapid recovery process than the EU member states after the crisis. So, external demand did not increase in the same way as domestic demand. When this accompanied by a rapid increase in the loans, the Central Bank resorted to macro prudential policy instruments to suppress credit growth.

However, at this point, it is thought that, if central banks aim both price stability and financial stability at the same time, this may cause some difficulties. A similar debate continues on how macroeconomic policies and monetary policies can be harmonized. The aim of this study is the process of changes in monetary policy after the crisis. In this process of change, macro prudential policies-the difficulties that may be encountered during the implementation process, and the interaction with monetary policies in the implementation process will be mentioned.

Keywords: Global Crisis, Monetary Policies, Financial Stability, Macro Prudential Policies.

TÜRKİYE-RUSYA İLİŞKİLERİNİN SURİYE KRİZİ BAĞLAMINDA DEĞERLENDİRİLMESİ*

EVALUATION OF TURKEY-RUSSIA RELATIONSHIPS IN TERMS OF SYRIAN CRISIS

Özet:

Rusya Federasyonu Türkiye'nin en önemli komşularından birisidir. Türkiye-Rusya ilişkileri tarih boyunca çatışma alanlarının fazlalığından dolayı rekabetçi bir zeminde gelişmiş, işbirliği yapılan dönemler ise oldukça sınırlı düzeyde kalmıştır. Bu durumun siyasi, ekonomik ve toplumsal çeşitli nedenleri bulunmaktadır. Çarlık Rusyası'nın genişleme politikasının büyük bir bölümü Osmanlı Devleti ve Türk topraklarının bulunduğu Orta Asya, Kafkasya ve Balkan bölgelerine doğru gerçekleşmiştir. Birinci Dünya Savaşı ve İkinci Dünya Savaşı arası döneminde sınırlı işbirliği şeklinde gerçekleşen ikili ilişkiler İkinci Dünya Savaşı'nı kazanan Rusya'nın Türkiye Cumhuriyeti'nden toprak talebi ve boğazların statüsünü yeniden gündeme getirmesi Türkiye'yi Batı bloğuyla birlikte hareket etmeye zorlamış ve soğuk savaş döneminde iki ülke ilişkileri neredeyse dondurulmuştur. Soğuk Savaş'ın sonlanmasıyla enerji, ticaret ve turizm başta olmak üzere birçok alanda iş birliği olanakları ortaya çıkmış ancak; bu durum iki ülke arasındaki çatışma alanlarını ortadan kaldıramamıştır. Halen Orta Asya, Kafkasya, Suriye ve Karadeniz'de iki ülke arasında ihtilafli konular bulunmaktadır.

Tunus'ta başlayan halkların özgürlük taleplerine verilen isim olan Arap Baharı süreci Suriye'de bir iç savaşa dönüşmüş, büyük güçlerin de Suriye'deki oyuna dahil olmalarıyla sorun çözümü zor bir krize dönüşmüştür. Suriye sorununun çözümü noktasında başlangıçta Türkiye ABD ve AB ülkeleriyle birlikte hareket ederek güney sınırlarının güvenliğinin sağlanması konusunda yardım sağlanması, sığınmacılara harcanmak üzere nakdi yardımda

bulunulması ve Esedsiz bir çözüm üzerinde anlaşmıştır. Ancak zaman içerisinde Batılı ülkeler vermiş olduğu sözleri yerine getirmedikleri gibi Türkiye'nin Güney sınırında konuşlu PYD'yi desteklemeye başlamışlardır. Hassas noktalarının ortaklarınca dikkate alınmaması karşısında Türkiye Rusya ile ortak hareket noktaları arayışına girmiştir.

24 Kasım 2015'de Suriye sınırında SU-24 tipi bir Rus savaş uçağının Türk F-16'ları tarafından sınır ihlali nedeniyle düşürülmüş olması, iki ülke arasında ciddi bir krizin başlamasına yol açmıştır. Bu olay sonrası Rusya'nın ekonomik ambargo uygulaması sonucu Türkiye hem milyarlarca dolarlık zarara uğramış; hem de Suriye' de rahat hareket edebilme olanağını yitirmiştir. İlişkileri kopma noktasına getiren bu olayın olumsuz etkileri iki ülkenin de akliselim hareket etmesiyle bir yıl sonra tamir edilmeye başlanmıştır. 2016 yılının sonlarına doğru Rusya, Türkiye ve İran'ın Suriye krizin çözümü noktasında ortak girişim başlatmaları ilişkilerin farklı bir aşamaya taşınmasına neden olmuştur.

Türkiye ve Rusya'nın Suriye krizinin çözümü noktasında tam bir uzlaşa sağlayamayacakları; ancak ABD'nin başını çektiği Batılı ülkelerin yürüttükleri ve iki ülke tarafından da tasvip edilmeyen konularda birlikte hareket etmeye devam edebilecekleri, bu krizin çözümü noktasında iki ülkenin uzlaşa sağlayabilmesinin iki ülke ilişkilerinin geleceğine olumlu katkı sağlayabileceği denencesine dayalı olarak hazırlanacak bu çalışmada, Türk-Rus ilişkilerine kısaca değinilecek, Arap Baharı ve Suriye'ye yansımaları ele alınarak, Suriye krizinin başlangıcından günümüze kadar Türkiye ve Rusya arasındaki çatışma ve uzlaşma alanlarının analizi yapılacaktır. Araştırmada tarihsel ve betimsel araştırma yöntemleri kullanılacak, kitap, makale, internet kaynakları, dergi vb. yazılı kaynaklardan yararlanılacak olup; bilgi işleme aracı olarak Sosyal Bilimlerde kullanılan nitel ve nicel bilgi işleme yöntemi esas alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: Türkiye, Rusya, Suriye Krizi, Arap Baharı, Sovyetler Birliği, Uçak Krizi.

* **Abdulkadir BAHARÇİÇEK**, Prof. Dr., İnönü Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü Öğretim Üyesi, abdulkadir.baharçicek@inonu.edu.tr
Osman AĞIR, Dr. Öğr. Ü., Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü Öğretim Üyesi, osmanagir@hotmail.com

Abstract:

Russia is one of Turkey's most important neighbor. Due to the abundance of areas of conflict throughout the history of Turkey-Russia relations have developed in a competitive ground, while levels remained fairly limited period of cooperation. There are political, economic and social reasons for this situation. Most of the enlargement policy of Tsarist Russia was towards the Central Asian, Caucasian and Balkan regions where the Ottoman State and Turkish territories were located. From First World War to Second World War bilateral relations in limited cooperation. After the Second World War Russia demand land from Turkey, and during the cold war two country associations are almost frozen. With the end of the Cold War many opportunities have emerged, for business alliances, especially energy, commerce and tourism; this situation has not removed the conflict areas between the two countries. There are currently controversial issues between the two countries in Central Asia, the Caucasus, Syria and the Black Sea.

The Arab Spring process, which is the name given to the freedom demands of the peoples starting in Tunisia, has turned into a civil war in Syria and the difficulty of resolving the problem has become a difficult crime because the great powers are included in the game in Syria. To solving the Syrian problem Turkey initially acting together with the US and EU countries to provide assistance in ensuring the security of its southern borders, must be made in cash to be spent to help asylum seekers. Western countries has not kept their promises that they have given and began to supporting PYD (terrorist organization).

On the border of Syria a SU-24 Russian war plane, on 24 November 2015, was reduced by Turkish F-16s due to border violations led to a serious crisis between the two countries. After this event as a result of Russia's economic embargo on Turkey, suffered a loss of billions of dollars and Turkey's mobility was restricted in Syria. The negative effects of this incident, which brought the relations to the

breaking point, began to be repaired one year after the fact that the two countries acted intelligently. Towards the end of 2016, Russia, Turkey and Iran launch a joint venture in the solution of the Syrian crisis has led to the point of moving to a different stage of relations.

Turkey and Russia in solving the Syrian crisis did not provide a full reconciliation. But that they could continue to act together on this topics that were not carried out by the two countries, and that were carried out by Western countries, this study which will be prepared based on the conclusion that the two countries can provide compromise at the point of solution of this crisis can contribute positively to the future of the relations of the two countries, Turkish-Russian relations will be mentioned briefly, by considering the Arab Spring and Syria reflections, Syria and Turkey until today the start of the crisis will be analyzed areas of conflict and reconciliation between Russia. Historical and descriptive research methods will be used in the research, books, articles, internet resources, magazines etc. shall be benefited from written sources; qualitative and quantitative information processing methods used in social sciences will be taken as the information processing tool.

Keywords: Turkey, Russia, Syrian Crisis, Arab Spring, Soviet Union, Aircraft Crisis.

TÜRKİYE'DE EĞİTİM VE SAĞLIK HARCAMALARI İLE EKONOMİK BÜYÜME ARASINDAKİ İLİŞKİNİN EKONOMETRİK ANALİZİ*

*THE RELATIONSHIP BETWEEN HEALTH AND EDUCATION
EXPENDITURES AND ECONOMIC GROWTH IN TURKEY: AN
ECONOMETRICAL ANALYSIS*

Özet:

İktisadi büyüme işgücünün de dâhil olduğu tüm kaynakların üretken kullanımı sonucu meydana gelmektedir. Yüksek ve sürdürülebilir büyüme sürecinde fiziki sermaye ile birlikte beşeri sermaye temel belirleyici konumundadır. Beşeri sermayenin gelişiminde eğitilmiş ve sağlıklı bireylerin merkezi konumda bulunması, doğal olarak ülkelerin kamu eğitim harcamaları yanında sağlık ve diğer sosyal hizmetlere yönelik devlet harcamalarının önemini artırmaktadır. Eğitim yatırımı insan ekseni olduğundan diğer yatırımlardan farklılık göstermektedir. Eğitim insanlara bilgi sunma yanında bilgi üretme, anlama ve yorumlama becerisi de vermektedir. Eğitim ile birlikte insanların üretkenlik düzeylerinin hayat boyunca daha yüksek seviyede gerçekleştiği kabul edilmektedir. Öte yandan bireylerin eğitimleri ve ekonomik faaliyetlerinin sürdürülmesinde sağlık seviyeleri de önem arz etmektedir. Bu doğrultuda sağlığın ve eğitimin beşeri sermaye büyüklüğünün belirlenmesinde birlikte ele alınmaları daha uygun görünmektedir.

Sağlıklı bireyler iş yerlerinde daha üretken olduklarından daha yüksek gelir elde etmektedirler. Üretkenliği artan bireyler kendi eğitim ve uzmanlığının gelişmesi için çaba sarf etmektedirler. Ayrıca çalışma süreleri daha uzun, hastalık izni daha az ve emeklilik zamanı daha geç olmaktadır. Bunun yanında sağlıklı bireylerin yaşam beklentisinin uzaması onların daha fazla tasarruf ve yatırım yapma eğilimlerini artırmaktadır. Nitelikli insan gücü kazanımı ekonomide etkinliğin ve kalitenin yükselmesine destek sunmaktadır. Bu şekilde uluslararası piyasalarda rekabet etme gücünün gelişmesiyle ihracatta artış, dolayısıyla da ekonomik büyüme de pozitif gelişmeler meydana

gelmektedir. Bu bağlamda iktisadi büyüme ve kalkınmanın beklenen neticesi olarak kişi başına düşen gelirden artış görülmekte ve insanların ortalama yaşam standardında da iyileşme söz konusu olmaktadır.

Ekonomik büyüme teorileri açısından Neo-klasik yaklaşım, insan sermayesinde eğitim ve sağlık noktasında iyileşmenin uzun vadede kişi başına geliri pozitif etkilediğini varsaymaktadır. İçsel büyüme teorisine göre, eğitim ve sağlık harcamaları, içsel teknik ilerlemeye ve dolayısıyla da hızlanan ekonomik büyümeye yol açacak olan beşeri sermayenin teşvik edilmesinde kilit konumdadır. Bu teorik yaklaşımlara paralel şekilde politikacılar da çoğunlukla eğitim ve sağlık sektörlerine, özellikle de gelişmenin ilk aşamasında daha yoğunlukla başvurulması gerektiğini savunmaktadırlar.

Bu değerlendirmeler ışığında özellikle gelişmiş ülkelerin arzu edilen büyüme performansını yakalayabilmek için eğitim ve sağlık harcamaları için daha fazla kaynak ayırdıkları görülmektedir. Bu doğrultuda bazı ampirik çalışmalar, eğitim ve sağlık sektörleri üzerindeki etkin ve yeterli harcamaların insan sermayesi oluşumunu teşvik ettiği ve ekonomik büyümeyi desteklediği görüşünü benimseyen yönde sonuçlar sergilemiştir. Bununla birlikte bazı çalışmalarda ise beşeri sermaye ile ekonomik büyüme arasında ya zayıf ilişkiye ya da negatif ilişkiye işaret eden bulgulara ulaşılmıştır. Buradan hareketle bu çalışmada Türkiye'de zaman serisi verilerinden yararlanarak eğitim ve sağlık harcamaları ile ekonomik büyüme arasındaki ilişki ekonometrik model yardımıyla analiz edilmeye çalışılmıştır. Birinci aşamada literatür araştırması yapılmış ve ikinci aşamada metodoloji üzerinde durulmuştur. Ekonometrik uygulamadan elde edilen bulgular ve yorumlara ise son kısımda değinilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Eğitim Harcamaları, Sağlık Harcamaları, Ekonomik Büyüme.

* Erşan SEVER, Prof. Dr., Aksaray Üniv., İİBF, İktisat Bölümü, severersan@hotmail.com

Abstract:

Economic growth is the result of productive use of all the resources to which labor is involved. In the process of high and sustainable growth, human capital together with physical capital is the main determinant. Because of the central location of educated and healthy individuals in the development of human capital, countries are increasing the importance of public spending on government spending on health and other social services as well as public education expenditures. Education investment differs from other investments since it is human-oriented. The training adds knowledge to people, as well as providing knowledge, understanding and interpretation skills. With training, it is recognized that people's productivity levels are higher in life. On the other hand, the levels of health in the continuing education and economic activities of the individual are also important. In this respect, it seems more appropriate that health and education should be taken together in determining the size of human capital.

Healthy individuals earn higher revenues because they are more productive at work. Increasingly productive individuals are struggling to develop their own education and expertise. They also have a longer working time, fewer sick leave and a later retirement time. In addition, the prolongation of the life expectancy of healthy individuals increases their tendency to save and invest more. Qualified manpower gains support the rise and quality of the economy. In this way, as the power to compete in the international markets develops, exports increase and therefore economic growth also develops positively. In this context, the expected increase in economic growth and development is the increase in per capita income. The average standard of living of people is also improving.

In terms of economic growth theories, the Neo-classical approach assumes that improvements in human capital education and health are positively affecting long-term per capita income. According to the theory of endogenous growth, education and health spending are key

to the promotion of human capital, which will lead to intrinsic technical progress and thus accelerated economic growth. In line with this theoretical approaches, politicians often argue that education and health sectors, especially development, should be used more intensively in the first phase.

Towards these assessments it appears that especially developed countries allocate more resources for education and health expenditures in order to achieve the desired growth performance. To this end, some empirical studies have shown that effective and sufficient expenditure on the education and health sectors encourages the formation of human capital and supports economic growth. Nevertheless, in some studies, it has been found that there is a weak relationship or negative relationship between human capital and economic growth. From here, time series data were used in this study. The relationship between education and health spending and economic growth in Turkey has been analyzed with the help of econometric models. Literature research was done in the first stage, and methodology was emphasized in the second stage. In the last part, there are findings and interpretations obtained from econometric application.

Keywords: Education Expenditures, Health Expenditures, Economic Growth.

ULUSLARARASI ÖRGÜT-DEVLET İLİŞKİLERİ BAĞLAMINDA BİRLEŞMİŞ MİLLETLER-TÜRKİYE İLİŞKİLERİ: SURIYE KRİZİ ÖRNEĞİ*

UNITED NATIONS-TURKEY RELATIONS IN THE CONTEXT OF INTERNATIONAL ORGANIZATIONS-STATE RELATIONS: THE CASE OF SYRIA CRISIS

Özet:

Dünyada uluslararası örgütlerin devletler üzerinde etkinliğinin arttığı bir dönemi yaşıyoruz. Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği, NATO gibi ulusüstü kurumlar bölgesel ve küresel gelişmeler karşısında çeşitli politikalar uygulayarak sürece dahil olmaktadır. Bu politikalar bazen hukuki yaptırımlar şeklinde olmakta, bazen de fiili müdahale olarak ortaya çıkmaktadır. Uzun yıllardır devam eden Suriye iç savaşı da uluslararası kuruluşların hem hukuki yaptırımlar hem de fiili müdahaleler ortaya koyduğu bir sorun olmuştur. Bu kapsamda Suriye iç savaşı başladıktan kısa bir süre sonra Birleşmiş Milletler'in barış anlaşması imzalanması için sürdürdüğü görüşmeler sonucunda Suriye ve Özgür Suriye ordusu arasında bir ateşkes ilan edilmiş, ancak başarılı olunamamıştır. Birleşmiş Milletler'in Suriye iç savaşına yönelik attığı adımların karşılık bulmamasının en temel nedeni ise Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi üyelerinin soruna bakış açısındaki farklılıklardır.

Suriye iç savaşının bölge ülkelerine sosyal, ekonomik, siyasal birçok alanda önemli etkileri olmuştur. BM Genel Sekreterliği'nin 2016 yılı raporuna göre 13,5 milyon Suriyeli yardıma muhtaç durumdayken ülke içinde 6,5 milyon kişi ise yer değiştirmiştir. Ayrıca 4,4 milyon kişi başta Türkiye olmak üzere Lübnan, Ürdün ve Irak'a göç etmek zorunda kalmıştır. Bu kapsamda savaşın uluslararası bir boyut kazanmasına karşın Birleşmiş Milletler'in etkili ve sorunu çözmeye yönelik politikalar uygulayamaması bölgede kaosu devam etmesine neden olmaktadır. Öte yandan savaşın şiddetinin artması üzerine Türkiye güvenli bölgeler tezini muhaliflerin elindeki topraklarda ilan edilmesini önermesiyle Astana görüşmelerinin gündemi belirlenmiştir. Diğer yandan

çatışmasızlık bölgeleri El Nusra, İşid ve Pyd terör örgütleri dışında faaliyet gösteren oluşumlarla ateşkesi de içermektedir. Nitekim Rusya'nın bu çatışmasızlık tezini desteklemesiyle Astana görüşmelerinde Türkiye, İran ve Rusya'nın mutabakatıyla 4 ayrı bölge çatışmasızlık bölgesi olarak belirlenmiştir. Buna göre Doğu Guta'nın, Humus vilayetindeki bazı bölgelerin ve Güney Suriye'nin bazı bölgeleri 'çatışmasızlık bölgesi'nin kapsamını oluşturmaktadır.

Tüm bu gelişmeler göz önüne alındığında da Suriye iç savaşının önemli bir bölgesel ve küresel krizi ortaya çıkardığını söyleyebiliriz. Birleşmiş Milletler'in tarih boyunca buna benzer birçok krizin çözümünde önemi etkisi olmuştur. Fakat Suriye Krizine yönelik attığı adımların yeterli olmaması başta bölge ülkeleri olmak üzere uluslararası alanda uzun yıllardır devam edecek bir sorunu ortaya çıkarmıştır. Türkiye'nin Suriye dış politikasında da süreç içerisinde bazı değişiklikler olsa da gerek Suriyeli sığınmacılar konusunda attığı adımlar gerekse Astana görüşmelerinde krizi bitirmeye yönelik takındığı tavır sorunun çözümünde önemli bir paydaş olduğunu göstermektedir.

Bu gelişmeler kapsamında çalışmanın amacı, Birleşmiş Milletler'in Suriye kararlarının Türkiye'nin Suriye politikasına yönelik etkilerini ele almak, uluslararası örgüt- devlet ilişkilerinin bölgesel krizlerin çözümündeki rolünü incelemektir. Bu doğrultuda Türkiye'nin Suriye krizinde Birleşmiş Milletler'in politika ve kararlarına karşı sergilediği tutum ele alınarak uluslararası örgüt- devlet ilişkisinin analizi yapılacaktır. Bu kapsamda ilk olarak literatür taraması yapılarak konuyla ilgili yetkili kişilerin açıklamaları, raporlar ve çeşitli yayınlar incelenecektir. Birleşmiş Milletlerin'in Mart 2011'de Suriye'de başlayan ve halen çözilemeyen iç savaş sürecinde attığı adımlar, uyguladığı politikalar ve soruna bakış açısı ele alınarak süreç analizi yapılacaktır.

Sonuç olarak bu bildiride Birleşmiş Milletler'in ortaya çıkışından bugüne dünyadaki önemli olaylar karşısında uyguladığı çeşitli politikalardan yola çıkarak Suriye iç savaşındaki rolü ele alınacaktır. Uluslararası örgüt- devlet ilişkileri bağlamında Suriye krizinde Birleşmiş Milletler-Türkiye ilişkileri incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Birleşmiş Milletler, Türkiye, Suriye Krizi, Uluslararası Örgüt, Devlet.

* Mesut Can AKÇAY, Yüksek Lisans Öğrencisi, Ondokuz Mayıs Üniversitesi , Tarih A.B.D., mesutyir1@gmail.com
Kaan AKMAN, Yüksek Lisans Öğrencisi, Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Kamu Yönetimi, A.B.D., kaanakman94@gmail.com
Metin ÖZ, Yüksek Lisans Öğrencisi, Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Kamu Yönetimi, A.B.D., metinoz55@gmail.com

Abstract:

We are experiencing an era in which international organizations have increased their influence on the states worldwide. Supranational institutions such as the United Nations, the European Union, and NATO become involved in the process through making important decisions regarding the regional and global developments. These decisions can sometimes be in the form of legal sanctions and sometimes can be actual interventions. Syrian civil war that continues since years has become a problem that international organizations perform that legal sanctions and actual interventions. In this manner, shortly after the beginning of the war, as a result of the UN negotiations for a peace treaty, a ceasefire was declared between Syria and the Free Syrian army, but it did not succeed. The main reason why the United Nations has not received any correspondence to the steps taken towards the Syrian civil war is the perspective differences among the members of the United Nations Security Council.

The Syrian civil war has affected the countries in the region socially, economically, politically and also in many other fields. On the other hand, according to the UN Secretary General's report of 2016, while 13.5 million Syrians are in need of assistance, 6.55 million people are internally displaced. In addition, 4.4 million people was forced to immigrate especially to Turkey, followed by Lebanon, Jordan and Iraq. In this sense, despite the war has gained an international dimension, the inability of the United Nations to implement effective and problem-solving policies leads to the continuation of the chaos in the region.

On the other hand, with the increase of violence, Turkey proposed the declaration of 'safe territory' thesis in the land of the opponents and that determined the Astana meeting agenda. Thus, the non-conflict zones also include ceasefire with other organizations than El Nusra, Isis and Pyd. Indeed, with Russia supporting the non-conflict thesis in Astana, Turkey, Iran and Russia agreed and 4 separate zones were determined as non-conflict zones. Accordingly, some parts of East Guatta, the some areas of Humus province and some parts of South Syria constitute the 'non-conflict zone'.

Taking all these developments into consideration, we can say that the Syrian civil war emerged as an important regional and global crisis. The United

Nations has affected the solution of many similar crises throughout the history. However, the fact that the steps taken towards the Syrian crisis are not enough created a problem that will continue for many years in the international arena, especially within the countries of the region. Although there has been some changes in Turkey's approach to Syrian issue, the steps taken about the Syrian refugees as well as the attitude during Astana talks about the problem solving in order to end the crisis in the process of foreign policy shows that Turkey is an important actor.

As part of the developments, the objective of the study is to discuss the impact of United Nations' Syria approach on Turkey's Syria policy and to examine the role of organization-state relationship in solving regional crises. In line with this stance, the attitude of Turkey towards the UN's policies and decisions about Syria crisis will be examined and the analysis of international organizations and state will be made. In this context, firstly literature review will be conducted and explanations, reports and various publications of relevant authorities will be examined. The steps taken by the United Nations in the process of the civil war that started in Syria in March 2011 and are still unresolved, the policies that the UN implements and its perspectives will be analyzed and a process analysis will be done.

All in all, this report will focus on the role of the United Nations on Syrian civil war through examining various policies of it regarding major problems in history since the emergence until today. International organization-state relations in the context of the Syrian crisis will be examined through United Nations-Turkey relations.

Keywords: United Nations, Turkey, Syria Crisis, International Organizations, State.

İSLAMİ BİR EKONOMİDE KRIPTO PARA BİRİMLERİNİN KULLANIMI ÜZERİNE BİR İNCELEME*

CRYPTO MONEY IN AN ISLAMIC ECONOMY: A REVIEW

Özet:

Kripto paraların henüz üzerinde ne olduklarına dair düşünsel bir uzlaşısı bulunmamaktadır. Popülerliğini Bitcoin ile kazanan bu dağınık yapı ürünleri, kimilerine göre bir devrimin başlangıcı, kimilerine göre para birimi, kimilerine göre emtia, kimilerine göre ise spekülasyona konu olan para benzeri varlıklardır. Kripto paralara ilişkin bu tanımlamaların hepsine birlikte doğru ya da yanlış demek doğru bir yaklaşım olmayacaktır. Bin üzerinde kripto para olduğu ve bunların hepsinin aynı özellikleri taşımadığı düşünüldüğünde farklı muhteviyatlar da farklı amaçları barındırdıklarını görmekteyiz. Bununla birlikte temel teknik nitelikleri bakımından kripto parayı teknik özelliklerinden yola çıkarak kriptografi ile oluşturulan, taraflar arası iş ispatına dayanan bir transfer protokolü ve elektronik para birimleri olarak tanımlayabiliriz.

Kripto para birimlerinin son yıllarda mübadele fonksiyonunun yanı sıra bir tasarruf aracı olarak da ele alınması hem İslami hem de seküler çevrelerce para kavramı üzerine yeniden düşünülmesi ihtiyacını doğurmuştur. Bununla birlikte iktisadi tanımı itibari ile mevcut parasal sistem içerisindeki para olgusunun tüm işlevlerini karşılayamıyor oluşları, benzerliklerinin yanı sıra kayda değer farklılıklarının olması ve kripto paranın geçerli bir standardı

bulunmayışı kripto para özelinde diğer ekonomik konular gibi inceleme yapmayı güçleştirmektedir. Bu nedenle kripto para çalışmaları literatürde kısıtlıdır. Benzer biçimde bu para birimlerinin, İslami niteliğini inceleyen çalışma sayısı da literatürde oldukça sınırlıdır. Özellikle spekülatif hareketlere maruz kalması ve reel bir karşılığının bulunmaması, uyuşturucu ve diğer suç alanlarında kullanımlarının sıklıkla tercih edilmeleri, denetim mekanizmalarının bulunmayışı ve bu sorunu gidermenin güç oluşu gibi nedenlerden dolayı şiddetli eleştirilmektedir.

Bu doğrultuda bu çalışmada, kripto para birimlerinin yaratılması ve arzı üzerine teorik bir giriş yapılacaktır. Bu noktada çok çeşitli temalar ile arz edilen kripto paraların temel teknik özellikleri ve en yüksek talebe sahip olanlarının özelliklerine değinilecektir. Daha sonra kripto para birimlerinin İslami ölçüleri ne derecede barındırdığı hakkında fıkhi yaklaşımlar irdelenecektir. Nihayetinde İslam ekonomisi çerçevesinde paranın kavramsal analizi yapılacaktır. Böylece kripto para birimlerinin İslami bir para birimi olarak kabulü veya reddi hususunda iktisadi tartışmalar yürütülecektir.

Anahtar Kelimeler: Kripto Para, İslam Ekonomisi, Elektronik Para Arzı.

* Yunus KUTVAL, Doktora Öğrencisi, Necmettin Erbakan Üniversitesi, SBE, İktisat, yunuskutval@hotmail.com
Ümit GENÇER, Yüksek Lisans Öğrencisi, Kırıkkale Üniversitesi, SBE, İktisat, umitgencr@gmail.com

Abstract:

Crypto moneys are money-like beings that have no intellectual consensus about their meaning. The popularity of this kind of currencies has started with Bitcoin transactions. According to some people, this is a commodity, currency or a beginning of a new revolution while some others define it as speculative instruments. It is wrong to think whether all definitions regarding crypto currencies are correct because there are more than thousand types of crypto moneys and they are all differentiated from each other in relation to their functions. Nevertheless, in terms of their main features, crypto currencies could be defined as a transfer protocol and electronic currencies based on cryptography, cryptographic techniques, and business proof between parties.

Accepting of crypto currencies as means of save and exchange function in recent years has led to the need of reconsidering both the Islamic and the secular point of view on the concept of money. Because their definitions do not coincide with their economic meanings and there are no standards, further investigations about this kind of moneys have never been easier comparing to standard economic issues. So that, researches conducted on crypto currencies are very limited. Similarly, number of studies investigating the Islamic nature of this kind of currencies are also quite limited in the literature of economy. They are subject to severe criticism because the absence of a real counter vantage, being used mostly in crime sector and exposed some speculative transactions. In addition, check and balance system regarding these currencies are generally absent.

In this study, a theoretical introduction about creation and supply of cryptographic currencies will be examined. It will be investigated that what basic characteristics of crypto currencies and the main features of the leading types are. Later, it will be evaluated the approaches coming from Islamic laws (fiqh) towards this kind of currencies. Finally, a conceptional analysis of money will be done

within the frame of Islamic economy. Also, on the acceptations or rejections of crypto-currencies as an Islamic currency, economic debates will be held.

Keywords: Crypto Money, Islamic Economy, Electronic Money Supply.

SOSYO-KÜLTÜREL KENT KİMLİĞİ/HAFIZASI OLUŞUMUNDA KANAAT ÖNDERLERİNİN ROLÜ*

ROLE OF THE OPINION LEADERS IN THE FORMATION OF
SOCIO-CULTURAL URBAN IDENTITY/MEMORY

Özet:

Sosyo kültürel kent kimliği ve hafızasının oluşması özellikle son yıllarda tek tipleşen kentlerde; kente ait kültürel, yerel, özgün, değer ve motiflerin korunarak sonraki kuşaklara aktarılmasını sağlamaktadır. Şüphesiz ki, değişen ihtiyaçlar, iç ve dış göçler, teknoloji ve nüfus artışı gibi kriterler her kuşağın kentten beklenti ve isteklerini hızla farklılaştırmaktadır. Bu beklenti ve istekler sonucunda kentler sürekli değişim/dönüşüm ve yenileşme halindedir. Kent ve kentin bu yeni sakinleri arasında aidiyet ilişkisinin kurulabilmesi için, kente dair, özgün, sosyo - kültürel değer ve motifleri ifade etmek için kullanılan kent kimliği ve hafızası kavramları gittikçe önem kazanmaktadır. Kent kimliği, kentin bulunduğu fiziksel ve sosyal ortamların yanı sıra, orada yaşayan kent sakinlerinin hayat tarzı, yaşam koşulları ile şekillenerek belirli bir süreç ve birikim sonucu oluşmaktadır. Kentler zaman içerisinde fiziksel, kültürel, tarihi, sosyo-ekonomik değerleri ile diğer kentlerden farklılaşarak, yerel/özgün nitelikler kazanmaktadır. Kent hafızası ise kent kimliğine ait olan bu yerel/özgün; değerleri koruyup, sistematik bir şekilde gelecek kuşaklara aktaran, entellektüel birikimi, araştırmaları, fiziksel anlamda kütüphaneleri, müzeleri, arşivleri ve sosyo-kültürel mekanları nitelemektedir. Kent kimliğine ait değerlerin, kent sakinleri tarafından benimsenip, sahiplenilerek, yaşatılması ve kuşaktan kuşağa aktarılmasında, kent hafızasının yanı sıra, o kentte yaşayan, yerel halk içerisinde çıkmış kanaat önderlerinin de önemli bir misyonu vardır. Yerel kanaat önderi/lideri kavramı, sosyo - psikolojik bir niteleme olmasına karşın, Türkiye gibi köklü bir tarihi geçmişi, medeni birikimi, gelenekleri, sosyo-kültürel değer ve motifleriyle bir bütün olan toplumlar için oldukça

önemli ve etkilidir. İnsanların toplu halde yaşamaya başladığı, tarih öncesinden, (yazının bilinmediği dönemlerden) bu yana toplumlar, "Kanaat önderleri" diye nitelendirilen, kişilere inanmış ve onların yönlendirmeleri toplum üzerinde etkili olmuştur. İlk topluluklarda (kabilelerde) bu kişiler, yaşam deneyimlerinin yarattığı birikimlerinden ötürü, kabilelerin en yaşlılarıken, sonraları din adamları kanaat önderleri arasına katılmıştır. Zamanla, bilim, sanat, kültür, felsefe alanındaki ilerlemeler sonucunda, düşün adamları da kanaat önderleri olarak kabul edilmiştir. Günümüzde, kanaat önderleri, sıklıkla politikacılar, sanatçılar, yazarlar, şairler ve gazeteciler ile karıştırılmaktadır, oysaki kanaat önderleri, bu nitelendirmelerin dışında, sadece yaşadığı toplum ve çevresine hâkim, saygınlığı olan, güven duyulan, topluma mesaj verebilen, sosyal olaylara gerektiğinde ışık tutabilen "bilge" insanlardır. Dolayısıyla, kente ait kimliksel değerlerin korunarak, aktarılmasında, kent hafıza merkezleri, entellektüelleri (akademisyenler, araştırmacılar, sanatçılar, politikacılar, şair ve yazarlar) kadar etkilidirler.

Günümüzde kentler daha çok birbirine benzeyerek, tektipleşmekte, kentlere ait sosyo, kültürel, tarihi, özgün birikim ve değerler hızla tüketilip yok edilmektedir. Bu değerler kentliler tarafından bilinmemekte, daha az sahiplenilerek gelecek kuşaklara aktarılmamaktadır. Çalışmamızda; Kent kimliği ve hafızasının oluşması, korunması ve kentliler tarafından benimsenip, kuşaktan kuşağa aktarılmasında, yerel kanaat önderlerinin rolü/misyonu inceleneyecektir. Bu bağlamda konuya dair yapılan akademik çalışmalar ve alan araştırmalarının yetersizliği de göz önüne alınarak ilgili literatüre katkı yapmak amaçlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kanaat Önderi, Kent Kimliği, Kent Hafızası.

* **Gökhan KALAĞAN**, Dr. Öğr. Ü., Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, gkalagan@mehmetakif.edu.tr
Ümmühan KAYGISIZ, Dr. Öğr. Ü., Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ukaygisiz@mehmetakif.edu.tr

Abstract:

The formation of socio-cultural city identity and memory ensures the transfer of cultural, local, unique values and motifs of the city to the next generations especially in the cities that have become standardized in the last years. Undoubtedly that criteria such as changing needs, internal and external migrations, technology and population growth rapidly differentiate the expectations and desires of every generation from the city. As a result of these expectations and desires, cities constantly change/transform and become new. The concepts of urban identity and memory, which are used to express unique, socio-cultural values and motifs of the city, are getting more important in order to establish the relation of belonging between these new residents of the city and the city. In addition to the physical and social environments in which the city is located, the urban identity is formed by the life style and living conditions of the inhabitants of the city after a certain process and accumulation. In time, cities are differentiated from other cities with their physical, cultural, historical, socio-economic values and gain local/unique qualities. The urban memory describes the intellectual accumulation, researches, in physical sense; libraries, museums, archives and socio-cultural spaces, which protect these local/unique values of the urban identity and systematically transfer them to future generations. In addition to the urban memory, there is an important mission of opinion leaders of the local people who are living in that city that the values of the urban identity are adopted, possessed, sustained and transferred to next generations by the city inhabitants. Although the concept of local opinion leader is a socio-psychological qualification, it is very important and effective for all the societies which are a whole with their deep-rooted histories, civil accumulation, traditions, socio-cultural values and motives such as Turkey. Since the beginning of the collective life of people in the prehistoric ages (before the invention of writing), societies have believed in people who have been called as "opinion leaders" and their guidance was influential in societies. In the early communities (tribes),

these persons were the elderly of the tribes due to their accumulations created by their life experiences, and then clergymen participated in opinion leaders. Over time, thinkers were considered as opinion leaders as a result of advances in the fields of science, art, culture, and philosophy. Today, opinion leaders are often confused with politicians, artists, writers, poets and journalists, though the opinion leaders, besides these qualifications, are the only "wise" people who only have a command of the society and the environment in which they live, who have prestige, who are able to give message to the society, to shed light on social fact-events. Therefore, the urban memory centers are as effective as intellectuals (academicians, researchers, artists, politicians, poets and writers) in preserving and transferring the urban identity values.

Today, cities are standardized by resembling each other, socio-cultural, historical, unique accumulation and values are rapidly consumed and destroyed. These values are not known by the city-dwellers and are not transferred to future generations with less adopting. In our study, the role / mission of local opinion leaders will be examined in the formation, preservation of the urban identity and the urban memory and transfer to next generations by city-dwellers. In this context, it is aimed to contribute to the related literature by considering the inadequacy of academic studies and field researches made about the subject.

Keywords: Opinion Leader, Urban Identity, Urban Memory.

BAĞIMSIZLIK SONRASI DÖNEMDE GÜRCİSTAN'IN SİYASİ GÖRÜNÜMÜ VE DEVLET YAPILANMASI*

STATE STRUCTURING AND POLITICAL OUTLOOK IN GEORGIA IN THE POST-INDEPENDENCE ERA

Özet:

Sovyetler Birliği'nin dağılması ve "Soğuk Savaş"ın sona ermesi uluslararası ilişkiler sisteminde nicel ve niteliksel açıdan değişikliklerin yaşanmasına neden oldu. Post-sovyet mekanında yeni bağımsız devletlerin ortaya çıkması, onların bölgesel ve küresel gelişmelerin önemli aktörlerine dönüşmesi bu değişikliklere örnek olarak gösterilebilir. Soğuk Savaşın sona ermesi ile başlayan yeni dönemde Avrasya'nın merkezinde yer alan Orta Asya ve Kafkasya bölgeleri doğal kaynakları ve jeopolitik konumu ile dünyanın dikkat merkezine yeleşmiştir. Bu gelişmeler ışığında Gürcistan devlet bağımsızlığını yeniden elde etmiş, uluslararası sistemin önemli subjelerinden birine dönüşmüştür. 1990'lı yıllarda dünyada görülen ekonomik ve politik değişim içerisinde en önemlisi Sovyetler Birliği'nin (SSCB) dağılması hareketi olmuştur. 1991 yılında Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla bölgede yeni bir süreç yaşanmaya başlamıştır. Sovyetler Birliği dünyada geniş bir coğrafi alanı kapsayan ve içerisinde pek çok topluluğu bir arada barındıran bir devlet olması nedeniyle burada oluşan değişimler tüm dünyayı yakından etkilemiştir. Geçmişte Sovyetler Birliği içinde yer almış olan bu ülkeler Sovyet rejiminin çöküşü sırasında önce egemenliklerini, sonra da bağımsızlıklarını ilan etmişlerdir. Bağımsız devlet statüsünün kazanılması ile birlikte bir yandan ekonominin yeniden yapılanması "merkezi planlı ekonomiden piyasa ekonomisine geçiş" diğer yandan da "hukukun üstünlüğü" ve "demokratik ilkeler"e dayalı yeni bir devlet kurulmasına yönelik gelişmeler aynı zamanda gündeme gelmiştir. Gürcistan bağımsızlığını kazandıktan sonra, diğer alanlarda olduğu gibi, ekonomide de yeni politikalar uygulamaya başlamıştır. XX yüzyılın sonuna gelindiğinde bağımsızlığına yeniden kavuşmuş bir ülke olan Gürcistan'ın karşısına coğrafi konumu, verimli toprak ve iklim şartları nedeni ile hızla gelişmesini sağlayacak olanaklar ortaya çıktı. Yeni ekonomik politikaların temel özelliklerini mülkiyet çeşitliliğine dayanan ekonomik yapının kurulması, piyasa ekonomisine geçiş ve dünya ekonomik sistemine entegrasyon oluşturmuyordu. Yeni dönemde ülkede uygulanan ekonomik yapılanma sürecinde reformların ve kalkınma hamlesinin kendine özgü ve dinamik kalkınması amacına

dayanan yeni modelin başlıca hedefleri: özgür piyasa koşullarının, sosyal rifah seviyesini artırmayı hedefleyen komple ekonomik sistemin, bağımsız ekonomik yapının oluşturulması, ülkenin mevcut insani, teknik-üretim ve bilimsel-teknolojik potansiyelinin aktif olarak devreye sokulması, millî ekonominin dünya ekonomik sistemine verimli şekilde entegrasyonu oluşturmuyordu.

Gorbaçov'un yürüttüğü siyaset ise Sovet hükümetinin çöküşüne neden oldu. Bu çöküş aynı zamanda soğuk savaşın sona ermesi ve ardından milliyetçi akımların doğuşu da rol oynadı. Sovyetler birliğinin dağılmasından sonra 1991 yılı Martın 31'de gürcüler referanduma giderek ülkenin bağımsızlığına, yeni Cumhuriyetin kurulmasına oy verdikten sonra 9 Nisan 1991 yılında Gürcistan kendi bağımsızlığını ilan etmiştir.

Bir güneybatı asya ülkesi olan Gürcistan, Kafkasya'nın da güneyinde yer alır. Kuzeyinde Rusya, güneyinde Ermenistan, güneybatısında Türkiye ve güneydoğusunda Azerbaycan ile komşudur. Ülkenin batı sınırını Karadeniz belirler. Başkenti Tiflis şehri olan Gürcistanın nüfusu 3. 907.131 kişidir ki bu nüfusun %84'nü gürcüler, %7'ni azerbaycanlılar, %6'nı ermeniler ve %3'nü diğer etnik milletler tarafından oluşturmaktadır. Gürcistan Acara ve Abhaziya olmak üzere iki Özerk Cumhuriyete, Güney Osetiya bölgesi ile ise 9 yönetsel bölgeye bölünmektedir. Nüfusunun %40'ını müslümanlar oluşturan Abhaziya sadece Gürcistanın iç ve dış politikasında önemli rola sahip olmakla kalmayıp aynı zamanda ticari ve ekonomik öneme sahip yerlerden biridir.

Parlamenter sistemle yönetilen idari yapıya sahip Gürcistan, Azerbaycan başta olmak üzere diğer Türk Cumhuriyetlerinin de gerek Karadeniz gerekse de Türkiyeye ulaşabilmeleri için önemli bir kapı durumundadır. Önemli jeostratejik ve jeopolitik konumu ile bu gün Gürcistan Rusya ve batılı ülkelerin rekabet ve siyasi ekonomik mücadele alanı haline gelmiştir. Azerbaycan petrol, gaz ve diğer ihracat mallarının Gürcistan üzerinden geçmesi ülke ekonomisinin de gelişmesinde çok büyük bir paya sahiptir.

Bu çalışmada bağımsızlık sonrası dönemde Gürcistan'ın siyasi görünümü ve devlet yapılanması incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Gürcistan Cumhuriyeti, Küreselleşme, Bağımsızlık, Kamu Yönetimi Yerel Yönetimler, Parlamenter Sistem, Anayasa.

Abstract:

* **Murteza HASANOĞLU**, Doç. Dr., Azerbaycan Cumhuriyeti, Devlet Başkanlığı'na Bağlı Devlet İdarecilik Akademisi Öğretim Üyesi

The dissolution of the USSR and the end of the Cold War led to the changes in quantitative and qualitative terms in the world. Emergence of the new states and their becoming new actors in the realm of regional and global arena is an example to these changes. Located in the heart of the Eurasia, the Central Asia and the Caucasus, have, since, been the central focus of the world with their energy resources and geopolitical positions. Within this context, Georgia, as well, transitioned into the subjects of the international system after becoming independent. After gaining independent state status, restructuring of the economy, transition from the centrally planned economy to the market system, the rule of law, and the establishment of a state based in democratic principles began concurrently to take place. Georgia began to implement new economic policies after independence, as well as in other spheres. At the end of the 20th century, Georgia found new opportunities for her rapid development due to its geopolitics, productive lands and suitable climate. The cornerstones of her new economic policies were constituted by the plurality of the private ownership, transition to the market economy and integration into the world economy. Main features of the new model in the new era and economic restructuring had its own priorities: establishment of an independent economic system aligned with free market economy conditions and dynamic economic and social development and the increasing of the welfare of the society by harnessing of the human, technical, scientific endowments if the country, and the integration of the national economy into the world economy. Gorbachev's politics had caused to the dismantling of the Soviet Union. It was followed by the national streams and the end of the Cold War. After the collapse of the Union, Georgia went to the referendum and voted for the establishment of the Republic and proclaimed its independence on the March 31, 1991. A South-Western Asian state, Georgia is positioned in the south if the Caucasus and neighboured by Russia on the north, Armenia in the south, Turkey in the south-west and Azerbaijan in the south-east. It's west border is

shaped by the Black Sea. Of its nearly four million population, 84% is Georgian, 7% is Azerbaijanis, 6% Armenians. It has two autonomous republics: Acara and Abkhazia, and nine administrative regions. Abkhazia, 40% of which is Muslim, is not only important for Georgia's domestic and foreign relations but also crucial for the trade and the economy of the country. The parliamentary country constitutes a gateway for Azerbaijan and other Turkic states to access the Black Sea and Turkey. Due to its geostrategic and geopolitical position, today, Georgia has become an arena of political and economic competition between Russia and the Western forces. The transit of the Azerbaijani petroleum, natural gas and other export materials from Georgia has an important share in the Georgian economy. This paper analyzes developments in Georgia's political scene and the state structuring in the post-independence era.

Keywords: Republic of Georgia, Globalization, Independence, Transition, Public Administration, State System, Constitution.

SİSTEM TEORİSİ VE YENİ KAMU İŞLETMECİLİĞİ KURAMININ MUKAYESELİ İZDÜŞÜMLERİNİN TÜRK KAMU YÖNETİMİ AÇISINDAN İNCELENMESİ*

*THE COMPARATIVE INVESTIGATION OF THE SYSTEM THEORY
AND THE NEW PUBLIC MANAGEMENT THEORY IN THE CONTEXT
TURKISH PUBLIC ADMINISTRATION*

Özet:

İlk olarak 1800'li yıllarda ortaya çıkmış olmasına karşın sistem yaklaşımı, yönetim bilimi ile ilişkilendirildiği zamandan bu yana modern bir yönetim kuramı olarak kamu yönetiminde geçerliliğini korumaktadır. Bu bakımdan günümüz Türkiye kamu yönetiminde de sistem yaklaşımının etkilerinin gözlemlenmesi olağandır. Ayrıca Yeni Kamu İşletmeciliği modeli de 1970'li yıllarda ortaya çıkan modern bir kuram olarak etkisini korumaktadır. Bu iki yaklaşımın da Türk kamu yönetiminde etki sahibi oldukları bilinmektedir. Türkiye'de yönetim tartışmaları açısından daha önce geniş kapsamlı olarak incelenmemiş olan sistem yaklaşımının incelenmesi kamu yönetimi yapılanmasının daha iyi anlaşılması bakımından faydalı olacaktır. Yine neo-liberalizmin güçlü etkisi ile kamu yönetiminde kuramsal açıdan birçok yeniliğe neden olan yeni kamu işletmeciliğinin de incelenmesi ve etkilerinin gözlemlenmesi önem taşımaktadır. Bu çalışmada Türkiye'de yönetim süreçlerinde yer alan sistemlerin işleyişleri üzerinden sistem yaklaşımı ve yeni kamu işletmeciliği yaklaşımının temel ilkeleri açısından farklı yönetsel alanlarda karşılaştırılması hedeflenmektedir. Ele alınan kuramların öne sürdükleri yaklaşımlar bağlamında ilgili sistemlerin işleyişlerinde tespit edilen eksikliklerin giderilmesi üzerine önerilerde de bulunulması amaçlanmaktadır.

Sistem Teorisi disiplinler arası bir teori olmasından dolayı birçok disiplinle karşımıza çıkabilmektedir. Geniş alanlara yayılmış bir kullanım alanına sahip bir teori olmasının sonucu olarak da uygulamada yer almayı başarmış bir yaklaşım olduğu

bilinmektedir. Sistemler doğal olarak hayatın içerisinde bulunmaktadır. Bu temelden yola çıkılarak geliştirilen sistem teorisinin de, hayatın gerçekleri ile her dönemde arasında incelenmesi gereken bir ilişki ağı ortaya çıkmaktadır. Bununla birlikte işletme yönetiminin ilke, uygulama ve değerlerinin egemen kılınmasına yönelik reformlarını öngören yeni kamu işletmeciliği modeli özellikle günümüz ekonomik ve siyasi konjonktürü çerçevesinde uygulamada fazlaca yer bulan bir yaklaşımdır. Yönetimde verimliliğin artırılmasını hedeflemesi bağlamında kamu yönetimi ve özel sektör yönetimi ilişkisi açısından yine günümüzdeki yerinin ve öneminin incelenmesi önem taşımaktadır. Bu iki yaklaşımın sundukları öneriler bağlamında karşılaştırılması ve hangi noktalarda Türk kamu yönetimine dahil olmaları gerektiğinin tartışılması kaçınılmazdır. Bu çalışmada her iki yaklaşımın da pratikte kamu yönetimi alanında ne ölçüde var oldukları tartışılarak günümüz kamu yönetimindeki yerleri ortaya konulmaya çalışılacaktır. Böylece sistem teorisinin savları ile yeni kamu işletmeciliğinin savları kıyaslanarak kamu yönetiminde yer alan sistemlerin geliştirilmesi üzerine önerilerde bulunmak ve kamu yönetimi literatürüne katkıda bulunmak bu çalışmanın nihai hedefidir.

Kuşkusuz Sistem Teorisi ile Yeni Kamu İşletmeciliği'nin ortak temel ilkeleri olduğu gibi birbirinden tümüyle ayrılan yönleri de bulunmaktadır. Bu çalışmada Türk Kamu Yönetiminin kurumsal ve yönetsel gelişim sürecinde bu yaklaşımların ne ölçüde yer bulduğu tartışılacaktır. Örneğin Sistem Teorisi'nde herhangi bir yönetsel yapının hedeflerini gerçekleştirmek üzere dışarıdan alınması zorunlu olan her türlü malzeme, bilgi ve insan kaynağına ihtiyaç vardır. Aynı zamanda bu ihtiyaçlar silsilesi girdileri oluşturmaktadır. Peki bu girdiler hangi etkiler içerisinde yönetsel yapıda yer bulmalıdır? İşte bu noktada Yeni Kamu İşletmeciliği yaklaşımı çerçevesinde ilgili yönetsel yapı günümüzde hangi girdi aktörlerine ve unsurlarına ihtiyaç duymaktadır sorusu gündeme gelmektedir. Diğer yandan Sistem Teorisi girdi, süreç, çıktı ve geri bildirim unsurları ile bir bütündür. Böylece ilgili yönetsel sistemin değerlendirmesi bu unsurlar takip edilerek tamamlanır. Ancak bu unsurlar ilgili yönetsel yapıda hangi sorun alanlarının ortaya çıkarılmasına yardımcı olabilir? Ya da hangi yönetsel sorunların çözümüne yanıt olabilir? Tüm bunlarla birlikte günümüzdeki küresel etki alanı içerisinde ilgili yönetsel yapıda Yeni Kamu İşletmeciliği mantığının hangi prensipleri daha etkin ve etkili roller üstlenmektedir? İşte bu ve benzeri sorulara yanıt bulmak ve tartışmak bu çalışmanın temel öncelikleri arasındadır.

Anahtar Kelimeler: Sistem Teorisi, Yeni Kamu İşletmeciliği, Kamu Yönetimi, Türkiye.

* **Önder KUTLU**, Prof. Dr., Necmettin Erbakan Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, okutlu@konya.edu.tr
Selçuk KAHRAMAN, Arş. Gör., Necmettin Erbakan Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, skahraman@konya.edu.tr
Niyazi KARABULUT, Arş. Gör., Necmettin Erbakan Üniversitesi, karabulutnyz@gmail.com

Abstract:

Although it first appeared in the 1800s, the system theory has maintained its validity in public administration as a modern administration theory since it has been associated with administrative sciences. In this regard, it is usual to observe the effects of the system theory on today's Turkish public administration system. In addition, the New Public Management model is also influential as a modern theory that emerged in the 1970s. It is known that these two approaches have influence in Turkish public administration. Examination of the system theory which has not previously been studied extensively in the context of discussions of Turkish public administration will be beneficial in terms of better understanding of the structure of public administration in Turkey. It is also important to examine the effects of neo-liberalization and the new public administration which cause many innovations in the public administration system. This study aimed at comparing different administrative areas in terms of the basic principles of the system theory and the new public management approach over the functioning of the systems management processes in Turkey. It is aimed to make proposals on the elimination of deficiencies in the operation of related systems in the context of the approaches suggested by the theories studied.

Since system theory is an interdisciplinary theory, many disciplines can come into conflict. As a result of having a theory that has a wide use area, it is known that it is an approach that has taken place in practice. The systems exist naturally in daily life. A network of relations emerges which must be examined between the realities of life in every period of time and system theory developed by this way. Nevertheless, New Public Management model that envisages reforms of the principles, practices, and values of the business administration to be dominant is an approach that takes place especially in the context of today's economic and political conjuncture. In the context of targeting productivity improvement in public administration, it is important to examine its place in today's administration and its importance in terms of the relation between public administration and private sector management. It is inevitable that these two approaches should be compared in the context of the proposals they offer and the points at which points should be included in Turkish public administration. In this study, both approaches will be discussed in practice and the extent of public administration and their places in today's public administration will be tried to be revealed. It is thus the ultimate goal of

this work to make recommendations on the development of systems in public administration by comparing the arguments of system theory with the arguments of new public administration and to contribute to the public administration literature.

There is no doubt that the system theory and the New Public Administration have common principles as well as completely separate directions. In this study, it will be discussed how these approaches take place in the institutional and managerial development processes of Turkish Public Administration. For example, in the system theory, there is a need for all kinds of materials, information, and human resources that must be taken from outside in order to realize the goals of any administrative structure. At the same time, these needs constitute the inputs. But, what influences must these places have in the administrative structure? At this point, the question of which actors and factors are required in the relevant managerial structure within the framework of the New Public Management. System Theory, on the other hand, is a combination of input, process, output, and feedback. Thus, evaluation of the relevant administrative system is completed by following these elements. But which elements can help to identify the problem areas in the relevant administrative structure? Or which administrative problems can be resolved by those factors? Which principles of the New Public Management play a more effective and efficient role in the relevant administrative structure within the global domain of influence? So, discussing and finding answers to these questions and similar questions are among the main priorities of this work.

Keywords: System Theory, New Public Management, Public Administration, Turkey.

15 TEMMUZ DARBE BİLDİRİSİ ÜZERİNDEN SOSYO-POLİTİK BİR ANALİZ*

15 SOCIO-POLITICAL ANALYSIS ON JULY RELEASE NOTICE

Özet:

Demokrasi, halkın yönetimini referans alan ve farklı vesayet odaklarına kapalı bir yönetim sistemidir. Demokrasi, en net ifadeyle halkın yönetimidir. İleri demokrasilerde halka rağmen atılacak bir adım, demokratik değerler ile bağdaştırılamaz. Temsili demokrasilerde seçimle işbaşına gelen yöneticilerin, hükümet etme sürecinde kendisine belirlenen hukuki çerçevede hareket olanağı bulunmaktadır. Bu süreçte, asker, basın, bürokrasi, iş dünyası vb farklı çevrelerin iktidarı vesayet altına alma çabaları demokrasiyi tehdit etmektedir. Bu tehdit, aynı zamanda vesayet olarak tanımlanmaktadır. Demokratik değerlerin güçlü olduğu toplumlarda, siyasal sistem üzerinde vesayet olgusu bulunmazken, demokrasiyi içselleştirmemiş toplumlarda bu durum açık ve sıkça görülmektedir. Farklı vesayet odaklarını ve süreçlerini tecrübe edinen toplumların demokratik kazanımlar elde etmesi ve bunları muhafaza edebilmesi ise oldukça zordur. Siyasal sistem ile halk arasına konumlanan her bir vesayet unsuru halk tarafından tanımlanan bir siyasal sistem değil halkı ve siyasal sistemi kendi çıkarlarına göre tanımlayan bir güç inşa edecektir. Bunun önüne geçmek içinse demokratik kültürü yaygınlaştırmak, buna uygun eğitim süreci yürütmek, vesayet odaklarına alan bırakmayacak şekilde hukuki düzenlemeler yapmak gerekmektedir. Bunun yanında halk, sivil toplum ve siyasal aktörlerin demokrasiye inancı ve bu uğurda mücadelesi hayati derecede önem arz etmektedir. Kuvvetler ayrılığına dayalı demokratik bir hukuk devleti olan Türkiye, demokrasi tarihi boyunca doğrudan veya dolaylı bir şekilde vesayet odaklarının

müdahalelerine maruz kalmış ve bu durum siyasal süreci derinden etkilemiştir. Türk siyasal tarihi, aynı zamanda askeri darbeler tarihidir. Osmanlıdan günümüze asker-sivil ilişkilerinin acı neticeler meydana getirdiği tarihsel hafızada yerini almıştır. 1960 darbesi, 1971 muhtırası, 1980 askeri müdahalesi, 28 Şubat süreci, 2007 e-muhtıra, sırasıyla gerçekleşen askeri vesayet girişimleridir. Bu müdahalelerden e-muhtıra hariç hemen hepsi başarılı olurken, 1960 ve 1980 darbelerinde asker doğrudan siyasal iktidarı ele alarak vesayetin de ötesine geçme cesaretinde bulunmuştur. Bu askeri müdahalelerin sonuncusu ise 15 Temmuz 2016 yılında yaşanmıştır. Bu tarihte Türk silahlı kuvvetleri içine sızmış, FETÖ örgütüne bağlı bir grup cuntacı tarafından askeri darbe girişiminde bulunulmuştur. Başta İstanbul ve Ankara olmak üzere, tüm ülkede iktidarı ele geçirmeyi amaçlayan cunta mensupları, siyasetçilerin dik duruşu ve halkın sokaktaki mücadelesi sayesinde başarı sağlayamamışlardır. Ayrıca planlanan darbenin emir-komuta içinde gerçekleşmemesi ve kuvvet komutanlarının darbeye karşı olmaları da bu başarısızlığın temel nedenlerindendir.

Darbe bildirileri topluma verilen ilk mesajlar olması sebebiyle özenle hazırlanan ve dün, bugün ve yarına dair topluma açıklamalarda bulunan metinlerdir. Her askeri müdahalede olduğu gibi bu darbe girişiminde de gelenek haline gelen ve darbenin gerekçesi, amacı ve mesajlarını içeren darbe bildirisi TRT ekranlarından okunmuştur. TRT basılarak görevli spikere zorla okutulan bu bildiri, toplum üzerinde büyük bir infial uyandırmış ve tepki oluşturmuştur. Bu çalışmada yöntem olarak darbe bildirisi üzerinden sosyo-politik bir okuma yapılacaktır. Çalışmada bildiri metni üzerinden hareketle, darbecilerin kamuoyu desteğini almak veya toplumu ikna etmeye yönelik çabalarını sosyolojik ve siyasal açıdan değerlendirmek amaçlanmaktadır.

Anahtar Kelime: 15 Temmuz, Darbe, Vesayet, Bildiri, Demokrasi.

* İsmail DURSUNOĞLU, Dr. Öğr. Ü., Bayburt Üniversitesi, idursunoğlu@bayburt.edu.tr

Abstract:

Democracy is a management system that takes reference to the administration of the people and is closed to different guardianship centers. In the clearest sense, democracy is the administration of the people. In democracies, a step in the face of the public cannot be reconciled with democratic values. Elected executives have the opportunity to act within the legal framework determined by the government in elected democracies. In this process, military, media, bureaucracy, business world, etc. the efforts of different circles to take power in power threaten democracy. This threat is also defined as guardianship. In societies where democratic values are strong, there is no guardianship on the political system, and this is evident in societies that have not internalized democracy. It is quite difficult for societies that have gained experience and different processes of guardianship to acquire and maintain democratic achievements. The position of each guardianship between the political system and the people will not be a publicly defined political system, but a power that defines the people and the political system according to their own interests. In order to prevent this, it is necessary to disseminate democratic culture, to carry out a proper education process, and to make legal arrangements in a way that does not leave the field of guardianship. In addition, the belief of the people, civil society and political actors on democracy and its struggle for this cause are of vital importance. Forces which is a democratic state based on the separation Turkey, have been subjected to a form of direct or indirect intervention of the tutelage focus throughout the history of democracy, and this has a profound impact on the political process. Turkish political history is also the history of military coups. It has taken its place in the historical memory, where the military-civil relations between the Ottomans and the present day have produced bitter results. 1960 coup, 1971 memorandum, 1980 military intervention, 28 February process, 2007 e-memorandum, respectively, are the military tutelage initiatives. While all of these interventions were successful, except for the e-memorandum, in 1960s

and 1980s the military had the courage to directly go beyond guardianship by addressing political power. The last of these military interventions took place on 15 July 2016. At that time, a military coup was attempted by a group of cuntaists who had infiltrated the Turkish armed forces. The members of the junta, aiming at seizing power in the whole country, especially in Istanbul and Ankara, could not succeed because of the stance of politicians and the struggle of the people in the street. Furthermore, the fact that the planned coup did not take place in the command and that the force commanders were against the coup were the main reasons for this failure. Since the notifications of the coup are the first messages given to the society, they are carefully prepared and the texts that are explained to the society today, today and tomorrow. As in every military intervention, the coup statement, which has become a tradition in this coup attempt and including the reason, purpose and messages of the coup, has been read from TRT screens. This statement, which was enforced by pushing the TRT and forced to the presenter, caused a great excitement and reaction. In this study, a socio-political reading will be made by means of the impact statement. The aim of this study is to evaluate the sociological and political perspectives of coup plotters in order to get public support or to convince the society.

Keyword: July 15, Coup, Guardianship, Declaration, Democracy.

ANTİK ÇAĞ'DAN MODERNLİĞE DEĞİŞİMİN KİMYASI: YÖNETENLER VE YÖNETİLENLER*

*CHEMISRTY OF THE CHANGE FROM ANTIQUITY TO MODERNITY:
THE RULERS AND THE RULED*

Özet:

İnsanlığın uygarlık basamağının binlerce yıllık derinliğini atlayarak, ancak Antik Çağ dediğimiz bir insanlık deneyimi (kabaca Eski Yunan, Roma ve çağdaşı kültürler) üzerinden başlayarak, modern zamanlara uzanan bir bağlamda yöneten-yönetilen sorunu değerlendirilecektir.

Antik Çağ'dan önümüzde duran önemli bir toplumsal gerçeklik, insanların doğadan eşitsizliği olgusudur. Antik Çağ Yunan deneyimi üzerinden günümüze ulaşan, siyasal yönetimlerin (Monarşi, Aristokrasi, Oligarşi, Tiranlık, demokrasi, oklokrasi, politeia ve cumhuriyet⁶) hiçbir, yönetenler ve yönetilenler konusunda insanların doğuştan eşitliği üzerine kurulu değildir. Bu yönetimlerin adları ne olursa olsun, yöneten-yönetilen ilişkisini nasıl kurgulamış olursa olsunlar, paylaştıkları değişmez bir gerçeklik, insanları doğuştan eşit görmemeleridir. Bu, bu anılan siyasal yönetimlerin, insanların toplumsal eşitliğine inanmamaları demektir.

Bu açıdan Antik Çağ için acımasız bir ilk gerçeklik, Eski Yunan ve Roma'daki kölelik kurumudur. Bunun ardından bir başka eşitsizlik, kadın üzerinden kurulan eşitsizliktir. Atina demokrasisinde de Roma Cumhuriyeti'nde de kadınlar yurttaş değildi. Yurttaşlık hakları olan erkeklerin kadınları, yalnızca yurttaşlığı aktaran kişilerdi. Nitekim Aristoteles, devleti, kadınları da içerecek şekilde, özgür insanlar birliği olarak değil, özgür adamlar birliği olarak tanımlar.

* Celalettin GÜNGÖR, Doç. Dr., Kırıkkale Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, gungorce@yahoo.com

⁶ Bunlardan yalnız sonuncu olarak sayılan "cumhuriyet" yönetimi, kökenbilim olarak Roma'ya aittir ve özgün adı Latince "res publica"dır ve kamu için, kamuya ait demektir.

Romalılarda, kadınların kamusal hayata katılmaları Yunanlılardan daha ileriye. Ama bu, Roma Cumhuriyeti'ndeki kadınların yurttaş sayılmaları yani erkeklerle aynı siyasi haklara sahip olmaları demek değildi. Yurttaşlık, geç birinci yüzyıl başlarına kadar yalnız Roma özgür erkek yerleşiklerinin bir ayrıcalığıydı.

Klasik siyaset kuramının gerçeği, "İnsanlar doğadan eşit yaratılmamışlardır" anlayışı, soy, tabaka ve mülkiyet üzerinden de çalışmanın içeriğinde ortaya konmuştur. Orta Çağ'ın eşitsizlikleri de vurgulandıktan sonra, Orta Çağ'daki siyasal iktidar anlayışının bir çözümlemesi ve bunun Eski Yunan ve Roma Cumhuriyeti deneyimine göre olan farklılıkları ortaya konmuştur.

Siyasi iktidarların Orta Çağ bağlamındaki meşruluk sorunu açıklanmıştır. Bundan sonra "İnsanlar, doğadan eşit, özgür yaratılmışlardır" şeklindeki modern siyaset kuramının modern doğal hukuk kuramcıları ile doğuşu ve içerik çözümlemesi yapılmıştır. Bu şekilde "Tanrı'dan gelmeyen iktidar yoktur" Hristiyan tanrıbilimsel kavrayışından, "Kralların tanrısal hakkı"na, oradan da "millet egemenliği", "halk egemenliği"ne geçiş, Amerikan ve Fransız devrimleri özelinde değerlendirilmiştir. Burada demokrasi-laiklik bağlamı özellikle ele alınmıştır. Bu bağlamda, siyaset felsefesinin 20. yüzyıl ortalarına kadarki en çarpıcı sorusu olan "Toplumu kim yönetmelidir?" sorusunun Karl Popper üzerinden eleştirisi yapılarak, siyasetteki doğru özne sorunu tartışılmıştır.

Bu şekilde Antik Çağ'dan modernliğe yönetenler ve yönetilenler olgusunun tarihsel bir çözümlemesi ile yöneten-yönetilen bağlamının değişen içeriği ortaya konmuştur. Bu çalışma, bir yandan liberal demokrasi ve anayasal devlet olgusuna nasıl ulaşıldığını ortaya koyarken, diğer yandan kurulu düzenlerin, daha hakça daha ezilenlerden daha herkesten yana olması mücadelesine de katkıda bulunacaktır.

Anahtar Kelimeler: Siyasal İktidarlar ve Yönetimler, Siyasal Eşitsizliğin Kaynağı, Siyasal Meşruiyet Algısı, Liberal Demokrasi ve Anayasal Devlet.

Abstract:

Skipping the thousands-of-years depth of civilization step of humankind, and starting from the experience called antiquity (roughly Ancient Greek, Roman and coeval cultures), we will examine the ruler and the ruled problem in the context of modern age.

An important social reality from antiquity is the fact of natural inequality of people. None of the political models derived from Ancient Greece experience (monarchy, aristocracy, oligarchy, tyranny, democracy, ochlocracy, politeia and republic⁷) was founded on the idea of natural equality of the ruler and the ruled. Whatever name those models take, no matter how they conceptualize the paradox of the ruler and the ruled, the only reality they all share is that they do not consider people as equals by birth. This means that these political models do not believe in social equality.

In this respect, a merciless truth for antiquity was the institutionalization of slavery in Ancient Greece and Rome. And apart from that, inequality for women was another kind of inequality. Neither in Athenian democracy nor in Roman Republic were women citizens. Women were merely a transmitter of citizenship of men who had civil rights. Indeed, Aristotle defines the state as a union of free men, not free people, excluding women.

In Rome, women's participation to public life was far advanced compared with Greece, but this does not mean that women in Rome considered as citizens and shared same political rights with men. Citizenship was exclusive for only free residents of Roman men.

The truth of classical political theory, the consideration of "people are not equals by nature", is revealed in the context of the study in terms of social stratum and property. After an emphasis on

inequalities of the Middle Age, an analysis of conception of political power in the Middle Age and its differences according to Ancient Greek and Roman experiences are presented.

Legitimacy problem of political power in the context of the Middle Age is explained. Following that, the birth of modern political theory as "people are equals and free by nature" owing to modern law theorists and its contents are analyzed. Thus, transition from Christian theological understanding of "there's no political power apart from the God" to "divine right of the Kings", and from there on to "national sovereignty" or "popular sovereignty" is examined within the scope of American and French Revolutions. Herein, relationship of democracy and laicism is particularly addressed. On that note, true subject problem in politics is discussed by criticizing the flashiest question of political philosophy until mid-20. Century, "who should govern the society?" through Karl Popper.

In this way, with a historical analysis of the fact of the ruler and the ruled from antiquity to modernity, evolving contents of the ruler and the ruled relationship are revealed. On one hand this study examines how liberal democracy and constitutional state are formed, on the other hand it contributes the fight in which established systems ought to side with the oppressed and the righteous.

Keywords: Political Powers and Administrations, The Source of Political Inequality, The Perception of Political Legitimacy, Liberal Democracy and The Constitutional State.

⁷ Only "republic", mentioned above as the last one, etymologically belongs to Rome and in Latin it is "res publica" and it originally means "for the public".

“SİYASET-AHLAK-LİYAKAT” İLİŞKİSİ TEMELİNDE SEÇİLMİŞLERİN KENDİLERİNİ NASIL DEĞERLENDİRDİĞİNİ VE GERÇEKTE NASIL OLDUKLARINI BELİRLEMeye YÖNELİK BİR ARAŞTIRMA*

**A RESEARCH ON DETERMINATION OF HOW POLITICIANS
ASSESSED THEMSELVES AND HOW THEY ACTUALLY HAPPENED ON
THE BASIS OF POLITICS, MORALITY, MERIT RELATION**

Özet:

Türkiye, dünya ölçeğinde her geçen gün kendisinden daha fazla söz ettiren ve politikaları ile dikkatleri üzerine çeken bir ülke konumuna gelmiştir. Bu noktada daha iyi olmayı başarması için her açıdan eksiklerini ve fazlalarını görüp analiz etmesi gerekmektedir. Bir ülkenin kendisini eksi ve artıları ile detaylı bir şekilde ve her yönden tanıması hem dış ülkelerden gelen eleştirileri azaltacak hem de ülke içerisinde gelen hoşnutsuzlukları ortadan kaldıracaktır. Bu açıdan siyaset-ahlak ve liyakat üçlüsünün incelenmesi bu hususta katkı sağlayacak bir konu olarak karşımızda durmaktadır.

Siyasette ahlak ve siyasilerin belirlenmesinde liyakat hususu aslında çok da üzerine düşülmeyen, lakin ülkenin gelişimi ve kamu yönetiminin modernize edilmesi için üzerinde durulması gereken bir konudur. Siyasileri yanlış yapmaktan alıkoymayan şey ahlakın çerçevesine uygun davranışlarıdır ve bu hususta kamu yönetimine faydaları ise sahip oldukları liyakatlarıdır. Bu düşünce ve problem temeli üzerinden çalışmanın amacı “siyaset-ahlak-liyakat” üçlüsü üzerinden durumu

görmeye yönelik hazırlanmış bir anket ile seçilmiş kişilerin bu üçlü ile ilgili görüşlerini ve seçilmişlerin kendilerinde var olan durumu görebilmektir. Bu hususta özellikle yerel ilişkilerin ağır bastığı geleneksel kültürel özellikler gösteren Şereflikoçhisar’ın meclis üyeleri ve muhtarları üzerinden veri toplanmıştır. Çünkü geleneksel kültür özellikleri gösteren halk kesimi, temel alınan üçlü (siyaset-ahlak-liyakat) üzerinde gerçek durumu daha iyi ortaya koyacaktır. Çalışma “seçilmişler, siyaset-ahlak-liyakat üçlüsü temelinde kendilerini başarılı ve yeterli görürler, ancak siyasi hayatta bu üçlü ile ilgili kusurlar olduğunu da kabul ederler” hipotezi üzerine oturtulmuştur.

Çalışmanın önemi, bu üç unsuru (siyaset-ahlak-liyakat) birlikte açıklamaya ve bu hususta siyasilerin görüşlerini yansıtmaya yönelik yapılmış ilk çalışma olmasıdır. Çalışmanın kısıtı ise katılımcıların genel eğitim düzeylerinin düşük olmasının yanı sıra Şereflikoçhisar’ın büyükşehir sınırları içerisinde yer alması ve eskiden köy olan yerlerin şimdi mahalle olması sebebi ile hedeflenen sayıda mahalle muhtarına ulaşılamamış olmasıdır. Çalışmanın teorik çerçevesinin oluşturulmasında kütüphane ve internetten elde edilen kitap ve makalelerden faydalanılmış; uygulama kısmında ise demografik sorularla beraber 32 önerme sorulu bir anket ile veri toplanmış ve SPSS 16 programı üzerinden analizler yapılmıştır. Toplam örneklemin yarısından fazlasına ulaşılabilmesi ile elde edilen uygulama bulguları üzerinden ve özellikle ters önerme sorulara katılım oranları temelinde yorumlama yoluna gidilmiştir.

Çalışma içeriğinde öncelikle teorik alt yapı açıklanmış, ardından “siyaset-ahlak-liyakat” ilişkisi ve önemi açıklandıktan sonra anketten elde edilen verilerin değerlendirilmesi yapılmıştır. Elde edilen bulgulara göre, seçilmişlerin kendisini yeteri kadar ahlaklı ve liyakatli gördükleri; fakat öte yandan da yapılan faaliyetlerde ve adayların belirlenmesinde siyasi ahlaktan ve siyasilerin belirlenmesinde liyakatten yoksun davranıldığını kabul ettikleri sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Siyaset, Siyasi Ahlak, Liyakat, Seçilmiş.

* **Abdullah TURAN**, Öğr. Gör., Aksaray Üniversitesi, Şereflikoçhisar Berat Cömertoğlu MYO, Yerel Yönetimler Bölümü, aturan40@hotmail.com
Vedat YILMAZ, Öğr. Gör., Bitlis Eren Üniversitesi, Adilcevaz MYO, Mülkiyet Koruma ve Güvenlik Bölümü, vyilmaz@beu.edu.tr

Abstract:

On a world scale, surviving every day, Turkey has come to the status of a country which is more talked about than itself and attracting attention with politics. At this point, in order to be better, it must see and analyze the missing and surplus in every way. If a country recognizes itself in detail and in every way, it will reduce criticism from foreign countries and will remove discontent from within the country. From this point, the examination of the trio of politics, morality and merit is a matter of contributing to this issue.

In reality, ethics in politics and merit in choosing personnel is ignored. However, this should be emphasized for the development of the country and for the modernization of public administration. If politicians are moral, politicians will not make it wrong. If they are meritorious, they will benefit the public administration. The work is based on this idea. The purpose of the work is to reveal the opinions of the selected people about these three elements (political-moral-merit) with the help of a questionnaire. It also shows the truth. In particular, the questionnaires were filled in by councilors and headmen of Sereflikoçhisar who showed traditional cultural characteristics based on local relations. Because the public sector which shows traditional cultural characteristics will better reveal the real situation on the basis of the trio (politics-ethics-merit). The study is based on the hypothesis that "they are elected, they see themselves as successful and sufficient on the basis of the trilogy of politics-morality-merit, but they are also flaws related to this trio in political life".

Work is important because it is the first work to explain these three elements together (politics-morality-merit) and to reflect the views of politics on this issue. The limitation of working is that less educated people fill out the questionnaire. In addition, the target number of the neighborhood muhtar could not be reached because Şereflikoçhisar is located within the borders of the metropolitan area. Because the village was already transformed into a neighborhood. In

the creation of the theoretical framework of the work were used books and articles obtained from the library and the internet. Data in the application portion of the work were collected by a questionnaire with 32 questions with demographic questions. In addition, analyzes were made through the SPSS 16 program. More than half of the total sample was reached. Later, the data are interpreted over findings and especially reverse proposals.

In the content of the study, firstly the theoretical infrastructure is explained, then the relation of "politics-morality-merit" and its importance are explained. Then the data obtained from the questionnaire were evaluated. According to the findings obtained, politicians see themselves as highly ethical and loyal. But on the other hand they have reached the conclusion that they accept the notion that "there is no political morality in activities and nomination, and there is no merit in taking office".

Keywords: Politics, Political Ethics, Merit, Elected.

AK PARTİ DÖNEMİNDE ASKER SİVİL İLİŞKİLERİ*

CIVIL MILITARY RELATIONS DURING THE AK PARTY ERA

Özet:

Türk demokrasi tarihi aynı zamanda darbeler tarihi olarak da adlandırılabilir. Zira çok partili siyasi hayatımız boyunca yaklaşık her on yılda bir darbe, muhtıra ya da darbe girişimleri yaşanmıştır. Cumhuriyetin kuruluşunda almış oldukları rol gereği kendilerini devletin “gerçek sahibi” olarak gören askerler açısından darbe, “kötü gidişata” dur demenin bir yolu olarak görülmüştür. Demokratik bir ülkede demokrasi kültürünü tesis etmek ve korumakla görevli olan siyasi iktidarlar açısından ise darbeler siyasi partilerin kapatılması, yasaklar ve yeniden başlayan mücadele anlamı taşımaktadır.

Türk demokrasi tarihi açısından 28 Şubat darbesinin diğer darbelerle göre farklılıkları olması nedeniyle incelenmesi önemlidir. Gerek darbenin gelişim süreci, gerek aktörlerin çeşitliliği ama en önemlisi siyaseti değil toplumun bir kesimini doğrudan hedef almış olması diğer darbelerden farklı özelliklerinden bazıları olarak sayılabilir. Ayrıca 28 Şubat darbeciler tarafından “etkisi bin yıl sürecek” bir müdahale olarak görülmüştür.

28 Şubat’ın hemen ardından başlayan ilk AK Parti hükümeti dönemleri, bu süreçte bozulan asker-sivil ilişkileri dengesinin demokratik devlet düzenine uygun hale dönüştürülmesi çabasıyla geçmiştir. AK Parti hükümetleri döneminde 2007 yılında yaşanan e-muhtıra ve 15 Temmuz’da yaşanan darbe girişimi, asker sivil ilişkileri açısından dönüm noktalarıdır. Bu çalışmada AK Parti hükümetleri döneminde asker sivil ilişkilerinin seyri ve bunun siyasete yansımaları irdelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Asker Sivil İlişkileri, AK Parti, 28 Şubat, Demokrasi.

Abstract:

The history of Turkish democracy can also be referred to as the history of military coups. During the multi-party political life, almost every decade, coup, memorandum or coup attempts were experienced. For the soldiers who regarded themselves as the "true proprietor" of the state in view of the role they have played in the foundation of the Republic, it was seen as a way of correcting the "bad situation". In terms of the political powers that are responsible for establishing and protecting democracy culture in a democratic country, every military coup means the closure of political parties, bans, and a resurgent struggle.

In terms of the history of Turkish democracy, it is important to examine the February 28 coup due to its differences from the other quarters. Both the development process of the coup and the diversity of the actors are the differences from the previous ones. But the most important difference is to target a segment of the society directly instead of politics. By the coup plotters it was seen as an intervention that's "effect is expected to last a thousand years".

The first AK Party government periods, which started immediately after February 28th, have endeavored to transform the deteriorating military-civilian relationship balance into a democratic state order. The e-memorandum in 2007 and July 15th are the turning points in terms of military civil relations during this period. In this study, the course of military civilian relations and the reflection of politics in the period of AK Party governments will be examined.

Keywords: Military Civilian relations, AK Party, February 28, Democracy.

* Ülkü Nur ZENGİN, Doktora Öğrencisi, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, unurzengin@hotmail.com

THE CHARACTERISTICS OF THE GEOPOLITICAL DEVELOPMENT OF THE REPUBLIC OF AZERBAIJAN*

Abstract:

The geopolitical territory of Azerbaijan is a cultural-moral interconnection space between East and West, Europe and Asia. This is a place where the boundaries of Islamic civilization come to end and the borders of Christianity begin. In addition, its territory is considered to be one of the world's most important geo-sites located at the crossroads of important transport communication passages and has abundant hydrocarbon reserves.

The country incorporates Eastern and Western values where Muslims make up a majority of the population, and its nation lives a secular lifestyle. Analogous to each country, identifying the regional and international areas of interest, the geopolitical goals, and duties relevant to its geopolitical status, the tactics that are in compliance with its relations with neighboring countries, the preparation of a specific geopolitical activity code all are included in the list of significant duties of foreign policy, national security and defense agencies of Azerbaijan. The present geopolitical interests of Azerbaijan and the current official policy require that the territory of the country and the South Caucasus be transformed into "partnership, mutually beneficial cooperation and even-handed economic competition field" of the entire civilized world, rather than "the object of geopolitical and military-geostrategic conflict" of somebodies.

The official Baku has so far succeeded to keep certain distance among Russia, the West, Turkey, Iran and other powers by taking "full independent position" as well as acting in line with its national interests in the fight for the geo-economic and geopolitical targets of Eurasia, the Caspian Basin and the South Caucasus, which has further strengthened its geopolitical position in the region. The main geopolitical responsibility of each independent state is to create, consolidate and maintain a unified national-state structure, the

centralized ruling system and the sovereign state authority within its national territories. The necessity of the creation of closely scrutinized geopolitical, geo-economic relations balanced with all the small and enormous national states and other countries of the world, which exist in the Caspian Basin and the South Caucasus region and have mutually beneficial relationships and investigation of cross-border, overlapping regional and international interest systems and the necessity of taking it into account in the daily foreign policy activity of the independent Republic of Azerbaijan imposed the task on identifying its geopolitical code accordingly, the preparation of action plan of geopolitical relations with the surrounding world.

After gaining independence, all the efforts of the Azerbaijani diplomacy aimed at removing the country from the war in the system of complicated political relations, restoring the country's territorial integrity, ensuring provision of the national, regional and international interests, creating a peaceful and stable environment of cooperation with the outside world. President Heydar Aliyev's diplomatic skills, an important geographical position of Azerbaijan, rich natural resources, geopolitical significance for the world and so forth have created conditions for solving those tasks.

The article analyzes the geopolitical development, its features, and importance for our country in general. Primarily, the geopolitical position of the Republic of Azerbaijan and its geopolitical, geo-economic relations with neighboring countries, as well as perspectives of the geopolitical development were highlighted by checking into thoroughly.

Keywords: Geopolitical Characterization, Transnational Projects, Energy Security, South Caucasus, Caspian-Black Sea Basin.

* Rahu SHIRINOVA, Presidential Administration of Azerbaijan, Public Administration Specialist

EMPERYALİZMİN YENİ YÜZÜ: İNSANİ MÜDAHALE KİSVESİ*

NEW FACE OF IMPERIALISM: HUMANITARIAN INTERVENTION
GUISE

Özet:

İnsani müdahale mefhumu uluslararası hukukun son yıllarda en tartışmalı konularından birisi olmuştur. Soğuk savaşın bitiminden sonra ülkelerin sözde insani müdahale sayısında önemi artışlar görülmeye başlanmıştır. Bu durum ülkelerin içişlerine karışma anlamına geldiğinden doğal olarak devlet egemenliğini de tehlikeye sokmaktadır. Sıkça kullanılmasına rağmen İnsani Müdahalenin üzerinde hemfikir olunmuş bir tanımı mevcut değildir. En genel tanımıyla insani müdahale “ Bir devletin başka bir devletin egemenlik haklarını ilgilendiren konularda az veya çok karışmasıdır.” Holzgreffe’nin yaptığı tanıma göre ise, “bir başka devletin sınırları içinde yaşayan insanlara uygulanan insan hakları ihlallerinden korumak ve onların çektiği acıları hafifletmek ve bitirmek için uygulanan askeri müdahaleler veya askeri müdahale tehdidi olarak da tanımlanabilmektedir”. Ancak insani müdahale kavramı ilk başlardaki anlamını ve amacını yitirmiş ve büyük güçlerin/devletlerin emperyal amaçları için uygulanmaya başlanmıştır. Soğuk savaş döneminde insani müdahaleler büyük güçlerin kendi ideolojik müttefiklerini oluşturmak veya tarafsız kalmak için daha çok yardım programları veya kalkınma yardımları şeklinde kendini göstermiştir . Bu dönemde uluslararası toplum başka bir ülkedeki iç karışıklıklara yardım etme niyetinde olmalarına rağmen, süper güçlerin tepkisinden çekindikleri için askeri müdahalelerden uzak durmuşlardır.

İnsani müdahaleler, özellikle Soğuk Savaş sonrası görülmeye ve tekrardan tartışılmaya başlanmıştır. Burada iki farklı insani müdahaleden söz

etmek mümkündür. Bunlardan ilki Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin (BMGK) 39. maddeye dayandırarak aldığı kararla gerçekleşen insani müdahaleler diğeri ise, devletlerin münferit bir şekilde yaptığı müdahalelerdir. Her ne şekilde yapılırsa yapılsın yukarıda da belirttiğimiz gibi insani müdahaleler Soğuk Savaş sonrası ve günümüzde daha çok ülkelerin çıkarlarına göre şekillenmektedir. Çalışmamızın amacı 1990’lar ve 2000’li yıllarda tekrardan gündeme gelen insani müdahalelerin kağıt üzerinde yazdığının aksine daha çok süper güçlerin (büyük devletlerin) hedef ülkenin doğal kaynaklarını sömürmek için yapıldığını göstermeye çalışmaktır. Çalışmamızda ilk önce insani müdahalenin kuramsal çerçevesi inceledik ve ardından ise kavramın tarihsel sürecine değindik. Daha sonra İnsani müdahalenin uygulanabilirliği ve müdahale üzerinde ortaya atılan argümanları ele aldık. Son olarak ise, insani müdahalenin insani ve siyasi boyutları arasındaki ilişkiyi açığa çıkaracak Soğuk Savaş sonrası müdahale örnekleri irdeledik. Çalışmamızda Kosova’ya, Haiti’ye, Darfur’a, Irak’a, Libya’ya ve Suriye’ye yapılan ya da yapılmayan insani müdahale örneklerini inceledik ve yapılan müdahalelerin insani olmaktan çok siyasi ve emperyal amaçlar için yapıldığını göstermeye çalıştık. İnsani müdahalelerin zamanında ve uygun şartlar altında yapıldığında ne kadar önemli ve insani olduğunu inkar edemeyiz. Ancak burada göstermeye çalıştığımız gibi Soğuk Savaş sonrası ortaya çıkan insani müdahaleler hep tartışma konusu olmuştur. Yapılan insani müdahaleler ne kısa vadede ne de uzun vadede bir çözüm getirmemiştir. Hatta uzun vadede çoğu, yaşanan sorunların artmasına ve krizin derinleşmesine neden olmuştur. Bunun en somut örneklerini Irak’a, Libya’ya ve Suriye’ye yapılan müdahalelerdir.

Anahtar Kelimeler: İnsani Müdahale, Emperyalizm, Soğuk Savaş, Askeri Müdahale.

* **Namık Kemal ÖZTÜRK**, Prof. Dr., Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, nkozurk@mu.edu.tr
Zafer KOCA, Doktora Öğrencisi, Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, SBE, Kamu Yönetimi ABD, z_koca@yahoo.com

Abstract:

The term Humanitarian Intervention has been one of the most controversial topics of international law in the recent years. Since the end of Cold War, there have been considerable increases in the number of so-called humanitarian intervention of the states. This naturally jeopardizes state sovereignty as it means to interfere internal affairs of the states. Though frequently used, there is no accurate definition of humanitarian intervention. In the most general sense humanitarian intervention is an intervention of a state on issues related to sovereignty of another state. Holzgrefe defines it “the threat or use of force across state borders by a state (or group of states) aimed at preventing or ending widespread and grave violations of the fundamental human rights of individuals other than its own citizens. However, the concept of humanitarian intervention lost its original meaning and aim and was used for imperial purposes of the great powers. Humanitarian interventions were mostly in the form of assistance programmes or development aids of the great powers in order to create their ideological allies or to remain impartial in the Cold War Era. At this time international community, although they intended to help internal disturbance in another country, avoided military interventions as they refrained from reactions of great powers.

Humanitarian interventions came up for discussions once again in the Cold War Era. There are two different kinds of humanitarian interventions: One is the human interventions carried out by resolution of United Nations Security Council based on the article 39 and the other one is the interventions done by the states on their own. No matter how they were carried out, as we mentioned above, after Cold War and today humanitarian interventions mainly took form in accordance with the nations’ interests. The aim of this study is to show that humanitarian interventions came up again in the 1990s and the 2000s, contrary to written on paper, were carried out to exploit natural resources of target country by great powers. In our study we first

analyzed conceptual framework of humanitarian intervention and then mentioned historical process. After that we discussed applicability of the term and arguments on it. Finally we analyzed the examples of humanitarian intervention after Cold War to show the relation between human and political dimensions. In this paper we discussed the samples of humanitarian intervention carried out in Kosovo, Haiti, Darfur, Iraq, Libya and Syria and tried to show you that they were more political than human. We cannot deny that how humanitarian interventions are important and human as long as carried out on time and under favorable conditions. However, humanitarian interventions occurred after Cold War have always been controversial. They didn’t solve any problems neither in the short nor in the long run. Moreover most of them caused to increase the problems and deepened the crisis in the long run. We can see embodiments of this in the interventions of Iraq, Libya and Syria.

Keywords: Humanitarian Intervention, Imperialism, Cold War, Military Interventions.

TÜRK BİRLİĞİ ALGISI ÜZERİNE BİR ARAŞTIRMA*

A RESEARCH ON THE PERCEPTION OF TURKISH UNION

Özet:

Bu çalışmanın amacı, Türkistan'dan (Azerbaycan, Kazakistan, Kırgızistan, Türkmenistan ve Özbekistan) Türkiye'ye eğitim görmeye gelen 18-25 yaş aralığındaki öğrencilerin, Türk Cumhuriyetleri arasında gerçekleşme potansiyeli taşıyan bölgesel entegrasyona yönelik algısını ölçmektir. Araştırma betimsel istatistik modeli ile tasarlanmış ve kolay ulaşılabilir durum örneklemesi yöntemi kullanılmıştır. Araştırma konusu olan çalışma grubu, 'Yurtdışı Türkler ve Akraba Toplulukları Başkanlığı'nın (YTB) koordinasyonu ile Türkiye'ye burslu okumaya gelen yaklaşık 1000'e yakın Türk Cumhuriyetleri kökenli öğrenci grubu arasından 100'ü aşkın öğrenciden oluşmaktadır.

Katılımcılara Türk Birliği ile alakalı algıları ölçmek için açık ve kapalı uçlu 18 sorunun YTB sistemi üzerinden duyurusu yapılmış ve Google Formlar üzerinden bu sorular cevaplanmış, "Türk Cumhuriyetleri Bölgesel Entegrasyon Algı Anketi" başlığı kullanılmıştır. Araştırma sonunda katılımcılardan alınan cevaplar ışığında Türk Dünyası kavramının ne anlama geldiği değerlendirilmiştir. Yine katılımcılara, birliğin hangi hususlarla temin edileceği bağlamında sorular sorulmuş birden çok cevap vermeleri sağlanmıştır. Bir başka açıdan Türk Birliği'nin ABD, Rusya, Çin gibi devletlerle yapılacak olası birlikle karşılaştırıldığında ne ifade edeceği sorgulanmıştır.

Bu eksenle Türkiye'nin tasarlanan Türk Birliği içerisindeki rolü üzerinde tartışma alanı açılmıştır. Türk Cumhuriyetleri'nden öğrenim göremeye gelen katılımcıların düşünce dünyasında Türkiye imajının gayet iyi olduğu sonucu ortaya çıkmış ve katılımcıları bu sonuca yönelten etmenler masaya yatırılmıştır. Katılımcıların büyük kısmı, Türkiye ekonomisinin, askeri ve siyasi etkinliğinin diğer Türk Cumhuriyetleri'ne göre daha güçlü olduğu düşüncesindedir. Katılımcıların büyük çoğunluğu bu birliğin mutlaka kurulması gerektiğine inanmaktadır. Birlik fikrinin hayata geçmesinin, bu coğrafyadaki devlet ve toplumların hepsinin yararına olacağını düşünmektedir.

Anahtar Kelimeler: Türk Birliği, Bölgesel Entegrasyon, Türkistan.

Abstract:

The aim of this study is to measure the perception of integration potential among Turkish Republics in the eyes of the students who came from Turkestan (Azerbaijan, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Turkmenistan and Uzbekistan) and who are between 18 and 25 years old. The research was designed by a descriptive statistical model and an easily accessible case sampling method was used. Group of the students in the research covers more than a hundred among a thousand students who are in Turkey with scholarship under the coordination of the Turks Abroad and Related Communities (YTB).

To measure the perceptions related to the Turkish Union, 18 questions including open and closed ends were announced via the YTB system, these questions were answered via the Google Forms and the title was "Turkish Republics Regional Integration Perception Questionnaire". At the end of the research, the answers taken from the participants and the meaning of the Turkish World concept were evaluated. In addition, it was questioned what would express when the Turkish Union is compared to the possible union with states such as USA, Russia, and China.

In this axis, Turkey's role on proposed Turkish Union was argued. Turkey's image was found well in the eyes of participants who came from Turkish Republics and investigated the factors behind this perception. Most respondents think that Turkey is more powerful country than other Turkish Republics with respect to economic, military and political aspects. Most participants support that this union must be established. They also consider the realization of the idea of Turkish Union would bring important benefits to all the states and the societies of Turkish Republics.

Keywords: Turkish Union, Regional Integration, Turkestan.

* **Mehmet DİKKAYA**, Prof. Dr., Kırıkkale Üniversitesi, İktisat Bölümü, mdikkaya@yahoo.com
B. Ali KAZANCI, Öğr. Gör., Kırıkkale Üniversitesi, Fatma Şenses SBMYO, b.ali.kazanci@gmail.com

AVRASYA'DA BÖLGESEL BÜTÜNLEŞME ÇABALARI: ŞANGHAY İŞBİRLİĞİ ÖRGÜTÜ*

REGIONAL INTEGRATION EFFORTS IN EURASIA: EXAMPLE OF
SHANGHAI COOPERATION ORGANIZATION

Özet:

İkinci Dünya Savaşı sonrası yaşanan gelişmeler, ABD ve SSCB'nin başat konumda bulundukları iki kutuplu bir dünya düzeninin ortaya çıkmasına neden olmuştur. 1990 yılında SSCB'nin dağılmasına kadar devam eden bu dönemde dünyaya iki kutuplu güçler dengesi sistemi hakim olmuş, Soğuk Savaş'ın bitmesiyle birlikte ise iki kutuplu dünya düzeni sona ermiştir. Ortaya çıkan yeni yapıda Batı dünyasının lider gücü konumunda bulunan ABD önderliğinde yeni bir dünya düzeni oluşturulmaya çalışılmıştır. ABD için "Yeni Dünya Düzeni" sürecinin en temel şartlarından birini de Avrasya'nın ABD tarafından kontrolü oluşturmuştur. ABD'nin bölgeye olan ilgisi özellikle SSCB'nin yıkılmasından sonra ardılı ve mirasçısı olarak ortaya çıkmış ve bu durum Rusya ile yakın çevresinde bir süper devlet istemeyen Çin'i rahatsız etmiştir. Bölgede ortaya çıkan jeopolitik boşluğu doldurmaya çalışan Rusya ve Çin ise zaman geçtikçe konumlarını güçlendirmişlerdir. İleride söz konusu güçlerin kendisine tehdit olabileme ihtimalini göz önünde bulundurarak hareket eden ABD, 11 Eylül saldırılarının ardından Avrasya bölgesindeki hegemonyasını güçlendirebilmek gayesiyle bu ülkelerle mücadeleye girişmiştir. Avrasya bölgesinin en önemli iki ülkesi olan Rusya ve Çin ise aralarında önemli çıkar çatışmaları bulunmasına karşın ABD'nin bölgede etkinlik artırma çabalarına karşı birlikte hareket edebilme becerisini gösterebilmişlerdir. Böyle bir küresel ortamda Avrasya bölgesinde yeni bağımsızlığına kavuşan ülkeler ve Çin arasındaki sınır anlaşmazlıklarını çözümlemek gayesiyle kurulan "Şanghay İşbirliği Örgütü" zaman içerisinde stratejik hedeflere yönelmiştir. Örgüt bugün itibarıyla ilişkilerini çeşitlendirip

siyasi, ekonomik, askeri, kültürel, bölgesel güvenlik ve diplomasi alanlarına taşıyarak bölgedeki en önemli ve somut bir bütünleşme adımına dönüşmüştür. Örgütün Rusya ve Çin etkisinden kurtulamayacağı, bu nedenle de başarılı bir bölgesel bütünleşmeye yönelik hedeflerine ulaşamayacağı yönünde çeşitli eleştiriler bulunmasına karşın, Soğuk Savaş sonrası Avrasya bölgesinde ortaya çıkan güç boşluğunu gidermeye en yakın oluşumun da ŞİÖ olduğu görülmektedir.

Bu çalışma; Soğuk Savaş sonrası Avrasya bölgesinde ortaya çıkan otorite boşluğu ve bu boşluğun ABD ve NATO tarafından doldurulmaya çalışılmasının Rusya tarafından bir tehdit olarak algılandığı ve bu tehdide karşı olarak Avrasyacılık fikrinin yeniden güçlü bir şekilde Rusya'da taraftar bulduğu; bu fikrin uygulamaya geçirilmesi amacıyla ise bölgesel bütünleşme çabalarına yöneldiği, Şanghay İşbirliği Örgütü'nün ise Avrasya'da bölgesel bütünleşme çabalarının neticesinde kurulan bir örgüt olarak, bu çabaların en önemli ayağını oluşturduğu ve yakın gelecekte Şanghay İşbirliği Örgütü ülkelerinin küresel meselelerde ortak tutum sergileyerek ABD'nin tek süper güç olma konumunu sarsabileceği denencesine dayalı olarak hazırlanacaktır. Kapsamı, Avrasya'da bölgesel bütünleşme çabaları doğrultusunda kurulmuş olan Şanghay İşbirliği Örgütü'nün çeşitli yönleriyle ele alınarak değerlendirilmesi olan çalışmada; Avrasya bölgesi ve Avrasyacılık ideolojisi ele alınarak, bölgesel bütünleşme çabalarına değinilip, uluslararası örgütler bağlamında Şanghay İşbirliği Örgütü ele alınacaktır. Bu çalışmada tarihsel ve betimsel araştırma yöntemleri kullanılacaktır. Araştırma hazırlanırken kitap, makale, internet kaynakları, dergi vb. yazılı kaynaklardan yararlanılacak olup; bilgi işleme aracı olarak Sosyal Bilimler'de kullanılan nitel ve nicel bilgi işleme yöntemi esas alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: Avrasya, Bölgesel Bütünleşme, Soğuk Savaş, Şanghay İşbirliği Örgütü.

* **Osman AĞIR**, Dr. Öğr. Ü., Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü, osmanagir@gmail.com
Zehra AKSU, Doktora Öğrencisi, Karadeniz Teknik Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Uluslararası İlişkiler Bölümü, zehraaksu46@gmail.com

Abstract:

The developments after the Second World War led to the emergence of a bipolar world order in which the US and the USSR were dominant. In this period, which lasted until the disintegration of the USSR in 1990, the bipolar forces balance system dominated the world, and with the end of the Cold War the bipolar world order was ending. In the emerging new structure, a new world order has been tried to be formed under the leadership of the USA, which is the leading power of the Western world. One of the most fundamental conditions of the "New World Order" for the United States was the control of Eurasia by the United States. The US interest in the region has emerged as successor and heir, especially after the collapse of the USSR, which has disturbed China, which does not want a superpower in its immediate vicinity. Russia and China, which are trying to fill the geopolitical gap that emerged in the region, have strengthened their positions over time. Considering the possibility that the threats may be threatened by the forces in the future, the United States has struggled against these countries in order to strengthen the hegemony in the Eurasian region after the September 11 attacks. Russia and China, two of the most important regions of the Eurasian region, were able to demonstrate the ability of the United States to act together in an effort to increase efficiency in the region, despite significant conflicts of interest between them. In such a global environment, the "Shanghai Cooperation Organization" established with the aim of resolving the border disputes between the countries and the countries that have achieved the new independence in the Eurasian region, has turned towards strategic targets over time. As of today, the organization has diversified its relations and moved it into political, economic, military, cultural, regional security and diplomacy areas and has become the most important and concrete integration step in the region. Although it seems that Russia and China can not escape the influence of Russia and China, and therefore there are various criticisms that they can not achieve their targets for a successful regional integration, it seems that

the SCO is the closest to the emergence of the power vacuum emerging in the post-Cold War Eurasia region.

This work; The post-Cold War era of authority in the Eurasian region and the fact that the effort to fill this void by the US and NATO was perceived as a threat by Russia, and that the idea of Eurasianism was again strongly supported by Russia in the face of this threat; the Shanghai Cooperation Organization has formed the most important stance of these efforts as an organization established on the basis of the regional integration efforts in Eurasia and in the near future the cooperation of the countries of Shanghai Cooperation Organization in the global affairs shows the common position of the USA will be prepared based on the test that it can shake the position of being the only superpower. The scope of the survey, which is being evaluated by various aspects of the Shanghai Cooperation Organization established in the direction of regional integration efforts in Eurasia, The Eurasian region and the Eurasian ideology will be discussed, the efforts for regional integration will be addressed and the Shanghai Cooperation Organization will be dealt with in the context of international organizations. Historical and descriptive research methods will be used in this research. While preparing the research, books, articles, internet resources, magazines etc. shall be benefited from written sources; qualitative and quantitative information processing methods used in social sciences will be taken as the information processing tool.

Keywords: Eurasia, Regional Integration, Cold War, Shanghai Cooperation Organization.

MISIR ÖRNEĞİ ÜZERİNDEN KUZEY AFRIKA VE ORTADOĞU COĞRAFYASINDA SİYASAL YÖNETİM SORUNU VE DEMOKRASİ ANLAYIŞI*

POLITICAL MANAGEMENT PROBLEM AND DEMOCRACY UNDERSTANDING IN THE NORT AFRICA AND MIDDLE EAST GEOGRAPHY OVER THE EGYPT SAMPLE

Özet:

Kuzey Afrika ve Ortadoğu coğrafyasında, özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısından günümüze kadar bölgede bir dizi derin değişim ve dönüşümler yaşandığı bilinmektedir. Bu değişim ve dönüşümlerin ardında yatan olguların adına ister teknolojik gelişmeler ister küreselleşme denilsin ortada bir gerçek var ki, o da Arap halklarının yeni dünya düzenine ayak uydurmak talepleri doğrultusunda totaliter rejimlerine karşı demokratik harekete geçmek istemeleridir. Dünyada yaşanan küreselleşmeyle birlikte, Türkiye'nin Batı'nın güdümünde gerçekleştirmiş olduğu siyasal yönetimindeki yapısal reformlarla ulaşılmak istenen nihai amaçlardan biri olan demokratik açılımlardan hareketle, Batı, Türkiye'yi Arap ülkelerine karşı model ülke olarak sunmuş ve bölge üzerindeki demokratik gelişimleri tetiklemiştir. Konjonktürel koşullara bağlı olarak meselenin rengini değiştiren diğer bir boyut da değişim rüzgarlarının Arap halklarından ziyade Batı dünyasının, bölgedeki birtakım çıkarları doğrultusunda empoze ettiği bir durum olmasıdır. Bu bağlamda Batı dünyasının Arap coğrafyasına karşı kullandığı ve onların siyasal yönetimlerine etki eden çeşitli yöntemler ve projeler mevcuttur. Bunlardan ilki ve en bilineni Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)'tur.

Siyasal hürriyetlerin genişletilmesi, kadın ve çocuk haklarının daha ileri düzeye taşınması, uluslararası sisteme ayak uydurmak noktasında ticari sektörde çeşitli reformların ve eğitim sisteminde iyileştirmelerin yapılması, sivil toplum kuruluşlarının daha güçlü hale getirilmesi ve siyasal yönetimleri daha demokratik ihtiyaçlara cevap verecek şekilde ihya etmek gibi unsurlar BOP'un temel hedefleri arasında yer almaktadır. ABD, daha önce var olmayan bu tip sosyo-politik yapıları destekleyerek, bölgede hem BOP'un işlerlik kazanmasına hem de kendisine bir alan yaratmasına katkı sağlamıştır. Böylece ABD, BOP ile bölgeye monte etmeye çalıştığı demokratik mirasın baş varisi olacaktır. Diğer bir ifadeyle, demokrasi paketinden ilk talep bölgenin siyasal rejimlerine etki edecek ve küresel ekonomik sistemi hızlandıracak şekilde ABD'den gelmiştir. Üstelik

ABD bu yenilik taleplerini Arap ülkelerine baskıyla directmek yerine Türkiye'yi model ülke olarak sunarak değişime karşı direnmelerinin önüne geçmek istemiştir. Diğer yandan BOP ile bölgede yaratılmak istenen demokratik düzen, esasında bölgeye istikrar getirmekten uzaklaşarak kaotik bir ortamın hazırlanmasını müjdelemiştir. ABD demokratik değerlerle yola çıkarak dünya üzerinde mali kaynaklar açısından zengin ve varlıklı Arap coğrafyasında ekonomik çıkarlar sağlamak ve orada kendisine bir alan yaratmak için bölgeyi hatta rejimleri parçalamakla işe koyulmaktadır. Demokrasi, Batı dünyası tarafından kendi amaçlarına hizmet edecek bir iktidarı başa geçirmek için dışarıdan dikte edilirse o demokrasi, demokrasi değildir. O hâlde demokrasi amaç olmaktan çıkarak emperyal bir projeye hizmet eden bir araca dönüştür ve bu durum kabul edilemez.

Batı'nın bölgeye karşı kullandığı ve yine siyasal yönetimlere etki edecek diğer bir olgu ise "Arap Baharı"dır denilebilir. BOP'ta bölgeye getirilemeyen demokrasinin "Arap Baharı" ile geleceği düşünülmüştür. İnsan haklarına karşı duyarsızlığın hüküm sürdüğü Tunus'ta işsiz bir gencin kendisini yakmasıyla ilk kıvılcımlarını gösteren Arap Baharı, ilk etkisini Mısır'da hissettirmiştir. Zira bu bahar Mısır'da 30 yıl boyunca iktidarda kalan Hüsnü Mübarek'in devrilmesine yol açarak demokratik bir yönetime kapı aralamıştır. Tunus'ta kaotik ortam esintileri hüküm sürerken Mısır demokrasiye ilk adımını atmış ve böylece ilk defa demokratik yollarla Cumhurbaşkanı seçimleri ve yeni bir Anayasa yapıldığı için devrim niteliğinde bir bahar yaşanmıştır. Böylelikle devrim, başarısının ilk tohumlarını Mısır'da vermeye başlamıştır. Ancak devrimin üzerinden çok geçmeden Mısır'da askeri darbenin yaşanması devrim karşıtlığı olarak karşı-devrimi ve demokrasi karşıtlığı olarak da anti-demokratik eylemleri gündeme getirmiştir.

Bu çalışmadaki temel amaç, kavramsal kazı yaparak bölgede meydana gelen hadiselerin altta yatan sebeplerini ve görünmeyen yanlarını büyük bir çalışmaya titizliğiyle yansıtmaktır. Kuzey Afrika ve Ortadoğu coğrafyasındaki gelişmelerin neler olduğu çoğunlukla bilinmesine rağmen bu gelişmeleri meydana getiren ana unsurlar ya da emperyal projeler bir silsile halinde birbiriyle bağlantılı ve birbirinin devamı niteliğinde olduğu kimi zaman göz ardı edilebilmektedir. Bölgede yaşanan gelişmelere bakıldığında bunların birbirinden bağımsız olgular olduğunu düşünmek büyük bir yanılgı olur. Son yıllarda Arap dünyasında yaşanan değişim ve dönüşümleri meydana getiren içsel ve dışsal dinamiklerin neler olabileceği konusunda bölgeye farklı bir merceklerle bakılarak olayların akışına dikkat çekilmek istenmektedir. Bu nedenle olayları birbiriyle ilintilendirerek analiz etmek, geleceğe dair planlar yapmak, doğru adımlar atmak ve bu eksende çeşitli önlemler almak açısından önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Büyük Ortadoğu Projesi, Arap Baharı, Mısır, Siyasal Yönetim, Demokratikleşme Denemeleri.

* **Esra KÖSE**, Doktora Öğrencisi, Kırıkkale Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, esrakose.111@gmail.com

Abstract:

It is known that North Africa and the Middle East have experienced a number of profound changes and transformations in the region, especially from the second half of the 20th century to the present day. In the name of the phenomena behind these changes and transformations, there is a fact called technological developments or globalization, which wants to move to the democratic movement against the totalitarian regimes in line with the demands of the Arab people to keep pace with the new world order. Along with globalization taking place in the world, the West, Turkey is to be achieved through structural reforms in political management which was carried out in the direction of the Western desired stemming from democratic opening, which is one of the ultimate goal, the West, Turkey has been presented as a model country against the Arab countries and has triggered democratic development on the region. Another aspect that changes color depending on conjunctural conditions is the fact that the winds of change imposed by the western world rather than Arab peoples in the direction of some interests in the region. In this context, there are various methods and projects that the Western world uses against the Arab geography and influence their political governance. The most important is the "Great Middle East Project (GMEP)".

Extension of political freedoms, further advancement of women's and children's rights, reforms in the commercial sector at the point of adapting to the international system and improvements in the education system, strengthening of NGOs and political governments to respond to more democratic needs are among the basic objectives of the GMEP. By supporting such socio-political structures that have not existed before, the United States has contributed to the realization of the GMEP as well as to creating a space for itself in the region. Another phenomenon is that democracy, which can not be brought to the region in GMEP, is expected to come with "Arab Spring". Another way of

transplanting democracy into Arab geography has been sustained through reforms in the field of political administration to the globalization phenomenon initiated over the economy. It can also be said that the West has created a sense of perception of sectarian and ethnicity disparity in order to carry democratic prescriptions on the region. Such a perception operation also strengthens the demand for democracy.

The main purpose of this study is to reflect the underlying causes and unseen aspects of the hadiths that have formed in the region by doing conceptual excavations with great careful study. Despite the fact that the developments in the geography of North Africa and the Middle East are largely unknown, it is sometimes overlooked that the main elements that bring these developments to an era or that the imperial projects are interconnected in the form of a chain and are the continuation of each other. When you look at the developments in the region, it is a big mistake to think that they are independent of each other. I wanted to draw attention to the flow of events by looking at the region with a different lens, what might be the internal and external dynamics that brought about the changes and transformations that took place in the Arab world in recent years.

Keywords: Great Middle East Project, Arab Spring, Egypt, Political Management, Democratization Experiments.

SİYASET VE SÖYLEM: TOULMIN METODU BAĞLAMINDA BİR ANALİZ*

*POLITICS AND DISCOURSE: AN ANALYSIS IN THE CONTEXT OF
TOULMIN METHOD*

Özet:

Siyasi söylem, bir politikacının siyasi etkinliklerini uygulamaya geçirirken elde bulundurduğu ve ona ait olan özelliklerin tamamıdır. Siyasetçilerin benimsedikleri fikirler onların söylemlerinin önemli bir belirleyicisidir. Bu anlamda siyasetçilerin söylemlerine bakılarak farklı sınıflandırılmaları ayrışmaları, siyaset ve söylem bağlamında analitik, sistematik ve akılcı bir anlama etkinliği bakımından yararlı olabilecektir.

Söylem liderlerin yapısal özellikleri anlamına gelmektedir. Siyasi söylem alanındaki çalışmalarda son zamanlarda yoğun bir şekilde, politikacıların konuşmalarının incelemesinin tartışması yapılmaktadır. Bu anlamda da Toulmin metodu, politikacıların söylemlerinin analizlerinin tespiti için en uygun yöntemi ortaya koymaktadır.

Bu çalışmada siyaset ve söylem konusu Toulmin metodu bağlamında ele alınmıştır. Çalışmada siyasi söylem incelenirken, siyasetçinin aldığı kararlar ve bu kararları alış şekli bağlamında siyasi söylem de ele alınmıştır; fakat daha çok politikacının üslup tarzı, konuşma şekli anlamındaki siyasi söylem üstünde durulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Söylem, Siyaset, Lider, Toulmin Metodu.

Abstract:

Political discourse refers to the features that a politician has in possession while implementing his/her political activities. The ideas adopted by politicians heavily determine their discourses. In this sense, dividing the politicians into various classifications based on their discourses can be useful in terms of analytical, systematic and rational understanding of politics and discourse.

Discourse refers to the structural characteristics of leaders. In the studies of political discourse, investigating the speeches given by politicians has been increasingly discussed lately. In this sense, the Toulmin method provides the most appropriate method for the analysis of the discourses of politicians.

In this study, the issue of politics and discourse is discussed within the context of Toulmin method. Although the decisions taken by the politician and the political discourse in the context of taking these decisions are discussed throughout the study, the main emphasis was given to the political discourse in the form of wording, which stands for the way a politician expresses his/her thought, and the style of speech.

Keywords: Discourse, Politics, Leader, Toulmin Method.

* İlhan AKSOY, Prof. Dr., Ondokuz Mayıs Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ilhanaks@gmail.com

CONCEPTUAL AND LEGAL BASES OF MIGRATION POLICY OF THE REPUBLIC OF KAZAKHSTAN*

Abstract:

The conceptual and legal foundation of state and legal regulation of questions of migration has been laid in the Declaration "About the State Sovereignty of the Kazakh SSR" adopted by the Supreme Council on October 25, 1990, the Constitutional Law "About the State Independence of the Republic of Kazakhstan" adopted at the VII session of the Supreme Council of the Republic of Kazakhstan on December 16, 1991, the first Constitution of independent Kazakhstan adopted on January 28, 1993 at the IX session of the Supreme Council of Kazakhstan of the XII convocation, the existing Constitution of the Republic of Kazakhstan accepted on August 30, 1995 on a national referendum.

In the Declaration the idea of need to approve the person, irrespective of his national identity and beliefs stood out on October 25, 1990 as the sovereign and free personality and on this basis to achieve consolidation and strengthening of friendship of the people living in the territory of the republic. This high aim couldn't be achieved in the conditions of isolation and isolationism in this connection values of standards of the Universal Declaration of Human Rights and also the rights of the nation for free self-determination recorded in the International charter about the civil and political rights accepted respectively in 1948 and 1966 by the United Nations were emphasized. In the Declaration the rights and freedoms of citizens are guaranteed, regardless of their national and party identity, origin, a social and

property status, a floor and religion, an occupation, the residence. At the same time was established that infringement of civil and national equality is punished under the law. The independent institute of nationality of the republic and independent regulation of migration processes within the country has been for the first time entered, at the same time the right for maintaining citizenship of the USSR was guaranteed to each citizen.

Developing provisions of the Declaration on the state sovereignty, the Constitutional Law "About the State Independence of the Republic of Kazakhstan" has fully reflected those cardinal changes which have happened in social and political life of the state from the moment of declaration of its state sovereignty. Strategic tasks which faced the young sovereign state have found the direct reflection in the Constitutional Law on the state independence: development of national statehood, security of the rights and freedoms of the person, construction of civil society and constitutional state, providing the civil world and interethnic concord.

Keywords: State Structure, Migratory Safety, Migration.

* **Baidrakhmanov DOSSYM**, The Head of the Centre for the Academic Programs in Academy of Public Administration under the President of the Republic of Kazakhstan

YEREL YÖNETİMLERDE SOSYAL DEMOKRATİK BİR YAKLAŞIM OLARAK TOPLUMCU BELEDİYESİCİLİK*

SOCIALIST MUNICIPALISM AS A SOCIAL DEMOCRATIC APPROACH IN LOCAL GOVERNMENTS

Özet:

Sosyal demokrasiyi, liberalizmin öne sürdüğü eşitlik ve özgürlüğe, toplumsal adalet ilkesini de ekleyen ve demokrasiyi kendi varlığının ön koşulu olarak görüp ele alan bir ideoloji olarak tanımlamak mümkündür. Bu ideoloji, özellikle II. Dünya savaşının yıkıcı etkilerinden sonra önem kazanmış ve her insanın insan onuruna yakışır bir hayat sürmesi gerekliliği üzerinden şekillenmiştir. Bu şekillenme devamında refah devleti olarak adlandırılan yapıyı oluşturmuştur. Bu yapılanmada devlet; başta sağlık, eğitim ve sosyal güvenlik olmak üzere birçok sorumluluk yüklenmiş, vatandaşın onurlu bir yaşam sürmesi adına politikalar üretmiştir.

Sosyal demokrasi yaklaşımına göre, devlet ilk olarak ekonomik ve sosyal haklarda bir güvence sağlamalıdır. Bunu gerçekleştiremezse, birçok negatif hak ve özgürlükler ile siyasi haklar anlamını yitirebilir. Günümüzde artık bu hakları, klasik sosyal devlet anlayışı ile yani toplumu iki sınıflı, tek millet temelli gören bir ulus devleti anlayışına, merkeziyetçi ve bürokratik hizmet sunum biçimlerine, sadece işçi-burjuva sınıfı çatışmasına ve erkek egemen yaklaşıma dayanarak ilerletme olanağı mümkün görünmemektedir. İfade edilen nedenler dolayısıyla klasik sosyal devlete ve devletin toplumda üstlendiği role; günümüzün küreselleşen dinamikleri, toplumsal, ekonomik ve teknolojik alanlarda yaşanan değişimleri de göz önünde bulundurup yeni çözüm yolları aranması zorunlu hale gelmiştir. Bu çözüm yollarından biri de sosyal demokrasinin yerel düzeyde uygulanabilirliğinin sağlanmasıdır.

Sosyal demokrasinin toplumsal, tarihsel ve siyasal geçmişine baktığımızda yerel düzeyde çalışmaların oldukça yetersiz olduğu gözlemlenmiştir. Sosyal demokrasinin yerel düzeyde ilgi görmemesinin temel nedeni 1970'lerin sonuna kadar bu politikaların ulusal ve küresel düzeyde bakılmasıdır. Sosyal demokratların bu dönemdeki politikaları

ulusal düzeyde olup sağlık, eğitim ve sosyal güvenlik politikalarıyla refah devletini genişletmeye yönelik çalışmalardır. Dönemin yöneticileri, Keynesyen politikalar ile piyasaya müdahale edip sosyal adaleti sağlamaya çalışmışlardır.

Sosyal demokrasinin amaçlarından biri de halkın yönetime katılımını sağlamaktır yani katılımcı bir yurttaş profili oluşturmaktır. Bu profili oluşturmak yani katılımcılığı arttırmak için, yerel yönetimler ve özellikle toplumcu belediyeçilik bir çözüm olarak sunulabilir.

Yerel yönetimler, belirli bir bölgedeki halkın mahalli müşterek ihtiyaçlarını karşılamak üzere, karar organları o bölgede yaşayan seçmenler tarafından belirli bir süre için seçilerek oluşturulan, mali özerkliğe sahip, tüzel kişiliğe haiz kurumlar olarak tanımlanabilir. Bu bağlamda bakıldığında en sade ve basit tanımla halkın kendi kendini yönetmesi olarak ifade edilen demokrasi, en etkin olarak yerel yönetimlerde kendini gösterebilmektedir. Bir yerel yönetim modeli olan toplumcu belediyeçilik 19. yüzyılda İngiltere'de belediye sosyalizmi uygulamalarıyla başladıktan sonra 20. yüzyılın belediyesine yön vermiştir. Toplumcu belediyeçilikte; özelleştirmenin karşısı olan devletleştirme/beledileştirme önemli kavramlardır. Belediyenin hizmetlerini kendi eliyle ve kamu yararını gözeterek sunması asıl amaçtır.

Bu çalışmanın amacı, sosyal demokrasinin temel hedeflerinden olan demokrasi/katılımcılık, kamu hizmetlerine adil ve eşit erişim ve toplumsal adalet gibi unsurların yerel düzeyde sunulabileceğini göstermek ve bunların toplumsal barışa ve kardeşliğe derinlemesine etkisini ortaya koymaktır. Bu çalışmada ilk olarak sosyal demokrasinin ne olduğu açıklanacak, devamında liberal bakış açısının refah devleti modelinde yaptığı değişim incelenecek, sonrasında refah devleti modelinin ulusal ve küresel önemi göz önünde bulundurarak sadece yerel düzeyde incelenip, bir yerel yönetim modeli olan toplumcu belediyeçiliğe uygulanabilirliği tartışılacaktır. Çalışma derinlemesine literatür taraması yapılarak hazırlanacaktır.

Anahtar Kelimeler: Refah Devleti, Demokrasi, Sosyal Demokrasi, Yerel Yönetim, Toplumcu Belediyeçilik.

* Ahmet Hamdi AYDIN, Prof. Dr., Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, ahaydin@ksu.edu.tr
Abdullah AKYOL, Yüksek Lisans Öğrencisi, Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, a.bdullah_33@hotmail.com

Abstract:

Social democracy may be define as an ideology that add the principle of social justice to equality and freedom asserted by liberalism and that see and embrace democracy as the precondition of its existence. This ideology come into prominence after the devastating effects of the II. World War and emerged from the argument that everyone needs to enjoy a live proper to the human honour. This configuration than constituted the concept of welfare state. This type of state considered several services such as health, education and social security as its responsibility and developed policies for people to enjoy an honourable life.

According to social democracy, the state should provide, first of all, the economic and social rights. Otherwise so many negative rights and freedoms and political rights may lose their meanings. Today, it seems to be impossible to improve these rights with the classical social state approach i.e. the nation state approach that sees community as two class but one nation and depending on the centralised and bureaucratic form of service providing, proletarian-bourgeois conflicts and male-dominant approach. Because of these reasons, new solutions are compulsory for the classical social state and the role of sate, taking into consideration today's globalisation dynamics and social, economic and technologic changes. One of these solution is the applicability of social democracy at local level.

Looking at the social, historical and political past of social democracies, it is seen that local activities are so insufficient. The primary reason why social democracy did not attract attention at local level is that these policies were considered as national and global until the end of 1970s. The policies developed in this period by social democrats were national, the administrators of this period worked to provide social justice by intervening to the market and Keynesien policies.

One important aim of social democracy is to provide public participation to administration, i.e to create a participatory citizens profile. In order to create such a profile and increase participation, local governments and particularly socialist municipalism may be introduced as a solution.

Local governments may be defined as institutions that the administrative units are elected for a period of time by local community in order to provide common needs of local people, which are financially autonomous and have legal entity. Therefore democracy which basically means self-government by public, can be seen in local governments as most effectively. Socialist municipalism as a local government model, leaded 20. Century's municipality, after municipal socialist implementations in 19. Century in England. As a reaction to privatisation, nationalisation and municipalisation, are important concepts in socialist municipalism. The main aim here is to observe public welfare by handling municipal services. The primary aim of this study is to show the possible local implementation of democracy/participation, just and equal access to public service and social justice, as the basic goals of social democracy, and to deal with the effectiveness of these factors to the social peace. The study firstly explains the meaning of social democracy, then analysis the change in welfare state model in the liberal point of view, finally argues the applicability of socialist municipalism which is a local government model and analysis the welfare state model at only local level, by taking into consideration its national and global importance. The study depends, as research method, to a deep library research.

Keywords: Welfare State, Democracy, Social Democracy, Local Government, Socialist Municipalism.

ENDÜSTRİ 4.0 DEVRİMİNİN EKONOMİK ETKİLERİ ÜZERİNE*

ON INDUSTRY 4.0 AND ITS ECONOMIC IMPACTS

Özet:

Bilgi, iktisadi gelişmenin temel yapı taşıdır. Üretimin endüstriyel nesneye dönüştüğü bir sistem içerisinde iş gücü, sermaye ve girişimcilik bir anlam ifade eder. Maddi üretimin fırsat maliyetindeki kayıplar, iktisadi birimleri yeniliğe yöneltmiştir. Fikir, tasarım ve marka yeteneği gelişen toplumlar üretime daha büyük katkı sunmaya başlamıştır.

Dördüncü sanayi devriminde daha önemli olan bu süreç, ülkelerin kaderini etkileyerek refahın yeniden bölüşümüne katkı sağlamıştır. Üretimde teknolojik gelişmelerin eşitlenme eğilimi, iş gücü maliyet avantajına sahip ülkeleri hızlı bir büyüme sürecine sokmuştur. Bunun bir sonucu olarak son yıllarda endüstri 4.0 kavramı hızla dünya ekonomisinin merkezine gelmiştir.

Bu çalışmada, dördüncü sanayi devriminin içerdiği teknik ilerleme ele alınacaktır. Bu devrimin aynı zamanda gelişmiş ülkelerin maddi üretimden doğan gücü sürdürüp sürdüremeyeceği incelenecektir. Son olarak, bu gelişmelerden henüz haberdar olmayan bir ülke olarak Türkiye'nin konumu tartışılacak.

Anahtar Kelimeler: Endüstri 4.0, Türkiye ve Dünya'da Durum, Teknik İlerleme.

Abstract:

Knowledge is the basic building block of economic development. Labor force, capital and entrepreneurship have a meaning in a system where production is transformed into an industrial object. Losses in the opportunity cost of material production lead the economic units to innovation. Societies that have developed ideas, design and branding ability have begun to make a greater contribution to production.

This process, which is more important in the fourth industrial revolution, has contributed to the redistribution of wealth by influencing the fate of the countries. Equalization of tendencies of technological improvements in production has brought countries with labor cost advantages into a rapid economic growth. Because of this process, in recent years, the concept of industry 4.0 has quickly come to the center of the world economy.

In this study, the technical progress of the fourth industrial revolution will be discussed. This revolution will be examined whether the developed countries can maintain the power in material production at the same time. Last, as a country that has not been aware of these developments yet, Turkey's position will be under discussion.

Keywords: Industry 4.0, Turkey and the Situation in the World, Technical Progress.

* **Mehmet DİKKAYA**, Prof. Dr., Kırıkkale Üniversitesi, İİBF, İktisat, mdikkaya@yahoo.com
Ümit GENÇER, Yüksek Lisans Öğrencisi, Kırıkkale Üniversitesi, İİBF, İktisat, umitgencr@gmail.com
İbrahim AYTEKİN, Doktora Öğrencisi, Kırıkkale Üniversitesi, İİBF, ibrahimaytekin63@gmail.com

ERMENEK BELEDİYE HİZMETLERİ VE VATANDAŞ MEMNUNİYETİ ÜZERİNE BİR UYGULAMA*

ERMENEK MUNICIPAL SERVICES AND AN APPLICATION ON
CITIZENS SATISFACTION

Özet:

Karaman'ın Ermenek ilçesi, Selçukludan Osmanlı'ya; Osmanlı'dan Cumhuriyeti'nin ilk dönemlerine kadar Anadolu'nun önemli yerleşim yerlerinden biri olmuştur. Geçmiş dönemlerden itibaren ilçe merkezi olma hüviyetini koruyan Ermenek nüfus yoğunluğu açısından ise günümüzde ülkenin en tenha bölgelerinden biridir. Bununla beraber 2014-2018 yıllarını kapsayan KOP Projesi'nin alt bileşeni olarak tasarlanan planlı alanlarda kentsel gelişimin sağlanmasına yönelik olarak örnek imar uygulaması projesi ülkemizde ilk olarak 125 hektarlık alanda Karaman ili Ermenek ilçesinde başlatılmıştır. Bu açıdan kentsel hizmetler, imar hizmetleri ve yerel hizmetler açısından ilçe belediyesi önemli bir araştırma alanıdır.

Vatandaşların büyük bir çoğunluğu daha iyi, daha kaliteli, hızlı ve verimli kamu ve yerel hizmetler talep etmektedirler. Bu yüzden belediyeler ve diğer kamu kurumları, hizmet kalitesinin yükseltilmesi ve hizmet memnuniyet düzeyinin artırılması yönünde vatandaşların giderek artan baskısı ile karşı karşıyadırlar. Özellikle vatandaşlara yakın olması ve erişe bilirlilik açısından belediyelerin bu tarz baskıları diğer kurumlara oranla daha yoğun olarak hissetmeleri mümkündür. Türkiye'de vatandaşların belediye hizmetleri ve bu hizmetlere yönelik

memnuniyet algısı ile ilgili çok sayıda çalışma bulunmaktadır. Bu çalışmanın temel problemi, Ermenek Belediyesi'nin sunduğu hizmetlerin belde sakinlerince hangi memnuniyet düzeyinde görülüp görülmediğidir.

Bu çalışmada araştırmanın teorik kısmını desteklemek düşüncesi ile anket yöntemi uygulanmıştır. Anket sorularının hazırlanmasında atıf yapılan yerli ve yabancı literatürde yer alan teorik ve uygulamalı çalışmalardan yararlanılmıştır. Anketler tesadüfi örneklem yöntemi ile yüz yüze uygulanarak gerçekleştirilmiştir. Anket formu iki ana bölümden oluşmaktadır. İlk bölümde alan araştırmasına katılan katılımcıların sosyo-demografik özelliklerini belirleme amacına yönelik sorulara yer verilmiş; ikinci bölümde ise alan araştırmasının cevap aradığı sorulara yönelik hem kapalı uçlu hem de açık uçlu sorulara yer verilmiştir. Başka bir ifadeyle, Ermenek'deki belediye hizmet birimlerine yönelik memnuniyet, belediye başkanlarının yönetim tarzı, belediye çalışanlarının tutum ve davranışlarını kapsayan sorulara yer verilmiştir.

Sorular 5'li Likert ölçeği dikkate alınarak hazırlanmıştır. Araştırmanın evrenini Ermenek ilçesinde ikamet eden vatandaşlar oluşturmaktadır. Tesadüfi örneklem yöntemi ile anket formları dağıtılmıştır. Anket verileri istatistiksel yöntemler kullanılarak SPSS'de analiz edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Yerel Hizmet, Vatandaş Memnuniyeti, Ermenek Belediyesi.

* **Adnan SÖYLEMEZ**, Dr. Öğr. Gör., Selçuk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu, Yönetim ve Organizasyon Bölümü, soylemez@selcuk.edu.tr
Ali ŞAHİN, Prof. Dr., Selçuk Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, alisahin@selcuk.edu.tr

Abstract:

Karaman's town of Ermenek has been one of the important settlements of Anatolia until the early periods of Seljuk and Ottoman Empire. Ermenek, which has maintained its identity as a district center since the previous periods, is now one of the most secluded regions of the country in terms of population density. However, in order to ensure urban development in planned areas, which are planned as sub-components of the KOP Project covering the years 2014-2018, a sample reconstruction project was initiated in the first 125 hectares of land in Karaman province of Ermenek in our country. In this respect, the district municipality is an important research area in terms of urban services, zoning services and local services.

The vast majority of citizens demand better, better quality, faster and more efficient public and local services. As a result, municipalities and other public institutions are facing increasing pressure from citizens to raise the quality of service and increase the level of service satisfaction. It is possible for municipalities to feel such pressure more intensely than other institutions, especially in terms of proximity to citizens and accessibility. Municipal services to the citizens in Turkey and there are many studies about the perception of satisfaction for these services. The main problem of this study is whether the services offered by Ermenek Municipality are seen at the level of satisfaction of the residents of the town.

In this study, a survey method was applied to support the theoretical part of the research. Theoretical and practical studies in the domestic and foreign literature cited in the preparation of the questionnaires were utilized. Surveys were conducted face to face by random sample method. The questionnaire consists of two main parts. In the first part, there were questions about the purpose of determining the socio-demographic characteristics of the participants who participated in the field research; in the second part, both closed-end and open-ended questions are addressed for the questions that the field

research is looking for. In other words, there were questions about the satisfaction of the municipal service units in Ermenek, the management style of the mayors, the attitudes and behaviors of municipal employees.

The questions were prepared considering the Likert scale of 5. The universe of the study is citizens who reside in the province of Ermenek. Survey forms were distributed by random sample method. Survey data were analyzed by SPSS using statistical methods.

Keywords: Local Service, Citizen Satisfaction, Ermenek Municipality.

TOPLU TAŞIMA SİSTEMLERİNİN BİSİKLET KULLANIMI İLE BÜTÜNLEŞTİRİLMESİ*

INTEGRATION OF MASS TRANSPORT SYSTEMS AND BICYCLE

Özet:

Artan taşıt sayısına bağlı olarak ortaya çıkan trafik yoğunluğu, bugün kentlerin karşı karşıya olduğu sorunların en önemlilerinden biridir. Üzerinde yoğun biçimde çalışılması ve kaynak ayrılması gereken bu sorunu kent yönetimleri farklı yaklaşımlar ve uygulamalarla çözmek için çaba harcamaktadır.

Nedenleri ve ortaya çıkardığı sonuçların farklılığına karşın kentlerde yaşanan trafik sorununun çözümüne yönelik üzerinde uzlaşmış bazı doğrular vardır. Bu kapsamda ekonomik ve çevresel açıdan etkin ulaşım türlerinin yaygınlaştırılmasıyla kentiçi ulaşım otomobil kullanımının azaltılması sürdürülebilir ulaşım politikalarının temel ilkelerinden biridir. Ne var ki, ülkemizin bazı kentlerinde olduğu gibi trafik sorununun mevcut yolların genişletilmesi, yeni yol(ların) açılması, katlı kavşak uygulamaları gibi çözümlerle yönetilmeye çalışılması, sorunu çözmediği gibi otomobil kullanımını daha da cesaretlendirmektedir. Oysa sürdürülebilir ulaşım politikalarındaki temel hedef, trafik sorununu sonuç üzerinden değil, sorunu ortaya çıkan sebepler üzerinden yönetmektir.

Etkin işletilen toplu taşıma sistemleri ile insan ve çevre dostu olarak bilinen bisiklet, sürdürülebilir ulaşım politikalarının önemli unsurlarından ikisidir. İyi işletilen toplu taşıma sistemleri maliyet ve zaman açısından kullanıcılara avantaj sağlamakta, bu da kentiçi ulaşım otomobil kullanım oranını düşürmektedir. Benzer şekilde bisikletler, kentleri otomobil bağımlılığından kurtarma adına önemli bir işlev görmektedir, bisiklet kullanımının artması kentlerde çevre kalitesi ve insan sağlığı açısından önemli kazanımlar ortaya çıkarmaktadır. Ancak, son yıllarda artan nüfusla birlikte kentlerin çeperlerine doğru yayılması kentiçi yolculuk mesafelerini arttırmış, bu da insan gücüne dayalı çalışan bisikletin kullanım etkinliğini azaltmıştır. Dolayısıyla, sürdürülebilir ulaşım politikalarının iki önemli unsuru olan toplu taşıma sistemleri ve bisiklet kullanımının birlikte kurgulanması geçmişten daha önemli hale gelmiştir.

Bisikletin toplu taşıma sistemleri ile bütünleştirilmesinde iki temel yöntem vardır. Bunlardan ilki bisikleti park et, toplu taşımayla devam et sistemidir. Bu sistem toplu taşıma duraklarında bisiklet parklarının geliştirilmesiyle olabilmekte, bisiklet kullanıcıları bisikletlerini park alanlarına bırakıp toplu taşıma ile devam edip, gidilmek istenen duraya varıldığında yeniden bisikletle yola devam etmektedir. Bu yöntemde, yerel yönetimler tarafından işletilen bisiklet ve bisiklet parklarına gereksinim duyulmaktadır. İkinci yöntem ise bisikletle binip devam et sistemidir. Kentiçi ulaşım yüksek kapasiteli (metro, tramvay, vb.) toplu taşıma araçlarının kullanıldığı durumlarda uygulanabilen bu çözümde, bisiklet kullanıcıları toplu taşıma araçlarının içerisinde oluşturulmuş bisiklet bırakma alanlarını kullanmakta ve istediği durakta inip kendi bisikleti ile yoluna devam etmektedir.

Ortaya konan bilgiler ışığında vurgulanması gerekir ki, bisikletin spor ve eğlence aracı olmaktan çıkıp bir ulaşım aracı haline gelmesi toplu taşıma sistemleri ile bütünleştirilme/ilişkilendirilme düzeyine bağlıdır. Aksi durumda ülkemizin bazı kentlerinde olduğu gibi iyi niyetli birçok uygulama ve yatırıma karşın bisiklet kullanımı istenilen düzeye çıkamamaktadır.

Çalışma kapsamında yapılan araştırmada bisiklet kullanımı ile toplu taşıma sistemlerinin bütünleştirilmesi konusunda en başarılı uygulamaların Hollanda'nın Amsterdam ve Houten kentlerinde yaşama geçirildiği görülmüştür. Kentiçi ulaşım günlük yolculuğun %40'ının bisikletle yapıldığı Amsterdam ve günlük yolculuğun %66'sının bisikletle gerçekleştirildiği Houten'in bu başarısı bisiklet güzergahlarının doğru belirlenmesi, bisiklet kullanımını arttırmaya yönelik eğitim programları ve kentiçi ulaşımın tüm unsurlarıyla birlikte kurgulanmasının bir sonucudur.

Genel çizgileriyle ortaya konan bu çalışmada, sürdürülebilir ulaşım politikalarının önemli unsurları olan bisiklet kullanımı ve toplu taşıma sistemlerinin bütünleştirilmesine odaklanılmıştır. Çalışma kapsamında, toplu taşıma sistemlerinin ve bisiklet kullanımının trafik yönetimi açısından önemine değinilmiş, kent yönetimlerinin bisiklet ve toplu taşıma sistemlerini başarıyla bütünleştirdiği örnekler üretilen proje ve uygulamalar üzerinden anlatılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Sürdürülebilir Ulaşım, Bisiklet, Toplu Taşıma.

* Noraddien MASROR, Şehir Plancısı, noraddien.masror@gmail.com
Mehmet Çağlar MEŞHUR, Doç. Dr., Şehir Plancısı, Konya Teknik Üniversitesi, Mimarlık ve Tasarım Fakültesi, Şehir ve Bölge Planlama Bölümü, mcmeshur@yahoo.com

Abstract:

Traffic congestion is one of the most important problems faced by cities today. Local governments try to solve this problem by using different approaches and practices.

Despite the differences in the causes and consequences, there are some compromised solutions to the traffic problem in cities. In this context, reducing the usage of cars by effective urban transport systems is one of the basic principles of sustainable transportation policies. However, trying to manage the traffic problem with solutions such as expanding existing roads or opening new roads as in some cities of our country does not solve the problem but encourages the use of cars. Whereas, the main objective of sustainable transportation policies is to manage the traffic problem not through the outcome but through the causes that arise.

Bicycle, as an eco-friendly vehicle and effective public transport systems and are two important components of sustainable transportation policies. Well-operated public transport systems offer advantages to users in terms of cost and time, which reduces the use of cars in urban transport. The increase in the use of bicycles in similar ways reveals significant gains in terms of environmental quality and human health in the cities. However, with the increasing population in recent years, the sprawl of the city to its fringe has increased the distance travelled in the cities, which has reduced the effective usage of bicycles. Hence, the integration of public transport systems and the use of bicycles has become more important than ever.

There are two basic methods for integrating bicycle with public transport systems. The first one is bike and park. This system can be developed at public transport stops by the existence of bicycle parks, cyclists can put their bicycles in park areas, continue by public transport and continue to bike again when the desired stop is reached. In this method, bicycle and bicycle parks operated by local

governments are needed. The second method is bike and ride. In this solution, which can be applied when high-capacity (subway, tram, etc.) public transportation vehicles are used in urban transportation, cyclists can ride public transportation vehicles with bicycle and get off at desired stop and continue on their bicycles.

It should be emphasized that bicycle to being a transport vehicle not a sport or entertainment tool, depends on the integration level of public transport systems. Otherwise, as in many cities of our country, bicycle usage does not reach the desired level despite many practices and investments.

In the research carried out in the scope of the study, it was observed that the most successful implementations to integrate the bicycle and public transport systems are in the cities of Amsterdam and Houten in the Netherlands. This success of Houten, where 66% of daily urban transportation are made by bicycles and Amsterdam, where 40% of daily urban transportation are made by bicycle is the result of the correct identification of bicycle routes, training programs to increase bicycle use, and arrangement of urban transport together with all its components.

This study, which is set out in general lines, focuses on the integration of bicycle use and public transport systems, which are important components of sustainable transportation policies. In the scope of the study, the importance of public transportation systems and bicycle usage in terms of traffic management were mentioned and the examples that local governments have successfully integrated bicycle and public transportation systems were explained through practices.

Keywords: Sustainable Transportation, Bicycle, Public Transport.

TASARIDAN UYGULAMAYA: 6360 SAYILI YASA'YA İLİŞKİN LİTERATÜR TARAMASI*

FROM DESIGN TO PRACTISE: LITERATURE REVIEW FOR LAW
NO. 6360

Özet:

Küreselleşme ile birlikte dünyadaki değişim ve dönüşüm, büyük kentlerde kendisini fazlasıyla hissettirmektedir. Küreselleşme, devamında yoğun kentleşme sürecini ve birtakım sorunları beraberinde getirmekte, devlet de bu meselelere çözüm üretmek için siyasa üretmektedir. Şehirlerin, özellikle de büyük şehirlerin nasıl bir usul ile yönetileceğine ilişkin çalışmalar geçmişten günümüze kadar epeyce gelişme kaydetmiştir. Bu konuda birbirinden farklı yaklaşımlar benimsenmiş ve bir hayli uygulama büyük şehirler düzeyinde denenmiştir. Şehirlere hizmet sunumunda yerel yönetimler, dünyada kamu yönetiminin önemli ve vazgeçilmez unsurlarıdır. Tüm yerel yönetim birimlerinin önemi yadsınamaz ise de şüphesiz büyükşehirler için en önemli yerel yönetim birimleri belediyelerdir. Belediye yönetimleri, yerel halkın mahalli müşterek ihtiyaçlarına etkili ve verimli bir şekilde cevap vermek amacıyla örgütlenmişlerdir. Türkiye’de 1984 yılından itibaren uygulanmaya başlayan büyükşehir belediyesi sistemi, ilerleyen yıllarda birçok yapısal ve işlevsel değişikliğe uğramıştır. Özellikle yeni büyükşehirlerin sisteme ilave edilmesi yanında hizmet alanında genişletme ve bütünleştirme gibi yeni yöntemlerden yararlanarak sistem, epeyce gelişme göstermiştir. Son olarak 2012 yılında 6360 sayılı kanun ile yerel yönetimler nezdinde reform niteliğinde düzenlemeler olmuştur. 2012’de hayata geçen 6360

sayılı kanun siyasi, idari ve mali olmak üzere birçok alanda tartışma alanı yaratmıştır. Yasanın tasarı sürecinden uygulanmasına ve bugüne kadar olan süreci değerlendiren akademik çalışmaların değerlendirilmesi de bu çalışmanın ana konusunu oluşturmaktadır. Bu amaç doğrultusunda literatür taraması, fazla sayıdaki yayın ve belgenin kapsamlı bir sentezine ulaşılmasının ve tartışma konuları üzerine yazılan yazıların karşılaştırmalı bir analize tabi tutulmasının araçlarından biri olarak bu çalışmada seçilen araştırma yöntemi olmuştur. Araştırmanın amacı, 6360 sayılı kanunun tasarı sürecinden günümüze kadar olan süreçte yayınlanan yazılı kaynakların kapsamlı bir analize tabi tutulması, 6360 sayılı kanunun getirdiklerinin sınıflandırılarak literatürdeki yansımalarının neler olduğunun tespit edilmesidir. Amaç doğrultusunda literatür taraması yöntemi olarak belirli kelimelerle internet üzerinden arama yapılmıştır. Özellikle; 6360, Büyükşehir, yeni belediye sistemi gibi anahtar kelimeler internet üzerinden taranmış ve tam metnine ulaşılan kaynaklara ulaşılmaya çalışılmıştır. Anahtar kelimeler taranırken özellikle, Google, Google akademik ve Academia gibi kaynaklardan yararlanılmıştır. Çalışmada; 6360 sayılı kanuna yönelik genel değerlendirmeler, yerel hizmetlerin sunumuna etkileri, kanunun kırsal alana etkileri, hizmet sunumuna etkileri, planlama ve imar üzerine etkileri, merkezileşme-yerelleşme, katılım ve demokrasi üzerine etkileri, mali konulara etkileri, anayasaya uygunluk açısından değerlendirmeler ile kanunun büyükşehir sistemine geçen yerlere etkileri gibi başlıklar oluşturularak bu başlıklar altında literatür taraması yöntemiyle elde edilen eserlerin konular hakkında neler yazdıkları belirtilmiştir.

Anahtar kelimeler: 6360, Büyükşehir, Belediye, Katılım, Yerel Yönetimler.

* Refik YASLIKAYA, Dr. Öğr. Üyesi, Kırıkkale Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, refik@kku.edu.tr
Emre EKİNCİ, Öğr. Gör., Yozgat Bozok Üniversitesi, Yerköy Adalet Meslek Yüksekokulu, emre.ekinci@bozok.edu.tr

Abstract:

The change and transformation in the world together with the globalization make itself felt in big cities. Globalization brings together the intensive urbanization process and a number of problems and the state also produces policies to solve these problems. The work of how to manage the major cities is from the past to the present. Different approaches are adopted in this regard and many applications have been tried at the level of major cities. Local governments in the provision of services to the city are important and indispensable element of public administration in the world. The importance of all local administration units is undeniable and there is no doubt that the most important local government units for the big cities are the municipalities. Municipal administrations have been organized to respond effectively and efficiently to local public needs. The Metropolitan Municipality system has begun to be implemented in Turkey since 1984. It has undergone many structural and functional changes in the following years. In addition to adding new ones to the system, it has improved considerably by taking advantage of new methods. Finally, in 2012, there have been reform arrangements with the law numbered 6360 and local governments. The law no.6360, which came into force in 2012, has created a debate area in many areas, including political, administrative and financial. From the design process to date evaluating the process of the law implementation and the evaluation of academic work is the main subject of this study. In this study, the preferred research methods, literature review as a result of the method of comparative analysis that are used frequently is preferred. The aim of the research, from written sources of the law 6360 until the present day published a comprehensive analysis of the design process must be subject to law 6360 of reflection in the literature is the identification of being capable of bringing classified. In particular: 6360 Metropolitan new municipal resources accessible through the internet, such as the system scanned, and the Full Text Key words were tried to be achieved. Especially, sources such as Google, Google academic, and

Academia have been utilized when crawling keywords. Study; Law No. 6360 general assessments, their effects on the delivery of local services, the effects of the law to rural areas, the effects of service provision, planning and zoning on the effects of centralization-decentralization, participation and democracy effects on financial issues, the effects of the evaluations system with the constitutionality of the law in terms of the effects of the last places in the Metropolitan titles such as the works obtained by the method of literature review under these headings by creating what they wrote about the topics.

Keywords: 6360, Metropolitan, Municipality, Participation, Local Governments.

THEORETICAL-LEGAL MODEL OF PUBLIC SECURITY ENSURING SUBJECTS (AUTHORITIES) IN UKRAINE*

Abstract:

Ensuring any country's security in the world has always been an integral part and prerogative of its state and political activities. Ukraine, which security is caused by the acute practical needs of Ukrainian society and the state, in the scientific understanding of the challenges and threats to its security, put it on the boundary of existence as a state. The historical, legal, political traditions and socio-economic realities since Ukraine's independence, the aggravation of the political situation in 2013-2014, which led to the Crimea annexation by the Russian Federation, the creation by its direct participation illegal "LNR" and "DNR" and unleashed by the latest current military actions in the East of Ukraine significantly impeded the rapid and qualitative reforms implementation that would have pushed for a significant increase in the state's defense capabilities, optimum security.

While the independence, a system of state security authorities was formed, this in practice proved to be ineffective and unprepared for the large-scale threats and challenges facing Ukraine and the whole world today.

The key role is assigned to the security space actors national system, which should be understood as the organic practical activities actors set in the security field, belongs to public authorities of general

and special competence. The basis for such differentiation is an activity approach, based on which the peculiarities of:

a) the security subject and the appropriate direction of state and non-state activities as being the basis of the state's safe existence (positive aspect) and threats' prevention and overcoming activities (negative aspect);

b) state security entities depending on the security forms'safeguarding, namely: direct creation of conditions for the safe state existence in various public life spheres, management of the direct safe state existence, regulation of the direct safe state existence and its management;

c) relevant actors that, on the basis of certain provisions of the activity theory and its components, correlate with the subjects competence elements, which, in accordance with the competence theoretical construction, are: 1) the subject of responsibility, 2) duties and rights of subjects, 3) their legal responsibility; differentiated and classified into public authorities of general and special competence and that have exclusive powers.

The theoretical-legal security entities model covers their structural, competency and functional characteristics, reflects the specifics of state building in Ukraine, the peculiarities of the legal regulation, in particular, from the point of view of their security activities objectivity (orientation), general and special competence, exclusive powers, peculiarities of legal and extra-legal forms of their realization, prospects of Ukraine's integration into the global and regional security environment.

Keywords: Public Security, Ukraine, Legal Model, Theoretical Security.

* L.V. RADOVETSKA, Philosophy Doctor in Law (Candidate of Legal Sciences) Associate Professor of the Department of Theory and History of State and Law, National Academy of Security Service of Ukraine, Lradovetska@ukr.net

POPÜLER KÜLTÜR METİNLERİ NASIL OKUNMALI: ERNST BLOCH ADANA HÜRRİYET MAHALLESİ'NDE*

*HOW TO READ "POPULAR CULTURAL TEXTS": ERNST BLOCH IN
HURRIYET NEIGHBORHOOD*

Özet:

Bu çalışma, Bloch'un ideoloji eleştirisi ve popüler kültür tartışmasına katkısını, güncel bir örnek üzerinden sorunsallaştırmayı amaçlıyor. Bloch, diğerlerinin yanı sıra özellikle Umut İlkesi adlı eserinde, yaşamın her anını titizlikle elekten geçirir ve çağdaşı olan Frankfurt Okulu'nun vurguladığı yapısal belirleyicilikleri de göz ardı etmeden; popüler edebiyat, sinema ve moda gibi farklı veçheleriyle kültürel alanın özgürleştirici potansiyellerini ve imkânlarını vurgular. Bloch, kendi özgün yaklaşımı içinden, kültürel alanın tüm bu "yüzer-gezer" unsurları arasında, ideoloji kavramsallaştırması yoluyla sıkı bir bağ kurar. "Kültürel artık" ve "ütopik işlev" kavramları yoluyla ideoloji yaklaşımını şekillendirirken, popüler kültür bununla bağlantılı olarak, tarihsel belirleyicilikler ve somut-ütopik momentlerin birlikte yer aldığı tarihsel ve gündelik zemini oluşturur.

Bloch için, popüler kültür toplumsal güç ilişkilerinin bir parçasıdır. İçerme ve tâbi kılma ilişkisi, popüler kültür açısından baskındır. Bununla birlikte, Bloch'un da belirttiği gibi, popüler kültür aynı zamanda yönetilen ve zayıf olanın kültürüdür. Dolayısıyla, popüler kültür aynı zamanda bağımlı ve tabi kılma süreçlerine karşı bir direncin kültürel görünümüne de işaret eder. Bloch'un ortaya koyduğu çerçeve içinde, kültürel boyun eğme ve direniş birlikte var olur. Başka bir deyişle, tarihsel ve güncel örnekleriyle popüler kültür alanı, askeri stratejiler ve gerilla taktikleri arasındaki bir muharebeye benzer. Bu anlamda popüler kültür, içinde toplumsal ve tarihsel belirleyicilikleri ve somut-ütopik uğrakları, özgürleştirici bilinci ve "daha iyi"nin hayalini birlikte barındıran bir mücadele alanıdır.

Bu noktada, Bloch'un popüler kültür yaklaşımı, yine onun ideoloji kavramına ilişkin özgün yorumuyla bağlantılıdır. İdeoloji tartışması içinde Bloch, büyük ölçüde, ideolojinin farklı toplumsal grupları ve sınıfları üstyapının alanı içinde temsil etme ve anlamlandırma işlevine işaret eden, daha "sosyolojik" bir yoruma yakın durur. İdeoloji yaklaşımını şekillendiren, "kültürel artık" ve "ütopik işlev" kavramları yoluyla da hâkim toplumsal grupların aldatıcı ve uyuşturucu etkisini sınırlandırır.

Bloch'un da tanıklık ettiği ve desteklediği Mayıs 68'den bugüne, sık sık toplumsal direniş hareketlerinin kendiliğinden ve ansızın, gündelik hayat ve popüler kültür içinden ve umulmadık formlar altında patlak verdiğine şahit oluyoruz. Şüphesiz, bunun bize işaret ettiği noktalardan biri de bu sonsuz çeşitlilikteki ve birbirleriyle ilişkisiz gözükken sıradan ve gündelik kültürel öğelerin, içinde yer aldığı toplumla ve bu toplumun farklı iktidar ilişkileri ve mücadeleleriyle olan doğrudan bağlantısıdır. İşte, bugün içinde yaşadığımız dünyada, Bloch'un mirasının özellikle ideoloji ve popüler kültür tartışması üzerinden yeniden değerlendirilmesi özellikle bu noktada önemli gözükmektedir.

Bu temelden hareketle, sunum çerçevesinde, öncelikle ideoloji ve popüler kültür kavramlarına ilişkin tartışmalara dair bir genel çerçeve çizilecek ve Bloch'un bu noktadaki özgün yaklaşımı ortaya konulmaya çalışılacaktır. Daha sonra ise, Bloch'un ideoloji ve popüler kültüre dair değerlendirmeleri ışığında günümüz Türkiye'sinde bir popüler kültür olayı olarak, bölümleri büyük ölçüde Adana'nın etnik olarak karmaşık yapısıyla öne çıkan ve genellikle suç ve şiddetle özdeşleştirilen Hürriyet Mahallesi'nde çekilen "Sıfır Bir" dizisine bakılmaya çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Ernst Bloch, İdeoloji, Popüler Kültür, Sıfır Bir.

* Müslüm KAVUT, Arş. Gör., Gaziantep Üniversitesi, mkavut@gantep.edu.tr

Abstract:

This paper problematizes Bloch's contribution to debate on the critique of ideology and popular culture with a contemporary example. Bloch meticulously sifts almost every moment of human activity and especially accentuates possibilities and potentials of diverse elements in cultural sphere, which are ranging from fashion, bestseller literature and filmmaking. Bloch establishes a bond among all these "free-floating" elements of cultural sphere, mainly by help of the notion of ideology which elaborates both the structural determinants and subjective possibilities. Bloch examines the notion of ideology together with the concepts of "cultural residual" and "utopic function" and enhance his critique of ideology. On the other hand, popular culture provides a basis for both historical and social determinations and concrete-utopic moments.

For Bloch, popular culture is a part of the relations of power. The relations of containment and subjection is dominant within the popular culture. At the same time, As Bloch states, popular culture is culture of subjected and weak. Therefore, popular culture always contains the indications of dominance and subjection. However, popular culture also exhibits the signs of resistance to the processes of domination and subordination. In other words, within the framework which proposed by Bloch, subjugation and resistance are coexisted. Cultural and historical samples from the scope of popular culture carry the traces of a battle between military strategies and guerrilla tactics. Throughout his comprehensive analysis considerably touches upon popular cultural sphere, Bloch presents a line of resistance concentrates on popular tactics and sideways mainly put to use to elude from suppression of dominant powers, without neglecting these powers and relations of dominance. . In this sense, popular culture is a battle field and ground which infolds historical and social determinants and concrete-utopic moments, anticipatory conscious and dreams for the "better".

At this point, Bloch's approach to popular culture attributes to his peculiar interpretation about the notion of ideology. Especially about "class ideologies", Bloch mentions that ideology is an illusion which covers relations of exploitation. Although, Bloch mostly rely on a "broader sense" of ideology which regards its sociological functions to represent and signify diverse class and social groups in the realm of superstructure. Bloch, to extend the meaning

of ideology and its functions, applies and relates with ideology some notions like cultural residual or utopic function. Thus, both enrich his critique of ideology and limits the extension of ideological-illusionary effects of dominant powers.

In this respect, reconsideration of Bloch's legacy, particularly about ideology and popular culture seems substantial. In our current world, we frequently witness social rebellions which come up suddenly, within unexpected forms and from inside of everyday life and popular culture, similar to May 1968 events, erupted in France and quickly overspread throughout the world, supported and courage by Bloch.

To analyse Bloch's contribution to cultural studies in the context of his approach to the notions of ideology and popular culture, it will be tried to assess Bloch's unique perception of Marxism formulised as "turning back to the homeland (heimat) of humankind." This is main ground of Bloch's understanding of ideology and popular culture. Afterwards, the debate of ideology will be reviewed within the scope of some basic perspectives and their points of distinction. From this point of view, Bloch's perception of ideology will be tried to reveal. Thirdly, the meaning and scope of popular culture will be mentioned through the essential approaches. Lastly, thus, it will be tried to underline Bloch's unique perspective about popular culture.

From this basis, in the context of the presentation, the debate of ideology and popular culture will be reviewed within the scope of some basic perspectives and their points of distinction and Bloch's unique perception will be tried to ferret out. Afterwards, in the light of Bloch's assessments of ideology and popular culture, it will be attempted to probe "Sıfır Bir", a Turkish digital broadcasting platform series. As one of the most favoured examples of Turkish visual popular culture, Sıfır Bir tells an underground story about an upstart crime gang, living in Hurriyet neighborhood, known for ethnically mixed social structure and is overwhelmingly identified with crime and violence.

Keywords: Ernst Bloch, Ideology, Popular Culture, Sıfır Bir.

ULUSLARARASI İNSAN HAKLARI AÇISINDAN KAMU GÜVENLİK YÖNETİMİNDE OTORİTENİN SINIRI*

THE LIMIT OF AUTHORITY IN PUBLIC SECURITY ADMINISTRATION FOR INTERNATIONAL HUMAN RIGHTS

Özet:

Evrende bilebildiğimiz en akıllı ve en değerli varlık olan insanın kendi ürettiği yapı ve oluşumlar ile diğer hem cinslerinin her türlü tecavüz ve müdahalelerine karşı onu korumak ve daha onurlu bir şekilde yaşatmak adına insanoğlunun doğuştan sahip olduğu kabul edilen ve hiçbir kişisel veya kamusal gerekçe karşısında kullanılamasından vazgeçilemeyen hak ve özgürlüklere insan hakları denilmektedir. İnsan haklarının korunması ve kullanılmasında engellerin kaldırılması öncelikle bireylerin korunması anlamına gelir ve bu korumanın birinci derecede sorumluluğu ise doğrudan kamu gücü kullanma tekeline sahip devlete aittir.

İnsan hakları bir ülkede sadece iç hukuk norm ve kuralları ile değil her geçen gün daha çok kabul edildiği üzere artık çoğunlukla uluslararası hukuk kuralları ile sağlanmaktadır. Bir ülkedeki insan haklarının uygulama seviye ve standardı o devletin insaf ve anlayışına göre değil uluslararası anlayış ve seviyede üretilmiş ve tarihte yaşanmış birçok olay dikkate alınarak tasarlanan insanlığın hafızasını oluşturan uluslararası antlaşma ve belgelere dayalı oluşturulmak zorundadır. Dolayısıyla günümüzde iç hukukun kalıpları ile sınırlı olmamak üzere Uluslararası İnsan Hakları Kuralları hem yorum ve hem de uygulamada iç hukuka göre daima üstündür. Uluslararası insan haklarının bağlayıcı ölçü ve kurallarına aykırı bir iç hukuk kuralı ve uygulaması, başka ülkelerdeki uygulamalar örnek gösterilerek veya bir ülkenin anayasal hükmü haline getirilerek dahi doğal hukuk anlayışına göre hiçbir zaman geçerlilik kazanamayacaktır.

Uluslararası insan hakları ihlalleri artık uluslararası toplumun bir ülkeye müdahale edilmesini doğurabilecek bir sebep olarak görülürken, 11 Eylül sonrası kamu güvenliği ileri sürülerek Devletlerin genişleyen güvenlik siyaseti yüzünden bireylerin devlet iktidarı karşısında sınımlanacak alan olarak gördükleri devletin hukuka bağlılığında çeşitli sapmalar görülmüş ve sorunlar artmıştır. Devletler ve kamu gücü kullanan organları çoğulcu yaklaşımlarını her geçen gün kaybederek daha da otoriterleşmiştir. İnsan haklarını kısıtlamalarla uygulayan otorite yönetimler, kamu güvenliğini kamusal özgürlüklerin yıpratıldığını, güvenlik endişesi taşımanın hak taleplerinden önce geldiğini ileri sürmektedirler. Konu ile ilgili Siyaset bilimci Christoph Stefes, kamu güvenliği kaygılarını ileri süren otoriter rejimlerin bu maksatla üç temel dayanak noktası bulunduğunu, bunların meşruiyet, baskılar ve vatandaşların sisteme entegre edilmesi olduğunu vurgulamaktadır.

Yukarıda açıklanan gerekçelerle bu çalışmanın amacı, kamu güvenliği sorunu ileri sürülerek insan haklarını geri planda bırakan otoriter yaklaşımın kamu gücü kullananlar için sınırının nerede başlayıp nerede bittiğini anlamaya çalışmaktır. Kamu yönetimleri son dönemlerde sadece güvenlik eksenli kamu politikaları ile var olmaya çalışmakta bireysel özgürlükleri kamu güvenliğine tehdit olarak görmektedir. Bu sebeple kamu güvenliğine yönelik düzenlemeler, harcamalar ve faaliyetler hızla daha da artmaktadır. İnsan haklarını daraltıcı yorumla ele alan, uluslararası insan haklarında ulaşılan seviyeleri dikkate almayan ve uluslararası yükümlülüklerine aykırı davranan kamu yönetimi yaklaşımının sorunlarını açıklamak adına çeşitli ülke örnekleri verilerek karşılaştırmalı değerlendirmeler yapılacak olan bu çalışmada, kamunun sadece güvenliğe dayanan tek yapıyı pozisyonundan çıkabilmesinde somut önerilere yer verilecektir. Devletin hukuka bağlılığının bir lütuf değil bir zorunluluk olması gerektiği vurgulanarak kamunun varlık sebeplerinde dikkate alınması gerekli öncelikler ortaya konulacaktır.

Anahtar Kelimler: İnsan Hakları, Kamu Güvenliği, Otoriterleşme, Kamu Yönetimi.

* Mehmet GÜNEŞ, Doç. Dr, Ufuk Üniversitesi, İİBE, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler, mehmet.gunes@ufuk.edu.tr

Abstract:

As far as we know the human being is the most intelligent and the most precious creature in the universe. In order to protect and to live in a more dignified manner against all kinds of rape and intervention of other genus and the structures and formations of human being, rights and freedoms which are accepted as having innate possession of human beings and which cannot be abandoned in the face of any personal or public reason are called human rights. The removal of barriers to the protection and use of human rights is primarily the protection of individuals, and the primary responsibility of this guardian belongs to the state, which has a direct force of public power.

Human rights in a state are not only based on domestic law norms and rules, but more often than not, and are now mostly provided by international law rules. The level and standard of practice of human rights in a country must be established on the basis of international treaties and documents which constitute the memory of mankind, which has been produced in accordance with the consciousness and understanding of that state. Therefore, today, not limited to the patterns of domestic law, the International Code of Human Rights is always in accordance with domestic law both in interpretation and in practice. A domestic law rule and practice contrary to the binding norms and rules of international human rights will never be valid according to the understanding of natural law, even by demonstrating practices in other countries or making it a constitutional provision of an individual.

International human rights violations are now seen as a reason for the international community to intervene in one country. After September 11, due to the expanding security policy of the States, various public security was posed, deviations in the legality of the state that the individuals regarded as the area to be sheltered against the state power were seen and these kinds of problems were increased. The

state and the organs using the public power have become more authoritarian by losing their pluralistic approach day by day. Authorities that restrict human rights have argued that public security is exacerbated by public freedoms and that security concerns must precede their claims. Political scientist Christoph Stefes emphasizes that the authoritarian regimes advocating public security concerns have three main focal points for this purpose - their legitimacy, their oppression and the integration of citizens into the system.

For the reasons explained above, the aim of this study is to try to understand where the limits of the authoritarian approach to the public power are beginning and where it ends. In recent years, public administrations have tried to exist only with security-oriented public policies and have seen individual freedoms as a threat to public safety. For this reason, regulations, expenditures and activities in public security are increasing rapidly. In order to get rid of installed from its single-position position, it will be proposed some offers. It should be emphasized that the state's commitment to the law should be a necessity, not a grace.

Keywords: Human Rights, Public Security, Authoritarianism, Public Administration.

TÜRKİYE'DE ÖZEL GÜVENLİK HİZMETLERİ YÖNETİMİ: HESAPVEREBİLİRLİK ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE BİR İNCELEME*

*PRIVATE SECURITY SERVICES ADMINISTRATION IN TURKEY: AN
EXAMINATION ON THE ORGANIZATION OF ACCOUNTABILITY*

Özet:

Bu çalışma, Türkiye’de özel güvenlik hizmetleri yönetiminde hesap verebilirlik ilişkilerinin nasıl örgütlendiğini zaman içerisindeki değişimiyle incelemektedir. Belirli bir ülkenin güvenlik örgütlenmesinin bir parçasını oluşturan özel güvenlik hizmetleri yönetimi, özel güvenlik hizmetlerinin etkili, verimli ve hesap verebilir sunumunun yönetilmesi için oluşturulmuş kamu örgütlenmesi olarak tanımlanabilir. Buna göre, özel güvenlik hizmetleri yönetimi, kamu (güvenliği) yönetimi ile özel güvenlik piyasasını diğerleri yanında hesap verebilirlik ilişkileri üzerinden birbirine bağlamaktadır. Hesap verebilirlik, en az iki taraf arasında davranışları gerekçelendirme, açıklamalar yapma, düzeltmeler ve yaptırımları kabullenme gibi sorumlulukları içeren bir ilişkidir. 1980’lerden itibaren kamu yönetiminde giderek artan özelleşmeyle birlikte, güvenlik hizmetleri sunumunun hesap verebilirlik boyutunda da değişim olmuş; önceden sadece kamu yönetimi içerisinde kurulan bürokratik hesap verebilirlik ilişkilerine kamu yönetimi ile özel güvenlik piyasası arasında kurulan hesap verebilirlik ilişkileri eklenmiştir. Böylece, kamu yönetiminde hiyerarşik (dikey) ve tek yönlü (aşağıdan yukarıya) hesap verebilirlik, özelleşme sonucunda piyasanın sözleşme hukukunu ve koşullarını da içermeye başlamıştır. Bu kapsamda, hem literatürde hem de kamu yönetiminde güvenliğin özelleşmesiyle ilgili ana tartışma konularından biri de özel güvenlik hizmetlerinin hesap verebilirliğinin nasıl sağlanacağıdır. Belirli bir ülkede, özel güvenlik hizmetleri yönetimine ait hesap verebilirlik örgütlenmesinin üç ana etmen tarafından farklı derecelerde biçimlendirildiği söylenebilir. Birincisi, güvenlik hizmetinin kapsamı, yani güvenliğin nasıl tanımlandığı ve güvenlik hizmeti kapsamına hangi işlevlerin girdiğidir.

İkincisi, güvenlik örgütlenmesi olarak somutlaşan Weberyen meşru güç kullanma tekelinin örgütlenme biçimidir. Meşru güç kullanma tekelinin örgütlenme biçimi, ülkelere göre değişmekte ve hesap verebilirlik örgütlenmesini de belirlemektedir. Üçüncüsü ise, yönetim yapısının genel olarak âdemi merkezileşme derecesidir. Devlet-piyasa ilişkilerinin bir parçasını oluşturan özel güvenlik hizmetleri, diğer kamu hizmetlerinde olduğu gibi belirli bir ülkede kamu yönetiminin âdemi merkezileşme derecesine bağlı olarak gelişmektedir. Bunların yanı sıra, güvenlik sadece bir kamu hizmeti değil aynı zamanda devletin varoluşsal işlevidir. Buna göre, güvenliğin özelleşmesi sonucunda hesap verebilirlik ilişkilerinde ortaya çıkan bu değişimin devletin kendisiyle ilgili sonuçları da vardır. Bunlar esas olarak, güç kullanma tekelinin meşruiyetinde ortaya çıkmakta; Toplumsal Sözleşme kuramına göre meşruiyetini yurttaşlarının güvenliğinin sağlanmasından alan devlet ile yurttaşlar arasında kamu hizmeti (güvenlik) üzerinden kurulan meşruiyet ilişkisine piyasa dâhil olmaktadır. Türkiye’de, 2000’li yıllardan itibaren özel güvenlik piyasası gelişmiş ve 2004 yılında yürürlüğe giren 5188 Sayılı Kanun ile bu piyasa bir yasal çerçeve kazanmıştır. Türkiye’de özel güvenlik hizmetleri yönetimi halen İçişleri Bakanlığına bağlı Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından yerine getirilmektedir. Özel güvenlik hizmetleri yönetimine kamu yönetiminin merkez ve taşra teşkilatları yanında ticaret ve sanayi odaları da katılmaktadır. Bu kapsamda çalışmada, Türkiye’de özel güvenlik hizmetleri yönetiminde hesap verebilirlik örgütlenmesi, güvenliğin özelleşmesi ve hesap verebilirlik kavramsal çerçevesinde, zaman içerisindeki değişimi üzerinden incelenmektedir. Çalışmada öncelikle, ilgili literatür ve politika dokümanlarının kategorik içerik analizi yoluyla güvenliğin özelleşmesinde hesap verebilirliğe ilişkin bir analiz çerçevesi oluşturulmaktadır. Daha sonra bu analiz çerçevesi kullanılarak Türkiye’de özel güvenlik hizmetleri yönetiminde hesap verebilirlik örgütlenmesi incelenmektedir. Son olarak, konuya ilişkin politika önerilerine yer verilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Özel Güvenlik, Kamu Yönetimi, Hesap Verebilirlik.

* Ahmet BARBAK, Dr. Öğr. Ü., İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, abarbak01@gmail.com

Abstract:

This study examines how the accountability relations have been organized in private security services administration in Turkey, taking into account its shift over time. A part of security organization in a given country, the private security services administration can be defined as the public organization to manage effective, efficient and accountable provision of private security services. Accordingly, private security services administration links public (security) administration with private security market, among others, through accountability relations. Accountability is a relationship between at least two parties, which includes the responsibilities of justifying behaviors, making explanations, corrections, and accepting sanctions. With increasing privatization in public administration since 1980s, the accountability dimension of security provision has also changed; previously confined in public administration, the bureaucratic accountability relations have been accompanied by those of between public administration and private security market. Thus, as a result of privatization, hierarchical (vertical) and one-way (top-down) accountability in public administration has begun to encompass contractual law and contingencies of the private market. In this context, one of the fundamental debates both in literature and public administration concerning the privatization of security has been how the accountability of private security services could be achieved. It can be asserted that the accountability organization of private security services administration is shaped with varying degrees by three main factors. First is the scope of security provision, in other words, how the security is defined and what functions are included in security provision. Second is the organizational form of Weberian monopoly on the legitimate use of force that is embodied as security organization. The organizational form of monopoly on the legitimate use of force varies by country and determines also the organization of accountability. Third is the degree of decentralization of administrative structure in general. A part of state-market relations, private security services, like

others, evolve depending on the degree of decentralization of public administration in a given country. In addition to these, security is not only a public service but also the existential function of the state. Accordingly, change in accountability relations through security privatization has also implications for state's itself. These implications fundamentally emerge in legitimacy of monopoly on the use of force, and the market gets involved in legitimacy relations established through public service (security) between citizens and the state, which, according to the theory of Social Contract, gains its legitimacy from ensuring security of its citizens. In Turkey, private security market has evolved in 2000s and obtained a legal framework by the Law No. 5188 that took effect in 2004. The private security services administration in Turkey has been performed by General Directorate of Security which is affiliated to Ministry of Interior. Central and provincial organizations as well as chambers of commerce and industry take part in private security services administration. In this context, the organization of accountability in private security services administration is examined within the conceptual framework of security privatization and accountability through its change over time. To that end, the study begins with developing an *analytical framework* of accountability in security privatization through categorical content analysis of related literature and policy documents. Thereafter, using this analytical framework, the organization of accountability in private security services administration in Turkey is examined. The study concludes with pertinent policy recommendations.

Keywords: Private Security, Public Administration, Accountability.

GEÇİCİ KORUMA ALTINDAKİ SURIYELİ GÖÇMENLERİN TÜRKİYE'DE KENTLERE SOSYOEKONOMİK ETKİSİ*

SOCIOECONOMIC EFFECT OF SYRIAN IMMIGRANTS WITH TEMPORARY PROTECTION STATUS ON CITIES IN TURKEY

Özet:

Arap Baharı olarak bilinen süreçte yaşanan iç karışıklıklar ve çatışmalar nedeniyle kaos ortamına sürüklenen Suriye'den Türkiye'ye yönelik ilk toplu nüfus hareketi 29 Nisan 2011 tarihinde Cilvegözü sınır kapısında görülmüştür. Bu nüfus hareketi akabinde gerekli tedbirler alınmaya başlanmış; bu kapsamda Türkiye'ye kitlesel akınla gelen Suriyelilere açık sınır politikası ile uluslararası literatürdeki "Geçici Koruma" statüsü verilmiştir. İlk etapta mevcut mevzuatta kanuni düzeyde yer almayan geçici koruma rejimi, Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu'nun 91'inci maddesine istinaden Geçici Koruma Yönetmeliği ile düzenlenmiştir. Bu düzenlemeyle verilen haklar doğrultusunda Türkiye'de bulunan Suriyelilerin sosyoekonomik etkisinin, 26 geçici barınma merkezinin bulunduğu şehirler ile %79,34'ünün yaşadığı 10 şehirde en çok görüldüğü söylenebilir.

Bu çalışmada da Geçici Koruma statüsünde Türkiye'de bulunan Suriyelilerin işgücü, konut ve suç oranları verileri üzerinden bulundukları şehre sosyoekonomik etkisi ele alınmaktadır. Çalışmayla birçok araştırmada ortaya konulmaya çalışılan Suriyeli göçmenlerin Türkiye'de kentlere etkisi, daha makro düzeyde verilerle, daha geniş bir çerçeveden ele alınarak değerlendirilmiştir. Çalışmada, konunun uzmanlarıyla yapılan mülakatların yanı sıra, konuya ilişkin ulusal ve uluslararası literatür incelemesi de yapılmıştır.

Çalışmanın temel bulguları; Türkiye'deki şehirlerdeki Suriyeli göçmenlerle ilgili istihdam anlamında kayıt dışına kayan ancak yurtiçi hâsılaya katkı sunan bir istihdam durumu olduğu, konutta düşük kiralı bölgelerin Suriyeli göçmenlerce tercih edildiği, ancak bu durum fırsat bilen emlakçıların kiraları yükselttiği, ayrıca Suriyelilerin suça

katılım oranlarının düşük olmasına karşın kamuoyunda güvensizlik algısı olduğunu ortaya koymaktadır.

Nüfus İdaresi Genel Müdürlüğü'nün 2017 verilerine göre Geçici Koruma kapsamında Türkiye'de bulunan 3.542.250 Suriyeli göçmenin %55,25'ine denk gelen 1.957.007 kişilik (15-65 yaş arasındaki) kısmı toplam potansiyel işgücünü oluşturmaktadır. AFAD'ın 2016 yılındaki saha araştırması Suriyeli göçmenlerin önemli bölümünün iş aradığı sonucunu ortaya koymuştur. Bununla birlikte, yapılan düzenlemelere rağmen, Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nun verilerinde sadece 18.072 kişinin çalışma izni bulunduğu ve kayıt dışı çalışmanın çok yaygın olduğu görülmektedir. Bunda mevcut düzenlemelerdeki kısıtlamalar ve zorluklar etkilidir. TİSK'in 2015 yılı raporunda Suriyeli göçmenlerin ucuz işgücü olarak istismar edildiği ve yerel halkın işini kaybetmekten ve haksız rekabetten endişelendiği vurgulanmaktadır. Oysa TÜİK verilerinde Türkiye'de lise ve altı eğitim almışlardaki işsizlik oranlarında 2014-2017 arasında %1'in altında bir artış gözlenmiştir. Bu oran Suriyeli göçmenlerin daha fazla işgücüne katılım sağlayabilecekleri okuma yazma bilmeyen ve lise altı eğitimlilerde sadece %0,15'tir. TOBB'un verilerinden Türkiye'de yabancı sermaye statülü Suriyeli göçmenlere ait 8.100 şirket bulunduğu, bu şirketlerin toplam istihdamının 100.000 kişiye yaklaştığı anlaşılmaktadır. TBMM "Göç ve Uyum" Raporunda Suriyeli göçmenlerin Türkiye'deki iktisadi etkilerine dair yapılan araştırmaların büyüme üzerinde 2015 yılında GSYİH'ya %0,5-1,7 oranında pozitif katkı sağladığını gösterdiği belirtilmektedir.

2012-2014 yıllarında sınır kentleri Gaziantep, Şanlıurfa ve Kilis'te kira fiyatlarının 2-3 kat arttığı yönünde haberlere rastlanılmakla birlikte, 2016 yılında yapılan bir araştırmada Suriyeli göçmenlerin yaklaşık % 90'ının 750 TL ve altında kira ödediği görülmektedir. Ayrıca, TOKİ tarafından yapılan sosyal konutların Suriyeli göçmenlere bedava verildiği yönündeki iddialar da geçerli değildir çünkü bunun için ilk şart T.C. vatandaşlığı olmaktadır.

İçişleri Bakanlığı'nın verilerine göre Suriyeli göçmenlerin karıştığı suç olaylarının kamuoyunda bilinenin aksine yüksek olmadığı, bu oranın 2014-2017 arasında Türkiye'deki toplam asayiş olaylarına oranının yıllık ortalama %1,32 olduğu anlaşılmaktadır. Bununla birlikte, TÜİK verilerine göre Yaşanılan Çevrede Bireyin Kendini Güvende Hissetme oranı 2011 yılında %24,9 iken, 2017 yılında %27,92 olmuştur.

Anahtar Kelimeler: Geçici Koruma, Suriyeli Göçmenler, Kent, İstihdam, Suç, Konut.

* **Azize ÖKTEN**, Doktora Öğrencisi, Süleyman Demirel Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Anabilim Dalı, azizeokten@hotmail.com
Serkan ÖKTEN, Dr., Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanlığı, sokten@yahoo.com
Hüseyin GÜL, Prof. Dr., Süleyman Demirel Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, gulhuseyin@yahoo.com

Abstract:

The first mass population movement from Syria where dragged to chaos because of inner turmoil and conflicts at the process known as the Arab Spring to the Turkey has been seen on April 29, 2011 at the border gate of Cilvegözü. Following this population movement, the necessary precautions have been taken; in this context "temporary protection" status in the international literature is given to Syrians coming to Turkey with mass flux by an open border policy. The provisional protection regime which is not legally involved in the existing legislation at the first stage is regulated by the Provisional Protection Regulation in accordance with Article 91 of the Foreigners and International Protection Law. It can be said that in accordance with the given editing rights to the socio-economic impact of the Syrians in Turkey, is seen most in the cities where 26 temporary shelter in and the 10 cities where the 79.34% of Syrians live.

In this study, socio-economic impact of Temporary Protection status of Syrians in Turkey to the city they are located in will be dealt by the labor, housing and crime data. By the study effect of Syrian immigrants to the cities of Turkey which has been tried to be studied by many studies is evaluated by considering a broader context with more macro-level data. In the study, besides the interviews made with the experts of the subject, a review of the national and international literature on the subject was also made.

Key findings of the study are; there is a situation on employment for migrants Syrians in cities that is mainly off the record but contributes to domestic product growth, the low-rent districts are preferred by Syrian immigrants for housing, but real estate knowing this case sees that an opportunity to raise the rent, also mistrust rate is high among the public, despite the low rate of Syrian's to the participation of the crime.

According to 2017 data of General Directorate of Population Administration 1,957,007 people (between 15-65 years), corresponding to 55.25% of 3.54225 million Syrian immigrants live under temporary protection in Turkey constitute part of the total potential workforce. AFAD's field survey in 2016 revealed that a significant portion of Syrian migrants seek employment. Nevertheless, despite the arrangements made, it seems that according to the Family, Labor and Social Services Ministry statistics only 18,072 people have

work permits and that informal work is very common. Constraints and difficulties in the current regulations are effective in this. TİSK's 2015 report emphasizes that Syrian migrants are abused as cheap labor and that local people are worried about losing their jobs and unfair competition. However, according to Turkey's Official data between high school and below educational unemployment rate in 2014-2017 is an increase of less than 1%. This rate is only 0.15% for illiterate and under-secondary educated people where Syrian migrants can participate in more workforce. There are 8,100 companies of Syrian refugees that has foreign capital status and the total employment of these almost 100.000 people is understood from TOBB's data. Researches about the economic impact of Syrian immigrants on the growth of Turkey shows that they contributed positively to GDP ratio from 0.5 to 1.7% in 2015 is indicated at the Turkish Parliament "Migration and Integration" Report.

There are news about rent rates have increased 2-3 times in border cities Gaziantep, Şanlıurfa and Kilis between 2012-2014, but in a survey conducted in 2016, it is seen that about 90% of the Syrian immigrants paid rent less than 750 TL. In addition, the claims that social housing made by TOKİ is free for Syrian immigrants are not true either, because the first condition for this is to be a T.R. citizen.

According to data from the Ministry of Interior Syrian immigrants involving crime rate is not high contrary to the known at the public, it is understood that annual average of the ratio of it to the ratio of total public crime incidents in Turkey between the 2014-2017 is 1.32%. However, according to TURKSTAT data, the rate of self-reliance of the individual in the living environment was 24.9% in 2011 and became 27.92% in 2017.

Keywords: Temporary Protection, Syrian Immigrants, Urban, Employment, Crime, Housing.

TÜRKİYE'DE BİYOKAÇAKÇILIK SORUNU: KÜRE DAĞLARI MİLLİ PARKI ÖRNEĞİ*

THE PROBLEM OF BIO-SMUGGLING IN TURKEY: THE CASE OF KÜRE MOUNTAINS NATIONAL PARK

Özet:

20. yüzyıl başlarında çevre sorunları küresel boyutta tartışılmaya başlanmıştır. Sanayi devriminin toplumsal, siyasal, ekonomik ve insan merkezli etkisi, insanlığın binlerce yılda yaptığından daha fazla tahribatına yol açmıştır. Bu yol ve yöntemler, çevre ve doğal kaynaklar üzerinde doğrudan yıkıcı sonuçlara yol açtığı gibi ulusları da mevcut kaynakları kaybetmemek ve sürdürülebilirliği sağlama konusunda yarışa sürüklemektedir. Bundan dolayı son dönemde dünyada gen bankaları oluşturulmakta ve biyoçeşitlilik ulusların doğal kaynaklar açısından zenginlik ve kaybedilemez bir değer/hak olarak görülmektedir.

Bioçeşitlilik, karasal, deniz, okyanus ve diğer su ekosistemleri, ekosistem toplulukları, türlerin kendi içinde, türler arasında ve ekosistemler arasında çeşitliliği ifade eder. Nüfus artışı, ormansızlaşma, kapitalist kentlerin rekabeti ve büyüme talepleri, toprak ve su kirliliği, teknoloji bağımlılığı ve tüketim endeksli insan kimliği biyoçeşitliliğin yok olmasına ve ekosistemdeki dengenin sarsılmasıyla sonuçlanmasına hız katmaktadır. Bununla beraber teknolojiye yeni gelişmeler, ekosistemden yararlanma boyutunu artırarak biyoçeşitliliğin sağladığı kaynaklar açısından değerlendirilmesine yol açmıştır. Günümüzde genetik mühendisliği ve biyoteknolojilerin geliştirilmesi, genlerin, canlı türlerin sürdürülebilirliği ve çeşitliliğini sağlama konusunda önemli mekanizmalar olarak yaygınlaşmaktadır. Öte yandan biyoçeşitlilik, insanların gıda, ilaç, sanayi gibi ihtiyaçlarının sürdürülebilirliği açısından hayati önem

taşımaktadır. Bu nedenlerle, genetik kaynaklar üzerindeki hakların kime ait olduğu tartışması yaygınlaşarak "Birleşmiş Milletler Biyolojik Çeşitlilik Sözleşmesi" ile devletlerin kendi sınırları içindeki genetik kaynaklar üzerinde hakları kabul edilmiştir. Söz konusu hakların gelişme sürecinde ortaya çıkan en önemli sorun "biyokaçakçılık"tır.

Biyokaçakçılık, endemik türlerin ve genetik çeşitliliğin yüksek olduğu alanlarda, canlıların ve onlara ait parçaların yetkili makamlardan izin alınmadan toplanarak, yurt dışına çıkartılması girişimleridir. Türkiye, endemik türler ve genetik çeşitlilik bakımından dünyanın sayılı biyoçeşitlilik alanlarından birisi durumundadır. Bundan dolayı biyokaçakçılık riski oldukça yüksektir. Buna karşılık, ülkemizde yönetim ve mevzuat düzleminde biyokaçakçılıkla ilgili yeterli bilinç ve donanımın olduğu söylenemez.

Bu araştırmanın konusu, Türkiye'de biyoçeşitlilik ve biyokaçakçılıktır. Araştırma konusu, Küre Dağları Milli Parkı özelinde işlenmiştir. Araştırmanın problemi, Türkiye'de biyokaçakçılığa karşı alınan hukuki-idari tedbirler ile bu konudaki farkındalığın yeterliliğidir. Alan araştırmasına dayalı olarak gerçekleştirilen araştırmanın evreni, Karabük ve Bartın'daki Doğa Koruma ve Milli Parklar Şube Müdürlükleri ile Küre Dağları Milli Park Şube Müdürlüğü'dür. Araştırmanın örneklemini ise sözkonusu kurumların yetkilileridir. Araştırma, nitel araştırma yöntemine dayanmaktadır. Araştırmanın sonuçlarına göre ülkemizde biyokaçakçılıkla mücadele hususunda yeterli bir örgütlenme ve hukuki düzenlemeden söz etmek olanaklı değildir. Bu çerçevede ülkemizde biyoçeşitliliğin korunması ve önemi hususunda yönetsel düzlemde farkındalık ve bilincin artırılması ile biyokaçakçılıkla mücadeleye yönelik etkin bir mevzuat oluşturulması gereği tespit edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Biyoçeşitlilik, Biyokaçakçılık, Küre Dağları Milli Parkı.

* **Erdal GÜLER**, Öğr.Gör., Bartın Üniversitesi, Ulus Meslek Yüksekokulu, Büro Hizmetleri ve Sekreterlik, (Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kamu Yönetimi Anabilim Dalı, Doktora Öğrencisi), erdal.gurel@bartin.edu.tr
Ahmet MUTLU, Prof. Dr., Ondokuz Mayıs Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, ahmet.mutlu@omu.edu.tr

Abstract:

In the early 20th century, environmental problems began to be discussed on a global scale. The social, political, economic and human-centered effect of the industrial revolution has led to more destruction than mankind has done in thousands of years. These roads and methods have led directly to devastating consequences on the environment and natural resources, as well as pushing nations to compete each other in order not to lose existing resources and to maintain sustainability. As a result, genetic banks have been established throughout the world and biodiversity is regarded as a wealth and an indispensable value regarding the natural resources of the nations.

Biodiversity refers to the diversity of terrestrial, marine, ocean and other aquatic ecosystems, ecosystem communities, between species and among species, and between ecosystems. Population growth, deforestation, competition, and growth demands of capitalist cities, soil and water pollution, technology dependency and consumption driven human nature accelerate the destruction of biodiversity, thus the equilibrium in the ecosystem. Nevertheless, new developments in technology have increased the utilization of ecosystem, which in turn has led to the evaluation of biodiversity regarding the resources it provides. Today, genetic engineering and the development of biotechnologies are becoming important mechanisms for ensuring the sustainability and diversity of living species. On the other hand, biodiversity is vital to the sustainability of people's needs, such as food, medicine, and industry. For these reasons, the debate over the ownership of genetic resources has become widespread. With the "United Nations Convention on Biodiversity", it was adopted that states have the ownership of genetic resources within their borders. However, the most important problem that arises in the development process of these rights is "bio-smuggling".

Bio-smuggling is an attempt to collect endemic species and their parts in areas where the genetic diversity is high and to take them out of the country without the permission from authorities. Turkey is a one of the world's most important biodiversity areas in terms of endemic species and genetic diversity. Therefore, the risk of bio-smuggling is considered to be very high. However, it is difficult to argue that our country has sufficient consciousness of and mechanisms against bio-smuggling in terms of administration and legislation.

The research subject of this study is the biodiversity and bio-smuggling in Turkey. The research subject is conducted in the case of Küre Mountains National Park. The research problem is the sufficiency of the awareness and legal-administrative measures taken against bio-smuggling in Turkey. The universe of the research based on field study is the Directorate of Nature Conservation and National Parks in Karabük and Bartın and Küre Mountains National Park Directorate. The sample of the research is the officials of these institutions. The research is based on qualitative research method. The results of the research show that it is not possible to speak of sufficient organization and legal regulation against bio-smuggling in Turkey. Therefore, it has been determined that effective legislation for combating bio-smuggling must be established and awareness and consciousness on the administrative level must be increased in order to protect and promote the biodiversity in our country.

Keywords: Biodiversity, Bio-smuggling, Küre Mountains National Park.

KENTLİ HAKLARININ TÜRKİYE EKSENİNDEKİ YERİ*

THE PLACE OF URBAN RIGHTS IN TURKEY

Özet:

19. Yüzyılda sanayi devrimi sonrasında yaşanan gelişmeler neticesinde, kırsal alanlardan kentsel alanlara doğru hızlı bir göç hareketliliği yaşanmıştır. Bu hareketliliğin sonucunda ise artı ürünün toplumsal ve coğrafi olarak yoğunlaştığı kentsel mekanlar oluşmuştur. Türkiye'de geç sanayileşme hamlesi, kentsel mekan yoğunlaşmasını daha kısa bir zaman dilimine ve kontrolsüz-hızlı-yıpratıcı bir forma zorlamıştır. Geç yakalanan sanayileşme hamlesi, Türkiye'de kırsal alanlardan kentsel alanlara doğru yaşanan göçlerin ve sermayenin yoğunlaşmasının daha yoğun bir şekilde gerçekleşmesi ile sonuçlanmıştır. Sanayi devrimiyle birlikte gerek dünyada gerekse Türkiye'de üretim ilişkilerine bağlı olarak yaşanan tüm dönüşümlerin sonucu, kentlerde; plansız büyüme, kentsel yerleşim alanlarının sağlıklı yaşam koşullarını yitirmesi, hukuk ve insan hakları konularında ciddi sorunlar ve kent kimliği-hemşerilik bilinci gibi kavramların yeniden sorgulanması gibi bir dizi problem alanını gündeme taşımıştır.

Tarihsel süreç içerisinde kentleşme olgusunun giderek artmasıyla, kentsel alanlarda yaşanan sorunların daha da derinleşmesi, bu alanlar için yeni hukuksal ve yönetsel arayışların geliştirilmesini de beraberinde getirmiştir. Bu doğrultuda, Birinci Kuşak Hakların (Klasik Hakların) ve İkinci Kuşak İnsan Haklarının (Sosyal Hakların) tartışılmasının ardından, 1970'lerde Unesco'nun önerisiyle gündeme

gelen Üçüncü Kuşak Haklar (Dayanışma Hakları) kent özelinde farklı bir düzlemde tartışılmaya başlanmıştır. Bu sistemli çabaların sonucunda Avrupa Yerel ve Bölgesel Kongresi'nce Mart 1992'de kabul edilen Avrupa Kentsel Şartı, kentli haklarının tanınmasında önemli bir adım olmuştur. Şart'ta, Avrupa yerleşimlerinde yaşayan kent sakinlerinin sahip oldukları belirtilen yirmi tane hak sayılmıştır. Kaynağını dayanışma haklarından alan kentli hakları, insanların barınma, çalışma, dinlenme ve diğer türden gereksinimlerini karşılamaya yönelik hakları kapsamaktadır.

Bu çalışma "şehir hakkı" ya da "kent hakkı" gibi kavramsal farklılıkları tartışmaksızın kapitalizmin çelişkilerini gidermek için ortaya konan "kentli hakları" kavramı üzerinden temellendirilmiştir. Çalışmada, "Kentli Hakları"nın ülkemiz yasalarındaki yeri ve yansımaları kent ile ilişkili mevzuatlar çerçevesinde irdelenmesi ve uygulanabilirliği üzerine bir tartışma yapılması amaçlanmaktadır. İki binli yıllarda ülkemizde başlayan kamu yönetimi ve yerel yönetim anlayışlarındaki reform çabaları devlet yönetim anlayışına da uzanmıştır. Bu çabalar, Haziran 2018'den sonra Türkiye'de etkili ve verimli bir şekilde çalışacak olan yeni bir mekanizma oluşturan yeni bir sisteme geçişe kadar uzandı. Kentli hakları konusunun ele alınması; büyüyen ve metropolleşmeye doğru ilerleyen, sakinini "kentli" olarak tanımlayan ve kırsal alanları kentin parçası olarak düzenlemeyi öngören yönetim anlayışı içerisinde bir gereklilik olarak düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kentleşme, Kentli Hakları, Avrupa Kentsel Şartları.

* Nilüfer NEĞİZ, Doç. Dr., Süleyman Demirel Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, nilufernegiz@sdu.edu.tr
Özkan YALÇIN, Doktora Öğrencisi, Süleyman Demirel Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, ozkan_yalciin@hotmail.com

Abstract:

In the 19th century, as a result of the developments experienced after the industrial revolution, there was a rapid migration movement from rural areas to urban areas. As a result of this movement, urban spaces as socially and geographically concentrated the plus value appeared. The late industrialization process in Turkey forced the concentration of urban space in an environment in which it was realized in a condensed period of time, unrestrainedly and abrasively. The late industrialization in Turkey resulted in a more intensive process of the concentration of capital and the people who have migrated from rural areas to urban areas. With the Industrial Revolution, the result of all the transformations that are related to production relations both in the World and Turkey have brought up to the agenda the unplanned growth, the loss of healthy living conditions of urban settlements, serious problems in law and human rights and re-questioning of concepts such as urban identity and citizenship awareness in the cities.

With the increasing number of urbanization in the historical process, the deepening of the problems in the urban areas has brought along new legal and managerial quests for these areas. In this direction, Third Generation Rights (Solidarity Rights), which came to the agenda in the 1970s under the proposal of Unesco, began to be debated on a different platform within the concept of urban after the arguments of the First Generation Rights (Classical Rights) and the Second Generation Human Rights (Social Rights) launched. As a result of these systematic efforts, the European Urban Charter adopted by the European Local and Regional Congress in March 1992 became an important step in the recognition of urban rights. "Twenty rights" which are granted to residents living in European settlements have been included in the European Urban Charter. Urban rights that have sourced from solidarity rights include people's needs for accommodation, work, rest and other kinds of requirements.

This study is based on the concept of 'urban rights', which set out to eliminate the contradictions of capitalism without discussing conceptual differences such as 'city right' or 'urban right'. In this study it is aimed to open a discussion on the adaptability of "Urban Rights" within the framework of legislation related to the urban and its reflections in Turkey's laws. The efforts to reform public administration and local government approaches that started in our country at 2000s have extended to state administration. These efforts have produced results by transition to the new system that sets a new state mechanism that will possibly work effectively and efficiently in Turkey after June 2018. Addressing the issue of urban rights is therefore, considered as a necessity in the concept of management which is growing and advancing towards metropolitanization, which defines residents as "citizen" and foresees organizing rural areas as parts of the urban.

Keywords: Urbanization, Urban Rights, European Urban Charter.

YERLEŞİM POLİTİKALARI İÇİNDE TARİHİ KORUMA BÖLGELERİNİN ÖNEMİ*

THE IMPORTANCE OF HISTORICAL PROTECTION ZONES IN
SETTLEMENT POLICIES

Anahtar Kavramlar: İmar Planları, Yerleşim Politikaları, Tarihi
Koruma, Söylem Analizi, Kentsel Dönüşüm.

Özet:

Ülkemizde son dönem yerel politikalar arasında iki karşıt eğilimin önem kazandığı; bir yandan büyüyen kentlerde yerleşim alanlarının da genişlediği; bunun yanı sıra “kentsel dönüşüm/yenileme” çalışmaları ile de “yeni” vurgusunun tanımladığı tüm olumsuzluklarla öne çıktığı; diğer yandan “tarihi koruma” çalışmalarına da ayrı bir önem verildiği görülmektedir. Eski ile yeninin bu birlikteliği özellikle mekansal çakışma durumlarında tercihlerin ne yönde kullanıldığının saptanması ve bu tercihlerin sosyo-ekonomik sonuçlarının değerlendirilmesi bakımından önemlidir. Söylem dünyası ile reel yaşam önceliklerinin uyuma oranı, bu örnekte yönetsel pek çok kavramı yeni bağlamlarıyla irdelemeye olanak sağlamaktadır. Bu çalışmada Tarihi Koruma çalışmaları bakımından görece zengin mekansal olanaklara sahip bir kent olan Kırşehir’deki yerel yerleşim politikaları, bütünsel ve noktasal imar uygulama kararları açısından değerlendirilerek; bu genel çerçevede tarihi koruma uygulamalarının yaygınlığı ve başarılı örneklerin cazibe unsuru olarak rolü irdelenecektir. Bu değerlendirme kentin plan kararları düzleminde yapılırken ayrıca “söylem analizi” yöntemiyle kent yöneticilerinin uygulama tutarlılığı da sınanmış olacaktır.

Abstract:

In our country, two opposing trends have gained importance among recent local politics; on the one hand the expansion of settlement areas in growing cities; as well as "urban transformation / renewal" studies and all the contingencies defined by the "new" emphasis; On the other hand "historical protection" we are given to work special importance. This combination of old and new is important in terms of determining the preferences used in spatial overlap situations and evaluating the socio-economic consequences of these preferences. The match rate of the world of tales and real life priorities allows us to explore many managerial concepts in this context in their new context. In this study, local settlement policies in Kırşehir which is a city with rich spatial facilities in terms of Historical Conservation studies, in terms of holistic and spatial development implementation decisions; the prevalence of historic conservation practices in this general framework and the role of successful examples as an attraction element will be examined. While this assessment is conducted in the city plan, it will also be tested for the practice consistency of city administrators by "discourse analysis".

Keyword: Construction Plans, Settlement Policies, Historical Conservation, Discourse Analysis, Urban Transformation.

* **Azize Serap TUNÇER**, Doç. Dr., Ahi Evran Üniversitesi İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, Kentleşme ve Çevre Sorunları ABD Başkanı, serap@seraptuncer.com
Cazibe AYDOĞAN, Yüksek Lisans Öğrencisi, Ahi Evran Üniversitesi SBE, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, cazibe_barac@hotmail.com
Demet CEYHAN, Yüksek Lisans Öğrencisi, Ahi Evran Üniversitesi SBE, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, demetcyhn@gmail.com

DEVLETİN KONUT SEKTÖRÜNDEKİ ROLÜ: NOKSAN OLİGOPOL KOŞULLARINDA KAMUNUN KONUT ÜRETİMİ*

*THE ROLE OF GOVERNMENT IN HOUSING MARKET: THE SUPPLY
OF BUILDING BY PUBLIC SECTOR ENTERPRISES UNDER IMPERFECT
OLIGOPOLY*

Özet:

Türkiye OECD üyelerine göre, yüksek sayılan nüfus artış oranına sahiptir. İç göç hareketleri de taşınan bölgelerde normalden daha yüksek oranda konut ihtiyacı doğurmaktadır. Ayrıca son 10 yılda Türkiye'ye dış göç akını da konut talebinin hareketli olmasını sağlamaktadır.

İktisadi anlamda arz-konut üretimi, talebi karşılamayınca piyasa fiyatı yükselmektedir. Ortalama gelir o oranda yükselmediği sürece de hane halkları açısından konut satın alma ya da kiralama daha fazla maliyet-gider anlamına gelmektedir.

Türkiye'de gelir grupları arasında dengesizlik bulunmaktadır. Nüfusun çoğunluğu, zengin olan azınlık gruba göre Milli Gelirden den daha az pay almaktadır. Aile tüketim harcamalarında konut giderleri (kira ya da uzun dönem satın alma taksitleri) diğer tüketim çeşitleri arasında en yüksek orana karşılık gelmektedir. Bu durumda, Türk halkının konut giderleri olması gerekenden yüksek düzeyde gerçekleşmekte, bu nedenle aileler diğer tüketim türlerinden kısıntıya gitmek zorunda kalmaktadırlar. Böylelikle refah sağlayıcı diğer giderlerden tasarruf yapılarak yaşam kalitesinde düşmeler oluşmaktadır.

Türkiye'de konut arz piyasası Noksan Oligopol Koşullarına göre hareket etmektedir. Kamu sektöründe bulunan TOKİ üretim miktarı ve piyasayı etkileyebilme politikalarına sahip olması nedeniyle konut üretim piyasasında hakim rol oynamaktadır. Bunun yanında daha küçük ölçekte üretimde bulunan çok sayıda özel firma bulunmakta ancak bunlar her açıdan TOKİ politikalarından etkilenmekte ve planlarını TOKİ kararlarına uyumlaştırma zorunluluğunda bulunmaktadırlar. Bu durumda piyasaya hakim firmanın kararları ve üretimi piyasa fiyatını ve üretimin kalitesini doğrudan etkilemektedir. Piyasaya hakim firmanın kısa dönemde toplumun ihtiyacı olan konutların tümünü üretme imkanı bulunmamaktadır. Çünkü konut üretimi çok kısa dönemde gerçekleştirilememektedir. Bu çalışmada Noksan Oligopol Koşullarında piyasaya hakim firmanın üretim şeklinin piyasa fiyatını nasıl etkilediği ve daha düşük fiyat düzeyi için ne tür üretimde bulunması gerektiği teorik olarak incelenmektedir. Çalışmanın amacı, mevcut ekonomik koşullarda ortalama Türk ailesinin konut giderlerinin hangi durumlarda daha düşük düzeyde olacağını belirlemektir.

Anahtar Kelimeler: Konut Üretimi, Noksan Oligopol, TOKİ.

* Mustafa ÇİÇEK, Dr., Serbest Araştırmacı, mmccicek@gmail.com

Abstract:

Turkey has a higher population growth rate comparing with other OECD countries. Internal migration movements also cause housing needs higher than normalcy in those areas. There is also a mass influx of emigration from neighboring countries that has caused the housing problems worsen and requires more buildings.

In the economic sense, the market price is rising when the demand is not met with supply. Therefore, for every households, buying or renting houses means more cost-expenditure as long as the average income does not rise in proportionately.

There is a great imbalance between income groups in Turkey. The majority of the population receives less share of the National Income compared to the rich minority group.

The Household expenses (rent or long-term purchase payments) in family consumption expenditures are the highest among other types of consumptions.

In this case, the housing expenses of the Turkish people are at a higher level, so families have to shift from other consumption types. As a result, savings are made from other expenditures in order to pay for housing, so that resulting in leakages in expected quality of life.

It is very clear that the housing market in Turkey performs under imperfect oligopoly market. The TOKI, a public sector enterprise, plays a dominant role in the housing market because it has a legal power to make policies to influence the production scale and type and the market as a whole.

However, there are a large number of private companies that supply in smaller scale production, but they are affected by TOKI policies in all aspects and are obliged to adapt them to the TOKI policies.

In this case, the decisions of the company that dominates the market and production directly affect the market price and the quality of the production. The company that dominates the market does not have the opportunity to produce the whole of buildings that the market needs in the short term. Because housing production can not be realized in a very short period. In this study, it is theoretically analyzed how a dominant player in oligopoly market affects the market price and what kind of production should be to achieve for lower price level. The purpose of the study is to analyze in which conditions the housing costs of the average Turkish family will be lower in the current economical conditions.

Keywords: Housing Market, Imperfect Oligopoly, TOKI.

18. MADDE UYGULAMASI VE İMAR HAKLARININ TRANSFERİ SİSTEMİ ÜZERİNE BİR İNCELEME*

A REVIEW ON THE APPLICATION OF ARTICLE 18. AND THE TRANSFER OF DEVELOPMENT RIGHTS SYSTEM

Özet:

Mülkiyet hakkı, bir şeye malik olan kimseye, hukuk düzeni sınırları içerisinde, o şeyi kullanma, ayırma, birleştirme, o şeyden yararlanma, tasarrufta bulunma gibi haklar tanımaktadır. Bununla birlikte, malik bu hakkını toplum yararına uygun olarak başkalarına zarar vermeksizin kullanma yükümlülüğüne de sahiptir. Mülkiyet hakkı, sınırsız bir hak olmamakla birlikte, hakkın kullanımı anayasada düzenlendiği şekli ile kamu yararının gerekli kıldığı durumlarda devlet tarafından sınırlandırılmaktadır. İmar planları da mülkiyet hakkının bir parçası olan imar haklarının kamu yararına sınırlandırılmasının araçlarından bir tanesidir.

İmar planları, düzenli ve sağlıklı kentleşmenin birer aracı oldukları gibi aynı zamanda, kişi hak ve ödevlerinden olan mülkiyet hakkını sınırlayıcı etkiye de sahiptirler. Bahsi geçen sınırlandırılmış imar haklarının malik açısından telafisinin sağlanması amacı ile bir takım yöntemler kullanılmaktadır. Henüz ülkemizde uygulama alanı bulmamasına rağmen imar haklarının transferi sistemi bu amaca hizmet eden ön önemli araçlardan bir tanesidir.

İmar haklarının transferi sistemi, Avrupa ve Amerika'da yaygın bir şekilde kullanılıp, koruma alanları başta olmak üzere kısıtlanan imar haklarının telafisi noktasında başarılı sonuçlar doğurmaktadır. Sistem, çeşitli sebeplerle kısıtlanmış imar haklarının bir kısmının yada tamamının menkul kıymete dönüştürülerek daha önceden belirlenmiş ve gelişmesi istenen başka alanlara aktarılması ve bu alanlarda kullanılması esasına dayanmaktadır. Böylece, hem korunması gereken alanlar kamuya ek bir maliyet yüklemekten

korunmakta hem de taşınmaz sahiplerinin kısıtlanan hakları telafi edilmektedir. Bununla birlikte, sistem yalnızca mülkiyet hakkının bir parçası olan imar haklarının aktarılması esasına dayandığı için taşınmaz sahipleri mülkiyet hakkının içerdiği diğer bileşenlerden yararlanmaya devam edebilmektedir. Aynı zamanda, bu sistem kullanılarak yükseklik ve yoğunluk sınırlaması yapılabilmekte böylece kentsel gelişmenin yönü ve biçimi belirlenebilmektedir. Fakat, çeşitli kanunlarda atıf yapılmış olmasına rağmen, ülkemizde imar haklarının transferi sistemi henüz uygulama alanı bulamamıştır.

Ülkemizde yaygın olarak kullanılan yöntemlerden biri olan arazi ve arsa düzenlemesi diğer bir ifade ile 18. madde uygulaması ise temelde imar planlarının uygulanmasının bir aracı olup, imar planlarının ortaya çıkardığı nimet-külfet dengesizliğini ortadan kaldırmaya yönelik düzenlemeleri de bünyesinde barındırmaktadır. Bu anlamda, maliklerin aleyhine kısıtlanan imar haklarını telafi etmeye yönelik bir özelliği de bulunmaktadır. Kısacası, her iki yöntem de kısıtlanan hakların telafisini sağlamakta olup, kamulaştırma yapmaksızın idareye mali bir külfet yüklemekten, koruma kullanma dengesini sağlamayı ve kamu yararı kavramının ete kemiğe bürünmesini amaçlamaktadır.

Bu çalışma, bir imar planı uygulama aracı olan ve günümüzde sıklıkla kullanılan arazi ve arsa düzenlemesi diğer bir ifade ile 18.madde uygulaması yönteminin imar haklarının transferi sistemi ile karşılaştırılmasını konu edinmekte olup, çalışma kapsamında her iki yöntemin uygulama etapları, avantajları ve dezavantajları ele alınacaktır. Bununla birlikte, çalışma teorik olarak literatür taraması yöntemine dayanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: İmar Hakkı, İmar Haklarının Transferi, 18. Madde Uygulaması.

* Hülya SAĞLAM, Arş. Gör., Karadeniz Teknik Üniversitesi, İktisadi İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, saglamhulya_61@hotmail.com

Abstract:

Right to property, within the limits of law freehold, to its owner gives some rights that using, separation, combining, utilization also, saving from it what he has it. Also, the proprietor must use this right in a way that is appropriate for the benefit of community without harming others. Right to property is not an unlimited right, the use of the right may be restricted by the state when the public interest is necessary. This situation is regulated in the Constitution. Zoning plans are one of the means of limiting development rights, which are part of the property right for the public benefit.

Zoning plans are both a mean for regular and healthy urbanization and have a limiting effect on the right of property which is one of the rights and duties of the persons. Mentioned, some methods are used to provide compensation for the limited development rights. The transfer of development rights that is not yet implemented in our country is one of the means used for this purpose.

The transfer of development rights is widely used in Europe and the United States, it has been successfully used to compensate for the limited development rights, particularly in protected areas. Firstly, limited development rights due to various reasons are converted into securities and then these rights are transferred to predetermined development areas. This is the basis of the system. Thus, the areas that need to be protected are protected without using public resources and the restrained rights of the owner are compensated. On the other hand, system the system is based on the transfer of development law which is part of the right to property, so property owners may continue to use other rights arising from property rights. At the same time, it is possible to limit height and intensity using this system, so that the direction and form of urban development can be determined. However, the transfer system of zoning rights is not yet used in our country, although it is cited in various laws.

Land readjustment in other words the application of article 18 which is one of the widely used methods in our country, is a means of implementing the zoning plans. On the other hand, the application of article 18 has features to remove the imbalance of blessings and burdens arising from the development plans. In this sence, it has feature compensate for the limited to the damage of landowners zoning rights. In short, both methods both provide compensation for the limited rights without expropriation and without public burden and protection-use balance. Also and methods try to realize the public interest.

This study, deal with the comparision of land readjustment in other words the application of article 18. which is a means of implementing a zoning plan and is used often today, with the transfer system of the development right. In this study, the advantages, disadvantages and application stages of both methods will be examined. At the same time, in this study, the literature review method theoretically will be used.

Keywords: Development Right, Transfer of Development Right, Application of Article 18.

KAMU YÖNETİMİNDE KURUM BİRLEŞTİRMELERİ YOLUYLA KAMU YÖNETİMİNİN GELİŞTİRİLMESİ*

*DEVELOPING PUBLIC ADMINISTRATION THROUGH
CORPORATE UNIONS IN PUBLIC ADMINISTRATION*

Özet:

Kamu yönetiminde çözülmesi gereken pek çok sorun bulunmaktadır. Bu sorunlardan bazıları israf, verimsizlik, maliyet, ölçek sorunu, koordinasyon eksikliği, kaynak yetersizliği, yerel birimlerin hizmet verme konusunda yetersiz kalması verilebilir ve artırabilir. Bu sorunlara çözüm bulmak için çeşitli yollara başvurulmuştur. Bu çözüm yollarından biri de kamu yönetiminde kurumların birleştirilmesidir. Kamu yönetiminde kurum birleştirilmesi (KYKB), aynı ya da benzer alanda faaliyet gösteren iki veya daha fazla kurumun birleştirilerek hizmetlerin tek elden yürütülmesi anlamına gelmektedir. Çalışmada kamu kurum birleştirmelerinin kamu yönetiminin geliştirilmesine olan etkileri ele alınmaktadır.

KYKB'ler dünyada pek çok ülkede 40 yılı aşkın uygulanmakta ve bu birleştirmeler bazı ülkelerde zorunlu iken bazı ülkelerde de gönüllük esasına göre olmaktadır. Türkiye ise KYKB uygulamasını hayata geçiren ülkelere göre geç adım atmış ancak emin adımlar ile devam etmektedir. Bu bağlamda KYKB uygulamasını uygulayan ülkelere örnekler incelenerek Türkiye'de bu uygulamanın kamu yönetimine olan etkileri kapsamında ele alınacaktır. Dolayısıyla çalışmanın kapsamı, Türkiye ile birlikte KYKB uygulamasını uygulayan ülkeler olarak ifade edilebilir. Söz konusu ülkelere özellikle Japonya'nın başarılı bir uygulama örneği olarak daha dikkatle incelenmesi gerekmektedir. Çünkü KYKB uygulamasının kamu yönetimi üzerindeki

olumlu etkileri bunu başarılı bir şekilde faaliyete geçiren ülke örnekleriyle daha iyi analiz edilebilecektir.

KYKB uygulaması üzerinde eleştirel bir analiz yapabilmek için farklı ülkelerde uygulanan örneklerin incelenmesi ve karşılaştırması ile mümkün olabilir. Özellikle yakın zamanda bu uygulamayı hayata geçiren ülkelere örnekler gösterilmesi ve bu örneklerin kamu yönetimi üzerindeki olumlu etkilerini göstermek önem taşımaktadır. Bu doğrultuda KYKB uygulamasını açıklamak, farklı ülkelere örnekleri karşılaştırmak ve özellikle uygulamanın olumlu ve olumsuz taraflarının analizini yapmak gerekmektedir. Bu analizi yapabilmek için alanyazın taraması yapılacaktır.

KYKB uygulamasının kamu yönetimini geliştirilmesi üzerindeki etkileri incelenirken Türkiye ile ilgili kısımda 2006 yılında SSK, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur'un birleşmesiyle ortaya çıkan SGK, 2011 ve 2018 yılında sadeleştirilmeye gidilerek bakanlıklarda yapılan düzenlemeye ve 2012 yılında yeni büyükşehir modeline geçilerek birimlerde meydana gelen değişimlere yer verilirken yaşanan süreçlerin karşılaştırmalı analizi yapılmaktadır. Çalışmada bu süreçte yaşanan sorunlar ve kamu yönetimine etkileri incelenecektir. KYKB uygulamasına geçişin kamu yönetimi üzerindeki etkileri detaylı şekilde değerlendirilecektir. Aynı ya da benzer alanda faaliyet gösteren pek çok kurumun ortaya çıkardığı sorunlar ve bu sorunların kamu yönetimine olumsuz etkileri de çalışmada analiz edilecektir. KYKB uygulaması ile birlikte birleşen kurumların misyonlarının yeniden şekilleneceği, insan kaynaklarının hem niteliksel hem de niceliksel olarak artacağı, maliyetlerin düşeceği, kurumların bazı finansal kaynaklara daha kolay ulaşacağı, vatandaşların hizmet taleplerine daha hızlı cevap verileceği, tek düze hizmet sunumunun teşvik edileceği, hesap verebilirliği artıracığı, kolay erişilebilir ve tam otomasyonlu bir yapı kurulacağı ifade edilmektedir. KYKB uygulaması ile merkezi bir yapılanmaya gidilmesiyle vatandaş erişiminin yitirileceği ve uygulama ile birlikte hizmetlerin çok etkin olmayacağı, bununla birlikte yerel konseylerin olumsuz etkileneceği çalışmanın inceleme alanında bulunan temel problemleri meydana getirmektedir. Çalışmada bu temel problemlerin üstesinden gelebilmek adına sürecin nasıl yönetilmesi gerektiği üzerinde de değerlendirme yapılacaktır.

* **Fatih KIRIŞIK**, Doç. Dr., Dumlupınar Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, fatih.kirisik@dpu.edu.tr
Veysel EROL, Doktora Öğrencisi, Dumlupınar Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kamu Yönetimi ABD, veysel.erol@ogr.dpu.edu.tr

Anahtar Kelimeler: Kamu Yönetiminde Kurum Birleştirmeleri, Kamu Yönetiminin Geliştirilmesi, Uzmanlaşma, Tasarruf, Etkinlik, Verimlilik.

Abstract:

There are many problems to be solved in public administration. Some of these problems can be given and increased, such as waste, inefficiency, cost, scale problem, lack of coordination, inadequacy of resources, inadequate service by local units. There are several ways to find solutions to these problems. One of these solutions is the consolidation of institutions in public administration. Consolidation of institutions in public administration (KYKB) means that two or more institutions operating in the same or similar area are merged to carry out the services from one hand. The effects of public institution mergers on the development of public administration are addressed in the study.

The KYKBs have been applied in many countries around the world for over 40 years, and although these mergers are compulsory in some countries, they are also voluntary in some countries. Turkey has stepped now by-pass the application to the KYKB country life but continues with sure steps. In this context, examining examples of countries applying KYKB applications will be covered in this application effects on public administration in Turkey. The scope of the study, along with Turkey can be expressed as the countries applying KYKB application. In particular, Japan should be examined more carefully as a successful application example. Because the positive effects of KYKB implementation on public administration can be better analyzed with the examples of countries that have successfully operated it.

In order to make a critical analysis on the application of KYKB, it may be possible to examine and compare the samples applied in different countries. It is especially important to demonstrate examples from the countries that have recently experienced this practice and to show the positive effects of these examples on public administration. In this respect, it is necessary to explain the application of KYKB, to compare the samples from different countries, and especially to

analyze the positive and negative aspects of implementation. To perform this analysis, a search of the text will be made.

KYKB application of Social Security in 2006 in part related to examining Turkey impact on the development of the public administration, the Pension Fund and Bag-Kur SSI resulting from the merger, in 2011 and 2018 on the arrangements made in the ministry by going to simplification and in 2012 a new metropolitan considered the changes occurring in the units passing model comparative analysis of the living processes is given. Problems experienced during this process and the effects on public administration will be examined. The impact on the public administration of the transition to KYKB implementation will be assessed in detail. Problems that many institutions that are operating in the same or similar area and the negative effects of these problems on public administration will be analyzed in the work. It will be possible to improve the accountability of the institutions that will be reorganized and the human resources will be increased both qualitatively and quantitatively, the costs will decrease, the institutions will reach some financial resources more easily, the citizens will be more responsive to the service demands, an easily accessible and fully automated structure will be established. With the implementation of KYKB, the central problems will be lost due to the lack of citizen access and the services will not be very effective with the implementation, and the problems that the local councils will be affected negatively. An evaluation will also be made on how the process should be managed in order to gain from the top of these fundamental problems.

Keywords: Corporate Unions in Public Administration, Developing of Public Administration, Specialization, Savings, Efficiency, Productivity.

KAMU KURUMLARININ İŞLEVSELLİĞİ ALGISI BAKIMINDAN JANDARMA-HALK İLİŞKİLERİ ÜZERİNE BİR UYGULAMA*

*A STUDY ON GENDARMA-PUBLIC RELATIONSHIP PERCEIVING
FROM THE FUNCTIONALITY OF PUBLIC STATES*

Özet:

Yeni kamu yönetimi yaklaşımının gelişmesi ve bilgi toplumuna geçiş sürecinde, kamu kurumlarının işlevselliği de bir takım değişikliklere maruz kalmıştır. Geçmişteki statik yapının yerine gelen daha dinamik bu yapı içerisinde, performans esaslı değerlendirmeler ön plana çıkmaktadır. Ülkemizde bu bağlamda yapılan Performans Esaslı Bütçeleme Sistemi (PEBS), yeni kamu yönetimi ve yeni kamu işletmeciliğinin önemli uygulamaları arasındadır. Öte yandan PEBS sonrasında kamu kurumlarının işlevselliği bakımından yapılan çalışmalar incelendiğinde, daha çok sayısal verilerin üzerinde durulduğu, somut olmayan özelliklerin ve performans göstergelerinin yeterince geliştirilmediği görülmektedir.

Klasik kamu yönetiminden yeni kamu yönetimine geçişte pek çok kamusal kavramın ve kuruluşun içeriği ya da işlevselliği değişirken, bunlar arasında en fazla işlevselliği korunan ve önemi artan alan, iç ve dış güvenlik kavramlarıdır. Güvenlik kavramı sadece suç ve benzeri olaylar bakımından değil, aynı zamanda bireylerin günlük yaşamlarında hak ve özgürlüklerini kullanmaları bakımından da büyük önem taşımaktadır. Diğer bir ifadeyle güvenlik kavramı aslında, modern toplumun inşasında ve kamu yönetim stratejilerinin uygulanmasında temel rol oynamaktadır. Hak ve özgürlüklerin kullanımının arttığı, toplumun daha fazla bilinçli olduğu ve hak talep ettiği bir ortamda, güvenliğin de önemi artmıştır.

Yapılan bu araştırmada, kamu hizmetlerinin işlevselliğinin değişmesinde, algısal bağlamda vatandaşların jandarma ile olan ilişkilerinin ne düzeyde olduğunun incelenmesi amaçlanmıştır. Bu bağlamda jandarma

hizmetlerinin soyut özellikte olan performansının da ölçülmesi için ileri çalışmalara kaynak teşkil edilmesi planlanmıştır. Araştırmada bu bağlamda Tunceli, Ankara ve İstanbul'da jandarma ile işlem gerçekleştiren katılımcılar üzerinde yarı yapılandırılmış görüşme soruları kullanılarak, derinlemesine mülakat yapılmıştır. Araştırmaya beşli odak grup olacak şekilde, her ilden 10 kişi olmak üzere, toplam 30 katılımcı alınmıştır. Araştırmada elde toplanan veriler göstergebilimsel analiz yöntemleri ile incelenmiş ve içerik analizi ile değerlendirilmiştir.

Araştırmada elde edilen bulgulara göre İstanbul, Ankara ve Tunceli sıralamasına göre, vatandaşların beklenti düzeyleri düşüş göstermektedir. İstanbul grubundaki katılımcılarda jandarma ile halkla ilişkiler bağlantısının daha çok işlevsel olduğu ortaya çıkmaktadır. İstanbul grubunun büyükçe bir bölümü (%80), jandarmanın halkla sadece bir görevi yerine getirirken ilişki içerisinde olmasının gerekli olduğunu ifade etmiştir. Aynı grupta millî birlik ve güven için jandarma ile halk ilişkilerinin sık olup olmayacağı görüşü %20 civarındadır. Ankara grubunda ise jandarma ile halk arasındaki ilişki %60 oranla "görevler nedeniyle yapılmalı" yanıtı ön plana çıkmaktadır. Buna ilave olarak Ankara grubundaki katılımcıların büyükçe bölümü (%60), jandarmanın aynı zamanda toplumsal güven ve millî birlik için de, halk ile sürekli ilişki içerisinde olmasının gerektiğini ifade etmişlerdir. Tunceli grubunda ise katılımcıların %50'si jandarmanın halk ile arasındaki ilişkinin görevlerin yerine getirilmesi ile sınırlı olması gerektiğini ifade etmişlerdir. Bu grupta, millî birlik duygusunun gelişmesi için jandarma ile halk arasındaki ilişkinin olması gerektiğini ifade edenlerin oranı ise %80'lere çıkmaktadır.

Araştırmada elde edilen sonuçlar genel olarak değerlendirildiğinde, illerin gelişmişlik ve daha çok ekonomi düzeylerine göre, güvenlik algısı ve halkla ilişkiler işlevselliği algıları değişmektedir. Ekonomik ve sosyal imkanların daha yüksek olduğu illerde kamu kurumlarının sadece kendilerine verilen görevi yerine getirmesi beklenmektedir. Öte yandan daha düşük ekonomik gelir ve sosyal imkanlara sahip olan yerlerde ise millî duygular daha fazla ön plandadır. Genel olarak araştırmada elde edilen bir diğer bulgu ise yeni kamu yönetimi anlayışının temel felsefesinin ekonomi ve refah seviyesi ile birlikte arttığı yönündedir.

Anahtar Kelimeler: Kamu Yönetimi, Jandarma, Halkla İlişkiler.

* Haydar PEKDOĞAN, Jandarma Genel Komutanlığı, captainman79@hotmail.com

Abstract:

In the development of the new public administration approach and in the transition to information society, the functionality of public institutions has also undergone a number of changes. Performance-based evaluations are at the forefront in this more dynamic structure that replaces the static structure of the past. The Performance Based Budgeting System (PEBS) in our country is one of the important applications of new public administration and new public administration. On the other hand, when studies on the functioning of public institutions are examined after PEBS, it is seen that the concrete features and performance indicators are not developed sufficiently, which is more emphasized on numerical data.

In the transition from classical public administration to the new public administration, the content or functionality of many public concepts and institutions is changing, among which the most functional and protected areas are interior and exterior security concepts. The concept of security is of great importance not only in terms of crime and similar events, but also in terms of exercising the rights and freedoms of individuals in their daily lives. In other words, the concept of security plays an essential role in the modern society and in the implementation of public administration strategies. In an environment where the use of rights and freedoms is increased, the society is more conscious and demanding, safety has also increased.

In this research, it was aimed to examine the level of the relationship of the citizens with the gendarmes in the perceptual context in the change of the functionality of the public services. In this context, it is planned to provide resources for further studies to measure the abstract performance of the gendarmerie services. In this context, an in-depth interview was conducted using semi-structured interview questions on the participants in Tunceli, Ankara and Istanbul performing gendarmerie. A total of 30 participants, 10 of whom were in each group, were selected as the focus group for the survey. The data

collected in the research were analyzed with semiotical analysis methods and evaluated by content analysis.

According to the findings obtained in the survey, according to the order of Istanbul, Ankara and Tunceli, the expectation levels of the citizens are decreasing. In the participants in the Istanbul group, the connection between the gendarmerie and the public seems to be more functional. A large part of the Istanbul group (80%) stated that it was necessary for the gendarmerie to be in a relationship with the public while fulfilling only one duty. In the same group, the view that gendarmerie and public relations are not frequent for national unity and trust is around 20%. In the Ankara group, the relationship between the gendarmerie and the public is at the forefront of the "should be done due to the tasks" with 60%. In addition, the larger part of the participants in the Ankara group (60%) stated that gendarmerie should also be in constant contact with the public for social trust and national unity at the same time. In the Tunceli group, 50% of the participants stated that the relationship between the gendarmes and the people should be limited to fulfilling their duties. In this group, the ratio of those who stated that the relationship between the gendarmerie and the people should be for the development of the sense of national unity is 80%.

When the results obtained in the research are evaluated in general, perception of security and functionality related to the public changes according to the level of development of illusions and more economic levels. In cases where economic and social opportunities are higher, it is expected that public institutions will only fulfill their assigned tasks. On the other hand, where there are lower economic income and social opportunities, national sentiments are more preliminary. Another finding in the survey in general is that the basic philosophy of the new public administration approach has increased with the level of economy and welfare.

Keywords: Public Management, Gendarme, Public Relations.

BELEDİYE HİZMETLERİNİN SUNUMUNDA MÜLKİ SINIRA DAYALI BÜYÜKŞEHİR BELEDİYE MODELİNİN ETKENLİĞİ: ADANA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ ÖRNEĞİ*

THE EFFECTIVENESS OF PROVINCE-BOUNDARY BASED METROPOLITAN MUNICIPALITY IN MUNICIPAL PUBLIC SERVICES: ADANA METROPOLITAN MUNICIPALITY CASE

Özet:

Yerel yönetimler; kamu yönetimi sisteminde önemli ve vazgeçilmez unsurlar olarak varlığını sürdürmektedir. Bir ülkedeki demokrasi düzeyi yerel yönetimlerin gücünü ve etkenliğini ifade etmektedir. Yerel yönetimlerin, yerel hizmetlerde verimliliği ve etkenliği sağlaması demokrasi kadar önemlidir.¹ Türk yerel yönetimlerinin geçmişi, Tanzimat dönemine kadar uzanmaktadır. 1876 Kanunu Esasi ve 1921 Teşkilat-ı Esasiye’de belediye yönetimleri ve il özel idareleri hakkında anayasal düzenlemeler yapılmış ve yerel yönetimler kamu yönetimi içerisinde yerini almıştır. 1924 Anayasası’nda köy yönetimleri yer alarak 1961 Anayasası’nda aynı şekilde devam etmiştir. 1982 Anayasası’nda büyük yerleşim merkezlerinde özel yönetim biçimleri kurulabileceğine dair düzenlemeyle büyükşehir belediyelerinin kurulmalarının yolu anayasal olarak açılmıştır. Türkiye’de büyükşehir belediye modeli 1984 yılında uygulanmaya başlanmıştır. Daha sonra yasal düzenlemelerle büyükşehir yönetimlerinde reformlar yapılmıştır. Yeni kamu yönetimi kuramı gereği yönetimde yapılan nitel reformlarla sunulan kamu hizmetinin etkenliği ve verimliliği ölçüt alınmaya başlanmıştır. Büyükşehir belediye modeline bakıldığında; 1984 tarih ve 3030 sayılı kanunla kurulmuş, 2004 tarih ve 5216 sayılı kanunla genişletilmiş ve son olarak 2012’de

* **Harun POLAT**, Yüksek Lisans Öğrencisi, NEVÜ, SBE, Kamu Politikası ve İşletmeciliği ABD, hpolat@hotmail.com

Bu Özet Bildiri, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Kamu Politikası ve İşletmeciliği Anabilim Dalı’nda hazırlanan “Belediye Hizmetlerinin Sunumunda Mülki Sınıra Dayalı Büyükşehir Belediye Modelinin Etkenliği: Adana Büyükşehir Belediyesi Örneği” adlı tez çalışmasından derlenmiştir.

¹ Eryılmaz, B., 2016, Kamu Yönetimi (Düşünceler, Yapılar, Fonksiyonlar, Politikalar), Kocaeli, Umuttepe Yayınları

çıkarılan maddelerinin bir kısmı aynı yıl ve tamamı 2014 yerel seçimleriyle beraber yürürlüğe giren 6360 sayılı kanunla birleştirilmiş ve kanunun uygulandığı illerde köy, belde belediyesi ve il özel idarelerinin tüzel kişilikleri kaldırılmıştır. Yerelde merkezleşme olarak adlandırılan bir kamu politikası olarak 2012 yılında çıkarılan 6360 sayılı Kanun’un çıkış gerekçesinde de; sunulan yerel kamu hizmetlerinde etkenliğin ve verimliliğin sağlanabileceğinden bahsedilmiştir. Çalışma, gerekçede belirtilen etkenliğin ve verimliliğin sağlanması hususunun gerçekleşme düzeyini ölçmeyi konu edinmiştir.

Çalışmanın amacı, 6360 sayılı kanun bağlamında, il mülki sınırları ölçeğinde yerel hizmet sunum politikasının etkenliği hakkında, bu hizmetlerden yararlanan vatandaşların taşıdıkları algıları ortaya koymaktır. Böylece, kamu yönetimi alan yazınına katkı sağlamanın yanında etken bir yerel hizmet sunumu sorununa bilimsel çözüm önerileri sunmak hedeflenmiştir. Çalışma, Adana Büyükşehir Belediyesi’nin hizmet sunmakla yetkili ve görevli olduğu, Adana ili mülki sınırları içerisinde kalan ve 6360 sayılı yasayla köy ve belediye tüzel kişiliklerine son verilerek mahalle statüsüne kavuşturulan yerleşim birimlerini kapsamaktadır. Çalışmada, 6360 sayılı yasada düzenlenen yerel kamu hizmetleri esas alınarak, araştırmacı tarafından geliştirilen ölçek kullanılmıştır. Araştırmanın örnekleme, Basit Seçkisiz Örnekleme yöntemiyle belirlenen 2123 kişiden oluşmaktadır. Örneklemden elde edilen verilerin analizinde farklılıkların incelemesinde parametrik testlerden bağımsız örneklem t testi, tek yönlü varyans analizi ve çoklu ortalamalar karşılaştırmaları LSD ve Tamhane testi kullanılmıştır. Çalışmada elde edilen demografik bulgulara göre; erkek, evli, 41 yaş üzeri, ilköğretim mezunu, köyden mahalleye dönüşen yerde 15 yıldan fazla zamandır yaşayan, çiftçi grubundaki katılımcıların diğer gruplardaki katılımcılara kıyasla çoğunlukta oldukları görülmüştür. Adana Büyükşehir Belediyesi’nin köyden ve beldeden mahalleye dönüşen yerlerde; içme ve kullanma suyu, tarım ve hayvancılığı destekleme, itfaiye, katı atık depolama ve bertaraf, çevrenin ve tarım alanlarının korunması gibi birçok hizmet alanında etken düzeyde hizmet sunumu gerçekleştirdiği tespit edilmiştir. Adana Büyükşehir Belediyesi’nin etken seviyede hizmet sunumunun nedeni, yerinden hizmet ilkesi gereğince sorumluluk bölgelerinde idari teşkilatlanma ile hizmet taleplerine en hızlı şekilde cevap vermesi olduğu görülmüştür. Etken seviyede olmayan hizmetlerin ise hizmet beklentilerini karşılamadığı tespit edilmiştir. Çalışma, yerel hizmetlerin sunumunda yaşanan sorunlara değinme ve politika önerisi geliştirme bağlamında önem arz etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Etkenlik, Verimlilik, Hizmette Yerellik, Yerel Yönetim, Kamu Hizmet Politikası.

Abstract:

Local self-governments; public administration as an important and indispensable element in the system continues to exist. The power and effectiveness of local governments refers to the level of democracy in a country. Local governments, as a democracy to ensure efficiency and effectiveness in local services is important. (Eryılmaz, 2016: 171). The history of Turkish local government, dates back to the tanzimat period. In 1876 the Law of the Constitution and the establishment of municipal governments and provincial special administrations in 1921 esasiye about the Constitutional arrangements were made in public administration and local governments has taken place. With changes taking place in the 1961 Constitution the 1924 Constitution continued in the same manner as in village management. The 1982 Constitution established administrative arrangements that could be larger in the urban centers of the Metropolitan municipality established special Constitutional arrangement as their way was opened. The model was implemented in 1984, Metropolitan municipalities in Turkey. Then Metropolitan administration reforms of legal regulations are reviewed. New public management reforms required by the theory of effectiveness and efficiency in the management of public services offered by qualitative criteria have been taken. When looking at the model of Metropolitan municipality in 1984 3030 date and established by law, 2004, law 5216 and extended, and finally issued in the same year a part of the substance in 2012, and then merged with the local elections in 2014 and the law is applied together with the Law No. 6360 in the provinces, village, town municipalities and special provincial administrations, legal entities have been removed. Centralization at the local level, known as a public policy enacted in 2012 as Law No. 6360 in the output of reason; provided, that can be achieved effectiveness and efficiency of local public services has been mentioned. The study mentioned in the rationale to measure the level of effectiveness and efficiency, ensuring realization of the subject has been adopted.

The purpose of this dissertation is to estimate the perception of the resident about the effectiveness of local public services in provincial administrative boundaries scale within the context of Code-6360. Thus, in addition to contributing to the public administration literature; it is aimed to provide a scientific solution for the problem of effective local service delivery. The study covers residential units that are authorized and assigned by Adana Metropolitan Municipality to provide services and which are within the

boundaries of the province of Adana City and which have been converted to neighborhood status by terminating the village and municipality legal entities with the Code-6360. In the study, a scale based on the local public services regulated in the Code-6360 developed by the researcher was used. The sample of the study consists of 2123 individuals was determined by Simple Random Sampling method. Data were obtained from the sampling units by face-to-face survey method. In the analysis of sample survey data the parametric tests of independent samples t test, one way ANOVA and multiple mean comparison LSD and Tamhane test were used to examine the differences. Major findings of the study are; a demographic review, male, married, 41 years later, turned into a neighborhood where the village primary school graduates, more than 15 years long, compared to other groups of participants in the farmers group participants because they were in the majority. Adana metropolitan municipality and the village turned into a neighborhood of places; drinking water, support for agriculture and farming, the Fire Department, solid waste storage and disposal, the environment and the protection of farmland in service delivery levels as many service area factors we identified carried out. Adana metropolitan municipality factor level service delivery is because no service to the service delivery and service start from places that are not in accordance with the principle of responsibility in areas of administrative reorganization with the fastest way to answer to the demands of to give. If the services are not in the level of service factors expectations. Working in the provision of local services is important in the context of the development of and policy recommendations to address the problems.

Keywords: Effectiveness, Efficiency, Subsidiarity, Local Self-Government, Public Service Policy.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI PERFORMANS DEĞERLENDİRME UYGULAMALARININ İDARECİ VE ÖĞRETMENLERCE KABULLENME DÜZEYLERİ*

LEVELS OF ADMINISTRATORS AND TEACHERS ADMINISTRATION OF PERFORMANCE EVALUATION PRACTICES IN THE NATIONAL EDUCATION MINISTRY

Özet:

Örgütlerin amaçlarına ulaşabilmeleri için, her geçen gün teknolojinin de etkisiyle değişen ve gelişen çevreye uyum sağlayabilmeleri daha da önemli hale gelmektedir. Bu uyum sürecinin başarılı ve etkin bir şekilde gerçekleştirilmesinde performans yönetiminin en önemli araç olduğu söylenebilir. Performans yönetimi; örgüt etkinliklerinden azami faydayı elde etmek üzere, bütün aşamalarının önceden belirlendiği ve bu belirlenmeler doğrultusunda yönetildiği bir süreci ifade etmektedir. Bu sürecin başlıca unsurlarını ise; performans hedef ve kriterlerinin belirlenmesi, performansın planlanması, performansın izlenmesi, performansın değerlendirilmesi, performansın geliştirilmesi ve performans değerlendirme sonuçlarının kullanılması olarak sayabiliriz.

Millî Eğitim Bakanlığı; 1739 sayılı kanunda belirlendiği üzere “Türk vatandaşlarının ve Türk toplumunun refah ve mutluluğunu artırmak; öte yandan millî birlik ve bütünlük içinde iktisadi, sosyal ve kültürel kalkınmayı desteklemek ve hızlandırmak ve nihayet Türk Milletini çağdaş uygarlığın yapıcı, yaratıcı, seçkin bir ortağı yapmak” genel amacını gerçekleştirmek üzere bir milyon civarında personeli olan insan kaynakları bakımından eğitim alanında ülkenin en önemli kamu örgütüdür. Bu amaca yönelik olarak Bakanlık, eğitim sisteminin en temel ögesi olan öğretmenleri, çağın gereklerine uygun olarak yetiştirmeli ve güncel gelişmeler doğrultusunda performanslarını en üst düzeyde tutmalıdır. Millî Eğitim Bakanlığında, unsurları alanyazında belirlenen şekilde ve sırada olmasa da performans yönetimi uygulanmaktadır. Bu uygulamalar içerisinde son yıllarda en çok gündeme gelen ve uygulanmasının kabul edilebilirliği öğretmenler (değerlendirilenler) ve idarecilerce (değerlendirenler) tartışmalı olan performans yönetimi unsurunun, performans değerlendirme olduğu görülmektedir.

Bu araştırmanın amacı, Millî Eğitim Bakanlığına bağlı resmi okul ve kurumlarda görev yapan idareci ve öğretmenlerin performans değerlendirmesinin uygulanabilirliğini kabul etme düzeylerinin belirlenmesidir. Araştırmanın problem cümlesi ise, Millî Eğitim Bakanlığına bağlı resmi okul ve kurumlarda görev yapan idareci ve öğretmenlerin performans değerlendirmesi uygulamasını kabul etme düzeyleri nedir? şeklinde belirlenmiştir.

Nedensel karşılaştırma türünden tarama modelinde olan araştırmanın evrenini Türkiye’de Millî Eğitim Bakanlığına bağlı resmi okul/kurumlarda 2017/2018 eğitim öğretim döneminde görev yapan toplam 950,268 öğretmen ve idareci oluşturmaktadır. Araştırmada, performans değerlendirme alt boyutunun uygulanabilirliğini kabul etme düzeyini belirlemeye yönelik 5’li Likert tipi olarak hazırlanmış olan anket formu ile 14 soruya cevap aranmıştır. Öğretmen ve idarecilere aynı sorular yöneltilmiştir ve ankette ve “0- Hiçbir Zaman, 1- Nadiren, 2- Bazen, 3- Sıklıkla, 4- Her Zaman” cevapları yer almaktadır. Anket soruları Millî Eğitim Bakanlığı tarafından kullanılmakta olan anket modülüne (anket.meb.gov.tr) yüklenmiştir. Değerlendirmeye alınan anket verileri sistem üzerinden sağlandığından veri girişi yapmak için bir ön adım uygulanmamıştır. Sistem üzerinden oluşturulan excell formatındaki veriler IBM SPSS Statistics Version 20 paket programı ile analiz edilmiştir.

Türkiye genelinde toplam 21265 kişiye ulaşılmış olup, örneklemin 19582 kişisi (%92,09) öğretmen, 1683 kişisi (%7,91) okul müdürüdür. Performans değerlendirme alt boyutu uygulanabilirliği kabul etme puanları bakımından görevler arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılık bulunmaktadır ($p<0,05$). Öğretmenlerin performans değerlendirme alt boyutu uygulanabilirliği kabul etme puanı okul müdürlerine göre anlamlı derecede düşüktür. Bu sonuca göre Millî Eğitim Bakanlığında performans yönetimi kapsamında uygulanan performans değerlendirme uygulamalarını öğretmenler (değerlendirilenler), idarecilere (değerlendirenler) göre daha az uygulanabilir bulmaktadırlar. Bu nedenle Millî Eğitim Bakanlığı performans değerlendirme uygulamasını sürdürmek istiyorsa, öğretmenlerin uygulamaya dönük desteğini sağlamalı ve uygulamayı kabul etme düzeylerini artırmalıdır. Aksi takdirde performans değerlendirme uygulamasından beklediği verimi alamayacağı aşıkardır.

Anahtar Kelimeler: Performans, Performans Yönetimi, Performans Değerlendirme, Millî Eğitim.

* Sinan GÜRCÜOĞLU, Doktora Öğrencisi, Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kamu Yönetimi Bölümü, gurcuoglu@gmail.com.tr

Abstract:

In order for organizations to achieve their goals, it becomes even more important for them to adapt to changing and evolving environment through the influence of technology from day to day. It can be said that performance management is the most important tool in realizing this adaptation process successfully and effectively. Performance management; refers to a process in which all phases are pre-determined and directed in the direction of these determinations in order to obtain maximum benefit from organizational activities. The main elements of this process are; performance goals and criteria, performance planning, performance monitoring, performance evaluation, performance improvement and performance evaluation results.

Ministry of Education; As stated in the law numbered 1739, "to increase the welfare and happiness of Turkish citizens and Turkish society; On the other hand, it is the most important public organization in the field of education in terms of human resources, about one million personnel in order to realize the overall objective of supporting and accelerating economic, social and cultural development in national unity and ultimately making the Turkish Nation a constructive, creative and distinguished partner of contemporary civilization ". For this purpose, the Ministry should train the teachers, the most basic element of the education system, in accordance with the requirements of the age and to keep their performances at the highest level in terms of current developments. In the Ministry of National Education, performance management is applied, although not in the order determined and in order. Among these applications, it is seen that the performance management which is the most controversial in the last years and whose acceptability of the implementation is disputed with teachers (assessors) and administrators (evaluators) is a performance evaluation.

The aim of this research is to determine the level of acceptance of the applicability of the performance evaluation of administrators and teachers in public schools and institutions affiliated to the Ministry of National Education. If the research is problematic, what are the levels of acceptance of the performance appraisal by administrators and teachers in public schools and institutions affiliated to the Ministry of National Education? respectively.

The research on the causal species comparison screening model of the universe in the public schools and institutions affiliated with the Ministry of Education in Turkey during the 2017/2018 academic tasks that constitute a total of 950.268 teachers and administrators. In the survey, a 5-point Likert-type questionnaire was used to determine the level of acceptance of the applicability of the performance evaluation sub-dimension and an answer to 14 questions was sought. The same questions are directed to the teachers and administrators and the answers include "0- Never, 1- Rarely, 2- Sometimes, 3- Frequently, 4- Always". Survey questions were uploaded to the questionnaire module (anket.meb.gov.tr) being used by the Ministry of National Education. Since the survey data received through the system is provided through the system, no preliminary step has been taken to perform data entry. The excell format data generated by the system has been analyzed with IBM SPSS Statistics Version 20 package program.

Turkey has reached a total of 21265 people in general, the sample of 19 582 people (92.09%) teachers, 1683 people (7.91%) is the school principal. There is a statistically significant difference between the tasks in terms of the applicability scores of the performance evaluation sub-dimension ($p < 0.05$). Teachers' performance assessment subscale is significantly lower than school principals in accepting applicability. According to this result, the performance evaluation practices applied within the scope of performance management in the Ministry of National Education find teachers (evaluators) less applicable than administrators (evaluators). For this reason, if the Ministry of National Education wishes to continue its performance appraisal, it should provide teachers with practical support and increase their level of acceptance. Otherwise, it is obvious that the performance evaluation application will not be able to receive the expected yield.

Keywords: Performance, Performance Management, Performance Evaluation, National Education.

ÖRGÜTSEL DEĞİŞİMİN HİZMET KALİTESİNE ETKİSİ: MUĞLA İLİ KAMU HASTANELERİ ÖRNEĞİ*

*THE IMPACTS OF ORGANIZATIONAL CHANGE ON SERVICE
QUALITY: THE CASE OF MUĞLA PUBLIC HOSPITALS*

Özet:

Herakleitos'un "aynı derecede iki defa yıkanılmaz" sözünden anlaşılacağı üzere hayatta hiçbir şey aynı kalmamaktadır. Her şey zamanla farklı şartlara bağlı olarak değişmekte, dönüşmektedir. Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir. Doğadaki her şey gibi, örgütler de, sürekli olarak değişen çevre ve rekabet koşullarında faaliyetlerini devam ettirmeye çalışmaktadırlar. Bunun için kendilerini çevresel koşullara göre uyarlayıp yeniden yapılanmaları gerekmektedir. Değişim en genel tanımıyla, belirli bir süre zarfında herhangi bir şeyde meydana gelen farklılaşma olarak tanımlanmaktadır. Blake ve Jarvenpaa (1991) ise değişimi, planlı ya da plansız herhangi bir sistemin, belli bir durumdan başka bir duruma dönüşmesi olarak tanımlarlar. Örgütsel değişimin genel ve özel amaçları bulunabilir. Genel amaçlar; örgütün devamlılığını sağlamak, örgütün büyümesini ve gelişmesini gerçekleştirmek, örgütün iç ve dış çevresine istikrarlı bir biçimde uyum göstermesini sağlamak, örgüt üyelerinin tutum ve davranışlarını değiştirmek şeklinde, 2002 sayılabilir. Özel amaçlar ise; etkinliği, verimliliği ve motivasyonu artırmak, iletişimi güçlendirmek ve yönetimi demokratikleştirmektir.

Değişimden sadece özel örgütler değil aynı zamanda kamu örgütleri de etkilenmektedir. Özellikle 20. yüzyılın son çeyreğinden itibaren farklı koşullara bağlı olarak kamu örgütleri de değişmeye ve dönüşmeye başlamışlardır. Kamu örgütlerinde değişim, devletin yapısal örgütlenmesini değiştirmeye yönelik tüm çabalar olarak tanımlanabilir (Şahin ve Emni, 2006). Türkiye'de devletin değişmesi, yeniden yapılanması gerektiği fikri yeni bir olgu değildir. Bu

çerçevede birçok çalışma yapılmış ve raporlar hazırlanmıştır. Fakat kamuda değişim özellikle 2003 sonrası dönemde hız kazanmış ve bu konuda ciddi adımlar atılmıştır. Kamudaki değişimden etkilenen alanlardan biri de sağlık sektörü olmuştur. Türkiye'de sağlık reformları konusunda ilk somut adımlar 1987 tarihli "Sağlık Hizmetleri Temel Kanunu" ile atılmıştır. 1990'ların sonuna kadar maliyet sınırlayıcı politikalarla gündeme gelmiştir. Yine sağlık reformlarıyla liberalizasyon konusunda 1980'li ve 1990'lı yıllarda çok önemli ilerlemeler sağlanmıştır. Genel olarak sağlık reformları, hizmetin finansmanının vergilerden değil de, ödeyebilenlerin primleri ve katkı payı ile karşılanmasını, sağlık hizmet sunumu ile finansmanın ayrılmasını, sağlık kurumlarının özelleştirilmesini, yerinden yönetime dayalı ve rekabeti kolaylaştıran bir sistemin oluşmasını, sağlık emek gücü istihdamında esnekleşmenin ve performans dayalı ödemenin yaygınlaşmasını önermektedir. Neoliberal ekonomi politikaları olarak gösterilen bu sağlık reformları, 2003 yılında "Sağlıkta Dönüşüm Programı" (SDP) adıyla topluma sunulmuştur.

Bu çalışmanın amacı Türkiye'de sağlık alanında yaşanan örgütsel değişim sonrası hastanelerde sunulan hizmet kalitesini ölçmektir. Bunun için Muğla ilindeki kamu hastanelerinde iki bölümden oluşan anket toplam 398 hastaya uygulanmıştır. Zaman ve mali sıkıntılardan dolayı çalışmamızı bütün hastanelerde değil üç farklı bölgedeki (Fethiye, Ortaca, Menteşe) hastanelerde gerçekleştirdik. Araştırmamızda Parasuraman ve arkadaşları tarafından (1988) geliştirilen SERVQUAL hizmet kalitesi ölçeği kullanılmıştır. Elde edilen veriler SPSS 25 paket programı ile analiz edilmiştir. İlk önce ölçeğimizin güvenilirlik çalışması yapılmış ve ölçeğimiz yüksek güvenilirlikli (0,921) olduğu görülmüştür. Elde edilen verilerin analiz edilmesi sonucu, hastaların algıladıkları hizmet kalitesi cinsiyete göre anlamlı bir farklılık göstermemektedir. Ancak algılanan hizmet kalitesi yaşa, medeni duruma, eğitim durumuna ve mesleğe göre farklılaşmaktadır. Ayrıca hastaların büyük çoğunluğu sağlıktaki değişimden sonra hizmet kalitesinin eskiye göre çok daha iyi olduğunu belirtmiştir. Bu sonuç da bize göstermektedir ki sağlık alanındaki değişim ve dönüşüm sunulan hizmetin kalitesini arttırmıştır.

Anahtar Kelimeler: Örgütsel Değişim, Sağlıkta Dönüşüm Programı, Hizmet Kalitesi.

* **Namık Kemal ÖZTÜRK**, Prof. Dr., Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, nkozturk@mu.edu.tr
Zafer KOCA, Doktora Öğrencisi, Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, SBE, Kamu Yönetimi ABD, z_koca@yahoo.com

Abstract:

As Heracleitos noted “you cannot have a bath twice in the same creek”, nothing remains the same in life. Everything changes and transforms depending on conditions. The only thing that doesn’t change is the change itself. Organizations, as everything in nature, **try** to sustain their business in the ever-shifting environmental and competition conditions. In the most general sense change can be defined as a differentiation of anything within a certain period of time. Blake and Jarvenpaa (1991) define change as the transformation of any system, either planned or unplanned, from one state to another. Organizational change has general and specific purposes. General purposes are maintaining of the organization, implementing organizational growth and development, providing organization to adjust its internal and external environment steadily and changing the attitudes and behaviours of the members of the organization. Specific purposes are improving the efficiency, productivity and motivation of the organization, empowering communication and democratizing management.

Not only private organizations but also public organizations have been affected by the change. Especially since the last quarter of the 20th century, public organizations have changed and transformed due to the different conditions. Organizational change in public can simply be defined as all efforts to alter the structural organization of the state. The concept of change and re-organization of the state in Turkey is not a new phenomenon. Many studies and reports have been conducted in this framework. However, organizational change in public improved after 2003 and governments took serious steps. One of the affected areas from organizational change in public is health sector. First solid steps on health reforms in Turkey were taken with Health Services Fundamental Act in 1987. Health reforms remained on the agenda with expenditure delimeter policies till the end of the 1990s. And also there were significant improvements on liberation with the

help of health reforms in the 1980s and the 1990s. In general, health reforms suggest that the financing of the service should be obtained with contributions of those who can afford it rather than taxes, the separation of health service provision and financing, privatization of health institutions, the creation of a system that facilitates place based management and competition, flexibility in health labor force employment and widespread performance based payment to become widespread. These health reforms, which are shown as neoliberal economic policies, were presented in 2003 under the title “Health Transformation Program”.

The purpose of this study is to measure the quality of services provided in hospitals after the organizational changes in the health sector in Turkey. For this, a questionnaire consisting of two parts in public hospitals in Muğla province was applied to 398 patients in total. Because of fiscal problems and limited time, we did our research at two state hospitals in Fethiye and Ortaca and a training research hospital in Menteşe. We used quantitative analysis method in this survey. We used SERVEQUAL measurement model developed by Parasuraman et.al in 1988. The data collected from the patients was analysed by SPSS 25 (statistical package for social sciences) for Windows. We first checked the reliability of scale and it showed us that it is highly reliable (0,921). According to the results, perceived service quality of the patients does not significantly differ according to gender. But it differs significantly according to age, marital and educational status and profession. Furthermore most of the patients stated that quality in healthcare services is much better than before. This result shows us that the change and transformation in the health field has increased the quality of the service offered.

Keywords: Organizational Change, Health Transformation Programme, Service Quality.

KİMLİK BUNALIMINDA BİR KENT: DENİZLİ*

THE CITY WITH AN IDENTITY CRISIS: DENİZLİ

Özet:

Kentleri ayrıcalıklı kılan sosyal, kültürel ve mekânsal açıdan farklılıklarıdır, kimlikleridir. Kent mekânı içerisinde, kentsel kimlik ve imajlar uzun süreçlerde şekillenmektedir. Günümüz toplumu nesneye dayalı bir maddi kültür toplumuna dönüşmektedir. Bu durum kentsel mekânı da etkilemektedir. Kentler hızla dönüşmekte, eskiye dair kentsel mekânlar belleklerden silinmekte, kentlerin kimlikleri de bu süreçten etkilenmektedir.

Çalışmanın amacı, kentsel kimliğin aşınmasında ve belleğin yitirilmesinde etkili olan faktörleri belirleyip, Denizli özelinde kentin yaşadığı kimlik bunalımını tartışmak ve kent kimliğinin korunması adına öneriler getirmektir.

Çalışmada yöntem olarak nitel araştırma yöntemi kullanılmıştır. Gözlem ve derinlemesine mülakatlar ile Denizli kent kimliğinin izi sürülmüştür.

Çalışmanın bulguları: Denizli ve birçok Anadolu kenti küresel gelişme ve hızlı gelişime ayak uyduramama sonucu kimlik ve bellek yitirme süreci yaşamaktadır. Denizli, eski kent kültürünü, kimliğini yitirmektedir. Denizli’de tarihi evler bir bir kaybedilmektedir; tarihi camiler yıkılmakta, kamusal alanlar özel alana dönüştürülmektedir; yıllardır isimleri ile anılan ilkokulların adları bağışçı adları ile değiştirilmekte, tarihi Kaleiçi Çarşısı eski vasfını yitirmekte yeni merkezi iş alanları artık alışveriş merkezleri ve civarı olmaktadır.

Sonuç olarak küreselleşme ile ekonomik vurgulu yenedünya değerlerinin kentsel mekân üzerindeki belirleyicilikleri nettir. Denizli kentsel mekânı da diğer Anadolu kentlerinde olduğu gibi tüketim mekânı olmaya doğru değişmektedir. Kentlerin özgün kimliklerinin korunması ve geliştirilmesi için kente kimlik kazandıran yapı, mekân ve yaşama kültürüne önem veren korumacı politikalar geliştirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Kent Kimliği, Kentsel Bellek, Denizli.

Abstract:

Cities have distinctive social, cultural and spatial differences in terms. Within urban space, urban identity and images are shaped in long periods. Today's society is transformed into a material culture society based on the object. This situation also affects the urban space. The cities are changing rapidly, the old urban spaces are disappear from the memory, and the identities of the cities are affected from this process.

The aim of the study is to identify the factors that are effective in the erosion of urban identity and memory loss, to discuss the identity crisis experienced in Denizli city in particular and to make suggestions for the protection of urban identity.

Qualitative research method was used as a method in study. Through the observation and in-depth interviews, the identity of the Denizli city has been traced.

Findings of the study: Denizli and many Anatolian cities are experiencing identity and memory loss process as a result of global and rapid development. The old city culture in Denizli is losing its identity. Historical houses in Denizli are lost; historical mosques are demolished and public spaces are transformed into private spaces; the names of the primary schools that have been named for years have been replaced by donor names; the historic Kaleiçi Bazaar has lost its old qualities, new central business areas are shopping malls and neighborhoods.

As a result, it is clear that the determinants of globalization and economic value of new world values on urban space are clear. Denizli urban space also changes to become a consumption place as it is in other Anatolian cities. Protective policies should be developed that give importance to the structure, place and culture of life that gives the identity of the city for the preservation and development of original identities of cities.

Keywords: Urban Identity, Urban Memory, Denizli.

* Pınar SAVAŞ YAVUZÇEHRE, Doç.Dr., Pamukkale Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, pyavuzcehre@pau.edu.tr

MUŞ İLİNDE İÇ GÖÇE SEBEP OLAN ETKENLERİN DEĞERLENDİRİLMESİ*

EVALUATION OF THE FACTORS TO INTERNAL MIGRATION THAT CAUSE IN PROVINCE MUŞ

Özet:

İnsanlar farklı sebeplerden dolayı, doğup büyüdüğü topraklardan başka topraklara göç etmektedir. İnsanların bir yerden başka bir yere taşınması olarak ifade edilen göç konusu, her dönem önemli bir sorun olarak kendini göstermektedir. Tarihsel kronolojiye göre değerlendirildiğinde, insanları göçe zorlayan olağanüstü (savaş, doğal afet, vb) gerekçeler tarih boyunca göçün temel nedeni olarak belirmiştir. Dolayısıyla insanları göçe zorlayan birçok neden olmakla birlikte olağanüstü şartların yarattığı olumsuzluklar, tarihsel olarak göçe neden olan temel nedenlerden biri olmuştur. Ancak anakronik bir olgu olması gereken olağanüstü gerekçeler 21.yy'da dahi güncelliğini korumaktadır. Değişen sadece göç olgusunun nedenlerinin zaman zaman farklılık gösterdiği'dir. Bu yüzden göç tarihsel bir olgu olarak sürekliliğini korumuştur.

Göç olgusuna bir çözüm üretmesi beklenen modern devletler, aksine göçü zaman zaman tetiklemişlerdir. Olağanüstü şartların zorlayıcı etkisiyle yapılan kitlesel göçler bir yana bırakılırsa sosyo-ekonomik ve sosyo-politik bölgesel farklılıkların ortaya çıkışı, ulusal ve uluslararası göç hareketlerinde temel nedenlerden olarak karşımıza çıkmaktadır. Dolayısıyla sosyo-ekonomik ve sosyo-politik olarak gerçekleşen göçler ülke sınırları içerisinde iç göç, ülke sınırları dışında dış göç adı altında gerçekleşmektedir. Ülke içerisindeki bölgesel farklılıkların ortaya çıkardığı eşitsizlikler yaşanan göçü tetikleyebilmektedir. Ülkeler arasındaki gelişmişlik farkları da aynı şekilde uluslararası göçün temel nedenlerinden biri olmaktadır. Türkiye hem dış göç

hem de iç göç hareketliliğinin olduğu bir ülkedir. Türkiye'de dış göç özellikle 1960'lı yıllardan sonra işçi olarak çalışma istediğiyle Avrupa'da bulunan ülkelere yönelik yapılmıştır. Bu açıdan Türkiye'den Avrupa'ya yapılan bu göçlerin temelinde sosyo-ekonomik gerekçeler yatmaktadır. Benzer gerekçelerle, Türkiye'de iç göç 1950'li yıllardan sonra özellikle sosyo-ekonomik gelişmişlik düzeyinin daha düşük olduğu kırsal alanlardan büyük metropollere ve iş merkezlerinin yoğun olduğu şehirlere yapılmıştır. Tarım ve hayvancılık gibi ekonomik kaynakların zayıflamasıyla birlikte kırsal kesimden sanayisi gelişmiş büyükşehirlere doğru sessiz bir göç yaşanmıştır.

Bu doğrultuda bu çalışmada; Türkiye'de iç göçe neden olan faktörlerin ortaya konulması hedeflenmektedir. Özellikle yoğun göçün yaşandığı Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgelerinden insanların neden batıdaki bölgelere ya da kendi bulunduğu yerleşim alanlarına yakın daha büyük yerleşim alanlarına göç etmektedir? sorusunun yanıtı aranarak iç göçün sebeplerinin araştırılması ve araştırma sonucuna göre değerlendirmeler yapılacaktır. Bu bağlamda, en fazla iç göç olgusunun gerçekleştiği Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi arasında Doğu Anadolu Bölgesinde yer alan Muş ili örneklem olarak alınarak daha sonra yapılacak çalışmaların ilk adımı olarak değerlendirilmektedir. Araştırmada; yerel ve ulusal basın ile beraber görsel ve yazınsal kaynaklar, literatür taraması, yüz yüze görüşme, gözlem ve betimleyici bir yöntem kullanılmasıyla beraber, veri toplama yöntemi olarak anket tekniğinden faydalanılmıştır. 21 sorudan oluşan anket çalışması; Muş il mülki sınırları içerisinde belirli bir süre yaşayıp sonradan göç etmiş olan 276 katılımcıya ulaşılarak uygulanmıştır. Anket çalışması sonrası elde edilen verilerin analizi için SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) analiz programı kullanılarak yüzde frekans ve ki-kare testi analizleri yapılarak, elde edilen veriler doğrultusunda yorumlamalar yapılmıştır.

Yapılan alan araştırması analizinde; Muş ilinden insanların göçme nedenlerinin temelinde işsizlik ardından sağlık, eğitim ve terör olaylarının geldiği, yapılan göç sonrası insanların ekonomik koşullarında iyileşmelerin olduğu, insanları göç etmeye sebep olan etkenlerin ortadan kalkması sonrası geri dönüşlerin olacağına dair isteklerinin olduğu öne çıkan bulgular arasındadır.

Anahtar Kelimeler: Göç, Ekonomi, Gelişmişlik Düzeyi, Eğitim.

* Vedat YILMAZ, Dr. Öğr. Gör., Bitlis Eren Üniversitesi Adilcevaz MYO, vedatyilmaz1977@gmail.com
Sedat KARAKAYA, Dr. Öğr. Ü., Muş Alparslan Üniversitesi İİBF Kamu Yönetimi Bölümü, sdtkarakaya49@gmail.com

Abstract:

Because of different reasons, people migrate to land other than the earth they were born and raised. Migration, which is expressed as the migration of people from one place to another, manifests itself as an important problem in every period. When judged on the basis of historical chronology, the reasons for extraordinary (war, natural disaster, etc.), which forced people into the migration, have been laid as the main reason for migration throughout history. Hence, the many negativities created by extraordinary circumstances, along with many reasons for pushing people to the desert, have historically been one of the main causes of despair. However, the extraordinary reasons that must be an anachronistic phenomenon remain updated even in the 21st century. The only change is that the causes of the migration phenomenon vary from time to time. Therefore, immigration has maintained its continuity as a historical phenomenon.

Modern states, which are expected to produce a solution for migration, have, on the contrary, triggered migration from time to time. Aside from the massive migration due to the forceful effects of extraordinary circumstances, the emergence of socio-economic and socio-political regional disparities emerge as the main reasons for national and international migration movements. Therefore, socio-economic and socio-political migrations take place under the name of internal migration within the borders of the country and external migration outside the borders of the country. The inequalities of regional differences within the country can trigger living migration. Differences in development between countries are also one of the main reasons for international migration. Turkey is a country that out-migration of both internal migration mobility. external migration in Turkey, especially after 1960 in order to work as laborers were made to countries in Europe. In this respect, the main cause of migration from Turkey to Europe are socio-economic reasons. Similar reasons, after the 1950s, internal migration in Turkey, especially in large metropolitan areas and business centers from rural areas had lower levels of socio-economic development were made to the city is intense. With the weakening of economic resources such as agriculture and livestock, a silent migration has taken place towards the big cities with developed industries.

In this direction, in this study; In Turkey it aims to reveal the factors that lead to internal migration. Why do people from the Eastern and Southeastern Anatolian Regions, especially from the heavy migration, migrate to larger settlements close to the western regions or to the residential areas where they are located? the answer of the question will be searched and the reasons of the internal migration will be searched and the evaluations will be made according to the result of the research. In this context, Muş province, which is located in Eastern Anatolia Region among the eastern and southeastern Anatolia regions where the most internal migration occurs, is taken as a sample and evaluated as the first step of the studies to be made later. In the study; The survey technique was used as a data collection method with visual and literary sources, literature review, face to face interview, observation and descriptive method together with local and national press. A questionnaire study consisting of 21 questions; Muş reached and applied 276 participants who had lived for a certain period within the provincial boundaries and subsequently emigrated. Percent frequency and chi-square test analyzes were made using SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) analysis program to analyze the data obtained after the questionnaire survey.

In the field survey analysis; The main reasons for the migration of people from Mus Province are the among findings of health, education and terrorism after unemployment, the improvement of the economic conditions of the people after the migration, and request that people will return if the that causative factors disappear them to migrate.

Keywords: Migration, Economy, Level of Development, Education.

2018 SEÇİM BEYANNAMELERİNDE SURIYELİ GÖÇMENLER SORUNUNUN ELE ALINIŞI VE ÇÖZÜM ÖNERİLERİ*

SYRIAN MIGRANTS PROBLEM IN 2018 ELECTION DOCUMENTS AND PROPOSED SOLUTION

Özet:

2011 yılında Suriye iç savaşının baş göstermesinin ardından, Ortadoğu'nun demografik yapısında önemli değişikliklere neden olan Suriyeli göçünden en fazla etkilenen ülkelerden biri de Türkiye olmuştur. Göç İdaresi Genel Müdürlüğü'nün verilerine göre, 2018 yılı temmuz ayında 3 milyon 546 bin 905 adet kayıt altına alınmış Suriyeli göçmen ülkemizde yaşamını sürdürmektedir. Başta Suriyeli göçmenlerin hukuki statüleri, uyum süreçleri, eğitim ve sağlık sorunları, çalışma hayatı ve güvenlik sorunları olmak üzere birçok konuda akademik çalışmalar yapılmaktadır. Ancak Suriyeli göçmenlerle ilgili ele alınması gereken konulardan biri de krizin siyasi partiler tarafından nasıl görüldüğü ve soruna hangi çözüm önerileri ile yaklaşıldığıdır. Zira Suriyeli göçmenlerin açık kapı politikası ile Türkiye'ye girişini sağlayan, kamplarda ve kentlerde yaşamalarının önünü açan, eğitimlerinden sağlık sorunlarına kadar her türlü imkânı sunan ya da sunması gereken siyasi aktörlerdir. Suriyeli sığınmacıların misafirlikten kalıcılığa doğru gittiği bu süreçte, belirsizliklerin ortadan kaldırılması ve sorunların nihai çözümü elbette siyasi aktörlerin vereceği kararlar neticesinde sağlanacaktır. Bu yüzden ki 24 Haziran 2018 tarihinde yapılan Cumhurbaşkanlığı ve 27. Dönem Milletvekili Genel Seçimlerinde siyasi partilerin Suriyeli göçmenler konusunda vaatleri büyük önem taşımaktadır.

Bu çalışmanın amacı, 24 Haziran 2018 tarihinde yapılan seçimlerde, seçime katılan siyasi partilerin Suriyeli göçmenler konusunu nasıl değerlendirdiği ve göçmen sorununa yönelik çözüm önerilerini seçim beyannamelerine nasıl yansıttığını ortaya koymaktır. Çalışmanın yöntemi, 24 Haziran 2018 tarihinde yapılan seçimler sonucunda mecliste parti grubu kurabilmiş olan partilerin seçim beyannamelerinin incelenmesi ve Suriyeli göçmenlerle ilgili vaatlerinin karşılaştırılması şeklinde gerçekleştirilmiştir. Çalışmadaki bu sınırlamaya göre seçim beyannamesi incelenmiş olan siyasi partiler

Adalet ve Kalkınma Partisi (Ak Parti), Cumhuriyet Halk Partisi (CHP), Halkların Demokratik Partisi (HDP), Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) ve İyi Parti'dir.

Ak Parti'nin seçim beyannamesinde Suriyeli göçmenler konusu insani açıdan değerlendirilmiş ve göçmenlerin önemli bir bölümünün geçici koruma süreçlerinin sonunda sağ salım olarak ülkelerine gönderilmesi hedeflenmiştir. Bunun yanı sıra nitelikli nüfus göçünden, ülkemizde bulundukları süre içinde, sosyo- ekonomik hayatın içerisinde değer üretmeleri hedeflenmiştir. CHP seçim beyannamesinde Suriyeli göçmenler sorunu, dış politika bölümünde ele alınmıştır. CHP Suriyeli göçmenler sorununu yalnızca insani bir dram olarak görmemekte; bunun yanı sıra ülkemize ciddi bir ekonomik maliyet yüklediğini de belirterek "yurtta sulh, cihanda sulh" ilkesi dâhilinde bir çözümle Suriyeli göçmenlerin ülkelerine gönderilmesi gerektiğini savunmaktadır. MHP'ye göre Suriyeli göçmenler sorunu esas itibarı ile güvenlik sorunu olmasının yanı sıra yüksek bir ekonomik maliyet de içermektedir. MHP'ye göre hem sığınmacıların yaşadığı sıkıntıların azaltılması, hem de toplumsal tahribata yol açan bu yapının süratle onarılmasına dönük politikalar uygulamaya konulmalıdır. HDP, Suriyeli sığınmacıların özellikle "misafir" olmadıklarının altını çizmiştir. HDP'ye göre geçici koruma rejiminin uluslararası normlara uygun şekilde düzenlenmesi ve sığınmacılarla ilişkileri hak konsepti üzerinden kurulması elzemdir. Beynamede Suriyeli göçmenlerin ülkelerine gönderilmesine dair bir bulguya rastlanmamıştır. İyi Parti ise göç sorununa ilişkin uluslararası iş birliği ve ortak mücadele kapsamında başta kaynak ülkelerde güvenlikli alanların oluşumunu sağlayacağını, bu ülkelerden göçü ve mülteci akını önlemeye yönelik politikalar geliştireceğini, geri kabul anlaşmalarına üçüncü ülkeleri de katarak göçe neden olan veya kolaylaştıran ülkelerin maliyete katlanmalarını sağlayacağını vaat etmektedir. Suriyelileri bir yıl içinde güvenli bir şekilde, sulh ortamının da sağlanarak ülkelerine göndereceklerini beynamede belirtmişlerdir. Buna göre HDP haricindeki siyasi partiler, Suriye'de barış ortamının tesis edilmesinin hemen ardından Suriyeli sığınmacıları ülkelerine geri göndermeyi istemektedir. Bazıları (AKP ve HDP) meselenin daha çok insani boyutuna değinirken bazıları (CHP, MHP ve İyi Parti) ise ekonomik maliyet vurgusunu ön plana çıkarmaktadır. Suriyeli göçmenlerin hukuki statülerinin değişmesi noktasında tek farklı görüşe sahip olan siyasi parti HDP'dir.

Anahtar Kelimeler: 2018 Seçimleri, Siyasi Partiler, Seçim Beyannameleri, Suriyeli Göçmenler.

* Ali ÇİÇEK, Öğr. Gör., Cumhuriyet Üniversitesi, alicicek@cumhuriyet.edu.tr
Erkan ARSLAN, Dr. Öğr. Gör., Cumhuriyet Üniversitesi, erkana@cumhuriyet.edu.tr
Ömer Nabi BAYKAL, Öğr. Gör., Cumhuriyet Üniversitesi, obaykal@cumhuriyet.edu.tr

Abstract:

After the Syrian civil war started in 2011, there have been significant changes in the demographic structure of the Middle East. One of the most affected countries by Syrian immigration has been Turkey. According to the General Directorate of Immigration, in July 2018 3 million 546 thousand 905 registered in the Syrian immigrant country continues to live in our country. Academic studies are being conducted on a number of issues, including legal status of the Syrian immigrants, adjustment processes, education and health issues, working life and security issues. But one of the knacks about the Syrian immigrants is how the crisis is seen by political parties and suggestions for solutions. Because allows the entry of Syrian refugees in Turkey with an open door policy, which paved the way for them to live in camps and cities are offering all kinds of political actors from education to health problems or until the opportunity has to offer. In the process that the Syrian asylum seekers are moving from hostility to retention, the removal of ambiguities and the final solution of the problems will be ensured by the decisions of political actors. In this respect, the promises of political parties for Syrian immigrants are of great importance in the Presidential and 27th Term Parliamentary Elections held on 24 June 2018.

The purpose of this study is to examine how political parties evaluate Syrian migrants and suggest solutions for the immigrant problem in the June 24, 2018 elections. The method of work is the examination of the election complaints of the parties who have formed a parliamentary party group as a result of the election and the comparison of their promises with Syrian immigrants. The parties to the study are the Justice and Development Party (AK Party), the Republican People's Party (CHP), the People's Democratic Party (HDP), the Nationalist Movement Party (MHP) and the Good Party.

According to the AK Party, the issue of Syrian migrants is a human question and a significant portion of the migrants should be

sent to their countries safely after the war. Besides this, qualified population aims to benefit from migration. According to CHP, Syrian migrants' problem is foreign policy problem. The CHP is a drama about the problem of Syrian immigrants. Besides, it also puts a serious economic cost on my country. The problem should be solved with the principle of "peace in the home, peace in the world" principle. According to the MHP, Syrian migrants are a problem of security. Besides that, it also has a high economic cost. According to the MHP, both the reduction of the problems experienced by asylum seekers and the construction of this structure, which causes social disruption, need to be repaired quickly. HDP says that Syrian asylum seekers are not particularly "guests". According to HDP, the temporary protection regime must be regulated in accordance with international norms. Asylum seekers should be given more rights. Syrian immigrants have not been mentioned in their documents to be sent to their countries. According to the Good Party, the problem of immigration is solved by international business association and joint struggle. The formation of safe areas in Syria should be ensured. Policies should be developed to prevent migration and refugee flows. In other countries, the immigration born of international law must endure economic financials. They say that within one year the Syrians will safely deliver peace to their countries. As a result, political parties other than HDP want to send Syrian asylum seekers back to their countries after peace is established in Syria. Some (AKP and HDP) refer more to the human dimension. Some of them (CHP, MHP and Good Party) put emphasis on economic cost emphasis. The political party that has the only different view at the point of changing the legal status of Syrian immigrants is HDP.

Keywords: 2018 Elections, Political Parties, Election Declarations, Syrian Immigrants.

PERFORMANCE MANAGEMENT IN THE PUBLIC SECTOR OF SOMALIA AND TÜRKİYE*

Abstract:

The inefficiency in public service delivery has always been a significant issue for public organizations for public administration scholars throughout the century. Public organizations are continuously searching for better performance approaches and systems replying to the critiques. This paper aims to explore the performance management systems in the public sector of Somalia and Türkiye. It discusses the differences and similarities between two systems focusing on the process and the legal base of performance management. It also tries to identify the performance management challenges that both countries are facing. The researchers used qualitative method - a semi structured in-depth interview and focus group to gather data to answer the research questions and analyze observations. The study found that differences mainly lays on the historical time frame for the application of performance management, the scope of application, the degree of formality, the legal basis, and the performance management reforms being undertaken, and finally, the ongoing efforts to further improve the performance management system. In Somalia, the study found that the practice of performance management is less systematic, limited in scope, and is hugely below the standards struggle. There are many challenges including lack of regular payment, insufficient funding, corrupt staffing practices, lack of proper strategic directions and clearly defined job descriptions, inadequate capacity building and trainings, constant staff changes and inadequate work facilities. In Türkiye, the study found the practice of performance management is relatively

more systematic, and the reform efforts of the system were ongoing since 1968. It has comparatively well-defined legal basis, guidelines, performance targets and measures. The study recognized that both countries are facing divergent challenges and suggested some relevant recommendations. In this regard, the study recommends introducing a comprehensive formal performance management system, establishing clear performance indicators, measures, targets and guidelines, developing clear staffing policies and job descriptions and finally, providing enough funding and facilities.

Keywords: Performance Management, Public Sector, Türkiye and Somalia.

* Mustafa Mohamed ALI

Murat ÖNDER, Prof. Dr., Yıldırım Bayezid Üniversitesi, muratondere@gmail.com

Adnan AKIN, Prof. Dr., Kırıkkale Üniversitesi, adnanakin@kku.edu.tr

WILL KYMLICKA TEORİLERİ VE ÇOK KÜLTÜRLÜLÜK*

WILL KYMLICKA THEORIES AND MULTICULTURALISM

Özet:

Son yıllarda sosyal bilimler alanında çok kültürlülük, kültür arasılık, ulus ötesi göçmenlik önemli tartışma konularını oluşturmaktadır. Günümüzde sermaye ve iletişim alanında ki ulus ötesi hareketlilik yanında, eğitim, iş vb. nedenlere bağlı olarak, insan hareketliliği ve onların sınırlar arası gidip gelen yaşamlarıyla dünya da yeni göçmen anlayışı da önem kazandı. Bu çalışma da bütün bu konulardan bağımsız olarak Kymlicka'nın 1995 yılında yayınlanan ve önsözünde alt başlığını "azınlık haklarının bir liberal teorisi" (Kymlicka, 1998, s. 13) olarak belirttiği "Çok Kültürlü Yurttaşlık" eseri üzerine yürütülen tez ve antitezleri kişisel görüşlerimle harmanlayarak sunmaya çalışacağım. Kymlicka'nın eserinin üstünden geçen 21 yıl boyunca onun azınlık hakları kuramları üzerine geliştirdiği ifadelerine katılıp geliştirenlerde oldu, eleştiriler getirenlerde. Kymlicka'nın liberal kuramlarına ve bu kuramlara eleştirel yaklaşan kaynaklara çalışma içerisinde yer verilecektir.

Birer yurttaş olarak insanları bir topluluk ya da bir grubun üyesi olmaya iten nedenleri ortadan kaldıramadığımız sürece hangi sınır ya da hangi topraklarda yaşadığınızın bir önemi var mı? Birbirimizden farklı kültürler ya da aidiyetler taşıyor olsak ta dengesiz iktidar ilişkilerinin yaşandığı şu evrende her türlü farklılığı şu koca evrenin adeta bir mozaiki olarak ele alamaz mıyız? Küreselleşen ve postmodern bir dönem olarak adlandırdığımız bu dönemde,

farklılıkların birer zenginlik olarak kabul edildiği, bilginin hızla yayıldığı, teknolojinin alıp başını gittiği, en uzak diyarlara kısacık seyahatlerle ulaşıldığı, uzay seyahatleri üzerine çalışmalar yapıldığı ve her toplumun yeni kazanımlar edinebilmek için mücadele ettiği bir dönemde Kymlicka'nın farklılıklara haiz gruplar için tabiri caiz ise "kalın duvarlar örme" içeren reçetesi yerine, birlikte yaşama içerikli kavramlar geliştirmeye ihtiyaç duymaktayız. Dünya da insanları ya da coğrafyaları fiziksel açıdan yardıma muhtaç hale getiren nedenleri ortadan kaldırmadan, bu hususta yeni projeler üretmeden, etniste, mezhep ve kabile kavgalarının önüne geçebilmiş değilken Kymlicka'nın liberal teorileri gerek toplumsal hak ve özgürlükler noktasında gerekse vicdani açıdan hem ütöpik hem de dışlayıcı görünmektedir.

Doğuştan edinilen kazanımlar ya da farklılıklarımızla kültürlerin birlikte yaşayabileceği, çoğulculuk, özgürlük ve eşitlik anlayışı ile, şeffaf bir şekilde bilgi akışının sağlandığı, sorunların sağlıklı iletişim ve etkileşim kanalları ile müzakere edildiği, kamusal ve siyasal alanlarda temsil edilebilme haklarından mahrum olunmadığı, tüm etnik, dini ya da dil farklılıklarıyla doğrudan katılıp karar alma mekanizmalarında yer alınabildiği, tek seslilik yerine birbirinden farklı seslerin polifonisiyle renklenmiş ve buna tahammül edilebilen, iletişim kanallarının açık olduğu ve tüm farklılıklarıyla sürecin içinde var olabilen, ülke ekonomisinin içerisinde yer alınabilen, herkes için eşit ve ön koşulsuz çok kültürlü bir toplumsal yaşamı destekleyecek politikalar üreterek, birlikte yaşayabilmenin yollarını aramalıyız. Zira; bir mozaik mi, yoksa kült bir mermer mi, olmak istiyoruz?

Anahtar Kelimeler: Farklılıklar,

Çok Kültürlülük, Kültür, Eşitlik,

* Gökhan COŞKUN, Hacettepe Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Ana Bilim Dalı Yüksek Lisans Mezunlu, gkhncoskun@gmail.com

Abstract:

In recent years, social science has been a subject of debate concerning multiculturalism, interculturalism and transnationalism. Today, besides transformational mobility in the fields of capitalism, communication and education have gained importance in terms of a new immigrant understanding in the World. This has derived from human mobility and their intercontinental lifestyles based on business interactions. In this study, regardless of all issues, liberation of minority rights in the sub heading Kymlicka in 1995 and in its surface (Kymlicka, 1998, s 13) In this study, i will to attempt to present my thesis and antithesis on the very cultural citizenship work that Kymlicka published in 1995 and as described in his preface as a liberal theory of minority rights in the 21 years that have passed since Kymlicka first presented his work. It has been those who have developed and participated in expressions that he has developed on minority rights theories. Kymlicka's liberal theories and resources that critically approach these theories will be touched upon in this study.

As citizens, is that important which countries or bounds we live in as soon as we don't resolve the reasons that push the people away being a member of a society or a group? Can't we handle the differences as mosaic of this huge world even if we have the different cultures and belongings in the world where unbalanced power relations dominate? In this period which we name as global and postmodern, we are in need of developing concepts that include living together, differences are accepted as wealth, information is disseminated in a fast way, technology is being developed, the furthest regions are visited by short travels, studies on space travels and every society challenge for having new achievements instead of Kymlicka's receipt which consist of "putting up thick walls" for the groups which have differences. While we aren't able to eliminate the reasons that cause people and geographies in the world to be helpless, without developing projects on this topic and preventing wars of religion and

clans, ethnicity; Kymlicka's liberal theories seem utopic and exclusionist for both rights and freedoms and in all conscience.

We should find ways to live together with the cultures regardless of our ascriptive acquisition and differences, to provide information flow perspicuously with the pluralism, liberty and sense of fairness, to discuss the problems using healthy communication ways, to have rights to be able to be presented in public and political arena, to take place in decision making procedure directly regardless of ethnic, religious and language differences, to be able to have polyphony of the voices that are different from one another instead of monologism, to endure that, to exist in the period with clear communication ways and all the differences, to take place in national economy by developing policies that are going to support multicultural society without precondition and equal for everyone. So, what do we want to be; a roman mosaic or a cult marble?

Keywords: Multiculturalism, Culture, Equality, Differences.

MİSYON VE VİZYON BİLDİRİMLERİ BAĞLAMINDA TÜRKİYE'DEKİ DEVLET VE VAKIF ÜNİVERSİTELERİNİN ÇEVRE DUYARLILIKLARI*

MISSION AND VISION STATEMENT WITHIN THE CONTEXT OF
ENVIRONMENTAL CONSCIENCE OF STATE AND FOUNDATION
UNIVERSITIES IN TURKEY

Özet:

"Tabiatın insanoğlundan intikamı" şeklinde adlandırılan çevre sorunları giderek artmakta ve insan yaşamını tehdit etmektedir. Çevre sorunları sınır aşan niteliği nedeniyle tek tek devletlerin müdahalesini aşan çabaları gerekli kılmaktadır. Bu bağlamda, uluslararası topluluğun tümünü kapsayan en önemli adım Birleşmiş Milletler (BM) tarafından, 1972'de Stockholm'de BM Çevre Konferansı'nın toplanmasıyla atılmış, Örgütün çevre işlerini yürütmekle görevli BM Çevre Programı (BMÇP) uygulamaya konmuştur. Stockholm Konferansı'nın sonuç raporunda insan ve çevresi için bir eylem planı önerilmiş, çevresel değerlendirme kapsamında "eğitim, geliştirme ve kamuoyunu bilgilendirme nin" önemine dikkat çekilmiştir. Eğitim, geliştirme ve kamuoyunu bilgilendirmenin toplumlarda çevresel duyarlılığın oluşturulması ve geliştirilmesindeki önemi yadsınamaz bir gerçektir. Üniversiteler ise gerek okutulan dersler gerekse uygulamalar, deneyler ve bilimsel çalışmalar yoluyla toplumlarda çevre duyarlılığının oluşturulmasına ve geliştirilmesine katkıda bulunmaktadır. Günümüzde, kamu kurumları, özel sektör ve sivil toplum kuruluşları yakın ve uzak gelecekte yapmayı planladıkları faaliyetleri ve ulaşmayı düşündükleri hedefleri misyon ve vizyon ifadeleriyle ortaya koymaktadırlar. Vizyon ve misyon ifadelerine bakarak söz konusu kurum ve kuruluşların hangi konulara önem verdikleri anlaşılabilir. Çevre duyarlılığına ilişkin ifadelerin de, üniversitelerin vitrini konumundaki internet sitelerinin misyon ve vizyon ifadelerinde yer alması çevre duyarlılığı konusunda

kamuoyu oluşturulmasına hizmet edecektir. Bu bağlamda Türkiye'deki devlet ve vakıf üniversitelerinin misyon ve vizyon ifadeleriyle çevre duyarlılığının oluşturulmasına ne oranda katkıda bulundukları araştırmanın problemi oluşturmaktadır. Araştırmanın amacı, misyon ve vizyon ifadeleri bağlamında Türkiye'deki devlet ve vakıf üniversitelerinin çevre duyarlılıklarının ortaya konmasıdır. Araştırma Türkiye'deki tüm devlet ve vakıf üniversitelerini (206 üniversite) kapsamaktadır. Ancak, araştırmanın yapıldığı süreçte henüz yeni kurulduğu için internet sitesi bulunmayan ya da internet sitesinde misyon ve vizyon ifadeleri bulunmayan üniversiteler çıkarılarak araştırma 101'i devlet, 67'si de vakıf olmak üzere 168 üniversiteyle sınırlandırılmıştır. Araştırma, nitel araştırma desenlerinden çoklu örnek olay araştırması şeklinde tasarlanmıştır. Çoklu örnek olayda örnek sayısının beşi geçmemesi tavsiye edilmektedir. Bu çerçevede, devlet üniversiteleri grubu birinci, vakıf üniversiteleri grubu da ikinci örnek olarak ele alınmıştır. Araştırma verileri doküman incelemesi yöntemiyle toplanmıştır. Araştırmaya dahil edilen 168 üniversitenin internet sitelerindeki misyon ve vizyon ifadeleri araştırmacılar tarafından kopyalanıp, Microsoft Office Word programına aktararak dokümanlar oluşturulmuştur. Veriler MAXQDA Analytics Pro 18 (18.3.0 demo sürümü) programı kullanılarak içerik analizine tabii tutulmuş ve anlamlı bilgiler haline getirilmiştir. Türkiye'deki üniversitelerin misyon ve vizyon ifadelerinde sırasıyla "çevre yaklaşımları-%64,17", "işbirliği-%16,02" "çevre sorunlarının sebepleri-%11,5" ve "çevre sorunları-%8,21" temalarına vurgu yapıldığı anlaşılmıştır. Sonuçta, misyon ve vizyon ifadeleri bağlamında Türkiye'deki devlet ve vakıf üniversiteleri arasında, devlet üniversiteleri lehine %20,8'lik anlamlı bir farklılık olduğu görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Misyon, Vizyon, Çevre Duyarlılığı, Üniversite, Türkiye.

* **Gaye SANATCI**, Yüksek Lisans Öğrencisi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kamu Yönetimi Anabilim Dalı, gayesanatci1994@gmail.com
Mustafa KARA, Doç. Dr., Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Biga İktisadi İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, mustafakara@comu.edu.tr

Abstract:

Environmental issues name as "nature is revenged of humankind" have continuously increased and human life threaten. States one by one transgressive efforts make essential due to environmental issues are cross border feature. Including all of international community was taken a important step by the united nations once United Nations (UN) Environmental Conference gathered at Stockholm in 1972. United Nations Environmental Programme have applied in charge with performing environmental department of organization. Final report of Stockholm Conference is suggested a course of action for human and environmental and within environmental assessment pointed of education, development and public disclosure. In community education, development and public disclosure of environmental conscience is composed and in development is the important gospel truth. Of environmental conscience in community contribute If the universities both taught lessons and practice, experiment, scientific work is composed and developed. Nowadays, public enterprises, private sector and nongovernmental organizations have revealed with mission and vision statement targets plan to do and think to arrive in the near or far future. Of the relevant institutions and organizations looking which topic attach importance to understand. Regarding in statement environmental conscience, mission and vision statement taking part of website in the vitrine of the universities serve to mold public opinion about environmental conscience. Mission and vision statement of state and foundation universities in Turkey raise environmental awareness what contribution is there. Research objective, as part of mission and vision statement reveal environmental conscience of state and foundation universities in Turkey. This investigation involve all state and foundation universities (206 universities) in Turkey. But in the course of the research be about is limited 101 state universities, 67 foundation universities totally with 168 universities excluding just now for new constituted universities not be in website or not be found mission and vision statement in website.

The search, in the way that design multi case study from qualitative research patterns. It is recommended that the number of samples in a multi sample case not exceed five. Within this scope, as first group state universities and second universities group foundation universities take something in hand. The research datum have collected with document review method. Mission and vision statement in website of 168 university included to the research copied by researchers, documents were constituted transferring to Microsoft Office Word Program. Datums were subjected to content analysis using MAXQDA Analytics Pro 18 (18.3.0 trial version) and were brought into meaningful information. Mission and vision statement of universities in Turkey, respectively emphasise come out to themes "the ecological approach-%64,17", "collaboration-%16,02", "the causes of environmental issues-%11,5", "the environmental issues-%8,21". In the end, in the context of mission and vision statement was found to be a significant difference %20,8 in favor of state universities between state and foundation universities in Turkey.

Keywords: Mission, Vision, Environmental Conscience, University, Turkey.

TÜRKİYE'DE YENİLENEBİLİR ENERJİ HAKLARI AÇISINDAN KENTSEL PLANLAMA MEVZUATININ DEĞERLENDİRİLMESİ*

AN EVALUATION OF URBAN PLANNING LEGISLATION IN TERMS OF APPLICABILITY OF RENEWABLE ENERGY RIGHTS IN TURKEY

Özet:

21. yüzyılın ekolojik gündemi kentsel ölçekte ekolojik haklar üzerine yeni bir tartışma başlatmıştır. Özellikle 2015 Aralık ayında uzun tartışmalara konu olan 21. Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Taraflar Konferansı (COP21) sonrası “enerji konusu” pek çok politika alanının en temel düzenleyici aktörü haline gelmiştir. Günümüzde enerji arzı ve çevresel sorunlar bir bütün olarak kentsel formu değiştiren ve özellikle kentsel mekanın yeniden yapılandırılmasına etki eden en büyük faktörlerdir. Kentsel planlamada (güneş ve rüzgar başta olmak üzere) yenilenebilir enerjinin kullanımını sağlama, yerleşim dokusunun güneş ve rüzgar koşullarına göre belirlenmesi kentsel planlama mevzuatına dayanarak yapılabilmektedir (bina yükseklikleri, binaların eğim düzeyleri veya konumları, bir yerleşim dokusunda yaşayan kişi sayısı ve benzer ölçütler enerji planlaması açısından öne çıkan unsurlardır). Bu nedenle yenilenebilir enerjinin özellikle kentsel yerleşim dokusunun belirleyicisi olması için, konunun geleceğin yapı tasarımlarını da etkileyecek bir “Planlama Mevzuatı”na dahil edilmesi ve yenilenebilir enerjiye dayalı kent planlaması yaklaşımlarının uygulanmasını sağlayan bir yasal altyapının oluşturulması büyük önem taşımaktadır.

Bugün yenilenebilir enerji kaynaklarından elektrik enerjisi üretilmesi ve enerji verimliliği önlemlerinin teşviki Türkiye'nin enerji politikasının iki önceliğini oluşturmaktadır. Türkiye son 10 yıldır ‘yenilenebilir kaynaklardan enerji üretimine’ ilişkin bir mevzuat oluşturma ve uygulama çabası içerisinde. 6446 sayılı Elektrik Piyasası Kanunu (2013) başta olmak üzere

2005 yılında çıkarılan 5346 sayılı *Yenilenebilir Enerji Kaynaklarının Elektrik Enerjisi Üretimi Amaçlı Kullanımına İlişkin Kanun*, *Ulusal Yenilenebilir Enerji Eylem Planı* (2014), *Lisanssız Elektrik Üretimine İlişkin Yönetmelik*, 5627 sayılı *Enerji Verimliliği Kanunu* (2007), *Türkiye İklim Değişikliği Stratejisi* (2010), *Enerji Verimliliği Strateji Belgesi* (2012) bu konuda öne çıkan yasal düzenlemelerdir.

Enerji verimliliği ve yenilenebilir enerji kullanımını artırma teması yenilenebilir enerji kaynaklarının kentsel yerleşmelere uyarlanması için de temel teşvik aracıdır. Ancak bu aracın öngördüğü düzenlemelerin yalnızca kentsel yapılar ve araçlar üzerinde değil aynı zamanda kentsel yerleşmeler bütününde ele alınabilmesi ve fiziksel planlama sisteminde hızla yer edinmesi gerekmektedir. Bu kapsamda yenilenebilir enerji haklarının soyut kavramlar olmaktan çıkartılıp uygulanabilir hale getirilmesi, ancak kentsel gelişme politikalarına dahil edilmesiyle gerçekleşecektir. Konunun kentsel gelişme politikalarına yerleştirilmesi ise hem kentsel hem de çevresel planlama hukuku açısından ele alınmasıyla başlatılabilir.

Bu Çalışmanın temel amacı “yenilenebilir enerji haklarının” kentsel planlama mevzuatı açısından tanımlanmasına, içeriğinin ve sınırlarının belirlenmesine ve konunun örnek uygulamalarla tartışmaya açılmasına duyulan ihtiyacı çözümlemek ve değerlendirmektir. Bu kapsamda bu Çalışma, tarihsel ve betimsel araştırma tekniklerinden yararlanarak, Türkiye'nin kentsel planlama mevzuatını (özellikle örnek nazım imar planları ve çevre düzeni planlarının incelenmesi çerçevesinde) yenilenebilir enerji hakları üzerinden çözümlemekte ve mevzuatın oluşturulması sürecine etki eden aktörlerin rollerini açıklamaktadır. Çalışma, yenilenebilir enerjiye ulaşmanın artık bir hak olarak gelecek yüzyılın hukuk ve piyasa sisteminde yer alacağı düşüncesine dayandırılmaktadır. Enerji tüketiminin yoğun olduğu kentsel yerleşmelerin bu hakların kullanımı açısından büyük önem taşıdığı ve bu hakların enerji sektörüne yönelik mevzuat ile uyumlu olması gerektiği savunulmaktadır. Kentsel planlama mevzuatı açısından özellikle son 15 yıl değerlendirmeye alınmaktadır. Böylece kentsel planlama mevzuatının yenilenebilir enerji kullanımına ilişkin içeriği değerlendirilmekte ve Türkiye için öneriler sunulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kentsel Planlama, Yenilenebilir Enerji, Yenilenebilir Enerji Hakkı, Nazım İmar Planı, Çevre Düzeni Planı.

* **Ayşe ÖZCAN**, Prof. Dr., Giresun Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ayoz_61@hotmail.com, ayse.ozcan@giresun.edu.tr
Şebnem KÖSE, Yüksek Lisans Öğrencisi, Giresun Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Anabilim Dalı, sebnemkose91@hotmail.com

Abstract:

Ecological agenda for the 21st century starts a new debate on urban ecological rights. After the 21st United Nations Conference on the Climate Change (COP21) held in December 2015, which is only one step on a long road, the energy issue has become the most fundamental regulatory actor of many policy areas. Today, energy supply and environmental problems are important factors that change the urban form as a whole and especially affect the restructuring of urban space. The use of renewable energy and the determination of the settlement pattern according to the sun and wind conditions in urban planning can be made based on urban planning legislation (building heights, slope levels or locations of buildings, number of people living in a settlement texture and similar criteria are the prominent elements for energy planning). Therefore, renewable energy should be a determinant of urban settlements, and in this context it is of great importance to include the subject in a planning legislation which will affect the future building design and to establish a legal infrastructure that will enable the implementation of urban planning approaches based on renewable energy.

Today, the electricity generated from renewable energy sources and promotion of energy efficiency measures are the two priorities of Turkey's energy policy. For the last ten years, Turkey has been striving to create and implement legislation on energy production from renewable sources. The most important legal arrangements that have entered into force within this framework are as follows: Electricity Market Law No. 6446 (2013), Law No. 5346 on the Utilization of Renewable Energy Resources for the Purpose of Generating Electrical Energy (2005), National Renewable Energy Action Plan (2014), Regulation on the Unlicensed Electricity Generation, Law No.5627 Energy Efficiency Act (2007), Turkey Climate Change Strategy (2010), Energy Efficiency Strategy Document (2012).

The theme of increasing energy efficiency and renewable energy use is also the main incentive for adapting renewable energy sources to urban settlements. However, the arrangements envisaged by this tool should be addressed not only in urban structures and vehicles but also in urban settlements as well as in the physical planning system. In this context, renewable energy right would be removed from being an abstract concept and made practicable only by their inclusion in urban development policies. The placement of the issue in the urban development policies can be initiated in terms of both urban planning and environmental law.

The main aim of this study is to analyze and evaluate the need for defining renewable energy rights in terms of urban planning legislation, determining its content and scope and opening the subject to the discussion with the sample applications. In this study, using the historical and descriptive research techniques, Turkey's urban planning legislation (within the framework of examining master development plans and environmental plans) is analyzed on the basis of renewable energy rights, and the study describes the role of actors who influence the process of the creation of planning legislation. The study is based on the idea that access to renewable energy as a right will take place in the legal and market system of the next century. It is argued that urban settlements with high energy consumption are of great importance for the exercise of these rights, and these rights should be in line with the legislation on the energy sector. In terms of urban planning legislation, especially the last 15 years are taken into consideration. Thus, the content of urban planning legislation regarding the use of renewable energy is evaluated and some suggestions are presented for Turkey.

Keywords: Urban Planning, Renewable Energy, Renewable Energy Right, Master Development Plan, Environmental Plan.

YENİLENEBİLİR ENERJİ KAYNAKLARININ KULLANIMINDAKİ GELİŞMELER; GÜNEŞ ENERJİ SİSTEMLERİ VE FİNANSMAN MODELLERİ*

DEVELOPMENTS IN THE USE OF RENEWABLE ENERGY SOURCES;
SOLAR ENERGY SYSTEMS AND FINANCING MODELS

Özet:

Günümüzde hızlı nüfus artışı, nüfusun kentlerde yoğunlaşması, kentsel planlamanın enerji verimliliği ve güvenliğinin dikkate alınmadan yapılması, ulaşım, sanayi ve konutlarda enerji sarfiyatının artması ve sonuç olarak tüketim toplumuna dönüşülmesi nedeniyle enerjiye olan talep giderek artmaktadır. Bununla birlikte artan enerji talebinin karşılanabilmesi ve küresel iklim değişikliğiyle mücadele kapsamında; küresel enerji arzı, iletimi, dağıtımı ve tüketimi, geleneksel enerji kaynaklarından yenilenebilir enerji kaynaklarına ve bütünsel planlamaya doğru kayma eğilimindedir.

Nitekim 2015 yılı verilerine göre dünya elektrik üretiminin %22,8'i yenilenebilir enerji kaynaklarından (su, güneş, rüzgar, jeotermal, dalga, biyoyakıt ve atıklar) sağlanmaktadır. Hidroelektrik santralleri, dünya elektrik üretiminin %16'sını; güneş, rüzgar, jeotermal, dalga %4,8'ini, biyoenerji ve atıklar ise %1,9'unu karşılamaktadır.

Son dönemlerde küresel ölçekte özellikle güneş enerjisine olan ilginin arttığı görülmektedir. Panel ve hücre teknolojisinde yaşanan gelişmeler, kurulumların kolaylığı, zaman içerisinde düşen maliyetler ve çeşitli devletlerin aldıkları önlem ve sağladıkları teşvikler sayesinde, fotovoltaik (FV) sistemler kendisine küresel alanda oldukça önemli bir yer edinmiştir. Özellikle kablo kayıplarının azaltıldığı net elektriğin elde edildiği çatı sistemleri, güneş enerjisinin geleceği olarak düşünülmektedir. Uluslararası Enerji Ajansı'na göre 2050 yılına kadar güneş enerjisinin dünya elektrik ihtiyacının %11'ini karşılayacağı öngörülmektedir. Ancak güneş enerjisi, sürdürülebilir, temiz

enerji kaynağı olmakla birlikte, elektrik üretiminin saat, gün ve mevsim ile doğru orantılı değiştiği kesintili bir kaynaktır. Bu nedenle enerji arzı güvenliği ve etkin kullanımı için enerji depolama teknolojileri de geliştirilmeye başlanmıştır. Bu teknolojiler, elektrik şebekelerinin daha etkin, verimli, düşük karbon emisyonlu ve güvenilir çalışmasına katkı sağlamaktadır.

2014 sonu itibarıyla 38.200 MWe kurulu gücüyle, şu anda güneş elektriğinde dünyada ilk sırada Almanya yer almaktadır. Arkasından sırasıyla Çin (28,1 GW), Japonya (23,3 GW), İtalya (18,5 GW) ve ABD (18,3 GW) gelmektedir. Enerjide dışa bağımlı olan, elektrik üretimi amacıyla kullanılan kömürün yüzde 90'ını, doğal gazın ise neredeyse tamamını yurtdışından ithal eden Türkiye ise yenilenebilir enerji kaynakları bakımından zengin olmasına rağmen, sektörde henüz yenidir.

Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti enerjide dışa bağımlılığı azaltmak amacı ile enerji üretim ve tüketiminde kaynak çeşitliliğini ve yerli enerji projelerini desteklemektedir. 2023 yılı itibarı ile doğalgaza dayalı elektrik üretim oranının %50'den %30'lar seviyesine çekilmesi, yenilenebilir enerji oranını da %30'lara erişmesi hedeflenmektedir. Türkiye'nin bu hedeflere ulaşabilmesi ve yenilenebilir enerji kaynaklarına çok daha fazla yatırım yapabilmesi için hem yüksek fiyatlı kurulum malzemelerinin yerli üretime geçilerek maliyetlerinin düşürülmesi, hem de gerekli finansman kaynakları ve mekanizmalarının oluşturulması gerekmektedir.

Bu kapsamda makalede özellikle öncü ülkelerdeki gelişmeler ve finansal mekanizmalar irdelenerek, güneş enerji sistemlerinin kullanımına yönelik Türkiye'deki yasal/ yönetimeşel durum, sistem kurulumları ve teknik özellikleri ile finansman modelleri ele alınacaktır. Ayrıca bu konudaki çevresel yaklaşımlar/tartışmalar ve bütünsel enerji sistem yönetiminin Türkiye açısından önemi ortaya konmaya çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yenilenebilir Enerji Kaynakları, Güneş Enerji Sistemleri, Enerji Depolama Teknolojileri, Finansal Mekanizmalar.

* Canan KARAKAŞ ULUSOY, Dr., Karayolları Genel Müdürlüğü Çevre Şubesi Müdürlüğü, c.karakasulusoy@gmail.com

Abstract:

Today rapid population growth, concentration on urban areas, doing urban planning without regarding any energy efficiency and security, the increase of energy consumption in the transportation, industry and houses, and eventually because of shifting to consumer society, energy demand has gradually increased. Besides, the meeting growing energy demand and within the scope of struggling with global climate change, the global energy supply, transmission, distribution and consumption tend to change from conventional energy sources into renewable energy ones and integrated planning.

Hence, as far as 2015 datas are concerned, 22.8 % world electricity generation has supplied from renewables (hydro, solar, wind, geothermal, tide, biofuels and waste). Hydroelectricity has met 16.0 % of world electricity generating; solar, wind, geothermal, tide, 4.8 %; as to biofuels and waste, 1.9 %.

It has recently seen that increase especially interesting of solar energy on a global scale. Due to developments of panel and cell technologies, facility of its setup, decreasing its cost in time and various countries's precautions and incentives, photovoltaic (PV) systems have considerably gained a place in the global market. In particular, roof systems getting net energy with decreasing cable losses are thought the future of solar energy. According to International Energy Agency (IEA), it is projected that solar energy will met 11% of world electrical demand by 2050. Solar energy, however, is a non-continuous source that varies directly by the hour, day and season as well as it is sustainable and clean energy source. Because of this, it has begun to improve energy storage technologies for security of energy supply and efficient use. This technologies contribute grid circuits to work more efficient, productive, with low carbon emission and stable.

As of late 2014, Germany has placed on the top of solar electricity with 38.200 MWe installed power in the world. Respectively, China

(28,1 GW), Japan (23,3 GW), Italy (18,5 GW) and US (18,3 GW) have followed. As to Turkey that is dependent on outside in terms of energy, that import 90 % of coal being used electric power generation, also almost whole of natural gas, although she is rich with regard to renewable energy sources, she has entered the sector newly.

State of the Republic of Turkey has given support resources diversity at energy generating and consumption and domestic energy projects in order to reduce energy dependency on outside. As of 2023, it will be aimed at electric generation rate depending natural gas to reduce from 50 % to 30%, while renewable energy rate to attain about 30%. As Turkey achieve the aim and can invest in renewable energy sources much more, it is necessary both to be reduced their cost passing domestic production of high cost setup equipment and to be established required financial sources and mechanisms.

In this context, in this article, as principally being scrutinized developments and financial mechanisms of pioneer countries, it will be dealt with legal and managerial condition in Turkey, system setups, technical specifications and financial models for using solar energy systems. Furthermore, it will be tried to reveal environmental approaches/discussions on this subject and the importance of integrated energy system management in terms of Turkey.

Keywords: Renewable Energy Sources, Solar Energy Systems, Energy Storage Technologies, Financial Mechanisms.

BELEDİYELERİN SÜRDÜRÜLEBİLİR KENTLEŞME SÜRECİNDE ÇEVRENİN KORUNMASINA YÖNELİK FAALİYETLERİ: BATMAN BELEDİYESİ ÖRNEĞİ*

*ACTIVITIES FOR MUNICIPALITIES PROTECTING THE
ENVIRONMENT IN THE CONTINUATION OF SUSTAINABLE
URBANIZATION: THE CASE OF MUNICIPALITY BATMAN*

Özet:

Dünyada olduğu gibi Türkiye’de de hızlı kentleşme sürecinin gün geçtikçe arttığı ve söz konusu artışla birlikte birçok çevresel sorunun meydana geldiği görülmektedir. Türkiye’de özellikle 1950’li yıllardan itibaren kırdan kente göçlerle başlayan kentleşme süreci her geçen gün artış göstermektedir. Günümüzde yüzde 88’lere ulaşan kentleşme oranının 2050’li yıllardan sonra yüzde 95’lere çıkması beklenmektedir. Bu hızla artan kentleşmenin yaratacağı çevresel tahribatın boyutunun da aynı derecede olacağı tahmin edilmektedir. Bu nedenle kent sakinlerinin arzuladığı yaşam kalitesi düzeylerinde, işlevlerini sürdürmeye devam etmesini sağlamak amacıyla, gelişen kentleşmeye paralel olarak ortaya çıkacak olumsuz çevresel etkilerin ortadan kaldırılması yönünde sürdürülebilir kentleşme olgusunun hayata geçirilmesi gerekmektedir.

Bilindiği gibi, 1987 yılında Birleşmiş Milletler sponsorluğundaki Dünya Çevre ve Kalkınma Komisyonu (WCED)’nin yayınladığı “Ortak Geleceğimiz” raporu ve 2000 yılında Rio’da gerçekleştirilen Sürdürülebilir Kent Konferansı’nda ele alınan “sürdürülebilirlik” kavramı ile kentleşme süreçleriyle beraber ekolojik dengenin korunması amaçlanmıştır. Sürdürülebilirliğin temel önceliklerinden biri insanların doğanın en iyi şekilde bir arada var olabilesini sağlamak ve bu konuda politikalar geliştirerek bir yandan el değmemiş doğayı, türleri ve ekosistemleri korumak diğer yandan, kent içindeki bozulmuş alanlarda veya ekosistemlerde tekrar ekim yapmak, faaliyet göstermeyen endüstriyel alanları temizlemek, sulak alanları restore etmek, vb.

eylemleri içermektedir. Sürdürülebilir kentleşme sürecinin sağlanması için ulusal bazda hükümetlerin ve yerel bazda ise başta belediyeler olmak üzere tüm yerel dinamiklerin sürece dahil edilmesi gerekmektedir. Söz konusu aktörlerin çevresel sorunlarla mücadeledeki başarısı sürdürülebilir kentleşmeyi gerçekleştirecek ve kentlerin yaşanabilir ve ekolojik dengesi korunmuş bir yaşam alanı haline gelmesini sağlayacaktır.

Bu çalışma, sürdürülebilir kentleşmenin, sosyal, ekonomik ve çevresel boyutların birlikte ele alınması gerektiği üzerinden yola çıkarak Batman’da planlama ve imar işlerinden birinci derecede sorumlu Batman Belediyesi’nin çevresel politikaları ve bu politikaların uygulanmasında yaptığı çalışmalar, karşılaşılan sorunlar ve gelecekteki yol haritası üzerinde durmaktadır. Çalışmada elde edilen bulgular yarı yapılandırılmış görüşme tekniğiyle Batman Belediyesi’nde imar ve çevre sorunlarıyla ilgilenen yetkililerle yapılan görüşmeler neticesinde gerçekleştirilmiştir.

Batman, 1947’lerde Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı (TPAO)’nın kurulmasıyla başlayan sanayileşme hamlesi ile beraber kırsaldan merkeze göç akımlarına neden olmuş ve bu göçler neticesinde yarım asırlık süre içerisinde küçük bir yerleşim biriminden büyük şehir olmaya aday bir kent haline gelmiştir. Batman’ın kentleşme hızı eğitim, sağlık, istihdam, terör, Ilısu Barajı’nın yapılması, toprak kaynaklarının tahribinden kaynaklanan kişi başına düşen tarım alanlarının azalması gibi itici ve çekici nedenlerle son zamanlarda daha çok artmıştır. Sınırlı yerleşme alanları içinde aşırı nüfus ve yapı yoğunluğu biçiminde ortaya çıkan bu hızlı kentleşmenin beraberinde getirdiği çarpık ve düzensiz yapılaşmanın yanında Batman Ovası’nın en verimli doğası ve bitki örtüsü tahrip edilmekte, sosyal ve siyasal nedenlerden kaynaklanan imar sorunları, çevre kirliliği (hava, su, toprak, gürültü, radyoaktif vb.) gibi çevresel sorunları da beraberinde getirmektedir. Çevre ile ilgili sorunlarla mücadelede yereldeki ilgili kurumların işbirliği içerisinde çalışmaması, kent ve çevre konularına kent halkının duyarısız kalması ve en önemli gelecekte küresel ısınma ve Ilısu Barajı’nın yaratacağı iklim değişimlerine karşı önlem alınmaması durumunda geri dönüşü olmayan bir yaşam döngüsüne girilecektir.

Anahtar Kelimeler: Kentleşme, Sürdürülebilir Kentleşme, Çevre, Batman, Batman Belediyesi.

* Şafak KAYPAK, Doç. Dr., MKÜ İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, skaypak@gmail.com

Muzaffer BİMAY, MKÜ İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, Doktora Programı, muzafferbimay@gmail.com

Vedat YILMAZ, Dr. Öğr. Gör., Bitlis Eren Üniversitesi Adilcevaz MYO, vedatylimaz1977@gmail.com

Abstract:

Turkey as well as in the world the rapid urbanization process increased day by day and it is seen that many environmental problems have occurred with increase in the subject. The urbanization process in Turkey started with migration from rural to urban areas particularly in the 1950's is increasing with each passing day. It is expected that the rate of urbanization, which reaches 88 percent today, will rise to 95 percent by the time 2050. It is estimated that the size of the environmental damage caused by this rapidly increasing urbanization will be at the same level. For this reason, in order to ensure that the residents continue their functions at the quality of life desired by the residents, it is necessary to live a life sustainable urbanization in order to eliminate the adverse environmental effects that would increase parallel to the developing urbanization.

As is well known, the "Common Future" report published by the World Commission on Environment and Development (WCED) in 1987 sponsored by the United Nations and the concept of "sustainability" in Rio in 2000 in Sustainable City Conference aimed to protect ecological balance with urbanization processes. One of the main priorities of sustainability is to ensure that nature coexists with nature in the best possible way, and by developing policies on this, it is important to protect untouched nature, species and ecosystems while planting in degraded areas or ecosystems in urban areas, clearing industrial areas that do not operate, restore, etc. actions. To ensure the sustainable urbanization process, all local dynamics, including national governments, and local municipalities, especially municipalities, need to be included in the process. The success of such actors in the fight against environmental problems will enable sustainable urbanization and make cities become a habitable and ecologically balanced living space.

This study focuses on the environmental policies of Batman Municipality responsible for the planning and construction works in

Batman, the problems that are encountered and the future road map of sustainable urbanization in the context of social, economic and environmental aspects that need to be tackled together. Findings obtained in the study were carried out in Batman Municipality with semi-structured interview technique as a result of negotiations with authorities dealing with zoning and environmental problems.

Batman have become a candidate city to become a big city from a small settlement within half a century because in 1947 Turkey Petroleum Corporation (TPAO) starts with establishment industrialization effort led to from rural migration flows to the center along with. The rate of urbanization of Batman has increased in recent times with driving and attracting reasons such as education, health, employment, terror, the construction of the Ilisu Dam, and the reduction of agricultural land per capita due to the destruction of land resources. In addition to the crooked and irregular construction of this rapid urbanization brought about by excessive population and structure density within the limited settlement areas, the most productive nature of the Batman Plain and the vegetation cover are being destroyed, the zoning problems arising from social and political reasons, environmental pollution (air, water, soil, noise, radioactive, etc.). The fact that the city's people are insensitive to urban and environmental issues and, most importantly, if measures against global climate change and the climate change caused by Ilisu Dam are to be taken in the future, a non-irreversible life cycle will take place.

Keywords: Urbanization, Sustainable Urbanization, Environmental, Batman, Batman Municipality.

TÜRKİYE'DE KENT VE ÇEVRE BAĞLAMINDA YEREL YÖNETİCİLERİN KÜRESEL ISINMA ALGILARI*

*PERCEPTIONS OF GLOBAL WARMING OF LOCAL
ADMINISTRATORS IN TURKEY IN THE CONTEXT OF CITY AND
ENVIRONMENT*

Özet:

Küresel ısınma son yıllarda çokça tartışılan ve uluslararası platformlarda çözümü aranan bir çevre sorunu haline gelmiştir. Sorunun temelinde, fosil yakıtlar, ormansızlaşma, tarımsal-sınai faaliyetler ve hızlı kentleşme etkisiyle sera gazı salınımlarının artması yatmaktadır. Yeryüzünde ve atmosferin alt katmanlarında sıcaklıklar yükselmeye, iklimler hızla değişmeye başlamıştır. Sorun kuraklık, seller, su ve gıda kıtlığı, kum fırtınaları, hotumlar gibi felaketlerin sayısı ve gücündeki artışlarla da kendisini hissettirmektedir. Önlem alınmaması halinde ise, insanlığı yakın gelecekte büyük felaketlerin beklediği ifade edilmektedir. Çevre sorunları yerelde ortaya çıkıp, hava ve suyun küresel dolaşımıyla tüm dünyayı etkilediğinden, sorunun küresel boyutu da göz önünde bulundurularak “küresel düşün, yerel davran” anlayışıyla yerel yönetimlerce çözüm üretilmesi gerekmektedir. Diğer bir deyişle çözüm, ancak yerel yöneticilerin konuya ilişkin algılarına ve bilgilerine bağlı görülmektedir. Bu bağlamda araştırmanın problemi, Türkiye’de yerel yöneticilerin küresel ısınma konusundaki algıları/bilgileri ne/nelerdir? şeklinde ifade edilmiştir. Araştırmanın amacı, Türkiye’deki yerel yöneticilerin küresel ısınmaya ilişkin algılarının/bilgilerinin ne ya da neler olduğunun ortaya konmasıdır. Araştırmanın kapsamına Türkiye’deki il özel idareleri, belediyeler ve köyler girmekle birlikte, zaman ve maddi kısıtlar nedeniyle araştırma araştırmacıların yaşadığı kent olan Çanakkale ilindeki belediyelerle sınırlandırılmıştır. Araştırma için ayrılan süre içerisinde Çanakkale’deki 12

belediyenin hepsine ulaşılmak istenmiş, ancak üç belediye görüşme için zaman ayıramadığından, araştırma dokuz belediyeyle sınırlandırılmıştır. Yine, başkanlara ulaşamaması durumunda konuyla ilgili başkan yardımcılarıyla görüşülmüştür. Araştırmada, Çanakkale’deki belediye başkanlarının küresel ısınma hakkındaki algıları/bilgileri nelerdir?, Çanakkale’deki farklı siyasal söyleme sahip belediye başkanlarının küresel ısınma algıları/bilgileri arasında farklılık var mıdır? sorularına cevap aranmıştır. Araştırma nitel araştırma desenlerinden fenomenoloji/olgubilim araştırması şeklinde tasarlanmıştır. Fenomonolojide, kişilerin belli bir kavram/olgu ile ilgili yaşanmış deneyimlerinin ne anlama geldiği tanımlanmaya çalışılmakta, katılımcıların ortak deneyimlerinin ne ifade ettiği üzerine odaklanılmaktadır. Araştırmada, Çanakkale ilinde belediye başkanlarının küresel ısınma fenomenine ilişkin algılarının/bilgilerinin ne/neler olduğu belirlenmek istenmiştir. Araştırma verileri görüşme yöntemiyle toplanmıştır. Görüşmelerde beş sorudan oluşan yarı yapılandırılmış bir görüşme formu kullanılmıştır. Görüşme formundaki sorulardan ilki, katılımcıların küresel ısınma algılarını, diğer dört soru ise konuya ilişkin ne bildiklerini belirlemeye yöneliktir. Analiz öncesi görüşme formları cümle ve paragraf düzeyinde kodlanarak altı tema ve bunlara ilişkin beş alt kod oluşturulmuştur. Sonra, veriler içerik analizine tabi tutularak anlamlı bilgiler haline getirilmiştir. Analizlerde, MAXQDA Analytics Pro 18.3.0 tanıtım sürümü kullanılmıştır. Sonuçta, belediye başkanlarının altı temaya ilişkin algı/bilgi düzeylerinin küresel ısınma nedenleri %24,75, küresel ısınma olgusu %23, alınabilecek önlemler %20, gelecek korkusu %15,25, küresel ısınmaya dair bilinen eksiklikler %9.50, küresel ısınmanın insan üzerindeki etkileri %7,75 şeklinde sıralandığı görülmüştür. Aynı zamanda, Çanakkale ilindeki farklı siyasal söylemlere sahip belediye başkanlarının küresel ısınma algıları/bilgileri arasında anlamlı bir farklılık olmadığı da anlaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Küresel ısınma, Kent, Çevre, Yerel Yönetim, Türkiye.

* **Fatma HIRLAK**, Yüksek Lisans Öğrencisi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kamu Yönetimi Bölümü, fatmahirlak06@gmail.com
Mustafa KARA, Doç. Dr., Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Biga İktisadi İdari Bilimler Fakültesi Kamu Yönetim Bölümü, mustafakara@comu.edu.tr

Abstract:

Global warming has become an environmental problem that has been frequently discussed in recent years and sought to be solved on international platforms. Root of this problem is fossil fuels, deforestation, and agro-industrial activities or increase in greenhouse gas emissions by rapid urbanization. Temperatures have risen on earth and in the lower layers of the atmosphere and climates have begun to change rapidly. The problem make itself evident in increas the number and power of disaster such as floods, water and food shortages, sandstorms, hoses. If no measures are taken, it is stated that humanity expects great disasters in the near future. Environmental problems emerge locally and affect the whole world with the global roaming of air and water so it is necessary to produce a solution to local governments with the understanding of "global thinking, local behavior" taking into account the global dimension of the problem. In other words, the solution only seems to depend on the perceptions and knowledge of the local managers. The problem of research in this context, what are the knowledge/perception about the global warming of the local managers in Turkey? expressed in the form of. The aim of research, local administrators in Turkey are expose what's going on perception/knowledge about global warming. The scope of research, go into provincial private administrations, municipalities and villages in Turkey and the research is limited with municipality in Çanakkale the place where researcher live due to time and financial. It was desired to reach all 12 municipalities in Çanakkale during the time of the survey, but the survey was limited to nine municipalities because three municipalities could not take time for the interview. Also, if the President could not be reached, interviewed with the vice-president on the issue. In the survey, what are the perceptions/information about the global warming of the mayors in Canakkale? Are there differences between perceptions/knowledge about global warming of mayors with different political discourses in Çanakkale? Answers to the questions were searched. The research is designed as phenomenology

study from qualitative research design. In phenomenology, of individuals related to a particular concept/phenomenon took place following the experience of what it means, what the common experiences of the participants work expressed by the focus on. In the survey, it was aimed to determine what are the perceptions/knowledge of mayors in the province of Çanakkale regarding the global warming phenomenon. Research data were gathered by interview method. Meetings are used a semi-structured consisting of the five questions interview form. The first of question in the interview form measures participants' global warning perceptions and the other four questions aim to determine what they know about global warming. Pre-analysis interview forms were coded at the sentence and paragraph level and six themes and five related sub-codes were created. Then the data were analyzed and analyzed into meaningful information. In the analysis, the introduction version of MAXQDA Analytics Pro 18.3.0 was used. As a result, mayors, six levels of perception/information theme global warming, causes of global warming 24.75%, the phenomenon of global warming 23%, measures to be taken 20%, fear of the future 15.25%, known shortcomings of global warming 9.50% , the impact of global warming on people %7.75 ordered. At the same time, it has been seen that there is no significant difference perceptions/information about the global warming mayors with different political discourses in Çanakkale province.

Keywords: Global Warning, City, Environment, Local Government, Turkey.

LİSE ÖĞRENİMİ GÖREN GENÇLERİN YEREL FARKINDALIK KAZANMASINDA YEREL YÖNETİMLERİN ROLÜ: FİNİKE İLÇESİ ÖRNEĞİ*

THE ROLE OF LOCAL AUTHORITIES IN CREATING LOCAL AWARENESS FOR HIGH SCHOOL YOUTH: FINIKE EXAMPLE

Özet:

Türkiye’de 2017 TÜİK verileri dikkate alındığında, 15-24 yaşarası gençlerin nüfusunun yaklaşık 13 milyon olduğu ve ülke nüfusunun %16,1’ünü teşkil ettiği görülmektedir.(TÜİK,2018). Bu rakamlar da göstermektedir ki, gençlik her toplumda olduğu gibi dikkate alınması ve yaşadığı toplumda söz sahibi olması gereken bir toplumsal kategoridir. Bu çalışmada, Antalya İline bağlı Finike İlçesi’nin gençlik yapısı ve çalışmaları, gençlerin toplumsal, siyasal ve kültürel yaşama katkıları ve Finike Belediyesi’nin gençlerin yerel yönetimlere katılmasına yönelik çalışmaları incelenecektir.

Araştırmada Finike İlçesi 54-20 yaş arası öğrencilerinin yerel düzeyde, yerel yönetimlerle ya da yerel aktörlerle olan iletişimi ya da yerel aktörler tarafından sağlanan olanaklara katılma ve katılmama nedenlerinin ve yerel yönetimlerden beklentilerinin tespit edilmesi ve çeşitli faktörlere (öğrencilerin cinsiyeti, yaşı, okudukları sınıf) göre incelenmesi amaçlanmıştır.

Bu çalışmada yer alan verilerin toplanmasında anket yönteminden yararlanılmıştır. Kullanılan anket formunda 21 tane soru yer almaktadır. Birinci bölümde araştırmaya katılan öğrencilerin

demografik özelliklerini değerlendiren sorular yer alırken, ikinci bölümde yer alan 15 soru ile araştırma kapsamında yer alan öğrencilerin yerel yönetimlere ilgi ve katılımını tespit edilmesi için 5’li likert ölçeği tarzında sorulan ifadelerden oluşan yargı cümleleri yer almıştır. 151 anketten elde edilen verilerin istatistiksel anlamda geçerli ve güvenli olup olmadığını incelemek için tüm veriye Cronbach Alpha güvenilirlik analizi uygulanmıştır.

Kamu yönetiminin halka en yakın birimi olan yerel yönetimlerin ve yerel yönetim aktörlerinin, kamusal hizmetleri tüm tabana etkili biçimde yayılabilmesi için gençlerin gücünü kullanmaya ihtiyacı vardır. Mevcut organizasyon yapısıyla ya da kendine tanınan yasal haklarla gençlerle iletişime geçebilir, sosyal sorumluluk ve gönüllülük projeleri, kent konseyleri, gençlik kurulları gibi yapılanlamlarla da gençlerin sosyal değerlere sahip çıkması sağlanabilir. Gerçekleştirilecek sosya programlarla birlikte sadece sosyal değerlere sahip çıkılmayıp aynı zamanda yaşlılar, engelliler ve az gelirliiler için bir farkındalık da sağlanabilir.

Araştırmanın temelinde yerel yönetimlere katılım sürecinde cinsiyeti yaş ve sınıflar arasında anlamlı bir farklılık olup olmadığının yanı sıra gençlerin yerel yönetimlerden beklentileri ve öneri yer almaktadır. Bu bağlamda, “gençlerin yerel yönetimlere önerileri, gençlerin farkındalık yaratmak istedikleri alanlar, gençlerin ilçede yaşadığı temel sorunları, gençlerin ilçede gerçekleştirilecek olan sosyal sorumluluk ve gönüllük projelerine bakış açısı ve Finike İlçesi yerel yönetim birimine öneriler” olarak 5 ana başlık altında toplayabiliriz.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Gençler, Katılım.

* **Bekir PARLAK**, Prof. Dr, Uludağ Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, Bursa, bepar@uludag.edu.tr
Gürcü KAYA ÇIRAK, Öğr. Gör, Akdeniz Üniversitesi, Finike Meslek Yüksekokulu , Antalya , gurcukaya@akdeniz.edu.tr

Abstract:

According to the 2017 TurkStat Turkey's data , the population between 15-24 years of age are about 13 million and it's seems to constitute 16.1% of the total population. (TÜİK, 2018). This figures also show that the young population is a social category that needs to be taken into consideration in every society and should have a say in the community that they live. In this study, we are going to be looking at the efforts and inputs that the District of Finike of Antalya İline is doing; as well as the contributions of young people to social, political and cultural life and the efforts of Finike Municipality to participate in local governments.

This research wants to communicate what young people between the ages of 14-20 wants from local government and local actors as well as what are their expectation in regards of their involvement in government activities in general.

Within this survey there are 15 questions in which the students will have to answer. In the first part, the questions are going to be evaluating the demographic characteristics of the students. Within the second section the main objective is to understand what are the students' ideas and participation within the local government in which 5-likert type was use. Cronbach Alpha reliability analysis was used to examine whether the data from the 151 questions were statistically valid and secure.

Local authorities and their respective actors are the closest units of public administration to the people of Finike; they need to use the power of the youth population to ensure that their public services can effectively spread across the matrix that we are studying. With the current organizational format or with the legal rights recognized, young people can communicate between them through structures such as social responsibility, volunteering projects, city and youth councils. With the social programs that will be implemented, not only social

values can be taken out but at the same time, seniors can be prevented and create awareness for low income.

At the basis of the survey, the process of participation in local administrations includes gender, age, and whether there is a meaningful difference between classes, as well as youth's expectations and proposals from local governments. In this context, we are going to be studying 5 main topics: "youth's suggestions to their respective local governments, areas that young people want to raise awareness, social responsibility and volunteer projects to be realized in the district and suggestions to the Finike District local government unit".

Keywords: Local Governments, Youth, Participation.

GİRİŞİMCİ KENT UYGULAMALARI, KENT KİMLİĞİ VE YEREL KALKINMA*

ENTREPRENEURIAL CITY PRACTICES, URBAN IDENTITY AND LOCAL DEVELOPMENT

Özet:

Ulusal kalkınmanın alt basamaklarından olan yerel kalkınma, yerel dinamiklerin harekete geçirilmesi yolu ile yerel toplulukların, iktisadi, sosyal, kültürel ve siyasal alanda sürdürülebilir kalkınma ilkelerine uygun olarak gelişimini sağlamayı hedeflemektedir. Son yıllarda bölgesel ve yerel kalkınma konularına giderek artan bir ilgi olduğu görülmektedir. Küreselleşmenin etkisiyle, yerel birimler arasında, kalkınma odaklı, artan rekabet olgusu, kentleri birbiri ile rekabet eder konuma getirmektedir. Kentler rekabet gücünü arttırabilmek için, kent kimliği ve girişimci yönlerini ön plana çıkararak, rakiplerinden farklılaşma yoluna gitmektedirler. Kent kimliği, her kentin geçmişten günümüze, taşıdığı, fiziksel, kültürel, sosyo-ekonomik olanakların şekillenmesi ile oluşmaktadır. Kentin kendine ait olan maddi ve manevi değerlerini kullanarak marka değeri kazanması ve bu yolla sürdürülebilir gelişmeyi sağlaması kentler arası rekabette en önemli husustur. Sürdürülebilir kentsel gelişmenin veya sürdürülebilir kentsel kalkınma için bir diğer öge ise girişimci kent tartışmalarıdır. Girişimci kent, girişimciliğin kent kavramıyla bütünleşmesini ifade etmekte ve bu bağlamda kent imajı belirlenirken, rekabetçi ve piyasacı bir söylem üzerinde durulmaktadır. Buna bağlı olarak kentlerin ekonomik kalkınmaya katkısı, yatırım imkânı ve nispi olarak refah düzeyi yüksek olan sosyal grupları

çekenilmeye yönelik özellikler ancak kentin temel aktörlerinin girişimcilik ruhunu öne çıkarması ile mümkün olabileceği ileri sürülmektedir. Sürdürülebilir kentsel gelişme, girişimci kent gibi kavramsallaştırmaların, alışlagelmiş yerel yönetim anlayışından farklı olarak, kamu-özel sektör arasındaki işbirliğini esas alan bir yönetim anlayışlarına geçişi sağlamak ve kentteki, yerel kamu yararının, önceliklerin özel sektöre benimsetilerek, yönetim biçimlerinin belirlenmesinde özel sektör ile işbirliği yapmak, özel sektöre, projelerin belirlenmesi ve uygulamasında ayrıcalıklar vermeyi kabule dayanmaktadır. Kentler arası rekabet endişesi ile kent yönetiminin, özel sektör mantığıyla hareket etmesine olanak sağlayan girişimci kent politikaları; yine aynı sebeple, kentin rakiplerinden farklılaşması için yeni proje ve yatırımlara açık hale gelmesini desteklemektedir.

Çalışmamızda, yerel kalkınmayı sağlamaya yönelik, girişimci kent uygulamalarının, kamu yararı ve kent kimliği üzerindeki etkileri incelenecektir. Çalışma Edirne özelinde, kenti cazibe merkezi haline getirebilmeye yönelik liberal politikaların, binlerce yıllık birikimlerle oluşmuş, kent kimliği ve kamu yararı üzerindeki etkileri incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Kimlik, Kalkınma, Girişimcilik, Kent.

* **Mahmut GÜLER**, Prof. Dr., Trakya Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü
Servet SÜT, Doktora Öğrencisi, Trakya Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü

Abstract:

Local development, which is a sub-step of national development, aims to improve the development of local communities in accordance with the principles of sustainable development in economic, social, cultural and political contexts through the mobilization of local dynamics. In recent years, there seems to be a growing interest in regional and local development issues. With the impact of globalization, development-oriented, increasingly competitive phenomena among local units bring cities into a competitive position. In order to increase the competitiveness of cities, cities are in the process to differentiate from their competitors by giving priority to their urban identity and entrepreneurial aspects. The identity of the city is formed by the shaping of the physical, cultural, socio-economic possibilities of every city from day to day. The most important feature among the cities is that the city acquires brand value by using its own material and spiritual values and thus achieves sustainable development. Another element of sustainable urban development is the entrepreneurial city debate. The entrepreneurial city expresses the integration of entrepreneurship with the concept of the city, and while the image of the city is determined in this context, a competitive and marketable discourse is emphasized. Accordingly, the characteristics of the cities' contribution to economic development, investment opportunities and attracting social groups with relatively high prosperity levels, it may be possible to bring the soul forward. The conceptualization of sustainable urban development as an entrepreneurial city is different from the usual concept of local government by providing a transition to a management approach based on cooperation between the public and private sectors and cooperating with the private sector in determining the forms of management by adopting the local public interest, the private sector, the granting of privileges in the designation and implementation of the projects. Entrepreneurial city politics, which allows the city administration to act with the private sector's anxiety with the concern

of competition between cities; for the same reason, supports the city to become open to new projects and investments in order to differentiate from its competitors.

In our study, the effects of entrepreneurial city practices, public benefit and urban identity, to ensure local development, will be examined. Study will examine liberal policies in specific to Edirne to make the city a center of attraction, the effects of urban identity and public benefit, formed with accumulations of thousands of years.

Keywords: Identity, Development, Entrepreneurship, City.

KENT KÜLTÜRÜNE VE KENTLİLEŞMEYE, KÜRESELLEŞME VE GÖÇ PERSPEKTİFİNDEN BAKMAK*

*TO VIEW CITY CULTURE AND URBANIZATION FROM
GLOBALIZATION AND MIGRATION PERSPECTIVE*

Özet:

İnsanlık, tarihi boyunca biriktirdiklerini sözlü, yazılı veya mimari yapıtlarla, gelecek kuşaklara aktarmıştır. Bu birikimler günümüze kadar çeşitli biçimlerde gelmiştir. İlk teknolojik gelişmelerle - kesici alet üretimi - başlayan değişim, yazının bulunmasıyla birikimlerin aktarılmasında yeni bir döneme girilmiştir. Kültürel değişim göçler, savaşlar, teknolojik gelişmeler ve ticaret ile daha gelişerek, toplumların farklılaşmasında etkili olmuştur. Kent tarihin ilk dönemlerinden itibaren bir toplanma yeri olmuş ve kendine özgülüğü ile kırdan giderek ayrılmıştır. Farklılaşan yaşam biçiminin öznesi olan bu kent mekân, tarihteki bütün çatışma odaklarının merkezinde yer almıştır.

Kenti kırdan bağımsız düşünmek olanaksızdır. Kenti oluşturan kitlelerin büyük çoğunlukla bir kırsal geçmişleri vardır. İlk kentlerin ortaya çıkışından beri, göçlerle buralara gelenler, beraber getirdikleri kültürel özelliklerini bir süre daha sürdürmüşlerdir. Yeni gelenlerin kentle bütünleşme sürecinde kente özgü kültür yaratılmasında önemli bir rol oynadıkları söylenebilir. Endüstri devrimiyle beraber kırdan kente göçlerle kentlerin kalabalıklaşması yeni bir kent kültürünün ortaya çıkmasına da kaynaklık etmiştir. Kent, sınıfsal çatışmanın mekânı haline dönüşmüş, farklı kültürlerin kentlere özgülmesine de tanıklık etmiştir.

Kent ve kültür kavramlarını bir arada kullanırken kültürün kavramsal içeriğine de bakmak gerekir. Kültür kavramının özünde toplumsal birey olarak insan ve doğa ilişkisi vardır. Nitekim tarihsel süreçte de insan, biyolojik uyum gücüyle değil, kültürüyle dünyaya egemen olmuş; bilinirliğini ve varlığını kültürüyle sürdürmüştür. Kültürü, “öğrenilen, saklanıp korunan, eğitimle yeni kuşaklara aktarılıp aşılanan” bir olgu olarak görüldüğünde, günümüz kentlerinde oluşturulan her yapıt bugünün kültürene de damgasını vuracaktır.

Kültür denilen olgu, toplumu oluşturan kişileri, onları bir arada tutan dil ve haberleşme süreçlerini, törelerini, inançlarını, sanatlarını, hukuk ve yönetim kurumlarını, üretim ve tüketim düzenlerini de içine alan, geniş bir yelpazedir. İlk çağ toplumları, yazının bulunmadığı zamanlarda kültürlerini, ürettiklerini nasıl aktarıyorlarsa, bugün de benzer yöntemler varlığını sürdürmektedir. Bugünün dünyasında iletişim olanaklarındaki gelişme ve küreselleşmenin, yani egemen küresel kültürün, yerel kültürler üzerinde yeni araçlarla oluşturduğu baskı, farklı bir kent kültürü yaratmaktadır. Bazı kentler dışında köklü olmayan kent kültürü ve kentleşme sürecinin tamamlanamamış olması, sorunun daha da büyümesine ortam hazırlamaktadır. Bu yeni kent kültürü, kentliler üzerinde nasıl bir etki yapacak? Bu sorun birçok boyutuyla araştırılmaya değerdir.

Küreselleşme ile birlikte kent mekânı farklılaşmanın gerçekleştiği alanlar olmaktadır. Kültürel arka planında farklılıklara karşın, dünyanın birçok bölgesi neredeyse aynı yemekleri yemekte, aynı model giysiler giymekte, benzer evlerde yaşamakta, aynı müzikleri dinlemekte, aynı filmleri izlemektedirler. Bu gidişe belli bir karşı duruş gösterilse de küreselleşme, kültürel olarak kentlerde yaşamları birbirine benzetmekte, her türlü yerel kültürel birikimleri de teker teker yok etmektedir.

Kentlerin kültüründe kırdan kente göçün yarattığı değişimin yanında dış göçler de önemli değişiklik kaynağı olmaktadır. Türkiye, son yıllarda Ortadoğu ve Asya’dan yoğun göç almaktadır. Özellikle büyük kentlere yönelen göçler, kentin varoşlarında kendi gettolarını oluşturmaktadır. Kentlerin kendi kültürel varlığı bu bölgelerde kopuş yaşamaktadır. Kitlemel göçün büyüklüğü, kente uyum sürecinin ivedi önlemlerle çözümlenmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

Bu çalışmada kent kültürünün bozulmasına etki eden faktörler arasında olan küreselleşme ve göç, literatür tarama yöntemi kullanılarak ve gözlemlerle desteklenerek, tartışılmaktadır. Özellikle son yıllarda Türkiye’de yaşanan yoğun dış göçlerin etkisinin nasıl bir kentsel kültür oluşmasına neden olacağı konusunda öngörülerde bulunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kent, Kent Kültürü, Küreselleşme, Kentleşme, Göç.

* Hayriye ŞENGÜN, Doç. Dr., Bayburt Üniversitesi, İ.İ.B.F. Kamu Yönetimi Bölümü, hsengun@bayburt.edu.tr

Abstract:

Humanity transmits what they have accumulated throughout history through verbal, written or architectural works to future generations. These accumulations come in various forms, such as daily. The first technological developments - the production of cutting tools - have begun a new turn in the transfer of knowledge through the beginning of change and the existence of the text. Cultural change has been influential in the differentiation of societies, by developing with migrations, wars, technological developments and trade. The urban has been a meeting place since the early days of history and has been separated from the rural by its own peculiarity. This urban space, which is the subject of differentiated life forms, is at the center of all the conflict centers in history.

It is impossible to think independently of the urban from the rural. The masses forming the urban are mostly rural pasts. Since the emergence of the first cities, migrants have continued their cultural traits for a while. It can be said that newcomers play an important role in the creation of city-specific culture in the process of urban integration. Along with the industrial revolution, the crowds of cities with migration from the city to the city have also been a source of the emergence of a new urban culture. The city has become a place of class confrontation and has witnessed the dispatch of different cultures to the cities.

When using the concepts of urban and culture together, it is necessary to look at the conceptual content of the cult. At the core of the concept of culture is the relationship between people and nature as a social individual. Indeed, in the historical process, human beings have been dominant in culture, not in biological harmony; cultivated his awareness and presence. When the culture is seen as a phenomenon that is "learned, hidden and preserved, educated and transferred to new generations", every work created in today's cities will be stamped on today's culture.

The so-called culture is a broad spectrum that includes the people who make up the society, the language and communication processes that keep them together, their customs, beliefs, arts, law and management institutions, production and consumption schemes. Early age societies continue to have similar methods today, no matter how they convey their cultures and what

they produce in times of absence. In today's world, the development of communication possibilities and the pressure that globalization, the sovereign global culture, with new tools on local cultures create a different urban culture. The fact that the urban culture and urbanization process, which are not rooted outside of some cities, has not been completed, is preparing the environment for further growth of the problem. What effect will this new urban culture have on the citizens? This problem is worth investigating in many ways.

Along with the globalization, the urban space becomes the realization area of differentiation. Despite the differences in the cultural background, many regions of the world are wearing the same food, wearing the same clothes, living in similar houses, listening to the same music, watching the same films. Although this stance shows a certain standstill, globalization, like culture in cities, resembles life and destroys every kind of local cultural accumulation one at a time.

In addition to the changes that cities have created in the culture from the city to the outside, external migration is also an important source of change. Turkey in recent years are intensive migration from the Middle East and Asia. Immigrants, especially those heading towards the big cities, make their own gettas in the suburbs of the city. The city's own cultural heritage is broken in these regions. The excess of mass migration suggests that the city adjustment process should be resolved by urgent measures.

In this study, globalization and migration, which are factors affecting the degradation of urban cultures, are discussed using literature review methodology and supported by observations. Especially in recent years it is being made predictions about how urban culture of the effect of causing a heavy external migration experienced in Turkey.

Keywords: City, Urban Culture, Globalization, Urbanization, Migration.

KENTSEL MEKÂN BAĞLAMINDA AKYAKA VE YENİPAZAR SAKİN KENTLERİNİN (CITTASLOW) KARŞILAŞTIRILMASI*

COMPARISON OF AKYAKA AND YENİPAZAR SLOW CITIES (CITTASLOW) WITHIN THE CONTEXT OF URBAN SPACE

Özet:

Kentsel mekân, kent arazisi üzerinde bulunmakla birlikte kentteki fiziksel binaların dışında kalan, insanların toplumsal ve bireysel bir varlık olarak yer aldığı ekonomik, politik, kültürel, sosyal, dinsel vb. özellikleri bulunan çok boyutlu bir alandır. İnsanların etkileşim içinde bulundukları alan olması hasebiyle kentsel mekân, bir kentin en önemli alanlarından biridir. Kentlerin ilk ortaya çıktıkları andan itibaren kentsel mekânlar kentlerin olmazsa olmaz alanlarıdır. Sakin Kentler ise küreselleşmenin ortaya çıkardığı sorunlara tepki olarak ortaya çıkmış; kentin yerel kimliğine ve yerelleşmeye önem veren ve korumak isteyen bir oluşumdur. En önemli özellikleri ve ortaya çıkma amaçları sürdürülebilir kalkınma ve çevre oluşturmak, yerelleşmeyi öne çıkararak tek tipleşmeye karşı çıkmaktır. Sakin Kent olmak için belirli kriterlere sahip olmak ve bu oluşumun yüklediği bazı sorumlulukların altına girmek gerekir. Sakin Kentlere üyelik kriterleri arasında bulunan kentsel yaşanabilirliğin artırılması, sürdürülebilir mimarinin desteklenmesi gibi başlıkların kentsel mekâna yansımaları da bu noktada önemlidir. Özellikle ekonomik ve sosyal küreselleşmeyle birlikte artan kentleşme ve bu kentlerde yaşanabilirlik gibi sorunlara hem bir tepki hem de bir tür çözüm önerisi olan Sakin Kentlerin

yaşanabilirliğin artırılmasında kullandıkları en önemli alanları kentsel mekânlarıdır. Nitelikli kentsel mekânlara sahip olan kentler burada yaşayan insanlara, birlikte vakit geçirip sosyalleşebilecekleri alanlar yaratır. Bu tür alanlarda doğal, fiziksel, sosyal, ekonomik niteliklerinin birlikte değerlendirilmesi gerekir. Bu da o kent için bir tür sosyal ve ekonomik kazanç kaynağıdır. Nitelikli kentsel mekânlar çevreyle uyumlu, sürdürülebilir ve kentin yerel özelliklerini ön plana çıkaran, güçlü insan ilişkilerinin kurulabileceği fiziksel mekânlar olmalıdır. Ayrıca bu tür nitelikli mekânların önemli özelliklerinden bir diğeri de insanların birbirlerine, servislere, bilgiye, aktivitelere ve mekânlara ulaşabilir olmasıdır. Bu anlayışla Sakin Kentlere bakıldığında bu niteliğe erişme ölçütleri arasında doğrudan ya da dolaylı olarak kentsel mekânların bu özelliklere sahip olmaları yer alır. Bu bağlamda çalışmanın amacı kentsel mekân açısından Sakin Kentlerin özelliklerini ortaya koymaktır. Çalışmanın kapsamını Türkiye'deki Sakin Kentlerden olan Akyaka (Muğla) ve Yenipazar (Aydın)'ı kentsel mekân açısından karşılaştırmalı olarak ele almak oluşturur. Akyaka ve Yenipazar'ın karşılaştırılmasında gözlem yöntemi kullanılacaktır. Akyaka ve Yenipazar'ın seçilme nedenleri ise aynı bölgede olmalarına rağmen Sakin Kent olmanın gerektirdiği yerelleşmeyi içlerinde barındırmış olmaları, farklı coğrafi özelliklere ve dolayısıyla farklı kentsel mekânlara sahip olmaları ve bu kentsel mekânların Sakin Kent olmalarındaki gözlemlenebilir etkisidir. Bu minvalde çalışmada ilk önce kentsel mekân ve Sakin Kent kavramları açıklanacak, daha sonra Sakin Kent olma kriterleri ele alınacak ve en sonunda Akyaka ve Yenipazar'ın kentsel mekânları ve Sakin Kent olmalarındaki etkileri ortaya konulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kentsel Mekân, Sakin Kent, Cittaslow.

* İsmail BAŞARAN, Dr. Öğr. Ü., Manisa Celal Bayar Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, ismail.basaran@cbu.edu.tr
Ayşe EFE, Arş. Gör., Manisa Celal Bayar Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, ayse.efe@cbu.edu.tr

Abstract:

Urban space is an area that not on the urban terrain but out of physical building, where people exist both an individual and societal entity, and has economic, political, cultural, social and spiritual etc. features. Urban space is one of the most important areas in a city as people are in interaction with others in these spaces. They are indispensable areas for centuries when cities have been established. As for Slow Cities, they are reaction to the problem posed by globalization and formations that give importance to local identity and indigenization, and want to protect such features. Their most important character and purposes of the formation are reach to sustainable development and environment, and object to standardization via highlighting indigenization. In order to have epithet of Slow City, there are some measures responsibilities to owners encumber. Improving the urban livability and promoting sustainable architectures are some measures to be a member of Slow City organization. These measures' reflection is important to urban space. Especially with economic and social globalization, Slow City which is such a reaction and solution suggestion of the problem of increasing urbanization and livability uses the urban spaces. Cities where have qualified urban spaces create areas people can socialize and spend time together. Natural, physical, social, economic qualifications should be evaluated in such areas. And this is such a social and economic gain to the cities. Qualified urban spaces should be environment-friendly, sustainable, highlighting of locality and physical areas where people can improve strong social relations. Moreover, one of the important features of such qualified spaces is accessibility to people, services, information, activities and other spaces. With this respect, to be a slow city, candidate's urban space should have directly or indirectly features like that. In this context, purpose of this study is revealing the Slow Cities' features. The study's scope is comparison of Akyaka (Muğla) and Yenipazar (Aydın) which are slow cities of Turkey. Observation method will be used to compare Akyaka and Yenipazar. The reason why Akyaka and

Yenipazar are chosen is that they have succeeded to be indigenization, have different urban spaces as they have different geographic area and their urban spaces' observable effects to be a member of Slow City organization although they are both at the same region. At this point, in this study firstly concept of urban space and Slow City will be explained, than measures to be a Slow City will be handled, at the end urban spaces of Akyaka and Yenipazar and their effects of being Slow City will be indicated.

Keywords: Urban Space, Slow City, Cittaslow.

KENT EKONOMİSİNDE YERLEŞİM POLİTİKALARI*

SETTLEMENT POLICIES IN THE URBAN ECONOMY

Özet:

Günümüz dünyasında büyüyen kentlerin ülke ekonomisi için rolünün de büyüdüğünü; öyle ki kimi metropol kentlerin bütçeleri ile ülke yatırım bütçelerinin önüne geçebildiklerini; merkezi yönetim politikalarını da bu yerleşim büyümesi olgusuna bağlı olarak diğer kamu hizmetleri bağlamında domine ettiklerini görmekteyiz. Türkiye’de ise özellikle son dönem yaşanan inşaat odaklı ekonomik büyüme koşulları kentlerin bu gücünü daha da beslemiş; yerel kamu hizmetlerinin nitel ve nicel yeterliliklerini de daha sorgulanır kılmıştır. Her ne kadar TOKİ eliyle gerçekleştirilen uygulamalarda yetki yerelden çok merkezde bulunmakta ise de ekonomik katkı doğrudan yerelde gerçekleştiğinden merkezi ve yerel arasında yeni bir güç dengesi ortaya çıkmış durumdadır. Bu değişimin sosyo-ekonomik sonuçları günümüz kentselliğinin temel öncüllerini revize etmek ve kavramsal bağlamları yeniden söylemleştirmek gereğini dayatmaktadır.

Ülkemizde kentler, devlet tarafından kendilerine ayrılan bütçeye ek olarak yurt içi ve yurt dışı bankalardan uzun veya kısa vadeli borçlanma yoluna giderek; büyük çaplı yapılaşma faaliyetleri gerçekleştirebilmektedir. Bu bağlam dahilinde bakıldığında son

yıllarda uygulamalarına tanıklık ettiğimiz yapı çalışmalarına ayrılan bütçe rakamları, yerli ve yabancı yatırımlarla birlikte, ülke yatırımlarının önüne geçebilmektedir. Yerel yönetimler tarafından harcamaların bu boyutlarda gerçekleşiyor olması, merkez ve yerel yönetim arasındaki dengeleri yeniden kurarken, ekonomik göstergeleri doğru bir şekilde konumlandırmak hayati önem taşımaktadır. Böylelikle yer aldığı stratejik konum ve toplumsal kodlarında meydana gelen değişim ve dönüşümün etkisiyle birlikte Türkiye politikasında birincil öge durumuna gelen kent yönetimleri, çok ağır bir sorumluluğu yüklenmiş bulunmaktadır.

Onuncu Kalkınma Planı’nda da ifade edildiği üzere, sağlıklı ve yaşanılabilir kentsel mekan üretimi bakımından oldukça problemlı bir kentleşme tarihine sahip ülkemiz için dönüşüm ya da yenileme yoluyla kentsel yaşam alanlarının yeniden düzenlenmesi, doğru yerleşim politikalarının üretilmesi, önemli bir ihtiyaca denk düşmektedir. Bununla birlikte TOKİ ve kentsel yenilemede etkin rol alan inşaat sektörünün geleceğin yerleşim politikalarının oluşumunda büyük rol alacağı düşünülmektedir. Yanı sıra ekonomik ve siyasal kaoslar sonucu ortaya çıkan göç olgusu ile inşaat sektörünün buluşması ile devam süreç, gelecekteki yerleşim politikalarını belirleyeceği de düşünülmektedir. Bu noktada, mevcut kentsel ekonomik parametreleri analiz etmek gerekmektedir. Bu çalışma, ülkemizde kamu yönetimi literatürü açısından kavramsal içerik farklılaşmalarına dikkat çekmekte; bunu yaparken son dönem yerleşim politikaları içinde “inşaatlaşma”nın rolünü, ekonomik veri setlerine göre envanterleştirmeye odaklanmaktadır. Sonuçta ise yerleşim politikaları üzerinden gelecekte kentleşme politikalarının alacağı olası yönü ve bunun ekonomik boyutlarına ilişkin öngörülerini derlemek hedeflenmiştir.

Anahtar Kavramlar: TOKİ; Kentsel Ekonomi, Kentsel Dönüşüm, İmar Planları, İnşaatlaşma.

* **Azize Serap TUNÇER**, Doç. Dr., Ahi Evran Üniversitesi İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, Kentleşme ve Çevre Sorunları ABD Başkanı, serap@seraptuncer.com
Demet CEYHAN, Yüksek Lisans Öğrencisi, Ahi Evran Üniversitesi SBE, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, demetcyhn@gmail.com
Cazibe AYDOĞAN, Yüksek Lisans Öğrencisi, Ahi Evran Üniversitesi SBE, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, cazibe_barac@hotmail.com

Abstract:

In today's world, every passing day, the status of growing cities has been becoming more significant for the national economies. In fact, it's figured out that some of the metropolitans leave behind national capital budget with their local budgets and determine their central managment policies depending upon the phenomenon of growth in the context of the public services. When the issue is dealt with regard to Turkey specifically, the construction oriented ekonomik growth conditions has been supporting the cities' local strengths and make questionable the quantitative and qualitative sufficiency of the local public services. Even though the central government has the authorisation on the projects implemented by TOKI, a new power balance comes out between local and central governments because of the economical contribution is still in control of central governments. The socio-economic consequences of this growth impose upon the need of revising the basic elements of today's urban issue and rehandling cognitive contexts.

In our country, in addition to the budget allocated to them by the state, they go to long or short term borrowing from domestic and foreign banks; large-scale reconstruction activities. Within this context, budget figures, which we have witnessed in recent years for the construction works we have witnessed in recent years, are able to overcome the country investments together with domestic and foreign investments. It is crucial to position economic indicators correctly when spending by local governments takes place in these dimensions, while restoring the balance between central and local government. Thus, the strategic location and social codes takes place in conjunction with the effect of changes and transformations occurring in urban management from the primary elements of state policy in Turkey, it has installed a very heavy responsibility.

As stated in the Tenth Development Plan, for our country, which has a problematic urbanization history in terms of healthy and livable

urban space production, it is an important necessity to rearrange the urban habitats and to produce the correct settlement policies through transformation or renewal. However, the construction sector, which plays an active role in TOKI and urban renewal, is thought to play a major role in the formation of future settlement policies. Besides, economic and political chaos is also thought to be the result of the emergence of migration and the construction industry meeting and the process of continuing will determine the future settlement policies. At this point, it is necessary to analyze the existing urban economic parameters. This academic study points to cognitive content progress in the public adminstration literature in our country, in the meantime focus on theorizing the status of structuring in the location policies according to data sets. Consequently it's aimed with this study to determine possible process of urbanization policies in future on the basis of location policies and compile the foresights regarding the economical consequences.

Keywords: TOKI, Civic Economy, Urban Transformation, Construction Plan, Structuring.

KLASİK DİPLOMASİSİNİN EVRİMİ: KAMU DİPLOMASİSİNDEN DİJİTAL DİPLOMASİYE GEÇİŞ*

EVOLUTION OF CLASSIC DIPLOMACY: DIGITAL DIPLOMACY TRANSITION FROM PUBLIC DIPLOMACY

Özet:

Bu çalışmanın amacı, kamu diplomasisi kavramının tanımlanması, ilgili kavramlarla olan ilişkisi, ayrıştığı yerlerin açıklanması ve kamu diplomasisinden dijital diplomasiye geçiş serüvenini anlatmak üzerine kurgulanmıştır. Çalışmada ilk olarak kamu diplomasisinin ortaya çıkışı, kavramsal çerçevesi ve gelişimi ele alınmış, sonrasında ise kamu diplomasisi ve dijital diplomasiinin etkinliği üzerinde durularak dijital diplomasisinin geleceği üzerinden analiz yapılmaya çalışılmıştır.

Kamu diplomasisi ve dijital diplomasisi kavramlarının ortaya çıkışında önemli etkenlerden biri, hiç şüphesiz dünyanın en tartışmalı konularından olan küreselleşmedir. Küreselleşme, uluslar arasındaki sınırları ekonomik, siyasal ve kültürel olarak ortadan kaldırmış ve böylelikle de ulusların ekonomik faaliyetlerini ve politikalarının da birbirlerine daha bağımlı hale geldiği gözlemlenmiştir. Küreselleşmeyle birlikte dünya tarihinde yaşanan savaşların ve çatışmaların sonrasında birçok kavram evrimleşerek yönetsel alanlarda farklı tanımların ortaya çıkmasına neden olmuştur. Yaygın etkilerini 21. yüzyıl içerisinde daha fazla hissettiren küreselleşme, bilgi enformasyon sistemi ve teknolojik gelişmelerle birlikte diplomasi kavramında da çeşitli gelişmelerin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bu bağlamda kamu diplomasisi ve dijital diplomasi kavramlarının neden/nasıl ortaya çıktığı sorusu çalışmanın temel argümanlarından biri olmuştur.

Ulusların ekonomik, ticari ve teknolojik alanlarda birbirlerine hızlı bir şekilde entegre olmaları, ilgili disiplinlerde diplomasi kavramının farklı fraksiyonlarda yeniden tanımlanma gereksinimini ortaya çıkarmaktadır. Küreselleşme ile toplumların bilgiye erişiminin ve katkısının artmasıyla akabinde de kamusal alanda toplumsal aktiflik ön plana çıkmıştır. Böylelikle de devletin minimize edildiği yeni kamu yönetimi anlayışı ile

devlet dışı aktörlerin ve toplumların diplomasiinin evrilmesinde rolü, bahsi geçen fraksiyonlardaki diplomasi anlayışının önünü açtığı savı ortaya çıkmıştır.

Günümüzdeki kamu diplomasi kökenlerinin ortaya çıktığı ve tartışıldığı ülke olarak Amerika Birleşik Devletleri görülmektedir. Kamu diplomasisi kavramı birçok disiplinde tartışılmış dolayısıyla biçimlendirilmesinde birçok kavram ile birlikte ifade edilmiştir. Literatürdeki genel kabul gören tanımıyla “kamu diplomasisi” kavramı ilk olarak ABD’de kullanılsa bile tarihsel arka planı incelendiğinde farklı kavramların kamu diplomasisi yerine kullanıldığı anlaşılmaktadır. Çalışma boyunca elde edilen veriler ışığında kamu diplomasisi kavramının genel bir ifadeyle; propaganda, psikolojik savaş ve yumuşak güç ile ilişkilendirildiği ve kamu diplomasisi yerine kullanıldığı anlaşılmaktadır.

Edmund Gullion’nun 1965 yılında kamu diplomasisi kavramının en yaygın tanımını yaparak literatüre kazandırmasının sonrasında, kamu diplomasisinin dünyada ve ülkemizde giderek yaygınlaşan bir faaliyet alanı olarak ortaya çıktığını söylemek mümkündür. En yalın ifadeyle kamu diplomasisi; diplomasi enstrümanlarından faydalanarak ulusların vatandaşlarını, bürokratlarını ve yöneticilerini etki altına alarak ilgili ulusun politikalarını kendi hedefleri doğrultusunda şekillendirmesi olarak ifade edilmiştir.

Teknolojik gelişmeler ve bilgi sistemlerine geçişle klasik diplomasi anlayışından kamu diplomasisine bir geçiş sağlanmıştır. Aynı zamanda internetin yaşamın vazgeçilmez bir parçası ve enformasyon bilgi çağının temel taşı olması, kamu diplomasisi kavramı da yeni bir çehreye bürünmüştür. Bu yeni aşamada kamu diplomasisinin etkinliğinin ve verimliliğin arttığı kavram olarak dijital diplomasi ortaya çıkmıştır.

Dijital diplomasiye geçiş evresinde ise devletlerin kamu diplomasisinden dijital diplomasiye nasıl geçiş sağladıklarını da birçok parametreyle izah etmek olanaklı olabilmektedir. Bilgi ve iletişim teknolojilerindeki hızlı gelişme, kamu diplomasisini de geliştirmiş ve dijital diplomasiinin ortaya çıkışını hızlandırmıştır.

Anahtar Kelimeler: Diplomasi, Kamu Diplomasisi, Dijital Diplomasi.

* **Önder KUTLU**, Prof. Dr., Necmettin Erbakan Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü
İsmail SEVİNÇ, Doç. Dr., Necmettin Erbakan Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü
Emine ÇELİK, Doktora Öğrencisi, Necmettin Erbakan Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi

Abstract:

The aim of this study was to describe the concept of public diplomacy, its relation to related concepts, the description of the places of separation and the adventure of transition from public diplomacy to digital diplomacy. In the first part of the study, the emergence of the concept of public diplomacy, its conceptual framework and its development, and then the analysis of the future of the digital diplomacy was tried to be focused on the effectiveness of public diplomacy and digital diplomacy.

One of the key factors in the emergence of the concepts of public diplomacy and digital diplomacy is undoubtedly the globalization of the world's most controversial issues. Globalization has lifted the borders between nations economically, politically and culturally and it has been observed that the economic activities and policies of nations are becoming more dependent on each other. Along with globalization, wars and conflicts in world history have evolved many concepts and caused different definitions to appear in administrative areas. Globalization, which felt its widespread impact more in the 21st century, led to the emergence of various developments in the information system and technological developments as well as the concept of diplomacy. In the context, public diplomacy and digital diplomacy have become one of the main arguments for studying the question of why/how it emerged.

The rapid integration of nations in economic, commercial and technological fields has led to the need to redefine the concept of diplomacy in different disciplines in the relevant disciplines. With globalization, the increase of the information access and contribution of the societies has led to social activity in the public domain. Thus, it is argued that the new state of public administration, which is minimized by the state, opens the role of non-state actors and societies in the evolving diplomacy of the fractions.

The United States is seen as the country where the origins of public diplomacy today are emerging and discussed. The notion of public diplomacy has been discussed in many disciplines, so it has formulated with many concepts. Even if the concept of "public diplomacy" is first used in the USA, it is understood that different concepts are used instead of public diplomacy when the historical background is examined. In general terms of the concept of public diplomacy in the light of the data obtained during the study; propaganda, psychological warfare and soft power is used instead of public diplomacy.

It is possible to say that public diplomacy emerged as a field of activity increasingly prevalent both in the world and in our country after Edmund Gullion gave the literature in 1965 by making the most common definition of the concept of public diplomacy. Public diplomacy in the simplest terms; it has been expressed that nations use their diplomatic instruments to influence their citizens, bureaucrats and administrators and shape the policies of the relevant nations in line with their own goals.

A transition from classical diplomacy to public diplomacy has been achieved through the transition to technological developments and information systems. At the same time, the concept of public diplomacy has become a new frontier because the internet is an essential part of life and the cornerstone of information age. In this new phase, digital diplomacy emerged as the concept of efficiency of public diplomacy and efficiency.

In the transition phase of digital diplomacy, it is also possible to explain how states have transitioned from public diplomacy to digital diplomacy thanks to different parameters. The rapid development of information and communication technologies has also improved public diplomacy and accelerated emergence of digital diplomacy.

Keywords: Diplomacy, Public Diplomacy, Digital Diplomacy.

KAMU YÖNETİMİNDE YENİ TEKNOLOJİK DEVİRİM: BLOK ZİNCİRLER*

NEW TECHNOLOGICAL REVOLUTION IN PUBLIC
ADMINISTRATION: BLOCKCHAINS

Özet:

Son yıllarda hızla gelişen bilgi teknolojileri, kamu idareleri tarafından kullanıldıkça bir tür kamusal reform uygulama aracı halini almıştır. Web 1.0 ile başlayan bilgi aktarım dönemi, Web 2.0 ile farklı bir boyut almış ve devlet-vatandaş etkileşimi artmıştır. Etkileşimin artması katılımcılık, şeffaflık ve daha fazla demokrasi gibi olumlu söylemleri de beraberinde getirmiştir. Öte yandan hizmet sunumunda kalitenin ve hızın artması da öne çıkan temel avantajlardır. Ancak teknolojinin hızlı gelişen doğası kamu yönetimini değiştirmeye zorlamaya devam etmektedir. Örneğin kentlerin akıllı teknolojilerle donatılmasını ifade eden akıllı kent kavramı, kentsel sorunların çözümünde bir anahtar kavram olarak öne sürülmektedir. Artan veri akışı ile kamu politikaları yapım sürecini değiştiren politika laboratuvarları başka bir örnektir. Nesnelerin interneti meselesi etkileşim oranını ve hızını arttırırken, büyük veri gibi yeni kavramlar kamu politikalarında alternatif çözüm modelleri üretilmesinde katkı sunmaktadır. Son dönemde kamu idarelerini etkilemeye başlayan ve bir tür mihenk taşı olarak adlandırılan yeni bir gelişme ise 'blok zincir'lerin (Blockchain) keşfidir. Bir tür kripto para olarak tasarlanan 'Bitcoin' olarak tanınan blok zincirler aslında verilerin güvenliğini

sağlayan ve milyonlarca kullanıcı tarafından bilginin aynı anda paylaşılmasına olanak sağlayan bir yöntemdir. Gıda güvenliğinden finans sektörüne, tapu kayıtlarından plaka bilgilerine, ilaç sektöründen sağlık kayıtlarına kadar pek çok alanda kullanım imkânı sunan blok zincirler yeni bir dijital devrim olarak adlandırılmaktadır. Bu çalışmanın amacı sıralanan tüm bu gelişmelerin ve dijitalleşmenin kamu yönetimi ve politikaları ile bu alanlardaki araştırmalara etkilerini tartışmaktadır. Böyle bir çabanın, dar anlamda kamu yönetimi alanının ötesinde, disiplinler arası bir yaklaşımı gerektirdiğini kabul etmek gerekir. Ancak özellikle blok zincirlerin yakın zamanda kamu yönetimlerini yoğun bir şekilde etkileyeceği düşünüldüğünden özellikle bu alanın kamuda kullanım olanakları, avantajları, dezavantajları ve olası sorun alanları tartışılacaktır. Bu amaçla blok zincirlerin çalışma mantığı ve teknik boyutları kısaca açıklanacak ve kamu yönetimini etkileme yönü ve potansiyeli değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Blok Zincir, Bitcoin, Dijital Dönüşüm, Teknoloji, Büyük Veri, Dijitalleşme.

* **Mete YILDIZ**, Prof. Dr., Hacettepe Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, myildiz@hacettepe.edu.tr
Cenay BABAOĞLU, Dr. Öğr. Ü., Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, cbabaoglu@ohu.edu.tr

Abstract:

Rapidly developing information technologies in recent years, has become a kind of public reform implementation tool as it is used by public administrations. Starting with the Web 1.0 era of knowledge transfer, state-citizen interaction has been increased and it has taken a different dimension with Web 2.0. Increased interaction has brought together positive statements such as participation, transparency, and more democracy. On the other hand, the increase in the quality and speed of service delivery is also one of the main advantages stand out. But the fast-growing nature of the technology continues to push for change in the public administration. For example, the concept of the smart city, which expresses the equipping of cities with smart technologies, has been proposed as a key term for the solution of urban problems. Another example is, changing the policy-making process with increasing data flow and policy labs. While the internet of things increases the rate and speed of interaction, new concepts such as big data contribute to the generation of alternative solutions in public policies. A new development that has recently started to affect public administrations and is called a kind of touchstone is 'block chains'. Blockchains, known generally as only 'Bitcoin', firstly designed as a kind of crypto money, is actually a way of ensuring the safety of data and allowing the sharing of information by millions of users. The block chains, which offer a wide range of possibilities from the food security to the financial sector, from title registration to plate information, from the pharmaceutical sector to health records, are called a new digital revolution. The aim of this is to discuss the impact of digitization and other related changes on public administration and policy as well as public administration and policy research. The study is based on the assumption that such an attempt should go beyond the limits of public administration and policy studies and take an interdisciplinary approach. However, especially since the block chains are thought to intensify public administrations in the near future, the possibilities for public use, advantages, disadvantages and potential problem areas of

this area will be discussed. For this purpose, the operational logic and technical aspects of the block chains will be briefly explained and evaluated in terms of the potential to influence public administration.

Keywords: Blockchain, Bitcoin, Digital Transformation, Technology, Big Data, Digitalization.

E-DEMOKRASİ UYGULAMALARI VE DOĞRUDAN DEMOKRASİNİN SAĞLANMASINDA TOPLUMSAL KÜLTÜRÜN ROLÜ*

E-DEMOCRACY PRACTICES AND THE ROLE OF SOCIAL CULTURES IN THE REALIZATION OF DIRECT DEMOCRACY

Özet:

Abraham Lincoln tarafından yapılan en kısa tanımıyla demokrasi, “halkın, halk tarafından, halk için yönetimi” dir. Demokrasi, bir ülkenin yönetimine ilişkin temel kararların halk veya temsilcileri tarafından alındığı bir siyasal sistemdir. Egemenliğin kullanılma biçimlerine göre, demokrasinin temelde doğrudan demokrasi ve temsili demokrasi olmak üzere iki uygulama şekli vardır. İlk kez eski Yunan site devletlerinde ortaya çıkan ve vatandaşların hükümet işlerine doğrudan, aracısız katılımlarını sağlayan doğrudan demokrasinin saf şekliyle uygulanması, nüfus artışıyla birlikte neredeyse imkânsız hale gelmiştir. Bu nedenle günümüzde demokratik yönetim biçimi temsili demokrasi ile özdeşleşmiş durumdadır. Temsili demokrasi, demokrasinin sınırlı ve dolaylı bir şeklidir. Bu uygulamada halkın yönetime katılımı bir kaç yılda bir oy vermekten ibaret olup halk, iktidarı onun adına irade kullanacakları seçerek kullanabilmektedir.

Ancak, son yıllarda bilişim teknolojilerindeki hızlı gelişmeler, yeni hizmet ve yönetim biçimleri ortaya çıkarmış, tüm dünyada “e-devlete” ve “e-demokrasiye” geçiş sürecini hızlandırmıştır. Dünya genelinde özellikle bölgesel ve yerel ölçekte halk girişimi ve referandum gibi doğrudan demokrasi araçlarının daha sık kullanılmaya başlandığı görülmektedir.

Bu çalışmanın amacı demokrasi idealine en yakın sistem olan “doğrudan demokrasi”nin tüm koşulları sağlanarak uygulanıp

uygulanamayacağını, biri doğu, diğeri kuzey Avrupa kültürüne sahip iki ülke örneğinde inceleyerek değerlendirmektedir.

Araştırma verileri sağlamak, varsayımları oluşturmak üzere literatür taramasının yanı sıra nitel analiz yöntemi de kullanılmıştır. Bu kapsamda önce bir ön mülakat yapılmış ve Avrupa ülkelerinde yaşayan, tatil amaçlı ülkemize gelen yabancılar ve Türk vatandaşlarla görüşülmüştür. Ayrıca Türkiye ve İsveç olarak seçilen iki ülke örneğinde yaşayan farklı yaş, cinsiyet ve meslek gruplarından seçilen yirmişer kişiyle yapılacak mülakat için bir soru kağıdı hazırlanmıştır. Her iki yöntem ve mülakatlarla sağlanan veriler ışığında sonuca ulaşılmıştır.

Yapılan ön mülakat ve literatür taramaları sonuçlarına göre; kuzeyden doğuya geldikçe demokrasinin uygulanmasında, demokrasiye olan inançta ve e-demokrasinin uygulanabilirliği noktasında sorunlar olduğunu/olacağına dair bir kanı söz konusudur. Geçmiş kent kültürüne ve kent devletine dayalı olan toplumlarda katılım mekanizmalarının önü her açıdan açık olup, buralarda demokrasi kültürünün yerleşmiş olduğu, gözlemlenmektedir. Kuzey Avrupa ülkelerinde yaşayan bireyler, yasalar karşısında herkesin eşit olduğuna ve devletin bir ayırım yapmadan vatandaşlarına her türlü desteği verdiğine inanmaktadır. Mülakatlarda katılımcılarca, gerekli altyapı sağlandığında e-demokrasinin uygulanabileceği belirtilmektedir.

Literatür taraması ve nitel analiz verileri, kuzeyden doğuya gelindiğinde, toplumsal ve siyasal kültürlerine bağlı olarak bu ülkelerde uygulamanın da farklı olduğunu ve farklı olacağına inanıldığını ortaya koymaktadır. Burada yapılan mülakatlarda; yasal olarak benzer düzenlemeler olsa bile onların çoğunun uygulanmadığı ya da herkesin aynı uygulamaya tabi olmadığı gibi bir düşüncenin hakim olduğu gözlemlenmektedir. Bu nedenle, e-demokrasinin teknik açıdan yeterli altyapı oluşturularak güvenli bir şekilde uygulanabileceğini düşünenlerin de sayısı çok azdır.

Anahtar Kelimeler: Demokrasi, Doğrudan Demokrasi, E-Demokrasi, Toplumsal Kültür.

* Esmeray ALACADAĞLI, Dr. Öğr. Ü., Bayburt Üniversitesi İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, Bayburt-Türkiye; ealacadagli@bayburt.edu.tr
Tülin UYGUR, Dr., Sosyal Hizmetler Uzmanı, Stockholm-İsveç; tulinuygur@hotmail.com

Abstract:

With the shortest definition by Abraham Lincoln, democracy is "the administration of the people, by the people, for the people". Democracy is a political system in which the people or their representatives take the basic decisions about the administration of a country. According to the ways in which sovereignty is used, there are two main forms of democracy, direct democracy and representative democracy. For the first time, the direct democracy, which emerged in the ancient Greek site states and which provided citizens with direct, unofficial participation in government affairs, became virtually impossible with population growth. For this reason, the democratic administration form is identified with representative democracy at the present time. Representative democracy is a limited and indirect form of democracy. In this practice, the people's governance participation consists of voting every few years. The people choose their representatives to use their authority to govern in his name. The will of the people can only be realized through their representatives in the representative democracy.

It appears that direct democracy instruments, such as popular initiatives and referendums, are beginning to be used more at worldwide, especially at regional and local levels. In fact direct democracy is the closest system to the ideal democracy.

The purpose of this study is to assess whether it can be applied to all the conditions of "direct democracy" by examining in the case of two countries, one of which has an Eastern European culture and the other has Northern European culture.

In order to provide research data and to create assumptions, qualitative analysis method was used besides literature review. In this context, firstly a preliminary interview was conducted. For this purpose, interviews were held with foreigners and Turkish citizens living in European countries and coming to my country for vacation. At

the same time a questionnaire was prepared to implement in two countries that they were selected as Sweden and Turkey. Interviews were conducted with twenty people selected from different age, gender and occupational groups and living in these two countries. Evaluation was made by using the data provided by the literature and interview methods and conclusions and recommendations were drawn up.

The results of the preliminary interview and made literature shows the following: from the north to the east, there are problems related to belief in democracy and practicing democracy. So, the possibility and applicability of e-democracy will not easy. If societies have urban culture and the state was a city state, in these societies, the frontiers of participation mechanisms are open and democracy culture is settled here. Individuals living in northern European countries believe that everyone is equal to the laws and that the state gives all kinds of support to its citizens without making a distinction. Participants in the interviews indicate that e-democracy can be implemented when the necessary infrastructure is provided.

When comes from the north to the east, literature survey and qualitative analysis data show us that the applications of democracy are different depending on their social and political cultures. It also believed that the practice of democracy differs according to the countries in which this culture is settled. In the interviews conducted here; although their country has legally similar arrangements, it is believed that most of them are not implemented and the laws are not equally applied to everyone. For this reason, the number of people who think that e-democracy can be implemented safely with sufficient technical background is very few.

Keywords: Democracy, Direct Democracy, E-Democracy, Social Culture.

SIYASAL İLETİŞİMDE İNOVASYON: E-MİTING*

INNOVATION IN POLITICAL COMMUNICATION: E-MEETING

Özet:

Siyasal iletişim, yöneten ve yönetilen ayrımında önemli kavramlardan biridir. Bu kavram iktidarı elde etme sürecinde tarafların ilişkilerini ele almaktadır. Yüz yüze iletişimden, kitle iletişim araçlarına, yazılı basından sosyal medyaya kadar politikacılar ile halk arasında paylaşılan bilgi ve mesajlar bu çerçevede değerlendirilmektedir. Siyasal iletişim her şeyden önce dinamik bir süreçtir. Çünkü mesajın aktarılmasından sonra oluşturduğu etki, geri bildirim, mesajın revize edilmesi veya sağlamlaştırılması, ikna vb. uzun bir dönemi ifade etmektedir. Siyasal iletişim, siyasal süreçle ilgili yönetici ve halk arasındaki ilişkiyi konu edinen, mesajı gönderen, mesaj ve mesajı alan şeklinde unsurları bulunan bir kavramdır. Siyasal iletişimde, bir siyasal görüş, kişi veya organın mevcut politikalarına destek sağlamak amacıyla kamuoyuna yönelik girişimlerde bulunduğu ve bu çerçevede farklı araçları kullandığı bir etkileşim süreci söz konusudur. Bu iletişim tek yönlü (propaganda) olabileceği gibi çift yönlü (interaktif) de olabilir. İletişim araçlarına bakıldığında ise TV, radyo, miting, reklam, afiş vb. geleneksel araçların yanında son dönemde sosyal medya ön plana çıkmaktadır. İnovasyon, değişen koşullara göre yeni bakış açılarının ortaya çıkması ve bunların uygulanmasıdır. İnovasyon süreç veya sonuç açısından yeni bir durumun ortaya çıkarılmasıdır. Bu kavram, yaşamın her alanında kullanılabildiği gibi siyasal iletişim açısından da konu edinilebilir. Nitekim siyasal iletişim, her ne kadar iki yönlü bir iletişim ve etkileşim süreci olsa da bunun yöntemi, süreci veya etki düzeyi farklılaşabilir. Yine farklı yöntem ve teknikler bu sürece uygulanabilir. Bu çalışma

siyasal iletişim açısından yeni bir yöntem olan e-miting kavramını konu edinmektedir. E miting, 24 Haziran Cumhurbaşkanlığı seçimi ve genel seçimler öncesinde Saadet Partisi Genel Başkanı ve Cumhurbaşkanı Adayı Temel Karamollaoğlu tarafından yeni bir siyasal iletişim aracı olarak kullanılmıştır. Geleneksel mitinglerden farklı olarak kapalı bir mekânda yapılan ve nispeten birkaç partili, davetli ve basın mensubunun huzurunda gerçekleşen e-mitingde, teknolojik altyapı sayesinde internet ağı, periscope, instagram canlı yayını, link vb. araçlarla katılımcılara ulaşılmaktadır. Bu kişilerin, Türkiye ve dünyanın farklı bölgelerinden mitinge katılabileceği gibi arzu ettikleri soruları canlı yayında konuşmacıya sorabilmekte ve kamuya açık bir şekilde görüşlerini paylaşabilmektedir. E-mitingin bir diğer inovatif yönü ise farklı siyasal görüşe sahip kişilerin de mitinge katılım sağlayabilmesidir. Dolayısıyla bir ikna etme süreci olarak kabul edilen siyasal iletişim açısından bu durum önemli bir avantajdır. Geleneksel mitinglere nazaran daha ekonomik olan e-mitinglerin dezavantajları da söz konusudur. Örneğin kolaylıkla sitemden çıkma, ekran iletişimi nedeniyle sıcaklık ve coşkunun olmaması, yaşanacak teknik sorunlar nedeniyle iletişimin aksaması bu sorunlar arasında gösterilebilir. Çalışmada e-mitingin uygulanma biçimi, uygulanma şart ve olasılıkları, olumlu ve olumsuz yönleri tartışılmaktadır. Bu yönüyle siyasal iletişim açısından yeni bir kavramın teorik açıdan ele alınması amaçlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Seçim, Siyasal İletişim, E-Miting, Saadet Partisi.

* İsmail DURSUNOĞLU, Dr. Öğr. Ü., Bayburt Üniversitesi, idursunoglu@bayburt.edu.tr

Abstract:

Political communication is one of the important concepts in the distinction between ruled and managed. This concept deals with the relations of the parties in the process of obtaining power. Information and messages shared between politicians and the public from face to face communication, mass media, print media to social media are evaluated within this framework. Political communication is, above all, a dynamic process. Because the effect of the message after the transfer, feedback, revising or consolidating the message, persuasion, etc. refers to a long period. Political communication is a concept which deals with the relationship between the rulers and the public about the political process, with the elements that send the message and receive the message and message. In political communication, there is an interaction process in which a political opinion, person or organ make public attempts to support the existing policies and use different tools in this framework. This communication can be one-way (propaganda) or bi-directional (interactive). In terms of communication tools, social media, TV, radio, rally, advertising, posters etc. have recently emerged as well as traditional vehicles. Innovation is the emergence of new perspectives and their application according to changing conditions. Innovation is the emergence of a new situation in terms of process or outcome. This concept can be used in every aspect of life, as well as political communication. As a matter of fact, although the political communication is a two-way communication and interaction process, its method, process or level of influence may be different. Different methods and techniques can be applied to this process. This study focuses on the concept of e-rally, a new method in terms of political communication. The rally was used by the President of the Saadet Party and the President Candidate Temel Karamollaoğlu as a new means of political communication before the June 24th presidential election and general elections. Unlike traditional rallies, in an e-rally held in the presence of a few parties, guests and press members, it is possible to reach the participants by means of the technological

infrastructure, internet network, periscope, instagram live broadcast, link etc. tools. These people, Turkey and the questions they want to be like the rally from different parts of the world may be asked to live speakers shared their views in an open and public way. Another innovative aspect of the e-rally is that people with different political views can also participate in the rally. Therefore, this is a significant advantage in terms of political communication which is accepted as a process of persuasion. The e-rallies, which are more economical than traditional meetings, have disadvantages. For example, due to the difficulties of communication, the lack of warmth and enthusiasm due to on-screen communication, and the disruption of communication due to technical problems can be shown. In this study, the manner of implementation of the e-rally, the conditions and possibilities of implementation, positive and negative aspects are discussed. In this respect, it is aimed to discuss a new concept from a theoretical point of view in terms of political communication.

Keywords: Election, Political Communication, E-Meeting, Saadet Party.

SİBER ALANIN EKONOMİ-POLİTİĞİ BAĞLAMINDA KİŞİSEL VERİ PİYASASININ OLUŞUMU VE DÜZENLENMESİ*

FORMATION AND REGULATIONS OF THE PERSONAL DATA
MARKET IN THE CONTEXT OF ECONOMY-POLITICS OF THE
CYBERSPACE

Özet:

The Guardian gazetesinde, 18 Mart 2018'de yayımlanan mülakatta bir Cambridge Analytica çalışanı 50 milyon facebook kullanıcısının kişisel bilgilerinin 'izinsiz' kullanıldığını itiraf etti. Ayrıca Amerikan Başkanı Donald TRUMP'ın seçim sürecinde Facebook'un bir propaganda silahı olarak kullanıldığı ortaya çıktı. Veri skandalının ortaya çıkmasıyla Facebook çok kısa sürede milyarlarca dolar kayba uğradı. Siber alan üzerinde yaşanan bu süreç toplumsal gerçeklikte önemli sonuçlar doğurdu. Bu sonuçlar bize siber alanın teknik bir yapıdan öte toplumsal alanı da kapsayan sosyo-teknik bir alan olduğunu gösterdi.

Siber alanda önemli bir yer tutan kişisel verilerin korunması dünyada ve ülkemizde özellikle son dönemde çokça tartışılmakta ve uluslar arası ve ulusal düzeyde düzenlemelere konu olmaktadır. Türkiye'de 6698 sayılı Kişisel Verilerin Korunması Kanunu Nisan 2016'da yürürlüğe girmiştir.

Yeni düzenlemeyle birlikte uzun yıllardır tartışılan ve farklı kanunlarda düzenlenen kişisel veri güvenliği yeni bir boyut kazanmıştır. Kişisel verilerin korunmasına ilişkin konular farklı alanlarda farklı şekilde ele alınıp tartışılmaktadır. Fakat tartışmaların kamuoyuna yansımaları kısıtlı kalmaktadır. Kişisel veri, kamuoyunda genel olarak sadece bireyin vatandaşlık bilgileri (kimlik numarası, doğum yeri, yılı...), telefon, adres veya banka bilgileri gibi çok spesifik bir alanda gösterilmekte ve bir adli güvenlik sorunu olarak gündeme gelmektedir. Kişisel verilerin toplanması, işlenmesi ve paylaşımının

kapsayan süreç teknolojik, hukuksal, ekonomik ve yönetsel birden fazla alanı ilgilendirmektedir. Çalışmada siber güvenliğin bir parçasını oluşturan kişisel verileri koruma sürecinin ekonomi-politik boyutuna dikkat çekmek amaçlanmıştır. Bu bağlamda siber alan ve güvenliği nasıl algılanmalıdır, kişisel verilerin toplanması, işlenmesi ve paylaşılması sürecinde ortaya çıkan ekonomik değer nedir ve nasıl ölçülmektedir, sürecin uluslararası ve ulusal düzenlemeleri ve devletin bu süreçteki işlevi nedir gibi sorulara cevap aranacaktır.

Çalışmada nitel bir araştırma yöntemi benimsenmiş ve alan yazındaki çalışmalar taranmıştır. Kavramların tarihsel süreçte ele alınışlarını görebilmek için kişisel verilerin korunmasına yönelik uluslararası örgütlerin düzenlemeleri incelenmiştir. Devletin düzenleme işlevini ortaya koyabilmek için ulusal düzeydeki hukuksal düzenlemelere bakılmıştır.

Kişisel verilerin korunması, öncelikle insan hakları temelinde bir gizlilik sorunu olarak ele alınmıştır. Yoğunlaşan bilgisayar teknolojisi siber alanı yeni bir 'dünya' olarak ortaya çıkarmıştır. Bu yeni dünyada kişisel veri ekonomik bir kar sürecinin önemli bir unsuru olarak değişim değerine sahip bir meta haline gelmiştir. Uluslararası düzenlemeler ve ulusal yasalar kişisel veri gizliliğinin korunması konusunda kar güdüsüyle hareket eden ve büyük bir rekabet içinde olan firmalara karşı etkili olamamakta veya olmak istememektedir. Kişisel veri korunması Avrupa'da ve Türkiye'de yasal düzenlemelerle sağlanırken, Amerika'da özel sektöre bırakılmıştır.

Nihai olarak, siber güvenlik ve kişisel verilerin korunması ilişkisini bir bütünsellik halinde anlamının yolu piyasa içerisindeki çözümlemesini yapmak ve devletin bu süreci nasıl düzenlediğini ortaya koymakla mümkün görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Siber Güvenlik, Kişisel Veri Koruması, Piyasalaşma, Düzenleme, Devlet.

* Eren DELİCE, Doktora Öğrencisi, Ankara Üniversitesi, Yönetim Bilimleri Anabilim Dalı, deliceeren@gmail.com

Abstract:

In The Guardian newspaper, an employee of Cambridge Analytica interviewed on March 18, 2018 admitted that personal information of 50 million Facebook users was 'unauthorized'. It also turned out that Facebook was used as a propaganda weapon in the election process of US President Donald TRUMP. With the outbreak of the data scandal, Facebook quickly lost billions of dollars. That issue on the cyberspace has had important consequences in social reality. These results have showed us that the cyberspace is a socio-technical area which includes social area rather than a technical structure.

The protection of personal data, which is an important part of the cyberspace, has been widely debated in the world and in our country, especially within the last decade. It is also subject to regulations at international and national levels. Within this context, The Turkish Law No. 6698 on Protection of Personal Data entered into force in April 2016.

Personal data security, which has been discussed for many years and regulated under different laws, has gained a new dimension after the new regulation. Issues concerning the protection of personal data are discussed in varied ways in different areas. However, the public reflection of the debate is limited. Personal data is generally presented in a very specific area such as an individual's citizenship information (identity number, place of birth, year...), telephone, address or bank information in public opinion and discussed under the name of judicial security. The process of collection, processing and sharing of personal data involves multiple areas of technology, legislation, economy and administration. This study aims to draw attention to the economic-political dimension of the personal data protection process, which constitutes part of the cyber security. In this context, answers to the following questions: How should cyberspace and security be perceived? What is the economic value emerging in the process of collecting, processing and sharing personal data and how is it

measured? Through which ways the regulation of the international and national process take place? What is the role and the function of state in this subject?

This study is conducted through a qualitative research method and by searching numerous studies in the field the regulation of international organizations regarding the protection of personal data have been examined in order to be able to see the historical processes of the concepts. The national legal arrangements have been examined in order to demonstrate the regulatory function of the state.

The protection of personal data is primarily considered as a privacy issue on the basis of human rights. With an increasing sophistication in digital technology, cyberspace has been revealed as a new 'world' in which personal data has become an important element of an economic profit process by transforming into a commodity with an exchange value. In this respect, international regulations and national legislations either intentionally or through their insufficient capacities cannot be effective, against firms that act with a profit-driven manner and are in a great competition about protecting personal data privacy. While personal data protection is provided with legal regulations in Europe and Turkey, it has been left to the hands of private sector in the US.

Consequently, the relationship between cyber security and the protection of personal data can be understood in a holistic way by analyzing the processes of the market and the way state has regulated this process.

Keywords: Cyber Security, Personal Data Protection, Marketization, Regulation, Government.

KÜRESEL ISINMAYA DAYANIKLI KENTLER; HOLLANDA KENTLERİ ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME*

*RESILIENT CITIES TO GLOBAL WARMING: AN EVALUATION ON
CITIES OF THE NETHERLANDS*

Özet:

Modern çağ öngörülemezlik ve belirsizlik özellikleri ile tanımlanan bir risk toplumuna evrilmektedir. Risk toplumunda bireyin sosyal ve ekonomik yaşantısından mekânsal yerleşimine kadar birçok boyut doğrudan risk altında kalmaktadır. Kentler, son yıllarda küresel ısınma, iklim değişikliği, seller, depremler, kasırgalar gibi doğal risklerin; yoksulluk, suç, terör gibi suni risklerin odak noktası haline gelerek risk toplumunun kırılgan mekânsal unsuru haline dönüşmüştür. Yeryüzünün yalnızca %3'ünü kaplamalarına rağmen kentler, dünyadaki toplam enerjinin % 75'ini tüketmekte ve toplam sera gazı salınımlarının % 80'ine neden olmaktadır. Bu bağlamda küresel ısınmanın temel nedeni olan kentler, gelecekte bu durumdan en üst düzeyde etkilenecek alanlar olacaktır. Günümüzde dünya nüfusunun yarısından fazlasına ev sahipliği yapan kentsel alanlar gelecekte daha fazla önem kazanacak ve kentsel nüfus artışı ile doğrudan bağlantılı olarak kentsel risklere maruz kalan nüfusun sayısı da artış gösterecektir. Bu durumdan en fazla etkilenecek kentler ise kentleşme hızı, altyapı gelişiminden bağımsız olarak ilerleyen az gelişmiş ülke metropolleridir. Değişen kentsel risklere karşı korumasız olarak büyüyen bu devasa kentlerin gelecekte ortaya çıkacak doğal ve suni afetlere karşı dayanıklılık sorunları yaşaması muhtemel görülmektedir.

Tüm dünyada kentlerin karşı karşıya olduğu kentsel risklere karşı çözüm önerileri üretmek adına birçok yeni kavram ve uygulama hayata konulmaktadır. İhtiyaçlar hiyerarşisinin en alt basamağında yer alan güvenlik unsuru, kentlerin geleceğe yönelik biçimlendirilmesinde temel paradigma haline gelmiştir. Sürdürülebilir kentleşme uygulamaları bu anlamda öncelikle insanların kentsel alanda güvenliklerinin sağlanmasını; daha sonrasında ise sosyal ve ekonomik gelişimlerine katkı yapmayı öngörmektedir. Sürdürülebilir kentleşme prensipleri dahilinde kentleri kentsel risklere karşı güvenli hale getirilebilmesi için son dönemlerde 'dayanıklı kentler' kavramı önem kazanmıştır. Olası bir kentsel risk durumuna karşı kentlerin önceden hazır olması, risk anında veya sonrasında gerçekleştirilecek eylemlere göre gerek ekonomik anlamda gerekse can ve mal kaybının önlenmesi bağlamında çok daha rasyoneldir. Bu anlamda dayanıklı kentler olası risklere karşı kentlerin sosyal, ekonomik ve mekânsal bakımdan önceden hazırlıklı kentler olarak tanımlanabilir.

Bu çalışma kentsel yaşamı tehdit eden faktörlerden birisi olan küresel ısınma süreci ve bu sürecin neden olduğu doğrudan ve dolaylı olumsuz sonuçlar ile mücadele etme yollarını Hollanda kentleri örneğinde ele alacaktır. Küresel ısınma kaynaklı buzulların erimesi ve deniz seviyesinde yükselme beklentileri, topraklarının büyük kısmı deniz seviyesinin altında yer alan Hollanda için risk oluşturmaktadır. Bu nedenle Hollanda, sürdürülebilir bir gelecek için kentlerini oluşabilecek yeni durumlara karşı dayanıklı hale getirmeye çalışmaktadır. Özellikle konut mimarisini dayanıklı hale getirmek, kentsel tasarımları gelecek senaryolara uygun biçimde revize etmek, sürdürülebilir enerji kaynaklarının kullanımını teşvik etmek, ulaşım planlamasında fosil yakıt temelli altyapıdan uzaklaşmak gibi konularda politikalar uygulanmaktadır. Çalışmada bu çabaların etkinliği ele alınacak ve benzer sorunları yaşama ihtimali olan Türkiye kentleri üzerinde uygulanabilirliği geleceğe yönelik projeksiyonlar dahilinde değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Küresel Isınma, Kentsel Risk, Kentsel Dayanıklılık, Sürdürülebilir Kentleşme.

* Ali ŞAHİN, Prof. Dr., Selçuk Üniversitesi İ.İ.B.F. Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, alisahin@selcuk.edu.tr

Mücahit NAVRUZ, Arş. Gör., Selçuk Üniversitesi İ.İ.B.F. Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, mucahitnavruz66@gmail.com

Harun Fırat YILMAZ, Arş. Gör., Selçuk Üniversitesi İ.İ.B.F. Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, firatharunyilmaz@gmail.com

Abstract:

The modern age evolves into a risk society defined by characteristics of unpredictability and uncertainty. In the risk society, many dimensions are directly at risk from the individual's social and economic life to the spatial location. In recent years, cities as focal point of natural risks such as global warming, climate change, floods, earthquakes, hurricanes, and artificial risks such as poverty, crime and terrorism, transformed into fragile spatial element of risk society. Despite covering only 3% of the Earth surface, cities consume 75% of the world's total energy and cause 80% of total greenhouse gas emissions. In this context, the cities that are the main reasons for global warming, will be affected by it at the highest level in the future. Urban areas that now host more than half of the world's population will become more important in the future and the number of population exposed to urban risks will also increase in direct connection with urban population growth. Cities that will be most affected by this situation are metropolis of the underdeveloped countries that urbanization rate and infrastructure development progress independently. These gigantic cities that grew without protection against changing urban risks are likely to have resilience problems in future to natural and artificial disasters.

Many new concepts and practices are put into practice to produce solutions to the risks facing the cities all over the World. The security element at the bottom of the hierarchy of needs has become the fundamental paradigm in shaping cities for the future. Sustainable urbanization practices in this sense are primarily aimed at ensuring the safety of people in urban areas; and later on contribute to social and economic development. The concept of 'resilient cities' has gained importance in recent years in order to make cities safe from urban risks within the principles of sustainable urbanization. Resilient cities can be defined as cities prepared in advance for possible risks in the social, economic and spatial dimensions of cities.

This study will examine the global warming process, one of the threats to urban life, and ways to combat the direct and indirect negative consequences of this process in the case of cities in the Netherlands. Glacial meltdown and sea level rise caused by global warming poses a vital risk for the Netherlands, where most of its land lies below sea level. For this reason, the Netherlands is trying to make cities more resilient to emerging situations for a sustainable future. In particular, there are policies such as resilient architecture, revising urban designs appropriately for the future scenario, promoting the use of sustainable energy resources, and moving away from fossil fuel based infrastructure in transportation planning. In the study, the effectiveness of these efforts will be discussed and applicability to Turkey that is likely to experience similar problems will be evaluated.

Keywords: Global Warming, Urban Risk, Urban Resilience, Sustainable Urbanization.

KÜRESEL KENT AĞLARININ TÜRKİYE'DEKİ YANSIMALARI ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME*

AN ASSESSMENT ON REFLECTIONS OF GLOBAL URBAN NETWORKS IN TURKEY

Özet:

Küreselleşme süreci ile beraber kentler arasında artan ilişkiler ve işbirliği girişimleri, geniş kapsamlı ortak örgütlenmeleri de gündeme getirmektedir. Küresel kent ağları olarak nitelendirilen bu örgütlenmeler aracılığı ile yerel yönetimler, devletler, sivil toplum örgütleri veya diğer hizmet toplulukları birbirine bağlanmakta, ortak yol haritaları çizilmekte ve alternatif uygulamalar gerçekleştirilmektedir.

Küresel kent ağları, benzer özellikleri taşıyan kentleri birbirleriyle ilişkilendirmek suretiyle bağlantı kurmalarını sağlamakta, böylelikle kentlerin gelişmeleri ve büyümeleri ve kentlilerin yaşam kalitelerinin artırılması için çeşitli olanaklar yaratılmaktadır. Bu noktada kent ağlarına olan ilginin temelini ise çoğu zaman kentin kazanacağı marka değeri ve kent imajı oluşturmaktadır.

Özellikle kent ağlarının ülkeler için önemli bir ekonomik sektör olan turizme etkisi oldukça belirgindir. Bu ağlarla ilişkiler kurularak biçimlendirilen kentler, aynı zamanda tanınırlıklarını ve görünürlüklerini de artırmakta ve bu sayede turizm potansiyellerini de harekete geçirmektedirler. Aynı zamanda kentler bu ağlar sayesinde uluslararası işbirlikleri içine girebilmekte; kentsel yaşam kalitesi, gelişmişlik ve sürdürülebilirlik gibi kavramlar bağlamında da ilerleme kaydedebilmektedirler.

Kent ağları sağlıktan yaratıcılığa, eşitsizliklere duyarlılıktan erişilebilirliğe kadar pek çok farklı amaçla kurgulanmaktadır. Bu ağlara katılım noktasında ise her ağın kuruluş amacına yönelik bazı standartlar geliştirildiği

gözlemlenmektedir. Örneğin, herhangi bir kent ağına dahil olmak isteyen kent yönetimleri öncelikle başvuracağı ağın kabul ölçütlerine kendilerini hazırlayarak, başvuru prosedürlerini takip etmek durumundadırlar. Başvurunun ardından, ilgili ağ tarafından izleme/değerlendirme sürecinden geçirilen kentler, gerekli standartların sağladıkları durumda ağ bünyesine katılmaktadırlar. Kent ağının parçası olan kentler, paydaş/ağdaş olmanın gerekliliklerini yerine getirmek durumundadırlar. Kentlerin parçası oldukları kent ağı hangi kuruluş tarafından yönetiliyor ise o kuruluşların, üye/ağdaş kent üzerinde denetim yapmaları söz konusudur. Özetle, sadece ağa kabul edilmekle kalınmamakta, parçası olunan ağın gereklilikleri de sürdürülmektedir.

Dünyadaki çoğu kent gibi Türkiye'de de kentsel ağlara katılmış ya da üyelik için başvurmuş birçok kent bulunmaktadır. Bu ağlardan Türkiye'deki kentlerin en çok ilgi gösterdikleri arasında; sakin şehir hareketi ve UNESCO bünyesinde yer alan ağlar sayılabilir. Kent ağları, kendi içinde birbirleriyle ilişkilidirler ancak üyelik ölçütleri ve denetleme mekanizmaları farklılık göstermektedir.

Bu bağlamda çalışmanın temel konusunu, içinde bulunduğumuz çağda sürdürülebilirlik ekseninde gündeme getirilen küresel kent ağları oluşturmaktadır. Çalışmada küresel kent ağlarının neler olduğu, hangi amaçlarla kuruldukları, ağların genişlikleri/büyüklikleri, kabul edilme ölçütleri, üyelerine sağladıkları olanaklar gibi temel sorulardan yola çıkılarak, kent ağlarına ilişkin bilgiler verilecek ve sözü edilen ağlara ilişkin genel bir değerlendirme yapılacaktır. Konuya ilişkin literatür taranarak, Türkiye'de bu ağlara dahil olan kentler üzerinden küresel kent ağlarının Türkiye kentlerine olası katkıları ve etkileri analiz edilecektir.

Anahtar Kelimeler: Küreselleşme, Küresel Kent Ağları, Türkiye Kentleri.

* **Esra Banu ŞİPAHİ**, Doç. Dr., Siyasal Bilgiler Fakültesi, Necmettin Erbakan Üniversitesi, Konya, Türkiye, e-mail: dr.esrasipahi@hotmail.com
Mihrimah ŞENALP, Arş. Gör., Mimarlık Fakültesi, Konya Teknik Üniversitesi, Konya, Türkiye, e-mail: senalpmihrimah@gmail.com

Abstract:

With the globalization process, increasing relations and cooperation initiatives between cities also bring into question a large scale organization activities. Through these organizations, which are described as global urban networks; local governments, states, non-governmental organizations or other service organizations connect each other as creating joint ways and alternative implementations are carried out.

Global urban networks provide connectivity by relating cities with similar characteristics to each other. Thus various opportunities are created for the development and growth of cities and the increase of the quality of the citizens's lives. At this point mostly the image and brand value that the city will gain constitute the basis of interest in urban networks.

Especially, the impact of urban networks on tourism, which is an important economic sector for countries is very apparent. Cities formed by establishing relations with these networks also increase their recognition and visibility. So cities are also activating tourism potentials. At the same time through these networks, cities can enter into international collaborations and they can also make progress in the context of concepts such as urban life quality, development and sustainability.

Urban networks are founded on many different purposes, from health to creativity, from sensitivity to accessibility or inequalities. . It is observed that each network has developed some unique standards for the purpose of establishing the network. For example, city governments that want to be included in whatever urban network will first prepare themselves for the acceptance criteria of the network they will apply. Then they must follow the application procedures. After cities that have passed the monitoring / evaluation process by the relevant network they have to provide the necessary standards. Cities

which are a part of the urban network must fulfill the requirements of being a stakeholder. If the city network in which they are part of the cities is managed by which organization, it is a matter of them to supervise the member city. In brief, not only are the network accepted, but also the requirements of the network that it is part of are still being maintained.

Like most cities in the world, there are many cities in Turkey that have joined or applied for membership in urban networks. Turkey cities that they are mostly interested in urban networks are cities slow movement and UNESCO networks. Urban networks are interrelated with themselves. But membership criteria and control mechanisms are different from each other.

In this context the study's basic theme is the global urban networks which are brought up in the framework of sustainability in our age. In the study the informations about urban networks will be given, from the basic questions such as what are urban networks, which purposes they were founded for, widths and sizes, acceptance criteria, opportunities that they provide to their members of networks and a general evaluation of the mentioned networks will be made. In the light of the literature on the subject, possible contributions and effects of global urban networks to Turkish cities that are a part of these networks will be analyzed.

Keywords: Globalization, Global Urban Networks, Turkey's Cities.

KÜRESEL KENT OLGUSU VE ORTADOĞU'DAKİ YANSIMALARI*

THE FACT OF GLOBAL CITY AND ITS REFLECTION IN THE MIDDLE EAST

Özet:

Ekonomi, politika, teknoloji, iletişim, sosyal ve kültürel alanlarda günümüzün hızlı değişimlerine sebep olan küreselleşme süreci kendi içinde dinamik yapısını devam ettirirken aynı zamanda da çağımızın kentlerini şekillendirmektedir. Küreselleşmenin kentlerde giderek daha fazla görünen yüzü, kent formlarında değişimlere sebep olmuş, bu değişimler ve kentlerin karşılıklı artan ilişkileri neticesinde oluşan ağlarla, küresel kentler ortaya çıkmıştır. Küresel kentler, önceleri yalnızca ekonominin, özellikle uluslararası firmalar tarafından kontrol edilen ve yönlendirilen merkezler olarak tanımlanmış olsa da günümüzde bu değerlendirmeler de değişime uğramıştır. Buna göre küresel kentler ekonomi, araştırma-geliştirme, kültürel etkileşim, yaşanabilirlik, çevre ve ulaşılabilirlik gibi yeni kıstaslar ve göstergeler ile sınıflandırılmıştır. Küresel kentlerle ilgili sınıflandırmaların başlıcaları; GAWC (Globalization and World Cities), GPCI (Global Power City Index) ve GCI (Global City Index)' dir. Ortadoğu Kuzeyde Türkiye, Batıda Mısır, Doğuda İran ve Güneyde Yemen ülkelerinin çevrelediği bölgedir. Ortadoğu kentleri 1998 yılından itibaren küresel kent sınıflandırmalarında yer almaya başlamıştır. Örneğin Kahire 1998 yılında GAWC sınıflandırmasında bulunmaktadır. İstanbul 2012 ve Dubai 2017 yıllarındaki GPCI sınıflandırmasında yer almıştır. Ortadoğu kentlerinin küresel kentler sınıflandırmalarında yer almasında başlıca nedenleri sahip olduğu petrol ve doğalgaz kaynakları potansiyeli ve turizm gelirleridir. Ortadoğu bölgesi kentsel dokusu itibari ile Batı

kentlerinden farklılaşan niteliklere sahiptir. Bununla beraber Ortadoğu' da küreselleşme süreci ile birlikte Batı kentleri ile benzeşen küresel kent yansımaları bu coğrafyaya da kendisini göstermektedir. Bu çalışmada küresel kent olgusunun Ortadoğu' daki yansımaları başlıca sınıflandırma tipleri üzerinden değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Küreselleşme, Kent, Ortadoğu.

Abstract:

The globalization process, which causes rapid changes in economy, politics, technology, communication, social and cultural areas, is also shaping the cities of our age while maintaining its dynamic structure. The increasingly visible face of globalization in cities has resulted in changes in urban forms, and the networks formed as a result of these changes and the mutual growing relations of the cities, the global cities emerged. Although global cities have already been defined as centers that are controlled and driven by only the economy, especially international companies, these assessments have also undergone changes today. Accordingly, global cities are classified with new criteria and indicators such as economy, research and development, cultural interaction, livable, environment and accessibility. The main classifications of global cities; GAWC (Globalization and World Cities), GPCI (Global Power City Index) and GCI (Global City Index). The Middle East is Turkey in the North, Egypt in the West, Iran in the East and Yemen is the region surrounding the countries in the South. Middle East cities began to take place in the global city classification since 1998. For example, Cairo 1998 in the GAWC classification. He has been involved in the Gpci classification in Istanbul 2012 and Dubai 2017. The main reasons for the Middle East cities in the classification of global cities are the potential and tourism revenues of oil and gas resources. The Middle East region has different qualities from the western cities as the urban fabric. However, with the globalization process in the Middle East, the reflections of the Global city, which resemble the western cities, also show itself to this geography. In this study, reflections of the global urban phenomenon in the Middle East will be evaluated through the major classification types.

Keywords: Globalization, City, Middle East.

* Gökhan ALIŞKAN, Yüksek Lisans Öğrencisi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Bölgesel Araştırmalar Anabilim Dalı Ortadoğu Programı, Çanakkale, gokhancografya@gmail.com

Şermin ATAĞ ÇOBANOĞLU, Dr. Öğr. Ü., Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, Çanakkale, sermin.atak@comu.edu.tr

YEREL İLE KÜRESEL ARASINDA ÖNEMLİ BİR BAĞ: ARACI ŞEHİRLER*

*VITAL NEXUS BETWEEN LOCAL AND GLOBAL: INTERMEDIARY
CITIES*

Özet:

Aracı Şehirler (intermediary cities - secondary cities), nüfusu 50.000 ve bir milyon arasında olan şehirlerdir. Orta ölçekli kent olarak da ifade edilebilen Aracı Şehirler, kırsal alanların kentsel alanlardaki hizmetlerle bağlantısında birincil bir rol oynamaktadırlar. Aracı şehirlerin tanımlanmasında nüfus kriterinden daha önemli olarak, kentlerin ulusal ve küresel sistemler ile olan bağlantıları ve işlevleri üzerinden tartışmalar yapılmaktadır.

Aracı şehirler dünya nüfusunun %20'sine ve toplam kentsel nüfusun 1/3'üne ev sahipliği yapmaktadır. Gittikçe artan nüfus ve kentsel alanları ile metropoliten şehirlerin yükünü alan ve kırsal ile bir bağ oluşturan Aracı Şehirler, ölçekleri nedeniyle kentte yaşayanlara birçok avantaj sağlarlar. Kent hizmetleri daha az maliyet ile ve sürdürülebilir bir şekilde sunulurken hizmetlere erişim daha kolay olmaktadır. Aracı Şehirlerde kapsayıcı, güvenli, dengeli ve sürdürülebilir kentsel sistemlerin geliştirilmesine olanak tanındığı kabul edilmektedir.

Bu nedenle, son yıllarda uluslararası yerel yönetim teşkilatları, aracı şehirler özelinde farkındalığı arttıracak forumlar düzenlemektedir. Bu forumlarda küresel gündemlerle uyumlu olacak şekilde 2030 Gündemi, İklim Gündemi ve Yeni Kentsel Gündem etrafında yol haritaları ve stratejiler belirlenmektedir. Örneğin; Birleşmiş Kentler Yerel Yönetimler Teşkilatı (UCLG) tarafından öncelikle bölgesel olarak düzenlenen forumlar sonrası ilk dünya forumu 2018 yılında gerçekleşmiştir.

Bölgesel forumlar; Afrika bölgesinde, Latin Amerika bölgesinde Ekvator'da, Ortadoğu ve Batı Asya bölgesinde Türkiye'de Nevşehir'de,

Avrupa bölgesinde İspanya'da ve Asya Pasifik bölgesinde düzenlenmiştir. Her bir bölgede Aracı Şehirler forumları şehirlerin karşılaştığı zorlukları, sorunları ve olanakları değerlendirerek ortaya koyulmuştur.

Sürdürülebilir Kalkınma Hedeflerinin (SDGs) ve Yeni Kentsel Gündem'in uygulamada başarıya ulaşmasının kentleşme olgusuna farklı bir bakış açısı ile mümkün olacağı düşünülmektedir. Bu nedenle, Aracı Şehirlerin potansiyelinin ortaya çıkarılmasına yönelik çalışmalar gerçekleştirilmektedir. Nevşehir'de 21-22 Eylül 2017 tarihlerinde gerçekleşen forumda "Aracı Şehirlerde Göç Yönetimi", "Aracı Şehirlerin Ulusal Düzeyde Kalkınmaya Katkısı", "Marka Aracı Şehirler" ve "Aracı Şehirlerde Sürdürülebilir Kalkınma Hedeflerinin Yerelleştirilmesi" gibi temalar ele alınmıştır.

5-7 Temmuz 2018 tarihinde Fas Şaşıvan kentinde ilk kez düzenlenen Aracı Şehirler Dünya Forumu ise "Aracı Şehirlerle Kentsel Geleceği Birlikte Düşünmek" teması ile gerçekleşmiştir. Birleşmiş Milletler, Birleşmiş Milletler Habitat, Dünya Bankası, Avrupa Belediyeler ve Bölgeler Konseyi gibi birçok kuruluş küresel çevre gündemleri, katılımcılık, yerel kalkınma stratejileri, adil bir bölgesel düzen sağlama ve aracı şehirlerde refah kültürü olmak üzere pek çok tematik alanda bir araya gelmiştir.

İdeal kent ölçeği ve kırsal alanlar ile metropoliten şehirler arasında kurduğu bağlantı ile ön plana çıkan Aracı Şehirler, giderek artan sayıda nüfusa ev sahipliği yapmaktadır. Toplumların yaşam kalitesi, ulusal ekonomiler ve uluslararası çevre üzerinde etkili olan Aracı Şehirler, özellikle sürdürülebilir kalkınma hedeflerinin (SDGs) uygulanabilirliği için ideal alanlar olarak kabul edilmektedir.

Bu çalışmada, kavramsal çerçevede Aracı Şehirler ele alınacak, yapılan uluslararası forumlar, forumlarda tartışılan temalar ve hedefler incelenerek aracı şehirlere biçilen roller tartışılacak, Türkiye'deki Aracı Şehirler için uluslararası hedeflere ulaşmada yol haritaları ve stratejiler önerilecektir.

Anahtar Kelimeler: Aracı Şehirler, UCLG, 2030 Gündemi, Yeni Kentsel Gündem.

* **Hicran HAMZA ÇELİKİYAY**, Dr. Öğr. Ü., Düzce Üniversitesi, Akçakoca Bey Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, hicrancelikyay@duzce.edu.tr

Abstract:

Intermediary Cities (secondary cities) are cities with a population of between 50,000 and one million. Intermediary cities, also referred to as medium-sized cities, play a primary role in linking rural areas with services in urban areas. More important than the population criteria in the definition of intermediary cities, discussions are being made on the connections and functions of cities with national and global systems.

Intermediary cities are home to 20% of the world's population and 1/3 of the total urban population. With the increasing population and urban areas, Intermediary Cities, take the burden away from metropolitan cities and establish a bond with the rural areas. They offer many advantages to the people due to their scale. Access to services is made easier when urban services are offered at lower cost and in a sustainable way. Intermediary City is considered to be a inclusive, safe, balanced and sustainable urban systems.

For this reason, in recent years, international local government organizations have organized forums that will raise awareness of intermediary cities. In these forums road maps and strategies are set around the 2030 Agenda, the Climate Agenda and the New Urban Agenda. For example; the first world forum was organized in 2018 after the forums held regional by United Cities Local Governments Organization (UCLG).

Regional forums were held in parts of Africa, Ecuador in Latin America, Nevşehir Turkey in Middle East and West Asia, Spain in Europe and Asia Pacific. In each region, the Intermediary Cities forums are set out by assessing the challenges, issues and opportunities that cities face.

The success of Sustainable Development Goals (SDGs) and the New Urban Agenda in practice is thought to be possible with a different perspective on urbanization. For this reason, efforts are being

made to uncover the potential of the Intermediate Cities. In the forum held in Nevşehir on September 21-22, 2017, topics such as "Migration Management in Intermediary Cities", "Contributions to the Development of Intermediary Cities at National Level", "Brand Intermediary Cities" and "Localization of Sustainable Development Targets in Intermediary Cities" were discussed.

The Forum of Intermediary Cities, organized for the first time in Morocco, on July 5-7, 2018, was held under the theme of "Imagining an Urban Future Together Through Intermediary Cities". Many organizations, such as the United Nations, the United Nations Habitat, the World Bank, the Council of European Municipalities and Regions have come together in many thematic areas, including global environmental agendas, participation, local development strategies, providing a fair regional order and prosperity in intermediary cities.

The Intermediary Cities, which are forefront with the optimal city scale and the linking between rural areas and metropolitan cities, are home to an increasing number of population. Intermediary Cities, which have an impact on the quality of life, national economies and the international environment, are considered as ideal areas for the applicability of Sustainable Development Goals (SDGs) in particular.

In this study, the conceptual framework of Intermediary Cities will be discussed, international forums held on Intermediary Cities, examining themes and objectives discussed at the forums will be discussed. In addition, roles, roadmaps and strategies to reach the international goals for Intermediary Cities in Turkey will be proposed.

Keywords: Intermediary Cities, UCLG, 2030 Agenda, New Urban Agenda.

ADANA'DA KENTSEL MEKANIN DÖNÜŞÜMÜ*

TRANSFORMATION OF URBAN SPACE IN ADANA

Özet:

Bu çalışmanın amacı, 1950'den günümüze Adana'da toplumsal ve siyasal etkenlerin kentsel mekan üzerine etkilerini, dönüşen kentsel mekanın ortaya çıkarttığı şehirleşme dinamiklerini ve buna bağlı olarak gelişen yerel siyaset biçimlerini tartışmaktır. Bu doğrultuda Adana'da kentsel alanların gelişimi ve farklı işlevler yüklenmesi, bu işlevlerde yıllar içinde gerçekleşen değişimler, kentsel mekanın farklılaşması ve farklı şehirleşme biçimleri şehir merkezine odaklanılarak incelenmiştir.

Çalışmada öncelikle Adana'nın sosyo-ekonomik yapısı ve değişimine ilişkin bilgiler resmi ve istatistiki belgelerden derlenmiştir. Bunlar dışında; yerel gazete taramaları, farklı kurumların raporları ve Adana üzerine yayınlanmış çeşitli yayınlar şehirleşme deneyimine ışık tutmak için kaynak olarak kullanılmıştır. Diğer yandan, kentsel mekanın işlevlerini ve işlevlerdeki değişimi takip edebilmek için şehir planları incelenmiştir. Son olarak, eski ve yeni bürokratlar, şehir plancıları, yerel siyasetçiler, gazeteciler, serbest meslek sahipleriyle görüşmeler gerçekleştirilmiştir.

Adana, Türkiye şehirleşme deneyiminde anlamlı bir yere sahiptir. Göçebelikten yerleşik hayata geçiş - tarıma dayalı ekonomik gelişme ve toplumsal değişim - sanayileşme - sanayinin kentten çekilmesi döngüsünü yaşamış bir şehirdir. Aynı zamanda tarımdan sanayiye geçişin yaşandığı ilk şehirlerden biri olarak Cumhuriyet dönemi şehirleşmesi ve kalkınma politikalarının izlenmesi açısından önemli bir örnek alandır.

Adana'da kentsel mekân, 1950 öncesinde büyük ölçüde bugün şehri tam ortadan ikiye ayıran Seyhan Nehri'nin hemen batısında, tarihi çekirdek etrafında oluşur. 1950'den itibaren tarım ve sanayi üretimine koşut bir biçimde, şehir zenginleşmeye başlar ve ülke ekonomisinde önemli bir yer edinir. 1950-

1980 yılları arasında şehir; merkezin batısı, kuzeyi ve kuzey batısı yönünde genişlemiş, özellikle de merkezin kuzeyi orta-üst sınıfların yerleşim alanlarını oluşturmuştur. Bu dönemde merkezin batısına ve Seyhan Nehri'nin doğusuna doğru görülen genişlemeyse ruhsatsız yapılaşma alanlarının oluşmasıyla meydana gelmiştir. Kentsel mekânın dramatik bir biçimde kuzeye doğru genişlemesiyle 1984 yerel seçimleri sonrasında yaşanır. Bu tarihten sonra yirmi yıldan fazla görevde kalan belediye başkanının şehirleşme politikası ve yerel siyaset biçimi günümüz Adana'sının mekânsal niteliklerini belirler.

Diğer yandan göç, Adana'da şehirleşme dinamiklerine, kentsel mekanın dönüşüme ve bunlara bağlı olarak şehirleşme politikasına ve yerel siyasete yön verir. 1980'den itibaren Güneydoğu illerinden Adana'ya yönelen yoğun göç sonrasında, şehrin güneyinde ve Seyhan Nehri'nin doğusunda, ruhsatsız olarak gelişen mahallelerde yapılaşma ve nüfus yoğunluğu ortaya çıkar. Adana 1990'ların ortalarından itibaren resmi verilere göre göç alan değil, göç veren bir şehirdir. Ancak istatistiki olarak gözlemlenen bu durum, Adana'ya yönelen nüfus hareketlerinin önemini yitirdiği anlamına gelmez. Adana'ya farklı nitelikte göç akımları devam etmektedir. Mevsimlik tarım işçileri için Adana'da yılın her döneminde çalışma olanağı vardır. Diğer taraftan, 2011'den itibaren ülkemize yönelen Suriyeli göçünün yöneldiği başlıca şehirlerden biridir. Adana'da yaşayan 200.000'nin üzerindeki Suriyeli, il nüfusunun %10'unu oluşturur. Bu son göç dalgası, Adana'da farklılaşmış kentsel mekandaki tabakalaşmayı artırır. Bir yandan, şehrin kuzeyinde orta ve orta-üst sınıfların konut alanları, diğer yanda şehrin güneyinde ruhsatsız yapılaşmayla oluşan ve yıllar içerisinde farklı niteliklerdeki göçle gelenlerin yaşadığı mahalleler. Sonuç olarak Adana'da kentsel mekanın dönüşümü özgün yanları saklı olmak kaydıyla, 1950'den günümüze Türkiye şehirleşmesini toplumsal, ekonomik ve siyasal açılardan temsil eden bir deneyimdir.

Anahtar Kelimeler: Adana, Kentsel Mekan, Göç, Yerel Siyaset.

* Çiğdem AKSU ÇAM, Dr. Öğr. Ü., Adana Bilim ve Teknoloji Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, caksu@adanabtu.edu.tr

Abstract:

The aim of this study is to discuss the effects of social and political factors on urban space in Adana since 1950 and the urbanization dynamics shaped by the transformed urban space and local politics based on those dynamics. In this direction, development of urban space in Adana and its different functions, changes in those functions over the years, differentiation of urban space and different forms of urbanization have been studied by focusing on the city centre.

First of all, the information about the socio-economic structure and change of Adana was compiled from official and statistical documents. In addition, local newspaper scans, reports by different institutions and various publications published on Adana have been used as sources to shed light on the urbanization experience. On the other hand, urban plans have been studied in order to track changing functions of the urban space over time. Finally, interviews were held with former and current local bureaucrats, city planners, local politicians, journalists and businessmen in Adana.

Adana is a significant case in the urbanization experience of Turkey. The transition from nomadic to settled life - economic development based on agriculture and social change - industrialization - the withdrawal of industry from the city. At the same time, as one of the first cities in which the transition from agriculture to industry is experienced, it is an important case for the urbanization experience of the Republican period and of the developmental policies.

Urban space in Adana consists of the historic core, just west of the Seyhan River, which divides the city into two parts, largely before 1950. Since 1950, in parallel with agricultural and industrial production, the city began to prosper and gained an important place in the country's economy. Between 1950 and 1980, the city expanded to the West, North and Northwest of the centre, and in particular the North of the centre was the settlement areas of the middle-upper

classes. During this period, the expansion towards the West of the centre and East of the Seyhan River occurred with the formation of unlicensed housing. The dramatic expansion of urban space to the North is followed by the 1984 local elections. The urbanization policy and local politics of the mayor, who has been in office for more than two decades, determine the spatial characteristics of today's Adana.

On the other hand, migration determines urbanization dynamics in Adana, the transformation of urban space and the urbanization policy and local politics. After intensive migration from the South-eastern provinces of Adana from 1980 onwards, construction and population density occur in unlicensed housing areas south of the city and east of the Seyhan River. According to official data from the mid-1990s, Adana is not an immigrant receiving but a sending city. However, this does not mean that the population movements towards Adana have lost their importance. Migration flows to Adana are continuing. Seasonal agricultural workers have the opportunity to work in Adana every season of the year. On the other hand, it is one of the main destination cities for Syrian migration since 2011. More than 200,000 Syrian people living in Adana constitute 10% of the province's population. This last wave of migration increases the stratification in the urban space that has already been differentiated in Adana. On the one hand, the residential areas of the middle and upper classes in the North of the city, on the other hand, neighbourhoods populated by migrants of different migrations formed by unlicensed construction in the South of the city. As a result, the transformation of urban space in Adana is an experience that has representative power of urbanization of Turkey from 1950 to today in terms of social, economic and political aspects, reserving its distinctive aspects.

Keywords: Adana, Urban Space, Migration, Local Politics.

HABİTAT KONFERANSLARINA TARİHSEL BİR BAKIŞ*

HISTORICAL OVERVIEW OF HABITAT CONFERENCES

Özet:

İnsan yerleşimleri ve doğal çevre, barınma ihtiyacının ortaya çıktığı günden bugüne kadar sürekli olarak gündemde olan bir konu olmuştur. Kolektif yaşam alanlarının ortaya çıkması sonucu kentlerin oluşumu hızlanmış, doğal çevrenin görünümü değişmiş ve yerleşmelerle birlikte gelişen yönetim unsurları çeşitli medeniyetlerin doğmasını sağlamıştır. İlk yerleşikler, tarımsal faaliyetleri ancak kendi ihtiyaçlarını karşılayacak ölçüde yapmışlar, avcılık yerine hayvancılık, toplayıcılık yerine ise evcilleştirdikleri türlerden üretim gerçekleştirmişlerdir. Ancak kolektif olarak üretimin yapılmaya başlanması ve artı ürünlerin ortaya çıkması neticesinde bu ürünlerin değişimini sağlayacak mekanların da kentleşmesi hızlanmıştır. Çevresel değişiklikler ve doğal afetler gibi sadece fiziksel açıdan önemli olan problemlere ek olarak, insanların yeryüzüne yayılarak çeşitli seviyelerde medeniyetler kurmaya başlaması ile bazı yapay çevresel problemler ve nüfus artışı sorunları da ortaya çıkmıştır. 1650’li yıllarda yaklaşık 450-500 milyon civarında olan dünya nüfusu, 1800’lerde 900 milyon, 1900’lü yılların başında ise 1 milyar 650 milyon civarında olmuştur. Bu durumu tetikleyen en önemli nedenlerden biri olarak, sanayi devrimi sonucunda ortaya çıkan işgücü talebindeki artış olduğu söylenebilir. O dönemlerde fabrikaların etrafında kümelenen insan toplulukları, sanayi kentlerini ortaya çıkarmış, ayrıca bahsi geçen

işgücüne olan ihtiyaç kırsal kesimlerden kentlere doğru hareketliliği hızlandırmıştır. Ancak sağlıksız iş ve yaşam koşulları çevresel kirliliği de tetikleyerek önemli derecede insan kaybına ve çevresel felaketlere yol açmıştır. Ayrıca zamanla kırsal nüfusun çözülerek kentlere doğru akışı durumunun sonucunda, kentsel nüfus, kırsal nüfusu geçerek yeni bir bağımlılık türü olan “kentsel konut ihtiyacı”nı da ortaya çıkarmıştır. Yaklaşık 100 yıl içerisinde neredeyse ikiye katlanan bir nüfus artışı ve çevresel problem durumu, barınma ihtiyacının bir hak olarak gündeme gelmesine neden olmuştur. Geçmiş dönemlerde sonucunun neler olabileceği konusunda herhangi bir algı olmadan yapılan çevresel tahribatlar, hızlı nüfus artışları, ilerleyen dönemlerde kapitalizmin acımasızlaşması ve hızlı kentleşme süreçlerinin ortaya çıkardığı tüm olumsuzlukları giderme çabaları çok yakın tarihe rast gelmektedir. 1950’li yıllardan sonra refah ekonomilerinin yükselmesi neticesinde dünyada önem kazanan “barınma hakkı” tartışmaları, “kentsel konut ihtiyacı” ve çevresel koşulların iyileştirilmesi konuları, 1980’li yıllarda meydana gelen neo-liberal iktisadi-sosyal dönüşüm neticesinde ortaya çıkan evsiz insan sayısındaki artış, düşük gelir gruplarındaki sağlıksız yerleşim alanları gibi konular, Birleşmiş Milletlerin söz konusu durumlara yönelik çalışma yapması ihtiyacını doğurmuştur. Bu kapsamda Birleşmiş Milletler, kentleşme, insan yerleşimleri ve konut sorununa gereken önemi vermek, kent hakkı, konut hakkı, kent sağlığı ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi konularında farkındalığı artırmak ve bu konularda ülkeler arası işbirliklerini geliştirmek amacıyla tüm dünya ülkelerinin dahil olabileceği HABİTAT isimli bir konferans yapma yoluna gitmiştir. İlk 1976’da Kanada’nın Vancouver kentinde, ikincisi 1996 yılında İstanbul’da, üçüncüsü ise 2016 yılında Ekvator’un Quito kentinde gerçekleştirilen HABİTAT konferansları, sürdürülebilir kentsel gelişmeyi de temeline alan bir yaklaşım göstermiştir.

Anahtar Kelimeler: Habitat Konferansları, İnsan Yerleşimleri, Barınma Hakkı, Kentsel Konut İhtiyacı.

* **Hasan YAYLI**, Doç. Dr, Kırıkkale Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, hyayli@hotmail.com
Yasin Can GÖNÜLTAŞ, Öğr. Gör., Kırıkkale Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, yasincangonultas@gmail.com

Abstract:

Human settlements and natural environment always have been topical since arising of the need for sheltering. As a result of collective living spaces emerging, formation of cities began to accelerated, appearance of natural environment changed, and factors of administration developed with settlements caused various civilizations to rise. The first settled humans did agricultural activities only to the extent that would satisfy their needs, did livestock raising instead of hunting, and raised species that they tamed instead of foraging. However, as a result of starting to produce collectively and emerging of more products, urbanization of spaces gained pace to allow for exchange of those products. In addition to only physically important problems such as environmental changes and natural disasters, some artificial environmental problems and problems related to population growth arose along with humans spreading across the world and starting to create civilizations at various levels. About 450 – 500 million in 1650s, the world's population increased to 900 million in 1800s, and to about 1 billion and 650 million in early 1900s. The increase in the labor demand arising as a result of the industrial revolution can be said to be one of the most important factors that triggered that situation. Human communities, coming together around factories at those times, created industrial cities, also the said labor demand accelerated the mobility from rural areas to cities. However, unhealthy occupational and living conditions led to a significant amount of human loss and environmental disasters by triggering the environmental pollution. Also, as a result of the rural population dissolving and flowing towards cities over time, urban population got larger than the rural population, and led to the “need for urban housing”, a new type of addiction. The population growth and environmental problems, almost doubling in about 100 years, caused the need for sheltering to come to the fore as a right. Efforts to heal all of the troubles resulting from the process of environmental destructions, caused in the past without having an idea about what the result could be; rapid population growths; later

brutalization of capitalism; and rapid urbanization date back to the very recent history. Gaining importance in the world as a result of the welfare economies rising after 1950s, debates on the “right to shelter”; the matters of the “need for urban housing” and improvement of environmental conditions; the topics rising as a result of the neo-liberal financial – social transformation occurring in 1980s such as the increase in the number of the homeless, and the unhealthy settlement areas in the low income groups caused the need for the United Nations to work on the said situations. Within this scope, the United Nations resorted to organizing a conference titled HABITAT, in which the world's all counties could participate, in order to attach the required importance to urbanization, human settlements and housing problems, raise awareness about the right of city, right of housing, urban health, and improvement of living conditions, and develop the international collaboration for those purposes. The HABITAT conferences, first held in Vancouver, Canada in 1976, secondly in Istanbul in 1996, and thirdly in Quito, Ecuador, exhibited an approach also based on a sustainable urban development.

Keywords: Habitat Conferences, Human Settlements, Right to Shelter, Need for Urban Housing.

CUMHURBAŞKANLIĞI HÜKÜMET SİSTEMİ'NDE YEREL YÖNETİMLER*

LOCAL GOVERNMENTS IN THE PRESIDENTIAL GOVERNMENT SYSTEM

Özet:

Türkiye' de yıllardır tartışılan hükümet sistemi değişikliği sonuç olarak 16 Nisan 2017' de yapılan referandumla kabul edilmiş 24 Haziran 2018 seçimleriyle de uygulanmaya başlanmıştır. Parlamenter sistem yerine uygulanmaya başlanan Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi, başta merkezi yönetimde olmak üzere yönetimin her aşamasında pek çok değişiklik getirmektedir. Merkez teşkilatında cumhurbaşkanı, bakanlıklar, kurullar, ofisler ve başkanlıklar şeklinde değiştirilen yeni yapılanmanın yerel yönetimlerle ilgili pek çok hususta da etkileri oldukça fazladır. Yıllardır yerel yönetimlerin idari ve mali kapasitelerinin geliştirilmesi ve yerel yönetimlerin vatandaşlara en yakın ve yerel taleplere en duyarlı hizmet birimleri olarak daha hızlı ve verimli çalışmalarının sağlanması amacıyla yapılan çalışmalara ek olarak bu birimlerin daha da güçlendirilmesi için yeni sistemde de çeşitli değişiklik ve eklemeler yapılmıştır. Örneğin önceden İçişleri Bakanlığına bağlı olan Mahalli İdareler Genel Müdürlüğü artık Çevre ve Şehircilik Bakanlığına bağlı Yerel Yönetimler Genel Müdürlüğü şeklinde bir hizmet birimi haline gelmiştir. Böylece yerel yönetimler ve bunların merkezi idare ile ilişkileri artık Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından düzenlenecektir. Cumhurbaşkanlığı Teşkilatı Hakkında Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi'nde kuruluş amacı Cumhurbaşkanınca alınacak kararlar ve oluşturulacak politikalarla

ilgili öneriler geliştirmek olan kurullardan biri de Yerel Yönetimler Politikalar Kuruludur. Bu kurulun görev ve yetkilerinden bazıları ise kentleşme ve yerel yönetim alanında politika ve strateji önerileri geliştirmek; Türkiye'nin toplumsal, ekonomik ve siyasal gerçekliklerine uygun olarak yerel yönetim politikalarına ilişkin strateji önerileri sunmak; göç ve iskân konularında politika önerileri geliştirmektir. Ayrıca yerel istihdamın ve girişimciliğin geliştirilmesi noktasında önemli bir yapı olan ve Kalkınma Bakanlığı koordinasyonluğunda çalışan Kalkınma Ajansları 'da Kalkınma Bakanlığı'nın kapatılmasıyla birlikte Sanayi ve Teknoloji Bakanlığına bağlı bir genel müdürlük haline gelmiştir. Kalkınma Ajansları Genel Müdürlüğü bölge, il ve ilçe bazında araştırma ve planlama çalışmaları yapmak veya yaptırmak; kalkınma ajanslarının genel koordinasyonunu sağlamak ve bunlarla ilgili iş ve işlemleri yürütmekle görevlendirilmiştir. Yine kararnamede yerel yönetimlerle ilgili olan bir başka birimde Altyapı ve Kentsel Dönüşüm Hizmetleri Genel Müdürlüğüdür. Bu birim mahallî idarelerin altyapı sistemleri ile ilgili genel planlama, programlama, fizibilite, projelendirme, işletme, finansman ihtiyacı ve yatırım önceliklerine; teknik altyapı tesislerinin mekânsal strateji planları ile çevre düzeni ve imar planlarına uygun olarak planlanmasına, projelendirilmesine ve yapılmasına ilişkin usul ve esaslar ile bu konulardaki her türlü etüt, proje, yapı ruhsatı ve yapı kullanma iznine ilişkin usul ve esasları belirlemekle görevlendirilmiştir.

Halka en yakın yönetim birim olan yerel yönetimleri daha etkin ve verimli hale getirmek amacıyla yapıldığı söylenen değişiklikleri konu edinen bu çalışma, yeni sistemin yerel yönetimler üzerindeki etkisini tartışmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi.

* **Hasan YAYLI**, Doç. Dr., Kırıkkale Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, hyayli@hotmail.com
Meryem YILMAZ, Arş. Gör., Kırıkkale Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ylmz.meryem@gmail.com

Abstract:

The government system change that has been debated for years has been accepted by the referendum held on 16 April 2017 and started to be implemented with the elections of June 24, 2018. The Presidential Government System which was started to be implemented instead of the parliamentary system changes every stage of the administration, especially in the central administration. The new structure that has been changed in the central organization as president, ministries, committees, offices and presidencies is also very influential in many issues related to local governments. Over the years, studies have been made to develop the administrative and financial capacities of local governments and to ensure that local governments work faster and more efficiently as the service units which are the closest to citizens and the most responsive to the local requests. In addition to these studies, various changes and additions have been made in the new system to strengthen these units. For example, the General Directorate of Local Authorities, which had previously been attached to the Ministry of Interior, has now become a service unit as the General Directorate of Local Governments under the Ministry of Environment and Urbanization. Thus, local governments and their relations with central administration will now be regulated by the Ministry of Environment and Urban Planning. Local Governments Policy Board is one of the boards that have the purpose of establishment stated in the Presidential Decree About Presidential Organization as developing suggestions about decisions will be taken and policies will be formed by the President. Some of the duties and authorities of this board are to develop policy and strategy recommendations in the field of urbanization and local government; to present strategy recommendations regarding local government policies in accordance with social, economic and political realities of Turkey; to develop policy recommendations on migration and housing issues. Besides, Development Agencies that is an important structure at the point of development of local employment and entrepreneurship and worked

in coordination with the Ministry of Development has been a general director under the Ministry of Industry and Technology with the dissolution of the Ministry of Development. General Directorate of Development Agencies is charged with conducting research or planning studies on the basis of region, province and district; providing general coordination of development agencies and carrying out the business and operations related to them. Another unit mentioned in the decree about local governments is General Directorate of Substructure and Urban Renewal Services. This unit is charged with determining the procedures and principles related to general planning, programming, feasibility, projecting, operation, financing needs and investment priorities regarding substructure systems of local administrations with the procedures and principles related to all kinds of etude, project, building license, residential usage license in these subjects.

This study, which handles the changes that are said to have been made to make local governments as the closest administrative units to the public more effective and productive, aims to discuss the effect of the new system on local governments.

Keywords: Local Governments, The Presidential Government System.

HAZAR DENİZİ`NİN STATÜSÜ ANLAŞMASI: YENİ FIRSATLARA DOĞRU*

THE AGREEMENT ON CASPIAN'S LEGAL STATUS: TOWARDS
NEW OPPORTUNITIES

Özet:

Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra Hazar Denizine kıyıdaş olan ülke sayısı beşe çıkmış ve beraberinde birçok sorun ortaya çıkmıştır. Rusya, Kazakistan, İran, Azerbaycan ve Türkmenistan'ın kıyıdaş olması ile birlikte bölgeye ait enerji rezervlerinin işletilmesi, kullanılması ve ticareti ile ilgili sorunlar ortaya çıkmıştır. 1990'lardan günümüze kadar kıyıdaş ülkelerin anlaşmaya varamadığı sorun 12 Ağustos 2018 tarihinde Kazakistan'ın Aktau kentinde imzalanan anlaşma ile son buldu. Anlaşmanın, Türkmenistan-Azerbaycan, İran-Azerbaycan arasındaki petrol ve doğalgaz sahalarına ait anlaşmazlıklara katkısının olması bekleniyor.

Ancak, nihai anlaşmanın bölge üzerinde tüm kompleks sorunlara çözüm olması beklenemez. Özellikle İran'ın yeni anlaşmadan memnun kalmadığını belirtmekte fayda vardır. Hazar Havzası enerji arz güvenliği nedeniyle Avrupa Birliği için stratejik öneme sahiptir. Ancak Hazar Denizi'nin hukuki statüsüyle ilgili çözülmemiş sorunlar, bölgedeki enerji projeleri üzerinde belirsizlikleri artırmaktadır. Zengin petrol ve doğalgaz rezervlerine sahip Hazar'ın hukuki statüsü hakkında kıyıdaş ülkelerin 20 yıldan uzun zamandır anlaşmaya varamaması bölgedeki riskleri artırmaktadır.

Bu çalışmanın amacı, Hazar'ın hukuki statüsüyle ilgili sorunları tarihsel açıdan değerlendirmek yoluyla nihai anlaşmanın yeni enerji

projeleri açısından önemini araştırmak ve değerlendirmelerde bulunmaktır.

Anahtar Kelimeler: Hazar, Enerji, Güvenlik, Anlaşma.

Abstract:

After the collapse of the Soviet Union, the number of the countries that were littoral the Caspian Sea risen to five and it caused many problems to arise. Between Russia, Kazakhstan, Iran, Azerbaijan and Turkmenistan, the problems associated with processing, using and trading energy reserves belonging to the region have arisen. The problem that the littoral countries could not reach agreement between the 1990s and the present day ended with the agreement signed on August 12, 2018 in Aktau, Kazakhstan. The agreement is expected to contribute to disputes over oil and natural-gas fields between Turkmenistan and Azerbaijan and between Iran and Azerbaijan.

However, it cannot be expected that the final agreement will be a solution to all complex problems on the region. In particular, it should be noticed that Iran is not pleased with the new deal. As is well known, the Caspian Sea has strategic priorities for the EU due to its energy supply security. However, unresolved issues related to the legal status of the Caspian Sea increases uncertainty over energy projects in the region. Caspian's legal status, with its rich oil and natural-gas reserves, has not been able to reach agreement on the countries for more than 20 years.

The aim of this article is to investigate and evaluate the importance of the ultimate agreement in terms of new energy projects through historical assessment of the problems related to the Caspian legal status.

Keywords: Caspian Sea, Energy, Security, Agreement.

* Shamsi RZALI, WSB in Poznan, Faculty of Finance and Banking, Poland, shamsi.rzali@gmail.com

KEY ASPECTS OF STUDYING THE HISTORY OF LEGAL SCIENCES: SOME VIEWS*

Abstract:

The history of the science of law is a promising domain for the scholar. Despite a large body of scholarly works, there remain issues virtually unstudied. A number of legal disciplines, among them the theory of law, the philosophy of law, the sociology of law and the methodological approaches underlying them do not have their own history, jointly laying claim to the syncretic and contradictory history of social philosophy and legal doctrines. Often they are perceived as elements of an immutable, uncontradictory system of legal knowledge divided into branches, and not as projects – competitive and contradictory – within the framework of limitations in the time and space of types of thought. Representatives of each of these disciplines makes claims in one form or another to primacy and priority in a joint project – and this does not allow them to be aware of the identity of their own project, its competitive advantages and limitations, the formality of disciplinary boundaries, and the extremity of evolution.

This situation has come into being in comparative jurisprudence, which in various scientific traditions is perceived as a scientific discipline, a complex of interconnected methods combined by a single methodological approach, the aggregate of knowledge about contemporary legal systems. The evolution thereof became the subject-matter of hundreds of primarily small and descriptive studies directed towards proving the venerability of disciplinary origins or the even greater antiquity of the use of comparative methodology in law. These studies to a significant degree reflect those same efforts to appropriate something common without determining own historical identity. Therefore, the criteria remain virtually undeveloped for determining the reasons for and the dating of the emergence of comparative jurisprudence

* **Oleksiy KRESIN**, Doctor of Legal Sciences (Doc. Hab.), Chairman, Center of Comparative Jurisprudence, Koretskyi Institute of State and Law, National Academy of Sciences of Ukraine, Associated member, International Academy of Comparative Law, okresin@gmail.com

or, respectively, the determination of the transition from arbitrary contrasting to scientific comparison based on certain methodological grounds. Basically, the development of the theoretical grounds of comparative legal studies and the pluralism of the disciplinary organization of the last have remained beyond the purview of historians of comparative jurisprudence.

It should be noted that after the Second World War principled changes occurred in understanding the essence of the social sciences, including the science of law. These changes were reflected in documents and activities of the UNESCO – the sole worldwide structure materially influencing developments in this domain. The fundamental document – the 1946 programmatic report of the Chairman of the Preparatory Committee and subsequently the first Director General of UNESCO, Professor Julian S. Huxley – emphasized the need to recognize the social sciences and humanities as proper sciences, equal to the natural and technical sciences with respect to knowledge and the process of receiving such, but at the same time materially different in essence: in the social sciences and humanities not only scientific methodology is important, but also “value-judgments”, for these sciences are the “bridge between the realm of fact and the realm of value”. Huxley pointed to the differences of principle of the philosophy of the social sciences and the humanities: the paradigm of the genealogical tree, evolutionism and divergences here cede place to the paradigm of the network in which processes of convergence and divergence occur between social phenomena and between the means of their cognition; therefore he insisted on the need to facilitate the improvement and institutionalization of comparative methodology. Thus, purely objective knowledge is impossible in the social sciences, for it is inextricably linked with subjective values because both the object, subject-matter, and subject of cognition represent not only physical, but also indeterminate reasonable and moral reality. An uncontradictory and immutable system of the organization of social knowledge is impossible as well; this is a relatively structured aggregate, the components of which appear and disappear, combine and separate for objective and subjective reasons.

These grounds are now being realized in comparative jurisprudence, especially in the ideas of the competitive advantages of this science and the pluralism of the disciplinary affiliation of comparative-legal knowledge. As the President of the International Academy of Comparative Law, K. D. Kerameus noted in an official message in 2001: “In a slowly, but decisively converging

world, comparative law is better situated and better equipped than any other legal discipline to face the challenges and carry the contribution of law in general to the problems of society and life". Consequently, we refer to the competitive advantages of a certain discipline in concrete conditions, and not about an immutable place in some mega-structure.

The sometime President of the American Society of Comparative Law and former Director of the Institute of Comparative Law of McGill University (Montreal), Patrick Glenn, at a plenary discussion during the XVIII Congress of Comparative Law in 2010, defined comparative law as part of the nationalistic, positivistic, descriptive paradigm of legal thought which has been gradually transformed. It has both scientific and value potential, and as this is realized, augments other legal sciences with comparative legal content, imparting to them its character so that legal comparativistics may lose its identity and dissolve into them, which should not be regarded as a tragedy, but as a final triumph. The question of the disciplinary affiliation of comparative-legal knowledge, just as any other, is not a value in and of itself; the knowledge itself is important, the respective studies and their methodology, and the disciplines are merely designs for the ordering and generalization thereof; they are provisional and develop so long as they demonstrate their competitive advantages.

Finally, the said new grounds for the social sciences are realized in the idea of pluralism of disciplinary affiliation of comparative-legal knowledge. The dawn of a purely instrumental vision thereof which was reflected in the 1920s in discussions during the founding of the International Academy of Comparative Law provided for a rejection of the universal unification of legal systems, an awareness of the inevitability of legal diversity, and, consequently, together with the utilitarian methodological paradigm, just as at the beginning of the nineteenth century, was emancipated the understanding of legal comparativistics as a structured and generalized complex of knowledge concerning this diversity - in the form of a separate discipline and as the foundation of other legal sciences. This idea, which was realized with variable success in comparative-legal studies of the last century or so, so far as we are aware, was never consistently conceptualized.

Regrettably, there are attempts to resolve the affiliation of comparative-legal studies and the knowledge obtained as a result thereof

according to the principle of either/or: either they are all within a single science of comparative jurisprudence, or there is no such science and they all belong to other legal scientific disciplines (branch, and also the theory of law, philosophy of law, international law). In our view, any such attempt cannot encompass the entire aggregate of the last, but materially impoverishes the understanding thereof.

The substantive break in investigating the history of comparative legal studies may, in our view, be linked with recourse to sources, their introduction into scholarship, and a thoughtful reworking. This has enabled them to be cleansed of layers of references, stereotypes removed, and the basis for scientific generalizations to be expanded.

Keywords: Legal Sciences, Law, Tradition, Comparative Studies.

12. ULUSLARARASI KAMU YÖNETİMİ SEMPOZYUMU (KAYSEM 12)

| 25-27 Ekim 2018 |

Kırıkkale Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü